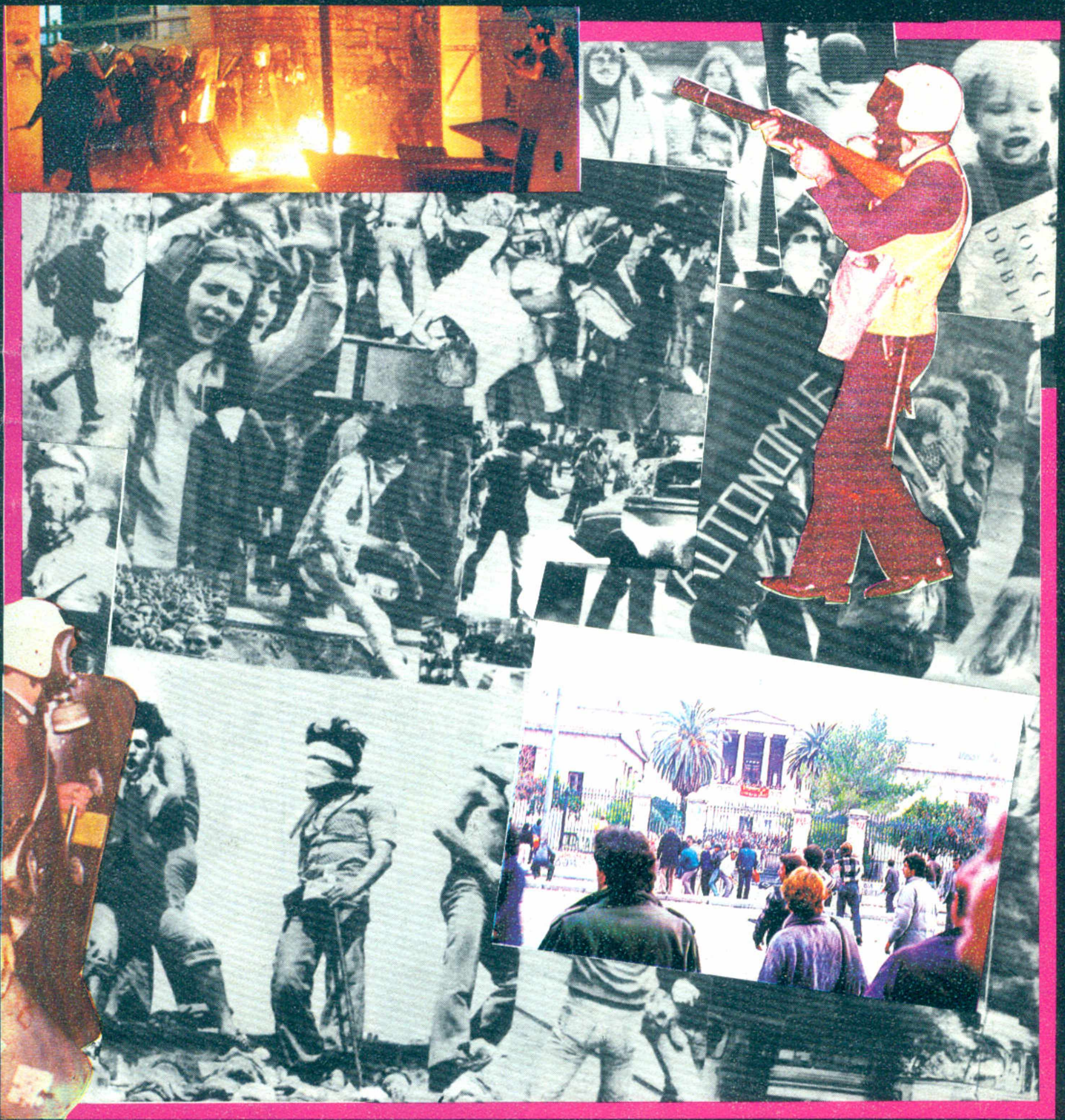
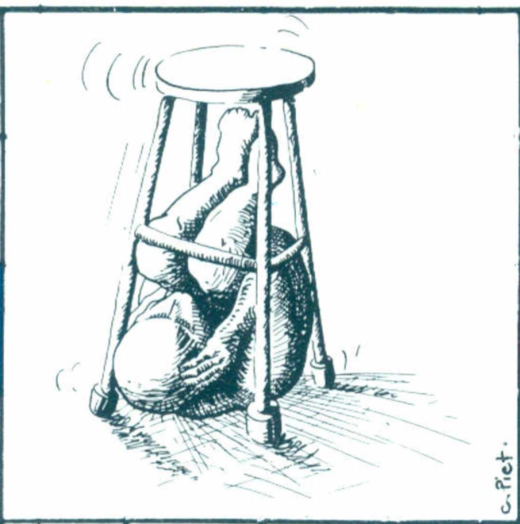
ΑΝΑΡΧΟΣ

ΤΕΥΧΟΣ 4, ΜΑΗΣ 1986 — ΤΙΜΗ 200 δραχμές

"Σε μια εποχή καθολικής εξαχρείωσης
το να λες την αλήθεια
είναι μια επαναστατική πράξη"
Τζωρτζ Όργουελ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΝΑΡΧΟΣ

Περιοδικό Θεωρίας και Πληροφόρησης

Τεύχος 4, Μάης 1986

Εκδόσεις:
Εκδοτική Ομάδα "Αναρχος"
Ζ. Πηγής 17, Εξάρχεια

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο:
Σπύρος Κοτρώτσιος
Γερ. Φωκά 1, Ν. Κόσμος

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ

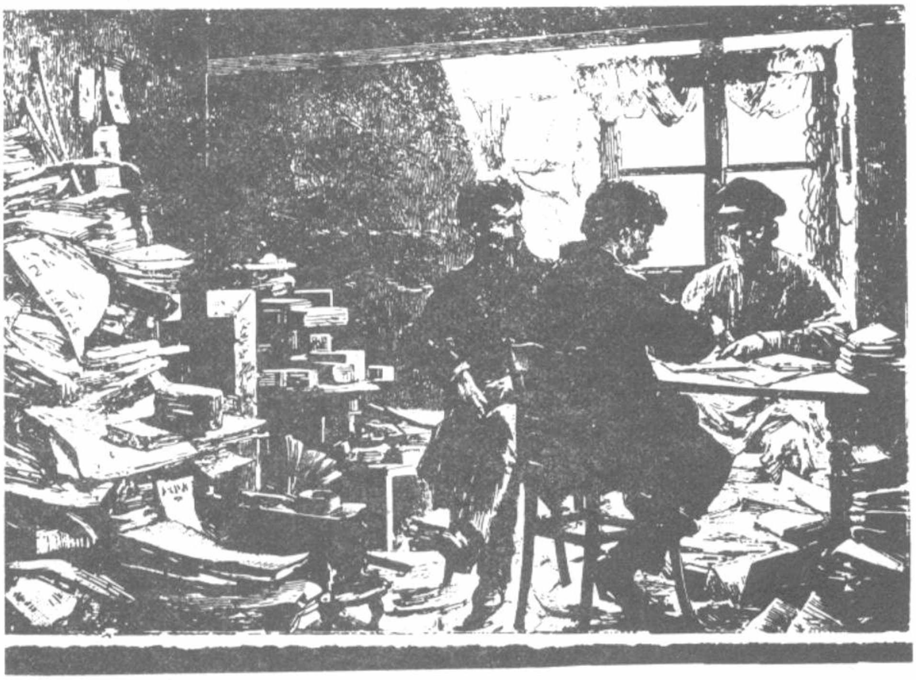
Βιβλιοπωλείο

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ζ. Πηγής 17
τηλ. 3639980

(4)

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ

Σ'αυτό το τεύχος παρουσιάζουμε ένα -κατά το δυνατόν- εκτενές αφιέρωμα στη βία, κρατική και μη, που περιλαμβάνει την ανάλυση τριών ένοπλων αντικαπιταλιστικών κινημάτων, καθώς και μια αναρχοκομμουνιστική κριτική της τρομοκρατία, με τίτλο "Δεν μπορείς να ανατινάξεις μια κοινωνική σχέση". Αυτή συνοδεύεται από ένα κείμενο υπό την μορφή "θέσεων για την τρομοκρατία". Κι όλα αυτά την στιγμή που πέντε-δέκα ανεγκέφαλοι Ζορρό (η ... γνωστή "17 Νοέμβρη") επιθυμούν να συμβουλεύσουν το Κράτος για το πώς... θα ασκήσει την οικονομική πολιτική του.

Η πλούσια σε ποσότητα και φτωχή σε ποιότητα δράση του χώρου, σε συνδυασμό με την άγρια καταστολή που εξαπέλυσε τις τελευταίες εβδομάδες το Κράτος εναντίον του, κάνουν ακόμη πιο επίκαιρο το ζήτημα της οργανωμένης παρέμβασης και δράσης των αναρχικών. Γι αυτό ελπίζουμε τα όποια συμπεράσματα βγήκαν από την πανελλαδική αναρχική συνάντηση της Πάτρας (18 - 20 Απρίλη) να οδηγήσουν προς αυτήν την κατεύθυνση. Εμείς με τη σειρά μας δημοσιεύουμε το κείμενο της Ομάδας Αναρχοκομμουνιστών Ν. Σμύρνης "Το Σημείο Καμπής".

Η εκδοτική ομάδα θα ήθελε να καταστήσει σαφές, μέσα από τα κείμενα που δημοσιεύονται στο περιοδικό, ότι η μανιχαϊστική θεώρηση της πραγματικότητας (κάποιοι κακοί από τη μια και κάποιοι καλοί από την άλλη που μάχονται ο ένας τον άλλον για το ποιός θα επικρατήσει) παραβλέπει την παλιά αλήθεια: η άρνηση (εν προκειμένω των αξιών και θεσμών του συστήματος) εμπεριέχει απλώς τ ο σ π έ ρ μ α του ξεπεράσματος. Η νέα κοινωνία θα πηγάσει βέβαια από την άρνηση των αξιών της παλιάς αλλά θα καταλήξει σε θάλασσα απολαύσεων μόνο αν δημιουργήσουμε και βιώσουμε νέες αξίες.

Υ.Γ. Με αφορμή την εκτέλεση του προέδρου της Χαλυβουργικής Αγγελόπουλου από την "Ε.Ο. 17 Νοέμβρη", ορισμένα κυβερνητικά στελέχη πρότειναν την ψήφιση νόμου που θα αυξάνει σε 4 ημέρες το δικαίωμα κράτησης πριν την προσαγωγή σε εισαγγελέα, χωρίς την παρουσία δικηγόρου και θα επιτρέπει την κατ'οίκον έρευνα χωρίς ένταλμα. Την επόμενη μέρα, κάποια άλλα κυβερνητικά στελέχη διέψευσαν τα παραπάνω, αλλά επειδή ξέρουμε πόσο γρήγορα διαψεύδονται οι διαψεύσεις ας έχουμε το νού μας.

Εκδοτική Ομάδα

ΤΟ ΣΗΜΕΙΟ ΚΑΜΠΗΣ

Κρίνοντας ως ενθαρρυντικό το ότι μερικές αναρχικές ομάδες άσκησαν εποικοδομητική κριτική (κυρίως μέσα από τις σελίδες της "Δοκιμής") στη σημερινή κατάσταση του "χώρου", και θέλοντας να εμβαθύνουμε περισσότερο πάνω στις αιτίες που διαιωνίζουν αυτή την κατάσταση δημοσιεύουμε το παρόν κείμενο.

Α.

Η τάξη επικρατεί στους Αθηναϊκούς δρόμους παρόλη την ενοχλητική για την εξουσία ανάμνηση των κάπως πρόσφατων οδοφραγμάτων. Τα εμπορεύματα περιμένουν στις βιτρίνες τον επίδοξο καταναλωτή τους παρόλη την ακρίδα της "επανοικειοποίησης" που έπεσε πάνω τους. Η ανωτέρω εικόνα περιέχει την κυνική αλήθεια: οι τελευταίοι αντιστεκόμενοι απάντησαν μεν δυναμικά στη δολοφονία του δεκαπεντάχρονου καταλαμβάνοντας και υπερασπίζοντας για λίγες ώρες ένα χώρο. ΑΛΛΑ προσέκρουσαν πάνω στο σκόπελο της γενίκευσης της σύγκρουσης, της γενίκευσης της διαμαρτυρίας, μπλέχτηκαν στα δίκτυα του επικατάρατου ιστού της αποσπασματικότητας, του μερικού γεγονότος.

Για άλλη μια φορά, μέσα σε μια πορεία 12 χρόνων, ο αναρχικός χώρος, όντας δεμένος χειροπόδαρα, είχε τη δυνατότητα μόνο να κραυγάσει απεγνωσμένα. Μέσα απ' αυτή την κραυγή απόγνωσης αναδύεται σαρκαστικά η αιτία που καθηλώνει το χώρο και που μπροστά της πολλοί εθελοτυφλούν: η συνεχής επίκληση της αυτοοργάνωσης των καταπιεσμένων, η συνεχής επίκληση της επανάστασης ε ξ ο ρ κ ί ζ ο υ ν, αποκρύπτουν την έλλειψη ε π ι θ υ μ ί α ς για αυτοοργάνωση, την έλλειψη συγκρότησης. Ο αναρχικός χώρος ή "απελευθερωμένη" ζώνη της ζωής και της ριζικής αμφισβήτησης προσβεβλημένος από το βάκιλο της ι δ ε ο λ ο γ ί α ς (ψευδούς συνείδησης) αδυνατεί να π ρ α γ μ α τ ώ σ ε ι, να βιώσει την ιδέα της α υ τ ο ο ρ γ ά ν ω σ η ς που κυοφορείται μέσα του. Η ιδεολογία διέρηξε τις πύλες, σύντροφοι, αμείλικτοι διώκτες της ιδεολογίας.

Ας αντικαταστήσουμε τους παιάνες για τη νίκη των οδοφραγμάτων με τον ιδρώτα της α υ τ ο κ ρ ι τ ι κ ή ς. Διευκρίνηση προς τους εθελοτυφλούντες: ΔΕΝ θα απαντήσουμε στα ερωτήματα: τα σπάτε ή δεν τα σπάτε; είστε υπέρ ή κατά της βίας; είσασταν στα οδοφράγματα ή στο εσωτερικό της κατάληψης. Αυτά δεν είναι τα ο υ σ ι ώ δ η ερωτήματα. Τα ερωτήματα που προβάλλουν και αδημονούν για απάντηση είναι: είναι η τάδε πρακτική επαναστατική; ε μ π ε ρ ι έ χ ε ι τη δυνατότητα σ υ ν έ χ ε ι α ς και ε π έ κ τ α σ η ς σ' άλλους κοινωνικούς χώρους;

Οι συγκρούσεις της Δευτέρας, οι καταστροφές καταστημάτων και η "επανοικειοποίηση" εμπορευμάτων έδειξαν τις διαθέσεις των τελευταίων αντιστεκόμενων για την κοινωνία - φυλακή που με λόγια και με έργα δολοφονεί δεκαπεντάχρονους: ολοσχερής πυρπόληση, απόλυτος χλευασμός. Ήταν η κραυγή του σύγχρονου κολασμένου που, μπροστά στον εξευτελισμό της ζωής, ζητάει ε κ δ ί κ η σ η. Ήταν η έ κ ρ η ξ η τ ο υ α σ υ ν ε ί δ η τ ο υ.

Ταυτόχρονα, ήταν η πράξη αντίστασης που αναζητούσε την ολοκλήρωσή της μέσα από τη σ υ ν ε ι δ η τ ή προοπτική. Κατά την εκτίμησή μας η δυνατότητα αυτή υπήρχε σε λανθάνουσα μορφή μέσα στα ίδια τα πράγματα. Ο κατειλημμένος χώρος του Πολυτεχνείου απαιτούσε, μέσα από τις γενικές συνελεύσεις, τη μεταμόρφωσή του σε χώρο αυτοοργάνωσης απαραίτητης για την έκφραση ριζοσπαστικού λόγου. Το σ υ ν ε ι δ η τ ό είχε τη δυνατότητα να υπερβεί το α σ υ ν ε ί δ η τ ο.

Κι όμως οι σύντροφοι απείχαν απ' αυτές τις διαδικασίες. Ταυτίστηκαν με το ρόλο του ειδικού της βίας ενάντια στην εξουσία, με το ρόλο του ειδικού των οδοφραγμάτων, αφήνοντας ανοικτό το πεδίο μέσα στις γενικές συνελεύσεις στους ειδικούς του λόγου, στους ειδικούς της χειραγώγησης: στα αποκαΐδια του λενινισμού. Οι τελευταίοι φρόντισαν δεόντως να επιβάλουν τη δικιά τους "επιτροπή κατάληψης" ευνουχίζοντας όποιο αυτοοργανωτικό πνεύμα υπέθαλπαν οι γενικές συνελεύσεις.

Ο αφορισμός της λενινιστικής χειραγώγησης και η αναγνώριση της αδυναμίας να εμποδιστούν οι αριστεριστές ηγέτες να μιλούν εν ονόματι όλων ΔΕΝ ε ξ ο ρ κ ί ζ ο υ ν την απουσία οργα-

νωμένης παρέμβασης των αναρχικών στις γενικές συνελεύσεις της Δευτέρας και κατ' επέκταση την έλλειψη ελευθεριακού λόγου.

Αν οι αριστεριστές χειραγώγησαν και οι αναρχικοί απείχαν από τις γενικές συνελεύσεις, αυτό δεν συγκαλύπτει την αδράνεια των ίδιων των παρευρισκομένων σ' αυτές. Το "δεν με αφορούν τα λεγόμενα αυτών ή οι βίαιες αδικαιολόγητα συνεχιζόμενες πράξεις εκείνων γι' αυτό σηκώνομαι και φεύγω" ή "σιωπώ παρακολουθώντας" είναι το ά λ λ ο θ ι της παθητικότητας προ των απαιτήσεων για ενεργό συμμετοχή. Οι ίδιοι οι παρευρισκόμενοι στις γενικές συνελεύσεις δεν κατανόησαν τη σ η μ α σ ί α τους. Ανιχνεύοντας αυτό το άλλοθι συναντάμε το "γιατί είμαστε εδώ", το "πώς θα δράσουμε" να περιπλανιέται τυφλά μέσα στην αφηρημένη διάθεση για διαμαρτυρία. Εμβαθύνοντας θα προσκρούσουμε πάνω στην έλλειψη διάθεσης για ο ρ γ α ν ω μ έ ν η διαμαρτυρία που δεν εξορκίζεται από την έκρηξη ευαισθητοποίησης.

Η οργάνωση της κατάληψης ενός χώρου είναι ο υ σ ι α σ τ ι κ ή όταν οι λειτουργίες της (γενικές συνελεύσεις, άμεσα εκλεγμένες απ' αυτές επιτροπές κατάληψης, επιτροπές δράσης και περιφρούρησης) είναι η ά μ ε σ η ζωντανή έκφραση του ανθρώπινου δυναμικού, που την πραγματώνει. Ο κοινωνικός λόγος της αποκτά την πραγματική του διάσταση, όταν η διάθεση για αυτενέργεια παίρνει σάρκα και οστά και δεν υποκαθίσταται από τη δράση οποιωνδήποτε. Τότε απ' τη μια το μερικό αίτημα που συνήθως προβάλλει μια κατάληψη γίνεται μέσο και όχι σκοπός: είμαστε εδώ και διαμαρτυρόμαστε για την ίδια την ύ π α ρ ξ η της κοινωνίας - φυλακής και απ' την άλλη με την κατακτημένη συνοχή γίνεται πιο αποτελεσματική η αυτοάμυνα, ακόμη και μέσω της χρήσης επικίνδυνων φιαλών και οδοφραγμάτων, απέναντι στην καταστολή.

Εν κατακλείδι ΜΟΝΟ η αυτοοργάνωση της κατάληψης θα επέτρεπε την επέκταση της διαμαρτυρίας και σ' άλλους κοινωνικούς χώρους.

Η ψυχική αναστάτωση που επιφέρει η αυτοκριτική φωτίζει εκ νέου την "αξιοσέβαστη" λέξη εκτροπή. Οι αναρχικοί, που νοούνται σαν τέτοιοι ΜΟΝΟ εφόσον είναι ο ρ γ α ν ω μ έ ν ο ι, σε μια κοινωνική σύγκρουση ΔΕΝ υποδαυλίζουν α π λ ά την έκρηξη του ασυνείδητου, την έκρηξη της οργής ΑΛΛΑ προωθούν τις πρακτικές εκείνες που συμβάλλουν στη γ ε ν ί κ ε υ σ ή της.

Η άποψή μας για τα γεγονότα του Πολυτεχνείου δεν αποτελεί την πανάκεια, το μαγικό φίλτρο που θα ΄κανε σίγουρη την εκτροπή τους σε γενικευμένη διαδικασία αντιπαράθεσης. Δεν έχουμε αυταπάτες. Πιστεύουμε όμως ότι αν οι καταλήψιες οργάνωναν το χωρόχρονό τους ενάντια στην εξουσία, έστω και με τη μορφή πειράματος, η "νίκη των δρόμων" θα ΄παιρνε μια πιο απειλητική διάσταση.

B.

Το τι υπάρχει πριν από μια κοινωνική σύγκρουση, το ποιές πρακτικές συνέβαλλαν στην εκδήλωσή της, οι άμεσοι στόχοι που επεδίωξαν οι εξεγερμένοι — όλα αυτά φανερώνουν την ποιότητα των συμμετεχόντων και προσδιορίζουν τον χαρακτήρα της σύγκρουσης.

Το τι μένει μ ε τ ά από μια κοινωνική σύγκρουση και τα συμπεράσματα που βγάζουν τα άτομα που συμμετείχαν σ΄ αυτήν επηρεάζουν α ν α π ό φ ε υ κ τ α τη μ ε λ λ ο ν τ ι κ ή τους πρακτική.

Τα οδοφράγματα, οι "επικίνδυνες φιάλες" κι οι σπασμένες βιτρίνες (μερικές από τις κύριες πρακτικές των περισσότερων ατόμων που συμμετείχαν στα γεγονότα της Δευτέρας) ναι, χλεύασαν την εξουσία, εκδικήθηκαν — ό μ ω ς μέσω της θορυβώδους εισβολής τους στο κοινωνικό προσκήνιο φαντάζουν στα μάτια του εξεγερμένου και/ή στην αρρωστημένη από παθητικότητα, λογική του χώρου ως η ΜΟΝΗ δυνατή επαναστατική πρακτική. Δίνεται έτσι εν λευκώ η έγκριση στο ΦΕΤΙΧ της σύγκρουσης γ ι α τη σύγκρουση, για άλλη μια φορά μέσα σε 13 χρόνια, να αποσπάσει τα πρωτεία στο πεδίο των δυνατών επιλογών. Το φετίχ της σύγκρουσης για τη σύγκρουση βρίσκει στο ΦΕΤΙΧ της σπασμένης βιτρίνας τον έμπιστο συνεργάτη του στην απόπειρα ευνουχισμού της πραγμάτωσης του ελευθεριακού λόγου. ΄Ετσι το φάντασμα της αναρχίας, τυλιγμένο στο σάβανο αυτών των φετίχ, σταματά την περιπλάνηση

του πάνω απ΄ την Αθήνα και οδεύει προς τον ΄τάφο του.

Ας το πάρουμε απόφαση ότι η σύγκρουση για τη σύγκρουση κι η καταστροφή των συμβόλων του αστικού καθεστώτος πολύ απέχει από το νάναι κάτι περισσότερο από εκτόνωση΄ είναι απλά, εκτόνωση των απωθημένων για επανάσταση "εδώ και τώρα". Η λογική αυτής της σύγκρουσης δεν επιζητά παρά αφορμές για την αδιάκοπη εκδήλωση τέτοιου είδους συγκρούσεων και μένοντας τυφλή απέναντι στην κοινωνική πραγματικότητα του σήμερα, δεν στοχεύει σε τίποτα πέραν αυτού.

Ακόμη χειρότερα, το κυβερνόν κόμμα (και όχι μόνο) δεν έχει παρά να στείλει τρεις μπάτσους στην περιβόητη πλατεία εξαρχείων κι αμέσως θάχει τη "φασαρία" που του χρειάζεται για να περάσει "στο ντούκου" προγράμματα και στρατηγικές, που το βολεύουν. Αν δεν γίναμε ακόμα το μέσον για το πέρασμα αυτών των προγραμμάτων και στρατηγικών, θα γίνουμε σε λίγο.

Η α ν α γ κ α ι ό τ η τ α των οδοφραγμάτων και της βίας ως συνειδητών επιλογών ενός ελευθεριακού κινήματος κατά τη διάρκεια μιας κοινωνικής σύγκρουσης, ας ΜΗΝ συγκαλύψει την κυνική αλήθεια: η σημερινή θρησκευτική επίκληση της "νύκτας των οδοφραγμάτων", το "πότε θα γίνει η φάση να τα σπάσουμε", είναι το ξόρκι, το μαγικό φίλτρο ενάντια στο σύνδρομο της ε λ ε υ θ ε ρ ι ά ζ ο υ σ α ς π α θ η τ ι κ ό τ η τ α ς.

Η "επίθεση ενάντια στο κεφάλαιο" διαμέσου της καταστροφής τραπεζών - ναών του χρήματος και καταστημάτων - ναών του εμπορεύματος έχει γίνει το σ ύ μ β ο λ ο της αδυναμίας του χώρου ν΄ αντιταχθεί ουσιαστικά στο κεφαλαιοκρατικό - εξουσιαστικό σύστημα.

Ο κλεφτοπόλεμος ανάμεσα στην αστυνομία και στους οπαδούς της σύγκρουσης για τη σύγκρουση ανάγεται από τους τελευταίους σε μια α φ η ρ η μ έ ν η επίθεση ενάντια στο κράτος. Μη θέλοντας να στοχεύουν σε κάτι περισσότερο από τη σύγκρουση για τη σύγκρουση διαφεύγει της αντίληψής τους το μόνο συγκεκριμένο: η μετατροπή σε βεντέτα μεταξύ αυτών και των μπάτσων. Αν δικαιολογημένα ίσως ο καθένας μας έδειξε κατανόηση στις πρώτες εκδηλώσεις της λογικής της σύγκρουσης για τη σύγκρουση και σ΄ ότι αυτή συνεπάγεται, σήμερα έχουμε κάθε δικαίωμα να της επιτεθούμε.

΄Ετσι όπως έχει διαμορφωθεί πλέον η κατάσταση είναι ηλίου φαεινότερο ότι αυτή η λογική αποκρύβει την επιτακτική ανάγκη κ ρ ι τ ι κ ή ς της υπάρχουσας κοινωνικής πραγματικότητας, την ανάγκη να βάλουμε μπροστά διαδικασίες και να εφαρμόσουμε πρακτικές που να μας εισάγουν στην καρδιά του λεγόμενου κ ο ι ν ω ν ι κ ο ύ ζητήματος, την επιτακτική ανάγκη να αποκαλύψουμε ότι το π ε ρ ι θ ώ ρ ι ο που παρουσιάζεται σαν ό α σ η αποτελεί κι αυτό προυπόθεση για την ύπαρξη της ερήμου κι ότι η σύγκρουση για τη σύγκρουση είναι οτιδήποτε άλλο εκτός από επαναστατική πρακτική.

Δεν μας εκπλήσσει λοιπόν που όσοι αισθάνονται την επιτακτική ανάγκη των ανωτέρω και την κοινοποιούν, αντιμετωπίζονται σαν διανοούμενοι, ελίτ κι οι απόψεις τους σαν μικρόβια που μολύνουν τη διάθεση για δράση και πράξη. ΄Οντας ολοφάνερο ότι οι φετιχιστές της σύγκρουσης για τη σύγκρουση εννοούν τη δική τους "δράση" και "πράξη", εμείς που υπογράφουμε αυτό το κείμενο δεν αρνούμαστε αυτούς τους χαρακτηρισμούς και ελπίζουμε νάναι αρκούντως αποτελεσματικά τα μικρόβια που θ΄ απελευθερώσει αυτό το κείμενο. Τι μπορούμε, αλήθεια, να πούμε σ΄ όσους αδυνατούν ν΄ αντιληφθούν ότι η αυθεντική κι αποδεκτή απέχθεια όσον αφορά τη διαχωρισμένη από την πρακτική σκέψη ο δ ή γ η σ ε σε μια αυθεντική κι αποδεκτή αγαλίαση για τη διαχωρισμένη από τη σκέψη πρακτική κι όχι στην ά ρ σ η αυτού του διαχωρισμού. ΄Οσοι διαφημίζουν το θεωρητικό τους υπόβαθρο με τη φράση "ίδια είν΄ τ΄ αφεντικά, δεξιά κι αριστερά" κι όσοι κατέχουν και διαφημίζουν τη λογική της σύγκρουσης για τη σύγκρουση, θα πρέπει κάποτε ν΄ αντιληφθούν ότι η κ ρ ι τ ι κ ή δεν είναι το πάθος του εγκεφάλου αλλά ο εγκέφαλος του πάθους.

Η έλλειψη επιθυμίας που διακρίνει το "χώρο" στο να ενεργοποιήσει τη γ λ ώ σ σ α τ η ς κ ρ ι τ ι κ ή ς πάνω στην ίδια την πρακτική του έπλασε το μ ύ θ ο ότι ο "χώρος" είναι επαναστατικό κίνημα, αποκρύπτοντας το γεγονός ότι είναι απλά ένας χώρος τριών διαστάσεων, μέσα στον οποίο η ελευθεριακή φιγούρα, που επιδιώκει την αυτοχειραφέτησή της, α σ φ υ κ τ ι ά μέσα σε ύπουλες μορφές αλλοτρίωσης: οπαδοί χωρίς ηγέτες, ηγέτες χωρίς οπαδούς, μοναχικοί καβαλάρηδες που σιχαίνονται την οργάνωση, γραφικοί καλλιτέχνες που καταξιώνονται εντός και διαμέσου της **underground** κουλτούρας κλπ. ΜΗ ε ν ε ρ γ ο π ο ι ώ ν τ α ς τη γλώσσα της κριτικής πάνω στις πρακτικές που αναπτύσσουμε, καταλήγουμε στο να μιλάμε επαναστατικά και να συμπεριφερόμαστε με τον χειρότερο δυνατό τρόπο, δηλαδή εξουσιαστικά.

Αν η κριτική πάνω στο φετίχ της σύγκρουσης για τη σύγκρουση επιδιώκει να εδραιώσει το φετιχισμό της διαχωρισμένης από την πρακτική θεωρίας, αν στοχεύει στη μετατροπή κάποιου που ασφυκτιά μέσα στην σημερινή κοινωνία σε κατά καθήκον συγγραφέα ελευθεριακών κειμένων ή σε βιβλιοφάγο των περγαμηνών της ελευθεριακής παράδοσης, τότε ας είμαστε αμείλικτοι στην κ α τ α γ γ ε λ ί α της ως ψευδοκριτικής.

Αν η εξουσία προσπαθεί ν΄ αλώσει α π ό τ α μ έ σ α όσους

την αρνούνται ώστε να εξορίσει κάθε προσπάθεια αυτοχειραφέτησης στη σφαίρα του ονειρικού/ανέφικτου ή στη σφαίρα του χαοτικού/καταστροφικού, ας ΜΗ συνεργαστούμε σ' αυτήν την προσπάθειά της μετατρεπόμενοι είτε σε "ειδικούς της βίας", είτε σε αυτοθαυμαζόμενους στοχαστές και γραφικούς ποιητές, αυτοεξοριζόμενοι έτσι στο περιθώριο.

Όσο αληθεύει το γεγονός ότι η αυτοέκφραση και/ή η προσωπική ποίηση, είναι ικανή να διαβρώσει, σε ατομικό επίπεδο, το ρόλο του παθητικού εκτελεστή επιταγών της εξουσίας, άλλο τόσο αληθεύει το γεγονός ότι η μη ένταξή της σε μια συλλογική πράξη αντίστασης οδηγεί στο μύθο ότι η ατομική απελευθέρωση μπορεί να επιτευχθεί δια της κατ' οίκον ενδοσκόπησης. Όπως κραυγάζει ο Λωτρεαμόν "η ποίηση πρέπει να γίνεται απ' όλους κι όχι από έναν" για νάναι η ύπαρξή της ως συλλογικό/κοινωνικό φαινόμενο απειλή για το καθεστώς της εξουσίας, για νάναι η αυτοέκφραση ουσιαστική πράξη απελευθέρωσης.

Ας αναπτύξουμε λοιπόν τις σχέσεις που θέλουμε κι ας εφαρμόσουμε τις πρακτικές εκείνες που μπορούν να σπάσουν τα δεσμά της περιθωριοποίησής μας ώστε να μην είμαστε πλέον "αυτοί που κατεβαίνουν να τα σπάσουν".

Αν στις συγκρούσεις του περασμένου χρόνου ξεπεράστηκε όπως πολλοί ισχυρίζονται, ο φόβος της ορατής εξουσίας, η αόρατη εξουσία του φόβου που διακατέχει σχεδόν όλους όσους έρχονται αντιμέτωποι με την επιτακτική ανάγκη για οργανωμένη παρέμβαση στους κοινωνικούς χώρους, εμμένει, αναμένοντας το ξεπέρασμά της τη στιγμή που η γλώσσα της κριτικής την καταστήσει ορατή άρα και αντιμετωπίσιμη.

Γ.

Η πρακτική της ομάδας, της κοινότητας καλείται για να καλύψει το κενό που αφήνει η ΑΣΥΝΕΙΔΗΤΗ έκρηξη της δυσαρέσκειας ενάντια στη σύγχρονη αθλιότητα, η οποία και όταν ξεπερνάει το ατομικό επίπεδο και γίνεται μαζική στραγγαλίζεται από τα χέρια της ΕΚΤΟΝΩΣΗΣ αδυνατώντας να μετασχηματιστεί σε ΣΥΝΕΙΔΗΤΗ πράξη.

Η συνεχής παρέμβασή μας στοχεύει στη διάλυση - αποσάθρωση του κελύφους της αλλοτρίωσης, που φέρει ο καθένας μας, στη δημιουργία γεγονότων μέσα στους κοινωνικούς χώρους, στην όξυνση των κοινωνικών αντιθέσεων.

Η πρακτική της ομάδας συνθέτει τις ανωτέρω διαδικασίες πνίγοντας το βάκιλο της ιδεολογίας μέσω της πραγμάτωσης της επιθυμίας μας για ένα καλύτερο μέλλον στο παρόν. Η ουτοπία νοείται πια σαν πραγματώσιμη διαδικασία.

Η αντιιεραρχική, συλλογική οργάνωση των επιθυμιών μας στην καθημερινή μας ζωή είναι η ουσιαστική λειτουργία της ομάδας, που φιλοδοξεί να διαλύσει τα αστικά απορρίμματα (π.χ. τους ρόλους οπαδού-ηγέτη), αφού ο καθένας αποκτά δυνατότητα προσωπικού λόγου, δυνατότητα συνειδητής παρέμβασης.

Η κοινότητα κατ' αυτό τον τρόπο εισβάλλει στο κοινωνικό προσκήνιο ως το κύριο δομικό όργανο του επαναστατικού κινήματος. Η δύναμή της στηρίζεται στη μετατροπή της ατομικής σε συλλογική δράση πάνω σε μια καθημερινή βάση. Είναι η έμπρακτη πρότασή μας που δίνει ριζοσπαστική ισχύ στο λόγο μας διαμορφώνοντάς τον, μετατρέποντας το μελλοντισμό για τον ελευθεριακό παράδεισο σε βίωμα του ΕΔΩ και ΤΩΡΑ.

Ο συντονισμός της ιδιαίτερης δράσης των ομάδων σ' ένα ευρύτερο επίπεδο γεννά ένα ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΔΙΚΤΥΟ διαφορετικής κουλτούρας και ζωής. Ο αναρχικός ΧΩΡΟΣ έτσι μετασχηματίζεται, εξελίσσεται σε ΚΙΝΗΜΑ ήτοι συγκροτημένη κοινωνική δύναμη που έχει τη δυνατότητα να προβάλλει το ΣΥΝΟΛΙΚΟ της ΛΟΓΟ επιδιώκοντας να καθορίσει αυτή το χωρό-χρονο της άμεσης σύγκρουσής της με το κράτος, δημιουργώντας γεγονότα και εκτρέποντας τις κοινωνικές συγκρούσεις που ξεσπούν τυχαία, αναπάντεχα σαν αποτέλεσμα της γενικευμένης κοινωνικής δυσαρέσκειας.

Στα ανωτέρω θέλουμε να τονίσουμε τη ΔΥΝΑΜΙΚΗ (δρόμος μετ' εμποδίων) που χαρακτηρίζει είτε τη συγκρότηση των ομάδων είτε το συντονισμό τους σε μια προσπάθεια να διαλυθούν τα νέφη της σύγχυσης που σκιάζουν το πνεύμα όλων όσων περιμένουν τη[...] ως δια μαγείας εμφάνιση κινήματος. Η οργάνωση και ο συντονισμό[...] των ομάδων δεν πέφτουν σα μάνα από τον ουρανό, τα πραγματο[...] ποιεί η επιθυμία για συνεργασία η οποία απομυθοποιεί το "δεν γί[...]νεται τίποτα" και αποκαλύπτει την άθλια πραγματικότητα του "δε[...] κάνουμε τίποτα".

Πληροφορούμε τους μοναχικούς καβαλάρηδες, που ψελλίζου[...] πολύ συχνά τις λέξεις "αναρχία, κίνημα, επανάσταση, ανάγκη παρέμ[...]βασης" και που ταυτόχρονα σιχαίνονται την οργάνωση και τη συλ[...]λογικότητα ΟΤΙ λίγο απέχουν απ' το να μετατραπούν σε αισχρού[...] αναμεταδότες αξιών του ΑΣΤΙΚΟΥ ΕΓΩ, του ρυπαρού κατα[...]σκευάσματος που καλείται ιδιώτης του ίδιου αυτού εγώ που η πρα[...]κτική της κοινότητας επιδιώκει να μετασχηματίσει σε ολοκληρωμέ[...]νο άτομο, σε ΕΑΥΤΟ.

ΕΝ ΚΑΤΑΚΛΕΙΔΙ

— Η ενεργός συμμετοχή στα γεγονότα του Πολυτεχνείου ενό[...] ευρύτερου απ' τον αναρχικό χώρο στρώματος ανέργων, μαθητών[...] νεολαίων ήταν μια ακόμα έξαρση ενός κινήματος αμφισβήτηση[...] των εξουσιαστικών θεσμών· κίνημα που χαρακτηρίζεται απ' τη[...] άρνηση ένταξης του στη σιωπηλή πλειοψηφία που ανέχεται ουδέ[...]ποτε επειδή πλέον έχει αδιαφορήσει για τα πάντα, απ' την άρνηση[...] προσχώρησης στις οργανώσεις μαζικής παραγωγής ψευδαισθή[...]σεων (πολιτικά κόμματα, συνδικάτα, πολιτιστικοί σύλλογοι κλπ.) απ' την επίμονη προσπάθεια ξεπεράσματος μιας μέτριας και πνιγ[...]ρής καθημερινότητας· κίνημα αμφισβήτησης που αποτελεί άμεσ[...] συνέχεια του κινήματος της περιόδου '77- '80 και που κληρονομε[...] όλες τις αδυναμίες εκείνου. Όπως τότε ο αμφισβητίας νεολαίο[...] περνούσε στην επίθεση ενάντια στις απόπειρες καταστολής της ύ[...]παρξής του από μέρους του Κράτους αδυνατώντας όμως να οργα[...]νώσει μαζί με τους συντρόφους του τις ίδιες του τις επιθυμίες κα[...] ανάγκες, έτσι και ο σημερινός αμφισβητίας, που δεν παρέλαβε τ[...]ποτα δημιουργικό από τους προηγούμενους, αδυνατεί να δημιουρ[...]γήσει το οργανωτικό σχήμα εκείνο που θα ήταν το όχημα της πραγ[...]ματοποίησης των επιθυμιών του και παραπαίει μέσα σ' ένα χάο[...] τυχοδιωκτικών ενεργειών.

— Δε θα κουραστούμε να το επαναλαμβάνουμε: τίποτα δεν πρό[...]κειται ποτέ να πετύχουμε όσο α) δε θα προσπαθούμε, όσο γίνετα[...] διαυγέστερα, να καθορίσουμε τις επιθυμίες και τις ανάγκες μας ξ[...]κόβοντας όλο και περισσότερο από τις διάφορες ιδεολογίες πο[...] μας κατατρέχουν από την παιδική μας ηλικία και β) όσο δε θα πρ[...]σπαθούμε να εναρμονίσουμε τις δικές μας επιθυμίες και δημιουργ[...]κές τάσεις μ' αυτές των συντρόφων μας, όσο δηλ. δε θα προσπα[...]θούμε να βρούμε το οργανωτικό σχήμα που αντιστοιχεί στο περι[...]χόμενο ενός ελευθεριακού κινήματος.

— Όσοι επιζητούν σήμερα τον επαναστατικό μετασχηματισμ[...] των κυρίαρχων κοινωνικών σχέσεων θα πρέπει να δείξουν στην πρ[...]ξη τον τρόπο που διάλεξαν για να τον πετύχουν — να τοποθετηθού[...] δηλ. ως προς το οργανωτικό ζήτημα. Σ' αυτούς που εξακολουθού[...] εδώ και χρόνια να μην ξέρουν τι θέλουνε, υπενθυμίζουμε ότι ο δρό[...]μος της αφηρημένης αμφισβήτησης και του τουρισμού στα "επανα[...]στατικά" θέρετρα είναι κυκλικός, οδηγεί πάλι πίσω: στη σιωπηλ[...] πλειοψηφία.

ΟΣΟΙ ΚΑΝΟΥΝ ΜΙΣΕΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ
ΣΚΑΒΟΥΝ ΤΟ ΛΑΚΚΟ ΤΟΥΣ
ΚΙ ΟΣΟΙ ΔΕΝ ΚΑΝΟΥΝ ΚΑΘΟΛΟΥ
ΤΟΥΣ ΤΟΝ ΣΚΑΒΟΥΝ ΑΛΛΟΙ

ΟΜΑΔ[...]
ΑΝΑΡΧΟΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩ[...]
Ν. ΣΜΥΡΝΗ[...]

ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΗ 1985

(Στον Μιχάλη Καλτεζά)

Τη νύχτα που χύθηκε στο δισκοπότηρο
σα θεία μετάληψη το αίμα
των δέκα-πέντε-χρόνων...
Τη νύχτα που άναψαν στους δρόμους οι φωτιές
και στις καρδιές ξεσπάσαν πυρκαγιές
και ζωντανέψαν οι νεκροί στα οδοφράγματα
κι απάντησαν στο προσκλητήριο: ΠΑΡΩΝ!
Τη νύχτα που ο κατακλυσμός των ασφυξιογόνων
πλημμύρισε τα μάτια, όχι από θλίψη μοναχά...
Τη νύχτα που η "τρέλα" ξεσηκώθηκε
κόντρα στη "λογική" των σούπερ-μάρκετ
και χόρτασαν οι πεινασμένες οι ψυχές
με την αντι-εξουσιαστική τροφή...
Τη νύχτα εκείνη σταμάτησαν να πίνουν
οι αλκοολικοί (ποιητές και μη)
κείνη τη νύχτα κόψαν μαχαίρι το ποτό
εκτός απ' το κοκτέηλ μολότωφ.
HIC CALIX.
Ιδού στο δισκοπότηρο
το αίμα του Μιχάλη
το αίμα το δικό σου
το αίμα το δικό μου
το αίμα μας.

Αντώνης Γκίκας

ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο άνεμος θα ξεδιαλύνει
την κάπνα των τσιγάρων
στις ομιχλιασμένες αίθουσες
των σοβαρών συνεδριάσεων
κεντρικών εκτελεστικών επιτροπών,
φιλολογικών παρασυναγωγών,
καλλιτεχνικών διαγωνισμών,
συναγωνισμών, ανταγωνισμών, συνωστισμών
όλων των υποκειμενικών πολιτισμών
κι αναζητήσεων σκοπών
κι ασκόπων συζητήσεων.

Ο άνεμος θα εξαφανίσει
το γκριζογάλανο καπνό
τελευταίο τεκμήριο
πως κάπου, κάτι ειπώθηκε
κάτι έγινε
ή κάτι ειπώθηκε να γίνει.

Αντώνης Γκίκας

Το παρακάτω γράμμα βρέθηκε δίπλα στο πτώμα του συντρόφου και συνεργάτη μας Αντώνη Γκίκα, λίγες μέρες μετά την αυτοκτονία του.

25 Φλεβάρη 1986

Σήμερα, Τρίτη 25/2/86, ημέρα του θανάτου μου, που εγώ διαλέγω ελεύθερα και συνειδητά, δηλώνω ότι:
1) Επιθυμώ να δοθεί το υπόλοιπο του λογαριασμού μου (στην Τράπεζα Εργασίας, Υποκ/μα Παγκρατίου, λογ. Νο 14/03984 - 00010/69) στον Παναγιώτη (Τάκη) Τσουλόπουλο, Ευφρονίου 74-76, 16121 Καισαριανή, τηλ. 7239908.
2) Παρακαλώ τον Τάκη Τσουλόπουλο, να φροντίσει, σε συνεργασία με τον δικηγόρο Βασίλη Παπαδημητρίου (Σόλωνος 102 Αθήνα, τηλ. 3625984) μια νομική υπόθεση που αφήνω σε εκκρεμότητα: την υποβολή μήνυσης για απάτη και υπεξαίρεση, ενάντια στους υπεύθυνους των "Αθηναϊκών εκδόσεων τσέπης" IDEOTSEPI, (Δαφνομήλη 7, 11471 Αθήνα, τηλ. 3640026, ή Δαφνομήλη 25, 11471 Αθήνα, τηλ. 3630305). Στοιχεία για την μήνυση, (ενάντια στους Λεωνίδα Χρηστάκη, Ορέστη Δαβία και Νίκη Κονίδη), έχει ο δικηγόρος που προαναφέρω.
3) Γνωστοποιώ ότι αυτοκτονώ με βαρβιτουρικά Γκαρντενάλ, που μου προμήθευσε από παράνομο κύκλωμα, ο ψευτο-εκδότης, ψευτο-διανοούμενος και ψευτο-επαναστάτης Λεωνίδας Χρηστάκης, με τον βοηθό του Ορέστη Δαβία. Ο πρώτος, πήρε από μένα χρηματική αμοιβή εξωφρενική, για να μου τα δώσει.
Φυσικά, ήξερε το σκοπό για τον οποίο τα ήθελα. (Ο δεύτερος, δεν τον ήξερε, ήταν απλός συνεργός.)
4) Δεν θέλω να εξηγήσω τους λόγους που με οδήγησαν σ' αυτή μου την απόφαση. Άλλωστε, οι λόγοι είναι πάρα πολλοί. Θέλω μόνο να διευκρινήσω ότι η αυτοκτονία μου δεν έχει σχέση με επαγγελματικά - οικονομικά προβλήματα. Το επαγγελματικό, είναι μόνο ένα από τα πολλά "παιχνίδια" της ζωής, στα οποία έπαιξα και έχασα.

Αντώνης Γκίκας

Μια μικρή παρένθεση στη μικρή και ταπεινή ζωή μας, ο Αντώνης Γκίκας. Έφυγε συνειδητά. Ένα μικρό παιδί όπως μου είχε πει. Ανάμεσά μας τώρα μόνο τα γραφτά του και οι μεταφράσεις του — το τελευταίο αντίο. Ένας φίλος; Ένας γνωστός; Ένας σύντροφος; Ποιος, στ' αλήθεια, πρόλαβε να καταλάβει; Τώρα μια ανάμνηση, το μόνο βέβαιο. Κι ένας εφιάλτης ταυτόχρονα για κείνους που δε σεβάστηκαν τίποτα. Εσύ Λεωνίδα Χρηστάκη, ξέρεις. Όπως ξέρεις και πολλά άλλα... Όπως κι εμείς ξέρουμε και δεν ξεχνούμε τίποτα στη μικρή και ταπεινή ζωή μας. Κι ο Αντώνης Γκίκας στο μικρό του κι ασήμαντο θάνατο.

Β.Κ.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΡΩΣΟΣ ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΚΑΣ

Αποσταλινοποίηση

Ω μέγα Στάλιν, ω αρχηγέ των λαών
εσύ που δίνεις ζωή στον άνθρωπο
εσύ που ξανανιώνεις τους αιώνες
εσύ που φέρνεις την άνοιξη
εσύ που κάνεις να πάλλονται οι
μουσικές χορδές
εσύ μεγαλείο της άνοιξής μου
εσύ ήλιε που ζεσταίνεις χιλιάδες
καρδιές

— Λουί Αραγκόν, "Cahiers du communisme", Μάρτιος 1954.

1. Η συνέχεια μέσα στην αλλαγή.

Η ανακοίνωση του θανάτου του Στάλιν και η συνακόλουθη αβεβαιότητα που επικράτησε ανάμεσα στα μέλη της ηγεσίας, δημιούργησε μιαν ελπίδα στους διάφορους λαούς της Σ. Ένωσης. Θα μπορούσαν να ξαναβρούνε τη χαμένη ταυτότητά τους και την ισονομία σαν πολίτες, όποια κι αν ήταν η εθνικότητά τους, δικαιώματα τα οποία έχουν συμπεριληφθεί στα επόμενα σοβιετικά συντάγματα.

Στα στρατόπεδα συγκέντρωσης όπου βρίσκονταν πολλοί αντιπρόσωποι των διαφόρων μειοψηφιών της Σ. Ένωσης, γίνεται η πρώτη διαδήλωση αμέσως μετά από το θάνατο του Στάλιν, το Μάρτη του '53. Απ' τον Αύγουστο του ίδιου χρόνου ξεσπούν πολυάριθμες απεργίες στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, ιδιαίτερα στο στρατόπεδο της Βορκούτα* που βρίσκεται πάνω απ' τον πολικό κύκλο. Αυτές οι "απεργίες" επέτρεψαν στις μειοψηφίες που είχαν έντονη την τάση να απομονώνονται η μια απ' την άλλη, να ενωθούν και να εκφράσουν έτσι ένα καινούριο αίσθημα διεθνισμού. Ένα από τα βασικά αιτήματα των "απεργών" ήταν η ολοκληρωτική κατάργηση κάθε διάκρισης ανάμεσα στις μειονότητες.

Η εξουσία όμως δεν έμεινε αδρανής. Παρά τις εσωτερικές διαμάχες και το ξεκαθάρισμα των λογαριασμών ανάμεσα στις διάφορες φατρίες που προσπαθούσαν να διαδεχθούν το Στάλιν, δεν άργησε να επέμβει. Αφού προσπάθησε να διαλύσει τους απεργούς φέρνοντας αντιμέτωπες τη μια εθνότητα με την άλλη, αποφάσισε να καταστείλει βίαια τα εξεγερμένα στρατόπεδα, με την επέμβαση μονάδων τεθωρακισμένων απ' την Άπω Ανατολή, που θερίζουν τους εξεγερμένους με τα μυδράλλια. Έτσι ξανάρθε στη μνήμη η τραγική "φάρσα" της Κρονστάνδης. Περισσότερα από 20 χρόνια αργότερα, τον Ιούνη του '75, στο ανοιχτό γράμμα του, από τις φυλακές του Βλαντιμίρ, προς στον πρόεδρο Κοσίγκιν, ο Μπουκόσκι γράφει:

"Εγώ που είμαι Ρώσος στην εθνότητα, στην κουλτούρα και στη γλώσσα δηλώνω κατηγορηματικά: υπάρχει στη Σ. Ένωση διάκριση ανάμεσα στις εθνότητες και βίαιη ρωσοποίηση. Γι' αυτό μ' έπεισαν τα χρόνια που πέρασα σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και σε φυλακές... Αυτή η βίαιη ρωσοποίηση πετυχαίνεται με διάφορους τρόπους. Όντως, στέλνονται στην εξορία για "αναμόρφωση", Ουκρανοί, Αρμένιοι, Λιθουανοί και άλλοι ακόμα... παρόλα αυτά, ο διεθνισμός υπάρχει. Και μάλιστα εδώ, ανάμεσα στους λεγόμενους "αστούς εθνικιστές" που αποτελούν την πλειοψηφία των πολιτικών κρατουμένων. Κι άν οι Μπουντοσιάν, Άλτμαν, Καλινιτσένκο, Σβετλίτσκνι, Ντραν, Τσάκβερ, Λουκανιένκο, Γκλούζμαν, Αντόνιακ είναι εθνικιστές, τότε λοιπόν και εγώ είμαι εθνικιστής."

Περισσότερο από το ν' αναλύσουμε τη στάση της Σοβιετικής εξουσίας απέναντι στις εθνικές μειονότητες μας φάνηκε πιο ενδιαφέρον, σ' αυτό το τρίτο μέρος, να προσπαθήσουμε να κάνουμε μια διαφορετική προσέγγιση του προβλήματος, να γνωρίσουμε πώς τοποθετούνται οι διάφορες μειοψηφίες απέναντι σε μια εξουσία που δεν παύει να διακηρύσσει: "Οι σιωνιστές και οι εθνικιστές δεν έχουν παρά μια μόνο κυρίαρχη ιδέα: ένα λυσσαλέο μίσος για κάθε τι σοσιαλιστικό". Σελέρ.

Μπορούμε ν' αναρωτηθούμε αν η πάγια στάση της κομμουνιστικής ηγεσίας, προσπαθώντας να δημιουργήσει ένα νέο σοβιετικό άνθρωπο δεν κατάφερε παρά το αντίθετο, μια αναζωπύρωση του εθνικού ή εθνικίστικου αισθήματος: εκφρασμένο μέσα από την επιβεβαίωση μιας πολιτιστικής και κοινωνικής ταυτότητας, της πάλης ενάντια σε σχέδια και πρακτικές ισοπέδωσης και ομοιομορφίας κάτω απ' την κυριαρχία της Μεγαλορωσίας.

Σε μια συνέντευξή του στο αρμενικό περιοδικό "Χαϊαστάν" το φλεβάρη του 1977, ο Λεονίντ Πλιούτς υποστηρίζει ότι στην Αρμενία υπάρχουν τρία εθνικά ρεύματα.

— Ένα που αγωνίζεται για τη χειραφέτηση της Αρμενικής εκκλησίας από την κηδεμονία του Σοβιετικού Κράτους.

— Ένα δεύτερο, μετριοπαθές, το οποίο αγωνίζεται στο πολιτιστικό πεδίο, για τη διάσωση της γλώσσας και της κουλτούρας ενάντια στη ρωσοποίηση.

— Και ένα τρίτο που ζητάει την ανεξαρτησία της Αρμενίας, βασισμένο στο δικαίωμα αυτοδιάθεσης του Αρμενικού λαού.

Αν εξαιρέσουμε το πρώτο ρεύμα πο δεν μας ενδιαφέρει άμεσα στη συγκεκριμένη μελέτη, τ' άλλα δυο θα τα συναντήσουμε σήμερα μέσα στους αγώνες των εθνικών μειονοτήτων. Ο Πλιούτς αυτοαποκαλείται "ουκρανός αυτονομιστής που παραμένει μαρξιστής". Μπορούμε βέβαια ν' αναρωτηθούμε πως γίνεται να είσαι αυτονομιστής και ταυτόχρονα μαρξιστής. Η καταπίεση που ασκείται από την εξουσία δε γεννάει την ανάγκη για μια θέση πιο ριζοσπαστική, από μια απλή διεκδίκηση εθνική αυτονομίας; Η σοβιετική ένωση δεν ακολουθεί πάντα την ιμπεριαλιστική πολιτική της τσαρικής κυβέρνησης στο "εθνικό" ζήτημα;

2. Η πάλη ενάντια στη ρωσοποίηση.

Η καταγγελία και η πάλη ενάντια στη ρωσοποίηση κάνει την εξουσία να έχει την τάση να δημιουργήσει μια κατάσταση τέτοια που οι εθνότητες, πέρα από τη ρώσικη, να εμφανίζονται στατιστικά σαν μειονότητες στις "αυτόνομες" περιοχές τους. Έτσι οι

μετακινήσεις πληθυσμών, έχουν σα στόχο να "πνίξουν" τα έθνη μέσα σε ένα συνοθύλευμα όπου δεν θα είναι παρά ένα ποσοστό κάτω του μισού. Αυτή η τακτική έχει σαν μακροπρόθεσμο στόχο την εξαφάνιση, ακόμα και τυπικά, δημοκρατιών ή περιοχών όπως για παράδειγμα έγινε με τη δημοκρατία της Καρελίας, που δημιουργήθηκε το 1945 και καταργήθηκε το 1970. Αυτό το γεγονός έγινε γνωστό το 1971 μέσα από ένα "γράμμα" που έστειλαν κομμουνιστές της Λεττονίας στα κομμουνιστικά κόμματα της Δύσης. Για αυτούς, η πολιτική της μαζικής εγκατάστασης ρώσων, επέτρεψε τη διάλυση αυτής της ομοσπονδιακής δημοκρατίας, αφού ο ντόπιος πληθυσμός έφτασε ν' αντιπροσωπεύει λιγότερο από το μισό του συνολικού πληθυσμού. Αυτοί οι λεττονοί κομμουνιστές συμπληρώνανε στο "γράμμα" τους: "Την ίδια μοίρα επιφυλάσσει το μέλλον για τις δημοκρατίες του Καζάκ και της Λεττονίας."

Πραγματικά, βάσει των στοιχείων που έδωσαν αυτοί οι κομμουνιστές, εκείνη την εποχή στη Λεττονία δεν ζούσε παρά ένα 50% Λεττονών. Όσον αφορά τη δημοκρατία του Καζάκ, η απογραφή του 1970 έδειχνε: 30% Καζάκ και 43% ρώσοι. Στις μέρες μας, δεν υπάρχει έθνος που να ζει αποκλειστικά σε μια και μοναδική δημοκρατία.

Έτσι στην Κιργισία, ο πληθυσμός των Κιργίσιων έχει μειωθεί κατά 11% μέσα σε 20 χρόνια, ενώ το 1967 έφτανε τα 40%, οι Ουζμπέκοι είναι το 62%, οι Τατζίκοι δεν είναι πάνω από 50% στο Τατζκιστάν. Τα ίδια ισχύουν για τους Ουκρανούς, την πιο σημαντική εθνότητα μετά τους ρώσους — και το λέμε αυτό ξέροντας ότι δεν μπορούμε να θεωρήσουμε τους Ουκρανούς ότι απειλούνται από κάποιο κίνδυνο. Έτσι πληροφορούμαστε από την Ιζβέστια ότι ο πληθυσμός της Ουκρανίας αυξήθηκε από το 1959 μέχρι το 1970 από 7 σε 9 εκατ. όσον αφορά τους ρώσους και από 32 σε 35 εκατ. όσον αφορά τους Ουκρανούς. Αυτό δηλώνει μια πτώση 2,5% από 80% σε 77,5% του συνολικού πληθυσμού.

Δεν αρκεί μόνο ένα ικανοποιητικό ποσοστό ντόπιων για να πούμε ότι η τάδε εθνική μειονότητα "υπάρχει". Ένας από τους απαραίτητους όρους για ν' ανήκει κανείς σε μια εθνική ομάδα, είναι η γλώσσα, που δεν είναι μόνο ένας απλός κώδικας επικοινωνίας αλλά και η βάση της όποιας κουλτούρας. Αν η γλώσσα ενός λαού χάνει όλο και περισσότερο τη σημασία της και περιορίζεται η διδασκαλία της, τότε πολύ σύντομα η ζωντανή κουλτούρα αυτού του λαού θα καταλήξει στο εθνογραφικό μουσείο. Οι δημοκράτες — έτσι αυτοαποκαλούνται — της Ρωσίας, της Ουκρανίας και των χωρών της Βαλτικής, μια παράνομη οργάνωση είχε ήδη διαισθανθεί απ' το '69 αυτόν τον κίνδυνο. Είχαν καταγγείλει το γεγονός αυτό με τα παρακάτω λόγια: "Οι λαοί που ζουν έξω από τα εθνικά τους όρια δεν έχουν πολιτιστική αυτονομία. Δεν υπάρχουν για παράδειγμα εβραϊκά σχολεία, σχολεία για Ουκρανούς έξω από την Ουκρανία, για Βιελορώσους έξω από τη Βιελορωσία, παρά το γεγονός ότι αυτοί οι λαοί ζουν κατά ομάδες συμπαγείς σ' όλη την επικράτεια."

Επιπλέον, η εθνική γλώσσα δεν είναι πια υποχρεωτική στα ρώσικα σχολεία που βρίσκονται έξω απ' το γεωγραφικό χώρο της ρώσικης σοσιαλιστικής δημοκρατίας. Έτσι για παράδειγμα, μετά τη σχολική μεταρρύθμιση που έγινε στην Ουκρανία, η ντόπια γλώσσα δεν είναι πια υποχρεωτική στα ρώσικα σχολεία. Ο Λεονίντ Πλιούτς, που καταγγέλει τη ρωσοποίηση της Ουκρανικής δημοκρατίας, μας διαβεβαιώνει ότι ακόμα και στις μεγάλες πόλεις της χώρας του η εθνική γλώσσα κοντεύει να ξεχασθεί. Για να επιτευχθεί η ρωσοποίηση χρησιμοποιήθηκε σαν τέχνασμα, η εργασία. Για να έχει κανείς οποιαδήποτε υπεύθυνη θέση, στη Σοβιετική Ένωση, πρέπει να μιλάει ρώσικα, και μόνο ρώσικα. Παράλληλα σε διάφορες δημοκρατίες η εθνική παιδεία κινδυνεύει άμεσα να καταργηθεί και στη θέση της να υπάρξει ρώσικη παιδεία γενικότερα κι όχι μόνο στο επίπεδο της γλώσσας.

Στις μουσουλμανικές δημοκρατίες της Σοβ. Ένωσης, ο Χρουτσώφ, μετά τον Στάλιν επιχείρησε να συνεχίσει τη ρωσοποίηση με δυο βασικούς σκοπούς: από τη μια μεριά να δημιουργήσει αυτόν τον καινούργιο σοβιετικό άνθρωπο και από την άλλη να μειώσει μέχρι και να εξαφανίσει τις Κινέζικες εθνικές μειονότητες, που συνορεύανε γεωγραφικά με την Κίνα. Αν αυτή η "ενωτική" πρόθεση απέτυχε όπως φάνηκε με την απογραφή πληθυσμού του 1970, αυτό δεν σημαίνει βέβαια ότι η ρωσοποίηση δεν επιχειρήθηκε βίαια και ότι δεν συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Από το 1954 και μετά στις μακρινές αυτές δημοκρατίες έγινε μια ανακατάταξη που μόνο με την κολλεκτιβοποίηση του 1930 μπορεί να συγκριθεί, και που είχε σα στόχο να θρυμματίσει την εθνική ενότητα. Έγινε τότε λοιπόν η εκχέρσωση των παρθένων χωραφιών και ειδικότερα στην περιοχή του βόρειου Καζακστάν. Δεκάδες χιλιάδες νέων από την δυτική ρωσία έπεσαν με τα μούτρα στην εκμετάλλευση της στέππας. Αυτή η μετανάστευση προς την ανατολή σταμάτησε στη δεκαετία του '60.

Οι διάδοχοι του Χρουτσώφ προτίμησαν να εκμεταλλευτούν τα πλούσια σε μεταλλεύματα υπεδάφη στις περιοχές της σοβιετικής μουσουλμανικής Ασίας, με τρόπο που να μη δίνει βέβαια την ίδια εντύπωση με την Αφρικάνικη "Κατάκτηση της Δύσης". Τα εδάφη αυτά είναι πλούσια σε πετρέλαιο, ουράνιο, χαλκό, μαγγάνιο κ.ά. Οι δυτικοί δημοσιογράφοι φτάσαν να γράψουν ότι αυτό που συνέβηκε ιδίως στο Ουζμπεκιστάν ήταν ένα θαύμα. Μπορούμε όμως να πούμε τα ίδια και για την άλλη όψη του νομίσματος. Η εξουσία μέσα από αυτό το αναπτυξιακό πρόγραμμα προσπάθησε να φτιάξει μια βιτρίνα, μια μαγική εικόνα για να θαμπώσει τα μάτια των άλλων πληθυσμών της Ασίας και της Κίνας. Ο Άλεν Τζάκομπ δημοσιογράφος της γαλλικής **"Monde"** τον Αύγουστο του 1970 σ' ένα άρθρο του αναπτύσσει την άποψη ότι η σοβιετική εξουσία έκανε αυτά τα έργα για να εδραιώσει μια διοίκηση μετα-αποικιακού τύπου. Και σημειώνει: "Σε λίγο καιρό η Τασκένδη δεν θα έχει τίποτα να ζηλέψει από τις καθαρά ευρωπαϊκές πόλεις σαν το Μινσκ και Χάρκοβο."

Ήδη τα ρώσικα είναι η γλώσσα που υπερέχει στους τόπους δουλειάς, όπως και σ' όλα τα αλόγκαν στους τοίχους και στις πλατείες της Τασκένδης. Η Ουζμπέκικη γλώσσα που γραφόταν άλλοτε με αραβικά γράμματα γράφεται τώρα πια με κυριλικά. Η παραδοσιακή βιοτεχνία και τέχνη λειτουργεί σαν τουριστικό είδος.

Πολλοί σαμιζντάτ που ήρθαν από την αυτόνομη δημοκρατία της **Bachkirie** στις αρχές του 1978 μας επέτρεψε να καταλάβουμε καλύτερα τί σημαίνει αυτή η ρωσοποίηση. Όπως αναφέρουν οι υπογράφοντες την "έκκληση για την ένωση των τουρκικών λαών στη Σ.Ε.":

"Η χρησιμοποίηση της γλώσσας **tatarobachkire** αυτή τη στιγμή θεωρείται προσβολή... Μετά το γιορτασμό των πενήντα χρόνων της Σ.Ε. οι ραδιοφωνικές εκπομπές σ' αυτή τη γλώσσα καταργήθηκαν οι ονομασίες δρόμων, πάρκων και πλατειών στις διάφορες πόλεις είναι στη συντριπτική πλειοψηφία γραμμένες στα ρώσικα."

Σ' ένα γράμμα που έστειλαν στις 2 του φλεβάρη του 1976 στις αρχές της Σ.Ε., 26 τατάροι και **Bachkirs** δίνουν ορισμένα χαρακτηριστικά της καταπίεσης που υφίστανται:

"Με το πρόσχημα ότι το θέλησαν κι οι ίδιοι οι γονείς", όλα τα εθνικά σχολεία στις πόλεις της **Bachkirie** έκλεισαν, και πέρασαν ολότελα στα χέρια της ρώσικης εκπαίδευσης. Αυτή η μεταλλαγή εξαπλώθηκε ήδη και στα σχολεία της επαρχίας... Στις πόλεις οι εθνικοί παιδικοί σταθμοί μειώθηκαν στο μηδέν. Στην πόλη μας, την **Ouffa**, που έχει περίπου 1 εκατ. κατοίκους έμειναν 2 ή 3 εθνικοί παιδικοί σταθμοί... Σήμερα έχει γίνει πια της μόδας οι γονείς να καλούνται από τις παιδαγωγούς και τους επιτηρητές για ν' ακούσουν το στερεότυπο: "Δεν πρέπει να συνεχίσετε να μιλάτε στο παιδί σας χρησιμοποιώντας την μητρική σας γλώσσα". Κι αν κάποιος αρνηθεί, εξασκούν από τη μια ψυχολογική πίεση στο παιδί, και από την άλλη ο γονιός κατηγορείται "για πολιτική ανωριμότητα"... Στις 146 ώρες την εβδομάδα του τηλεοπτικού προγράμματος της εθνικής ραδιοτηλεόρασης μόνο 5 ή 6 ώρες είναι στη γλώσσα **Bachkir** και από αυτές, το μεγαλύτερο ποσοστό είναι αφιερωμένο στον κύκλο "ζωοκομία: ζημιογόνος εργασία". Οι εκπομπές του ραδιοφώνου και της τηλεόρασης στη γλώσσα **tartare** καταργήθηκαν τελείως, παρόλο που στη **Bachkirie** υπάρχουν πάνω από 1 εκατ. τάταροι... Ζώντας στα βάθη της Ρωσίας οι τάταροι και οι **Bachkirs** απειλούνται με αφανισμό."

Έτσι είναι εύκολο σχετικά, παρά τις γραπτές εγγυήσεις στα συντάγματα του 1924 και του 1936, να σκοτώσουν μια κουλτούρα απαγορεύοντας τη χρησιμοποίηση της γλώσσας της. Αυτή η ρωσοποίηση δεν επιτυγχάνεται βέβαια χωρίς

να υπάρχουν διάφορες αντιστάσεις ακόμα και μέσα στα ίδια τα τοπικά κομμουνιστικά κόμματα. Κάτι που συνέβηκε για παράδειγμα στη Λεττονία από το 1968 μέχρι το 1971, αλλά η κεντρική εξουσία δεν δίστασε να εκκαθαρίσει το κομμουνιστικό κόμμα από τα μέλη εκείνα που θεωρήθηκαν "εθνικιστές".

Τελικά δίνεται η δυνατότητα στους κομμουνιστές να λένε στις αναφορές τους σχετικά με το όλο θέμα: "σε κάθε οργάνωση σε επίπεδο σοβιέτ, στις πόλεις και στις αγροτικές περιοχές, στις περισσότερες τοπικές οργανώσεις και σ' όλες τις βιομηχανίες οι δραστηριότητες μας γίνονται "σ τ α ρ ώ σ ι κ α"." Και καταλήγουν δηλώνοντας κατηγορηματικά: "Σ' όλες τις δημοκρατίες οι Ρώσοι τα έχουν όλα. Οι εθνικότητες που παραμένουν ακόμα πλειοψηφικές σ' αυτές τις δημοκρατίες έχουν κάποια προνόμια. Τέλος οι διάφορες μειοψηφικές εθνικότητες δεν έχουν τίποτα."

Κι άλλα τοπικά κομμουνιστικά κόμματα υποστήκανε εκκαθαρίσεις: Στις αρχές του 1969 στο Κ.Κ. του Τατζικιστάν, τα μέλη του τοπικού κόμματος κατηγορήθηκαν από το περιοδικό του κόμματος **"Paetiinaya Zyzn"** για χαλάρωση του αγώνα τους "ενάντια στις μνήμες του παρελθόντος που παραμένουν στη συνείδηση των ανθρώπων και εκφράζονται μέσα από τον τρόπο ζωής τους και στις οικογενειακές τους σχέσεις." Και ο λιθουανικός "εθνικισμός" είχε καταγγελθεί από την Πράβδα στις 24 του γενάρη 1969, όπου σαν κύριος υπεύθυνος της κατάστασης θεωρούνταν "ο καπιταλιστικός κόσμος". Από το 1972 ως το 1974 η εκκαθάριση του Κ.Κ. Αρμενίας ολοκληρώθηκε με τη βίαιη είσοδο Ρώσων στη γραμματεία του. Έτσι παρατηρείται το φαινόμενο η εθνική συνείδηση να αυξάνει αλλά και από την άλλη η πίεση της κεντρικής εξουσίας να δυναμώνει.

Εκείνα τα "λίγα προνόμια" που απομένουν στις εθνικότητες που είναι ακόμα πλειοψηφούσες στο δικό τους γεωγραφικό χώρο, στην πράξη εξουδετερώνονται μιας και η οποιαδήποτε πολιτισμική έκφραση τους είναι απαγορευμένη. Ο φόβος να κατηγορηθείς για εθνικισμό, να θεωρηθείς πράκτορας του ιμπεριαλισμού και τα "πανταχού παρόντα" Κ.Κ. ολοκληρωτικά υποταγμένα στο Κ.Κ. Ρωσίας, είναι τα εμπόδια για μια πιθανή εκκόλαψη της πολιτιστικής αναγέννησης. Ότι ισχύει για τις εθνικές μειονότητες, που δεν έχουν πια ζωντανή κουλτούρα και παράδοση, ισχύει και για άλλες εθνικότητες ακόμα πλειοψηφούσες, όπως οι Λεττονοί. Αυτά μας μαρτυρεί ο **Teodore Asselbaum**, καταδικασμένος το 1952 σε 25 χρόνια εξορίας για αντίσταση στο καθεστώς, μέσα από ένα γράμμα που έφτασε στη Δύση μέσα από το κανάλι του Σαμιζντάτ.

Χώρια οι μειονότητες που είχαν εξαφανιστεί βίαια από το χάρτη την εποχή του Στάλιν αλλά και αργότερα. Αυτές παλεύουν για το δικαίωμά τους να υπάρχουν στο γεωγραφικό τους χώρο.

Είναι αυτό που συμβαίνει με τους Τατάρους των οποίων η περιοχή που δικαιωματικά τους ανήκει, η Κριμαία, ενώθηκε το 1954 με την Ουκρανία. Οι τάταροι αγωνίστηκαν για την αποκατάστασή τους σαν έθνος ξεχωριστό, κάτι που το κατάφεραν στις 5 του Σεπτέμβρη του 1967 αλλά στο "διάταγμα αποκαταστάσεως", οι τάταροι αναφέρονται σαν "πολίτες που κάποτε κατοικούσαν την Κριμαία". Το δικαίωμα να ξαναεγκατασταθούν στην Κριμαία δεν εγκρίθηκε και αυτό ήταν και είναι το δεύτερο στάδιο του αγώνα τους για την αναγνώριση της ύπαρξής τους σαν εθνικότητα. Όλοι αυτοί που προσπάθησαν να εγκατασταθούν στην Κριμαία στην καλύτερη περίπτωση εκδιώχθηκαν, στη χειρότερη τους συλλάβαν και καταδικάστηκαν, μερικοί μέχρι και σε 7 χρόνια φυλάκισης.

(Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι στη Σ. Ένωση η μετανάστευση και εγκατάσταση των πολιτών δεν είναι ελεύθερη. Υπάρχει αυτό που έχει επικρατήσει να λέμε "εσωτερικό διαβατήριο" και δεν είναι δυνατό να εγκατασταθείς όπου θέλεις. Οι αστυνομικές και οικονομικές υπηρεσίες πρέπει να ενημερώνονται για κάθε μετακίνηση). Ο **Alexis Kosterine**, γέρος μπολσεβίκος που έζησε 17 χρόνια εξορίας, έχει σε πολλές περιπτώσεις καταγγείλλει τις συνθήκες που οι διάφορες μειονότητες αναγκάζονται να αντιμετωπίσουν και τις γεννοκτονίες, από την εποχή της Σταλινικής διακυβέρνησης.

Σε δυο περιπτώσεις, το '59 και το '61, έφερε το θέμα της αποκατάστασης και της εθνικής αυτονομίας των λαών αυτών στο Κογκρέσσο. Από το '59 έως το '70 απαγγέλθηκαν γύρω στις 300 καταδικαστικές αποφάσεις εναντίον Τατάρων για παράνομη εγκατάσταση ή συμμετοχή σε διαδηλώσεις διαμαρτυρίας. Κατά τη διάρκεια της κηδείας του **Kosterine** το Μάρτιο του 1968 ένας μεγάλος αριθμός αντιπροσώπων μικρών εθνικοτήτων (**Tatares, techtchenes, ingouches**...) είχαν μια ενεργητική παρουσία και επέδειξαν τελικά ένα είδος διεθνισμού ερχόμενοι να εκφράσουν την ευγνωμοσύνη τους για τον άνθρωπο αυτόν που πάλαιψε για τα δικαιώματά τους. Σαν διάδοχο του **Kosterine**, αναφέρουμε τον στρατηγό Γκρικορένκο που ενδιαφέρθηκε για τους Τάταρους, αλλά αυτή του η δράση του στοίχισε τη σύλληψη και τον εγκλεισμό σε ψυχιατρικό άσυλο. Στη δεκαετία του '70 έγιναν πολλές δίκες με Τάταρους κατηγορούμενους που όλοι τους καταδικάστηκαν βάσει του άρθρου 70 του ποινικού κώδικα (δες το ανάλογο σημείωμα). Ένας από τους πιο γνωστούς, ο **Mustapha Djenilev** καταδικάστηκε τον απρίλη του 1976 για τέταρτη φορά, πάντα διότι αγωνιζόταν για τα δικαιώματα των τατάρων. Και τις τέσσερις φορές καταδικάστηκε βάσει των άρθρων 70 και 190 του ποινικού κώδικα, συνολικά, σε 8 χρόνια φυλακή, στα 33 χρόνια του.

Και άλλες μειονότητες που αντιμετωπίστηκαν βάναυσα επί Στάλιν αγωνίστηκαν και συνεχίζουν ν' αγωνίζονται για την ανεξαρτησία και αυτονομία τους. Έτσι η δημοκρατία **Techtchene - Ingouche** δημιουργήθηκε στις 9 Γενάρη του 1957, όπως επίσης και οι αυτόνομες περιοχές των Καλμούχων και των Τσερκέζων - Καράτσα. Οι γερμανοί του Βόλγα έπρεπε να περιμένουν μέχρι το 1964. Αυτό δεν σημαίνει όμως, παρά την "αποκατάσταση" τους στο ηθικό και νομικό επίπεδο, ότι η ζωή τους καλυτέρεψε, τουναντίον οι λαοί αυτοί θα συνεχίσουν να αγωνίζονται για τα δικαιώματά τους, για ν' αυτονομηθούν, και να μπορούν να μεταναστεύουν ελεύθερα. Κι αυτά είναι ιδιαίτερα σημαντικά για τους γερμανούς του Βόλγα. Ήδη μέχρι πρόσφατα ακόμα και μέσα στη Μόσχα έγιναν διαμαρτυρίες υπέρ των γερμανικών αυτών εθνοτήτων.

Ο Λεονίντ Πλιούτς καταγγέλλει στις 4 Φλεβάρη 1976:

"Η κατάσταση των τατάρων της Κριμαίας, των ελλήνων, των **meskhals** είναι ακόμα πιο τραγική από αυτή των Ουκρανών. Έχουν μετακινηθεί με τη βία στη Σιβηρία και στην Κεντρική Ασία. Σήμερα παλεύουν να ξαναγυρίσουν στις πατρίδες τους και να αποκτήσουν την πολιτιστική τους αυτονομία.

Πρόσφατα ήρθε στα χέρια μας ένα ντοκουμέντο για τους ορεσίβιους Τατζίκους. Το Τατζικιστάν είναι μια από τις μουσουλμανικές δημοκρατίες στην Ασία. Μπορεί να φτάναμε στο συμπέρασμα ότι οι διωγμοί των μικρών λαών σταμάτησαν με το θάνατο του Στάλιν. Αυτό το ντοκουμέντο μας πείθει για το αντίθετο. Οι ορεσίβιοι Τατζίκοι εξορίστηκαν στα τέλη της δεκαετίας του '60 και στις αρχές του '70. Αυτή η "μεταφύτευση" μπορεί να θεωρηθεί σαν σιωπηλή τραγωδία: μία από τις φυλές των Τατζίκων οι **yaguobs** είναι άνθρωποι που ζούνε σε υψόμετρα πάνω από 2000 μέτρα. Δεν είναι παράδοξο αν σας πούμε ότι αυτοί οι άνθρωποι αρρωσταίνουν όταν κατέβουν στην πεδιάδα. Είναι κάτι που δικαιολογείται αν σκεφτούμε ότι οι συνθήκες οι ατμοσφαιρικές μα και τα συστατικά του αέρα αλλά και οι αρρώστιες αλλάζουν. Γι' αυτούς τους ανθρώπους λοιπόν η πεδιάδα είναι θάνατος. Αυτή η μετακίνηση, αφού πρώτα οι αρμόδιες υπηρεσίες προσπάθησαν να πείσουν τους **yaguobs** να κατέβουν με τη θέλησή τους στην πεδιάδα, τελικά έγινε με βίαιο τρόπο. Αποσπάσματα του στρατού ενισχυμένα από μονάδες της αστυνομίας έφτασαν στα χωριά των **yaguobs** και κατάστρεψαν τα **arzks** (κανάλια ύδρευσης), όπως έκαναν οι γάλλοι όταν κατάλαβαν τη Νέα Καληδονία. Μετά κατάστρεψαν τα σπίτια και ανέβασαν με το ζόρι τον πληθυσμό σε καμιόνια για να τους κατεβάσουν στην πόλη. Δεν αντιστάθηκε κανείς ένοπλα αλλά υπήρξαν αρκετές δραπετεύσεις νέων ανθρώπων, που ανέβηκαν στο βουνό και που ζούνε εκεί για χρόνια είτε από το κυνήγι, είτε από τη βοήθεια που δέχονται από τους κατοίκους άλλων χωριών. Ο αριθμός των εξορίστων φτάνει τις πολλές δεκάδες χιλιάδες ατόμων. Στην πεδιάδα, η μόνη δουλειά που ήξεραν για να επιβιώνουν, η κτηνοτροφία, είναι αδύνατη. Έπειτα από τις επιδημίες της διφθερίτιδας και της φυματίωσης, οι οικογένειες που

κατά παράδοση είχαν μεγάλο αριθμό μελών, τώρα μειώνονται όλο και περισσότερο. Η παιδική θνησιμότητα φτάνει σε ποσοστά που ποτέ δεν έχουμε ξαναδεί. Οι πιο συντηρητικές εκτιμήσεις αναφέρουν ότι οι θάνατοι παιδιών και ηλικιωμένων φτάνουν τις 10.000.

Σήμερα η τακτική της μετακίνησης πληθυσμών έχει σταματήσει, αλλά δεν υπάρχει επίσημο έγγραφο που να επιτρέπει το γυρισμό στο πατρικό έδαφος. Γι' αυτούς δεν υπήρξε ποτέ σχολείο, ούτε εφημερίδα, ούτε ραδιοφωνική εκπομπή στη γλώσσα των **Yaguob**. Ενώ αντίθετα όλα αυτά παρέχονται στους **Evenks**, μια μειονότητα 9500 ανθρώπων που ζουν στην ανεξάρτητη δημοκρατία του **Yakoutie** στην Ανατολική Ασία.

Άρθρα του ποινικού κώδικα.

Άρθρο 70 -1:

"... Ο σάλος κι η προπαγάνδα με σκοπό να υπονομευθεί ή να εξασθενίσει η σοβιετική εξουσία, ή πρόκληση ζημιών αρκετά σοβαρών ενάντια στο Κράτος, ή συκοφαντική δυσφήμηση που έχει σαν στόχο το κοινωνικό και πολιτικό σοβιετικό καθεστώς, όπως επίσης η μετάδοση μ' οποιονδήποτε τρόπο γραπτών κειμένων με τους ίδιους στόχους (όπως και παραπάνω) είναι κολάσιμοι με στέρηση της ελευθερίας από 6 μήνες ως 7 χρόνια, και, επιπλέον, την 2 με 5 χρόνια καταναγκαστικά έργα.

Αυτές οι ίδιες ενέργειες, αν γίνουν από άτομο που έχει ήδη καταδικαστεί παλιότερα για μια παράβαση εξαιρετικά επικίνδυνη ή αν έγινε σε περίοδο πολέμου, (οι ενέργειες) οι προηγούμενες ποινές γίνονται αντίστοιχα 3 χρόνια έως 10 χρόνια και 2 με 5 χρόνια."

Άρθρο 190 -1:

"Η συστηματική μετάδοση υπό τύπον ομιλίας συκοφαντικής δυσφήμησης που σαν στόχο έχει το κοινωνικό και πολιτικό καθεστώς της χώρας και η δημοσίευση κειμένων του ίδιου περιεχομένου... κρίνονται κολάσιμες ενέργειες και τιμωρούνται με 3 χρόνια στέρηση της ελευθερίας ή επανεκπαίδευση σε μια εργασία για ένα χρόνο ή περισσότερο ή με την καταβολή χρηματικού ποσού 100 ρουβλίων το ανώτερο."

* Βλ. το βιβλίο "Η εξέγερση της Βορκούτα", Μικρός ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ.

ΤΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟ ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΟ ΙΣΡΑΗΛ

Η αντίσταση απέναντι στον επιθετικό πόλεμο και την κατοχή του Λιβάνου ανδρώνεται μέσα στις Ισραηλινές ένοπλες δυνάμεις. 2500 έφεδροι στρατιώτες, συγκρότησαν μια ομάδα που λέγεται **Yesh Guul** ("Υπάρχουν και όρια") και ζήτησαν να μη σταλούν στο Λίβανο. Ήδη 130 απ' αυτούς έχουν καταδικαστεί σε φυλάκιση εξαιτίας της άρνησής τους να υπηρετήσουν εκεί. Μολονότι υπήρξε στο παρελθόν μαζική αντίθεση απέναντι στον πόλεμο κατά του Λιβάνου από ομάδες όπως η **Peace Now**, η **Yesh Guul** αντιπροσωπεύει το πρώτο παράδειγμα μαζικής ανταρσίας στο στρατό, τον ακρογωνιαίο λίθο της επεκτατικής πολιτικής του Ισραήλ. (Όλοι οι πολίτες του Σιωνιστικού κράτους είναι υποχρεωμένοι να υπηρετήσουν την κανονική στρατιωτική θητεία τους και να βρίσκονται σε ενεργή εφεδρεία ως τα 56 τους).

Όπως συμβαίνει και με τις άλλες αντιπολεμικές ομάδες του Ισραήλ, η **Yesh Guul** αποτελείται αποκλειστικά από μορφωμένους Ασκενάζι (Εβραίους που ήρθαν απ' την Ευρώπη κι απ' τις μεγάλες πόλεις και τα κιμπούτζ). Κινήματα σαν κι αυτό πιστεύεται ότι διευρύνουν ακόμα περισσότερο το χάσμα μεταξύ των κοινωνικά κυρίαρχων, αλλά αριθμητικά λιγότερων Ασκενάζι και των αριθμητικά περισσότερων Εβραίων απ' τη Ν. Αφρική και τις Ανατολικές χώρες, τους Σεφάρντι, που υποστηρίζουν την αντιδραστική πολεμική πολιτική του κυβερνητικού συνασπισμού και τρέφουν έχθρα για την κοινωνική θέση των Ευρωπαίων.

Οι στρατιώτες που προσχωρούν στην **Yesh Guul** υπογράφουν μιαν αίτηση προς την κυβέρνηση, ζητώντας να μη σταλούν στην πολεμική ζώνη κι η οποία λέει σε κάποια παράγραφο: "Ένα λαϊκό πρόβλημα (των Παλαιστινίων) δεν μπορεί να λυθεί στρατιωτικά... Δεν ενταχθήκαμε στις Αμυντικές δυνάμεις του Ισραήλ γι' αυτό το σκοπό... Φέρτε τους στρατιώτες πίσω!"

Σχεδόν όλες οι φιλελεύθερες κι αντιπολεμικές ομάδες τους υποστήριξαν, ακόμα κι η **Peace Now** η οποία διοργάνωσε συγκέντρωση 100.000 ατόμων στο αποκορύφωμα των εχθροπραξιών. Ωστόσο, η αριστερά φοβόταν ότι η "εξτρεμιστική" θέση της **Yesh Guul** θα φόβιζε τους κεντρώους ψηφοφόρους που η ψήφος τους ήταν απαραίτητη για την εκλογική νίκη του Εργατικού Κόμματος στις εκλογές του Ιούλη. Αυτή η οππορτουνιστική προδοσία εκείνων που παίρνουν την πιο αγωνιστική στάση απέναντι στον πόλεμο, παραγνωρίζει την Ιστορία του Ισραήλ όπου όλοι οι πόλεμοι είχαν γίνει απ' τους σοσιαλιστές.

Παρόλα αυτά, η ομάδα δεν είχε ασήμαντη υποστήριξη. 20.000 άτομα παρακολούθησαν ένα φεστιβάλ μουσικής ποπ υπέρ της ομάδας, όπου συμμετείχαν οι σπουδαιότεροι καλλιτέχνες του Ισραήλ. Επίσης η ομάδα οργάνωσε διαδηλώσεις, συζητήσεις μεταξύ των στρατιωτών, κυκλοφόρησε αιτήσεις και πρόσφατα οργάνωσε μια βραδιά ποίησης διαμαρτυρίας στο Τελ Αβίβ. Σ' όλες αυτές τις εκδηλώσεις πήρε μέρος πολύς κόσμος.

Τελικά θα ήταν πολύ εύκολο να περιγράψουμε το Ισραήλ σα μονολιθικό, παραβλέποντας το ότι αποτελείται από ποικίλες εθνικές, κοινωνικές, και πολιτικές δυνάμεις που απειλούν ν' ανατινάξουν την 35ή κοινωνική του συναίνεση.

νικαράγουα

ΝΙΚΑΡΑΓΟΥΑ

Ο "ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ" αλά ΣΑΝΤΙΝΙΣΤΑ

Στις αρχές του 1970, η παγκόσμια οικονομική κρίση άρχισε να πλήττει τη Νικαράγουα. Σύμφωνα με στατιστικές που παραθέτει ο Χένρυ Βέμπερ στο βιβλίο του Νικαράγουα: Η Επανάσταση των Σαντινίστα, ο δείκτης του πληθωρισμού ανέβηκε από ένα ετήσιο μέσο όρο 1,7% πριν το 1970 σε 9,7% στα 1971 και 1975 κι έφτασε το 11% στα 1977. Πολλά εργοστάσια έκλεισαν κι η οικοδομική βιομηχανία πλήγηκε ιδιαίτερα σκληρά. Η φθίνουσα οικονομική κατάσταση, σε συνδυασμό με την κερδοσκοπική εκμετάλλευση του σεισμού του 1972 και της κλοπής της ξένης χρηματικής βοήθειας απ' τον δικτάτορα Σομόζα, γέννησαν ένα κίνημα ανάμεσα στις μη-Σομοζικές επιχειρηματικές τάξεις, ενάντια στον "αθέμιτο συναγωνισμό" του Σομόζα, που στρεφόταν ενάντια στα συμφέροντά τους σαν καπιταλιστές. Η ίδρυση της Δημοκρατικής Απελευθερωτικής Ένωσης, από διακεκριμένους αστούς πολιτικούς κι η αυξανόμενη καταστολή κι αντίσταση δεν ήταν προϊόν ταξικής σύγκρουσης ανάμεσα στους εργαζόμενους και τ' αφεντικά της Νικαράγουα. Άρχισαν σα σύγκρουση ανάμεσα στην άπληστη κυριαρχία του Σομόζα πάνω στη Νικαραγουανή οικονομία κι εκείνους τους Νικαραγουανούς καπιταλιστές που ήθελαν μεγαλύτερο κομμάτι απ' την πίτα. Απ' τις απαρχές του κιόλας, στις αρχές της δεκαετίας του 1960, το Σαντινιστικό Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο είχε τονίσει την πολυταξική συνεργασία ενάντια στο καθεστώς κι ότι η πατριωτική αστική τάξη έπρεπε να παίξει ένα κεντρικό ρόλο σε κάθε προσπάθεια ανατροπής του Σομόζα. Απ' την εποχή της δολοφονίας του εκδότη της **La Prensa** Τσαμόρο, στις αρχές του 1978 ως την ήττα του Σομόζα τον Ιούλη του 1979, η ηγεσία του ΣΕΜ, προσπαθούσε να πάρει μέρος σε μια κυβέρνηση "Εθνικής Ενότητας" μαζί με ανθρώπους όπως η **Los Doce** (Ομάδα των 12) κι άλλους εκπρόσωπους της "προοδευτικής φιλελεύθερης" ανώτερης αστικής τάξης. Η ανατροπή του Σομόζα υπήρξε σ' ένα μεγάλο βαθμό μια ανοργάνωτη κι αυθόρμητη εξέγερση στην οποία πολέμησαν και πέθαναν κυρίως εργάτες και γενικότερα φτωχοί άνθρωποι.

Αλλά οι αγρότες κι οι εργάτες δεν διεκδίκησαν ποτέ τα συμφέροντά τους ξέχωρα απ' την πολυταξική πάλη ενάντια στην παλιά δικτατορία. Και το καθεστώς των Σαντινίστα έδειξε γρήγορα την ταξική του φύση, παραχωρώντας καίρια πόστα σε δυο κορυφαίους επιχειρηματίες τον Αλφόνσο Ρομπέλο και τον Αρτούρο Κρουζ. Σ' ένα εργατικό σεμινάριο στη Μανάγκουα της κρατικά ελεγχόμενης εργατικής ένωσης, Σαντινιστική Κεντρική Εργατική Ένωση, ο διοικητής Κάρλος Νουνέζ διακήρυξε ότι ήταν "σημαντικό να γίνει μια διάκριση ανάμεσα σε κείνα τα μέλη της αστικής τάξης που εξακολουθούν να επηρεάζονται απ' τον ιμπεριαλισμό κι εκείνα που υπήρξαν θύματα της δικτατορίας, γιατί τα τελευταία είναι άτομα που το ΣΕΜ θέλει να προσελκύσει και να τα κάνει να μείνουν πιστά στην επανάσταση". (Κάρλος Νουνέζ στην **Barricada** σσ. 1 και 10 25 Σεπτέμβρη 1979).

Ο Χένρυ Ρουίζ, υπουργός προγραμματισμού, σε μια ομιλία που ανάγγελε τη δημοσίευση του οικονομικού προγράμματος του 1981, είπε: "Υπάρχουν εκείνοι που καταλαβαίνουν αυτή την εθνική προσπάθεια. Υπάρχουν πατριώτες επιχειρηματ[ίες] που θέλουν να παράγουν, που θέλουν [να] βοηθήσουν τη χώρα... Οι πατριώτες επιχ[ει]ρηματίες είναι ένα ενεργητικό υποκείμ[ενο] που απαιτεί κίνητρα και που απαιτεί τη σ[υ]νεργασία όλων μας." Πόσο μυθοποιημέ[νο] θα πρέπει να ήταν αυτό το πρόγραμμα [αφού] οι δημιουργοί του δέχονταν ότι οι επιχ[ει]ρηματίες είναι ένα ενεργητικό υποκείμ[ενο] της παραγωγής κι όχι εκμεταλλευτές τ[ης] εργασίας άλλων!"

Όπως και κάθε άλλη κυβέρνηση στ[ον] κόσμο, το καθεστώς του ΣΕΜ δεν ήταν τ[ό]σο καταπιεστικό απέναντι στους αντιπ[ά]λους του μέσα στην επιχειρηματική κοιν[ό]τητα, όσο απέναντι στους εργάτες και το[υς] αγρότες της Νικαράγουα. Ο στρατός τω[ν] Σαντινίστα συχνά έδιωξε βίαια καταλ[ή]ψίες που είχαν καταλάβει εδαφικές εκτ[ά]σεις μετά την ήττα του Σομόζα. Το Σ.Ε.Μ. φοβόταν πως αν οι άκληροι αγρότες κ[α]ταλάμβαναν τα εδάφη, θα καλλιεργούσα[ν] τροφή γι' αυτούς αντί για εξαγώγιμ[α] προϊόντα για λογαριασμό του Κράτου[ς]. Οι Σαντινίστας είπαν ότι οι αγρότες δ[εν] είναι αρκετά πληροφορημένοι για να π[ά]ρουν υπεύθυνες αποφάσεις για τ[η] ίδια τους τη ζωή. Ενάντια στις ενέργει[ες]

των άκληρων αγροτών, ο γραφειοκράτης του ΣΕΜ Τόμας Μπόργκε μίλησε υπέρ του καθεστώτος, λέγοντας ότι η ατομική ιδιοκτησία θα γινόταν σεβαστή κι ότι "Η επανάσταση θα ενεργήσει μ' ένα δυνατό και σταθερό χέρι, γιατί δεν μπορεί να επιτρέψει την αντεπανάσταση εν ονόματι της επανάστασης" (**Baricada**, 24 Σεπτέμβρη 1979). Ένας αγρότης απ' την Τσιναντέγκα σχολίασε, "δεν το καταλαβαίνω καθόλου, τη μια στιγμή η κατάληψη της γης είναι επαναστατική και την άλλη σου λένε ότι είναι αντεπαναστατική". Υπό το καθεστώς του ΣΕΜ, τα μόνα εδάφη που "απαλλοτριώθηκαν" είναι τα ράντσα, οι φάρμες (και τα εργοστάσια) που ανήκαν στον Σομόζα και σε μερικούς απ' την κλίκα του, γύρω στο 30-33% των παραγωγικών πόρων της χώρας. Απ' αυτό το περίπου 30%, το 23% έχει γίνει Λαϊκή Ιδιοκτησία, όπως τη λένε, δηλαδή, φάρμες κρατικής ιδιοκτησίας και το 7% έχει μετατραπεί "σε συνεταιρισμούς" που λειτουργούν σύμφωνα με τα Κρατικά σχέδια.

Η πλειοψηφία των αγροκτημάτων που κατασχέθηκαν απ' τους Σομοζικούς ήταν μεγάλα, σύγχρονα εμπορικά αγροκτήματα προσανατολισμένα στην εξαγώγιμη παραγωγή, όπου εργαζόταν μια μικρή εργατική δύναμη, που πρόσφερε το μεγάλο εποχιακό εργατικό δυναμικό. Η σημασία αυτών μέσα στην εθνική οικονομία ήταν το κλειδί της απόφασης μετατροπής τους σε κρατικά, που θα διεύθυνε το **INRA** (Νικαραγουανό Ινστιτούτο για την Αγροτική Μεταρρύθμιση) με συμμετοχή των εργατών (δηλαδή, συνδιαχείριση).

Όπως όλα τα αφεντικά, οι Σαντινίστας πιστεύουν ότι οι απεργίες είναι άχρηστες κι όπως όλα τα αριστερά καθεστώτα παντού, η Σαντινίστικη αντίληψη του "σοσιαλισμού" είναι μια αντίληψη νομικής δικαιοδοσίας, βασισμένη μάλλον στο ποιος κατέχει και/ή διευθύνει τους παραγωγικούς πόρους παρά στις πραγματικές σχέσεις των ανθρώπων μεταξύ τους και μ' αυτό που παράγουν. Αυτό που ήταν υπό τον Σομόζα μια ξεχωριστή επιχείρηση που παρήγαγε με σκοπό το κέρδος, παραμένει μια επιχείρηση προσανατολισμένη στο κέρδος, που παράγει αγαθά κι υπηρεσίες για τους παραλογισμούς της καπιταλιστικής ανταλλαγής στις τοπικές και τις διεθνείς αγορές κι όχι για την ελεύθερη κι άμεση χρήση της ίδιας της εργατικής τάξης. Ο κρατικοκαπιταλιστικός τομέας της Νικαραγουανής οικονομίας αναφέρεται σα Λαϊκός τομέας απ' την κυβέρνηση των Σαντινίστα και τους υποστηρικτές της.

Στο τεύχος του Σεπτέμβρη του 1983 του δελτίου **Echanges et Mouvement** υπάρχουν μερικές ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες για τους αγώνες μέσα σ' ένα εθνικοποιημένο εργοστάσιο που απασχολεί γύρω στους 300 εργάτες. Μια σύγκρουση ξέσπασε όταν το τμήμα ποιοτικού ελέγχου άρχισε να εποπτεύει πιο επισταμένα την παραγωγή. Ο συγγραφέας λέει, "Υπό τον Σομόζα, πειθαρχία σήμαινε ότι οι εργάτες δούλευαν σκληρά και φιμώνονταν. Τώρα, μετά το 1979, πειθαρχία σήμαινε πως οι εργάτες δούλευαν σκληρά αλλά κι επίσης (αναμενόταν απ' αυτούς) ν' αφοσιωθούν ολόψυχα στο έργο αυτό, γιατί τώρα δούλευαν για τον εαυτό τους, για τη χώρα, για την επανάσταση." Φήμες κυκλοφορούσαν ότι τα άτομα που κριτικάρανε τις συνθήκες στο εργοστάσιο ήταν "αντεπαναστάτες", ότι σαμποτάρανε την παραγωγή κλπ. Οι απασχολούμενοι σ' αυτή την επιχείρηση θεωρούνταν αρκετά αγωνιστικοί την εποχή του Σομόζα. Σ' αυτό το εργοστάσιο, η εγγραφή στο συνδικάτο είναι υποχρεωτική, η συνδρομή αφαιρείται αυτόματα απ' το μισθό και στις βδομαδιάτικες συναντήσεις οι υπεύθυνοι των τμημάτων προτρέπουν τον κόσμο να δουλεύει σκληρότερα. Το άρθρο ασχολείται παραπέρα κάπως λεπτομερειακά με τις δραστηριότητες της Σαντινιστικής μυστικής υπηρεσίας που λειτουργεί μέσα στο εργοστάσιο, για τις απειλές φυλάκισης των εργατών που κάνουν απεργία. Το κράτος έχει κάνει λοκ άουτ σε εργάτες, έχει κλείσει επιχειρήσεις κι ακόμα έχει επιστρατέψει διαφωνούντες εργάτες, στέλνοντάς τους στις πολεμικές ζώνες, στα βόρεια της χώρας. Πώς άλλαξαν τα πράγματα στη νέα Νικαράγουα!

Φιλοκαστρικοί αριστεροί όπως η Μάργκαρετ Ράνταλ υποστηρίζουν ότι δεν υπάρχει σύγκρουση συμφερόντων ανάμεσα στον καθολικό κλήρο και το μηχανισμό των Σαντινίστα. Φαίνεται ότι είναι μια ακριβής δήλωση. Δυο ιεραρχικές πολιτικές οντότητες, ενεργώντας για ν' αποφασίσουν τι είναι το καλύτερο για το εκλεκτό και, ευτυχώς, υποτακτικό κοπάδι τους. Έχοντας την τάση να παρεμβαίνει σε όλες τις πλευρές της ζωής άλλων ανθρώπων, ο συνασπισμός παπάδων και κομισσάριων εκφράζει τον κατασταλτικό του πουριτανισμό στη δίωξη των πορνών και το κλείσιμο των "ανήθικων" μπαρ ομοφυλόφιλων απ' τους Σαντινίστας. Φυσικά, οι εκτρώσεις είναι απαγορευμένες. (Φλογερή Πολιτική στη Νικαράγουα του Λουί Χέις, **Gay Community News**, Βοστώνη 28 Απρίλη 1984). Σ' αυτή τη λεγόμενη "επαναστατική" κοινωνία οι γυναίκες είναι ελεύθερες να πεθαίνουν κάνοντας έκτρωση σε κομπογιανίτες. Στο μεταξύ, η ελεγχόμενη απ' το κράτος ένωση γυναικών **AMNLAE**, επιμένει ότι οι γυναίκες θα έπρεπε να έχουν το δικαίωμα να κατατάγούν στο στρατό. Σ' όλη τη Νικαράγουα υπάρχουν παντού πίνακες κι αφίσες με σωβινιστικά συνθήματα που υμνούν τις αρετές του κράτους και της παραγωγής υπέρ της πατρίδας. Πινακίδες της **Bank of America** ανακοινώνουν "Ο σύντροφός σου στην ανοικοδόμηση".

Το ΣΕΜ αντιμετωπίζει στα σοβαρά αυτή τη συντροφικότητα. Μια κυβερνητική μπροσούρα αναφέρει, "Η Παγκόσμια Τράπεζα κι η **IMF** έχουν κι οι δυο παρατηρήσει την αίσθηση σύνεσης κι υγιούς σκέψης της νέας κυβέρνησης στον τομέα της νομισματικής πολιτικής. Στην περίοδο μεταξύ Ιούλη 1978 και Ιούλη 1979, ο πληθωρισμός στη Νικαράγουα έφθασε το 80%. Στα 1980, ο αριθμός αυτός μειώθηκε στο 35% και στα 1981, στο 24%. Η συμπλήρωση των τροφίμων που χορηγήθηκαν στην πλειονότητα του πληθυσμού, με μια μισθολογική πολιτική λιτότητας, συνετέλεσε πολύ στην επίτευξη αυτής της σταθερότητας των τιμών."

Στο Ράδιο Σαντίνο, οι καταγγελίες του Αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, ακολουθούνταν από διαφημίσεις της Πέπσι Κόλα. Ωστόσο, οι Σαντινίστας αποτελούσαν μια τέτοια απειλή για την Αυτοκρατορία των Καουμπόυδων, ώστε πήραν 60 εκατομμύρια δολάρια βοήθεια απ' το σύντροφο Τζίμυ Κάρτερ! Στη Νικαράγουα υπάρχει μια θαυμάσια ποικιλία "μαζικών οργανώσεων" που υποτίθεται ότι είναι όργανα της λαϊκής εξουσίας, ενώ στην πραγματικότητα δεν είναι παρά όργανα μονόδρομης μεταφοράς των εντολών της άρχουσας χούντας προς τις μάζες. Η χώρα είναι καλυμμένη από ένα δίκτυο Σαντινιστικών Επιτροπών Άμυνας (ΣΕΑ) στα πρότυπα των αντίστοιχων κουβανικών, που στόχος τους είναι η ενσωμάτωση όλων των πολιτών στ' ανοικοδομητικά σχέδια του Κράτους και που χρησιμεύουν επίσης στο να κατασκοπεύουν όσους είναι ύποπτοι έλλειψης νομιμοφροσύνης απέναντι στο καθεστώς. Φιλικά προς το ΣΕΜ έντυπα και φιλμ κάνουν αηδιαστικές αναφορές στην "ένδοξη ηγεσία" των Ντανιέλ Ορτέγκα και Τόμας Μπόργκε, που κομπάζουν κι εκστασιάζονται μ' ένα δημαγωγικό τρόπο που θυμίζει Μουσολίνι, για το βάδισμα της χήνας, του στυλ Ανατολική Γερμανία, της κυβερνητικής πολιτοφυλακής. Η μιλιταριστική και παραγωγιστική φύση της πολιτικής τους είναι τόσο ακραία, ώστε οι ζωγράφοι κι οι μουσικοί αναφέρονται σαν "πολιτιστικοί εργάτες", απ' τους οποίους αναμένεται να ενταχθούν εθελοντικά στις "πολιτιστικές ταξιαρχίες", για να εγκωμιάζουν τραγουδώντας το "λαϊκό κράτος".

Στη Νικαράγουα, σήμερα, κάτω απ' την "επαναστατική σοσιαλιστική" πρωτοπορία του Σαντινιστικού Μετώπου, το πιο βασικό αμυντικό όπλο της εργατικής τάξης, η απεργία, έχει απαγορευτεί. Το καθεστώς ανέχεται τη δεξιά δυσαρέσκεια, αλλά ποτέ την αριστερή. Οι Σαντινίστας επιχειρούν να οργανώσουν την κοινωνία μ' ένα στρατιωτικό τρόπο. Η εμπορευματική παραγωγή δεν έχει ανατραπεί, αλλά ρυθμίζεται και προστατεύεται απ' το κράτος, η "λαϊκή" χούντα είναι πάντα σωστή: να ποια είναι η ουσία της "Νέας Νικαράγουα". Δεν υπάρχει τίποτα το νέο σ' αυτή. Ωστόσο, υπάρχουν ενδείξεις εξέγερσης σε πολλά μέρη. Πέρα απ' τις απεργίες, υπήρξε πλατιά αντίσταση στην εθνική κινητοποίηση για στρατιωτική θητεία, που έκανε το ΣΕΜ. Παρόμοια αντίσταση συνάντησαν οι προσπάθειες του να κάνει τους άνεργους και τους φοιτητές να προσφέρουν εθελοντική εργασία στον αγροτικό τομέα. Ωστόσο, αν η "λαϊκή επανάσταση" δεν μπορεί να καταφέρει το λαό της να συλλέξει τη σοδειά του καφέ, μπορεί ίσως να καταφέρει τους ένοχους φοιτητές και νεαρούς επαγγελματίες απ' τις ΕΠΑ, να πάνε να δουλέψουν, "σε αλληλεγγύη", λίγες βδομάδες στις φυτείες και τα ράντσα "του Λαϊκού Τομέα".

Σ' αυτό το άρθρο έχω δώσει μερικά μόνο παραδείγματα του πώς το Σαντινι-

στικό Μέτωπο συγκροτήθηκε σε καπιταλιστική κυβέρνηση σε βάρος της εργατικής τάξης της Νικαράγουα. Οι τωρινοί κυρίαρχοι του Ελ Σαλβαντόρ, της Ονδούρας, και της Γουατεμάλας είναι άπληστοι βάρβαροι κι αυτό που τους αξίζει είναι να καταλήξουν στο εκτελεστικό απόσπασμα. (Το πιο πιθανό όμως είναι ότι θα καταλήξουν στο Μαϊάμι!). Το γεγονός όμως ότι οι δεξιοί είναι απαίσιοι, αυτό δε σημαίνει ότι οι αριστεροί αντιτίθονται με κάποιο τρόπο στον καπιταλισμό. Κοιτάξτε το Ελ Σαλβαντόρ. Δε φαίνεται λίγο παράξενο το ότι μερικούς απ᾿ τους πιο τιμημένους μάρτυρες του "λαϊκού κινήματος" όπως ο Ρόκε Ντάλτον κι η Μελίδα Ανάγια Μόντες, τους ξαπόστειλαν στον Σταλινικό Παράδεισο οι ίδιοι οι σύντροφοί τους; Κοιτάξτε πέρα απ᾿ τις "σοσιαλιστικές" πολυλογίες. Οι Σαντινίστας, το **FMLN/DR** στο Ελ Σαλβαντόρ κι όλα τα αριστερά κόμματα, συνδικάτα κι ένοπλες ομάδες δεν είναι κομμουνιστές ή αντικαπιταλιστές, αλλά φιλοδοξούν απλά να οικοδομήσουν ένα είδος καπιταλισμού σε εθνική βάση, που να μην είναι απόλυτα συνδεμένα με το Βορειοαμερικάνικο κεφάλαιο, αλλά πιθανώς με τους σοσιαλδημοκράτες τραπεζίτες της Σουηδίας και της Δ. Γερμανίας. Οι αριστεροί καπιταλιστές της Κεντρικής Αμερικής επιθυμούν επίσης ν᾿ αποφύγουν τα λάθη που έκανε το Κουβανικό καθεστώς, αναπτύσσοντας έναν ανεπαρκή κρατικό καπιταλισμό, που είναι ολοκληρωτικά εξαρτημένος απ᾿ το ρωσοκρατούμενο Ανατολικό Μπλοκ. Οι Σαντινίστας και το **FMLN** του Ελ Σαλβαντόρ είναι ενεργητικοί εχθροί κάθε αυτόνομης εργατικής αντίθεσης στη μισθωτή εργασία και το κεφάλαιο, κρύβοντας την καπιταλιστική καταπίεση πίσω από ριζοσπαστικές ρητορικές και τη μέχρι θανάτου λατρεία του εθνικισμού. Εξαιτίας της αμερικάνικης επέμβασης και της αυξανόμενης αδεξιότητας του ΣΕΜ, οι έμποροι που κάποτε επενδύανε στα χρεώγραφα των Σαντινίστας, φαίνονται τώρα έτοιμοι να σταματήσουν επενδύοντας στα χρεώγραφα των δεξιών της Ονδούρας και της Κόστα Ρίκα. Στη Β. Αμερική, μια θαυμάσια ποικιλία ένοχων φιλελεύθερων οργανώσεων και δημοσιεύσεων μυθοποιούν άκριτα την εικόνα του ηρωϊκού αντάρτη που πολεμάει για κάτι αφηρημένα καλύτερο, στον ήχο της "λαϊκής πατριωτικής μουσικής". Ένα σωρό αριστερές ομάδες ενεργούν σαν οι άμισθες εταιρίες δημόσιων σχέσεων των αριστερών εκφράσεων του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος και της κρίσης του στην Κεντρική Αμερική, ενώ ενεργούν επίσης και σαν οι άμισθοι βοηθοί των αστυνομικών δυνάμεων των μεγαλουπόλεων σε άτολμες, ειρηνικές διαδηλώσεις στη Β. Αμερική.

Με τον παραδοσιακά νοσηρό τρόπο του Χριστιανισμού και του Λενινισμού, οι Σαντινίστας αρέσκονται να λένε: "Ας μας πνίξει το αίμα των μαρτύρων, αν δεν υπερασπίσουμε τα ιερά ιδανικά τους".

Ενάντια σ᾿ αυτό το είδος της νεκροφιλίας, ο Καρλ Μαρξ είχε πει κάποτε: "Μια απ᾿ τις ιδιοτυπίες των επαναστάσεων είναι το ότι μόλις ο λαός φαίνεται ότι ετοιμάζεται να κάνει ένα μεγάλο βήμα και να εγκαινιάσει μια νέα ιστορική περίοδο, αφήνεται να τον κυριεύσουν οι αυταπάτες του παρελθόντος και παραδίδει όλη τη δύναμη και την επιρροή που τόσο ακριβά κέρδισε, στα χέρια ανθρώπων που αντιπροσωπεύουν, ή υποτίθεται ότι αντιπροσωπεύουν, το λαϊκό κίνημα μιας περασμένης εποχής."

Έθνος ή τάξη; Ο Μύθος της Εθνικής Απελευθέρωσης

Στα περασμένα 40 περίπου χρόνια, πολλά εθνικά κράτη δημιουργήθηκαν απ᾿ τους αγώνες "εθνικοαπελευθερωτικών" κινημάτων. Τί όμως άλλαξε για τη συντριπτική πλειονότητα των ανθρώπων; Φανταστείτε ότι ζείτε σ᾿ ένα χωριουδάκι στην Αγκόλα, ή δουλεύετε σ᾿ ένα εργοστάσιο ή μια φάρμα του Βιετνάμ. Μια μέρα τ᾿ αφεντικά φεύγουν. Ξεσπάει ένας φοβερός πόλεμος ενάντια σε μια φαύλη ξένη δύναμη ή έναν τοπικό τύραννο κι όταν αυτός τελειώνει, τ᾿ αφεντικά εμφανίζονται ξανά επικεφαλής ενός στρατού, κρεμάνε κόκκινες σημαίες και πορτραίτα των νέων ηγετών κι ανακοινώνουν ότι από δω και πέρα θα εργάζεστε εξίσου σκληρά όπως και πρώτα, γιατί τα νέα αφεντικά έχουν αναλάβει και ξέρουν τί είναι καλύτερο για σας και για όλα τα μέλη της εργατικής τάξης. Όλα αυτά σας τα σερβίρουν στ᾿ όνομα μιας "λαϊκής επανάστασης".

Τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα είναι καπιταλιστικοί πολυταξικοί συνασπισμοί όπου οι προλετάριοι του Τρίτου Κόσμου πολεμάνε και πεθαίνουν, για να μπορέσουν να πάρουν την εξουσία και να αναπτύξουν με τη βία την καπιταλιστική παραγωγή πάνω στις πλάτες της ντόπιας εργατικής κι αγροτικής τάξης, μικρές ελίτ Δυτικών (ή Ρώσων) διανοούμενων και στρατιωτικών. Η άνοδος στην εξουσία αριστερών καπιταλιστικών δικτατοριών έχει κατά καιρούς επιφέρει μικρές βελτιώσεις στο βιοτικό επίπεδο των λαών του Τρίτου Κόσμου. Αλλά αυτό είναι περισσότερο ένα ζήτημα κατασιγασμού της οργής του προσωρινά ένοπλου λαού που έχει πολεμήσει, δείχνοντάς του ότι πρόκειται να κυβερνηθεί από κυρίαρχους "που μεριμνούν". Η καλύτερη διατροφή και προγράμματα ιατρικής περίθαλψης κι η περιβόητη "εκστρατεία ενάντια στον αναλφαβητισμό", εκπληρώνουν ένα ρόλο στην ανάπτυξη μιας σύγχρονης αγοραίας παραγωγής για την παραγωγή᾿ ένας καλοθρεμμένος κι υγιής μισθωτός σκλάβος μπορεί να δουλέψει πιο ικανοποιητικά και μάλιστα περισσότερο᾿ ένας εργάτης που ξέρει να διαβάζει, μπορεί να διαβάζει τις οδηγίες για τη λειτουργία των μηχανών, τεχνικά εγχειρίδια και φιλοκυβερνητικές εφημερίδες.

Εκείνη η μάρκα της αριστερής πολιτικής που δεν αποτελεί παρά μιαν αντίθεση στον ιμπεριαλισμό, δεν είναι με κανένα τρόπο αντικαπιταλιστική. Οι αντι-ιμπεριαλιστικές ιεραρχίες του Τρίτου Κόσμου κι οι απολογητές τους στις αναπτυγμένες χώρες δεν αντιτίθονται παρά στην κυριαρχία της παγκόσμιας αγοράς από μεγαλοκαπιταλιστές εκμεταλλευτές, όπως οι ΕΠΑ κι η Γαλλία, κάτι που θυμίζει την οργή που μπορεί να αισθάνεται ένας αποτυχημένος μικρο-επιχειρηματίας για έναν πετυχημένο μεγάλο ανταγωνιστή του. Στις οικονομίες της αγοράς του στυλ Κούβα, οι πραγματικές συνθήκες εργασίας γίνονται συχνά π ι ο εκμεταλλευτικές, το ωράριο εργασίας επιμηκύνεται, η εργασία με το κομμάτι αντικαθιστά τη μισθωτή εργασία, "εθελοντική" εργασία αναμένεται απ᾿ τον "υπεύθυνο" εργάτη. Η διαφορά όμως είναι ότι αυτή η ολότελα καπιταλιστική εκμετάλλευση των εργατών κι αγροτών, γίνεται στ᾿ όνομά τους, υπέρ ενός λεγόμενου "σοσιαλισμού" ή της "επανάστασης". Η σπάνη που γεννάει η παραγωγή για τις ξένες αγορές συνεχίζεται, ακόμα κι αυξάνει και το καπιταλιστικό κράτος εγκαθιδρύει μιαν ολοκληρωτική επιτήρηση των εργατών, χρησιμοποιώντας τα μαζικά, συστηματικά βασανιστήρια, για να καταπνίξει τη δυσαρέσκεια και να εμποδίσει τους απόκληρους ν᾿ αντεπιτεθούν. Κι όταν όλη αυτή η φτώχεια κι ο κατατρεγμός εμφανίζονται μεταμφιεσμένοι σε "σοσιαλισμό", εδραιώνουν μια ψευδή πίστη στις αρετές των "δημοκρατικών" καπιταλιστικών τυραννίδων στο πιο πλούσιο Δυτικό μπλοκ.

Οι αιμοσταγείς δικτατορίες, η εξαιρετική μιζέρια κι ο θάνατος από λιμοκτονία ενός στους τέσσερις ανθρώπους πάνω σ᾿ αυτό τον πλανήτη, δεν μπορούν να εξυγιανθούν σε καμιά χώρα: είναι το άμεσο προϊόν της καπιταλιστικής οικονομίας — του συστήματος της εμπορευματικής παραγωγής, της ανταλλαγής της αγοράς, της μισθωτής εργασίας και του κέρδους, που υπάρχουν σε κάθε έθνος του κόσμου. Ακόμα κι η πιο άμεσα δημοκρατική και κομμουνιστική εξέγερση θ᾿ αποτύχαινε, αν στηριζόταν στην καπιταλιστική διαίρεση των εθνικών συνόρων, γιατί θα ήταν ανίκανη να επιτεθεί στη βάση της καταπίεσης, το παγκόσμιο σύστημα της αγοράς, καθώς η επίθεση κατά του τελευταίου πρέπει να γίνει στη βάση διεθνούς συντονισμού. Η απόλυτη απανθρωπιά των ολοκληρωτικών καπιταλιστικών καθεστώτων της Κούβας, Κίνας κι αλλού, μπορεί να ειδωθεί καθαρά απ᾿ όλους. Για πολλές δεκάδες χρόνια, ο καπιταλισμός σ᾿ όλες τις "δημοκρατικές" και δικτατορικές μορφές του, δεν είχε να προσφέρει στην ανθρωπότητα άλλο από κύκλους κρίσεων και φοβερούς πολέμους. Κι ο εθνικισμός, σ᾿ όλες τις μεταλλαγμένες μορφές του, δεν είναι παρά μια δικαιολογία για πολέμους ανάμεσα σε καπιταλιστικά κράτη και μελλοντικά κράτη. Θα ήταν πολύ απλοϊκό το να υποθέσουμε ότι το μέσο άτομο βρίσκεται σταθερά στα πρόθυρα της επαναστατικής συνείδησης. Όπως έχουν δείξει, τα τελευταία χρόνια, τα γεγονότα στην Πολωνία, η πίστη στο συνδικαλισμό, σε "δημοκρατικές" μορφές κράτους, στη θρησκεία και στον εθνικισμό, είναι μερικά μόνο απ᾿ τα ισχυρά ψυχολογικά εμπόδια που κρατάνε την εργατική τάξη διαχωρισμένη και σκεπτικιστική σ᾿ ότι αφορά τις δυνατότητές της. Ωστόσο, αντιδρώντας στην πτώση του βιοτικού

της επιπέδου και σε τυραννικά καθεστώτα, στους πολέμους και στην απειλή πολέμου, η εργατική τάξη έχει επιδείξει μια μεγάλη ικανότητα για ενότητα, απορρίπτοντας τους αυτόκλητους σωτήρες και πολεμώντας επιθετικά σε ταξική βάση. Στα πιο εξαπλωμένα απεργιακά κύματα, και στις εξεγέρσεις του 20ού αιώνα, η εργατική τάξη ξεπέρασε τα κόμματα και τα συνδικάτα της παλιάς κοινωνίας και, ξανά και ξανά, συγκρότησε οργανώσεις όπως τα εργατικά συμβούλια κι οι συνελεύσεις, που συνδέουν τους προλετάριους στους τόπους δουλειάς και τις κοινότητες, όπως οι συνελεύσεις των ανθρακωρύχων, στη Βολιβία, οι **cordones industrialles** των Χιλιανών εργατών στις αρχές της δεκαετίας του '70. Απ' τη Γερμανία, στα 1918, ως το Ιράν, στα 1979 υπήρξαν περιπτώσεις εκ των έσω κατάρρευσης ισχυρών και καλο-οργανωμένων στρατών απ' τη συναδέλφωση στρατιωτών και πολιτών, από ένοπλες ανταρσίες, καθώς και εκ των έξω αντίστασης από μέρους ένοπλων πολιτοφυλακών επαναστατών εργατών. Αυτό το είδος της επαναστατικής προοπτικής δεν έχει ακόμα αναπτυχθεί στην Κεντρική Αμερική κι όλοι οι δεξιοί κι αριστεροί της φράζουν το δρόμο.

Μια τέτοια τάση ανάμεσα στους εργαζόμενους μπορεί και θ α γεννηθεί, όχι απ' την παρέμβαση οποιουδήποτε αυτόκλητου "οργανωτή" αλλά απ' τις συγκεκριμένες ανάγκες των ανθρώπινων όντων, ξεπερνώντας τα παρανοϊκά και τεχνητά όρια της κυρίαρχης οικονομίας κι όλους τους υπερασπιστές της. Όταν καταρρεύσουν όλες οι παλιές μέθοδοι κι οι άνθρωποι αρχίζουν να ενεργούν μ' επίκεντρο τις ανάγκες τους και να επιτίθονται στο σύστημα του χρήματος, της αγοράς και της μισθωτής εργασίας, βλέπουμε την εμβρυακή μορφή ενός τρόπου ζωής. Ένα αληθινό επαναστατικό κίνημα θα σεβόταν πολύ λιγότερο τα "δημοκρατικά" δικαιώματα της τάξης των εμπόρων και των πρώην Εθνοφρουρών κι οπαδών του Σομόζα, απ' ότι οι Σαντινιστοκαπιταλιστές.

Κέιθ Σορέλ

Πού πηγαίνει η Νικαράγουα;

Σχετικά πρόσφατα διάβασα μια ιστορία, στη σελίδα των σπορ μιας τοπικής εφημερίδας, για έναν διάσημο Νικαραγουανό μποξέρ, που εγκατέλειψε την πυγμαχία για να προσχωρήσει στους αντάρτες του Έντεν Παστόρα και "ν' αγωνιστεί για την ελευθερία" στην πατρίδα του.

Στο τέλος του άρθρου, ανέφεραν την οικονομική του κατάσταση. Φαίνεται ότι είχε αποταμιεύσει 600.000 δολ. σε μια τράπεζα της Νικαράγουα, πέρα απ' την αγορά μιας έπαυλης και 8 αυτοκινήτων. Όλα αυτά τα αγαθά είχαν κατασχεθεί απ' το καθεστώς των Σαντινίστας. Τα κάθε λογής οχήματα σπανίζουν στη Νικαράγουα και γίνεται όλο και πιο δύσκολο το να μπορείς να κρατήσεις στην κυκλοφορία ακόμα και τα υπάρχοντα μια που έχει καταστεί δύσκολη η προμήθεια ανταλλακτικών εξαιτίας του οικονομικού σαμποτάζ των ΕΠΑ. Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες πώς είναι δυνατόν ένα άτομο να μονοπωλεί για προσωπική του χρήση ένα στόλο αυτοκινήτων;

Το γεγονός είναι ότι όλες οι ομάδες των **contra** δεν αντιπροσωπεύουν παρά τα συμφέροντα μιας εύπορης μειονότητας της Νικαράγουα. Οι αντάρτες του Παστόρα ήταν, μέχρι πρόσφατα, η κύρια ένοπλη δύναμη της Επαναστατικής Δημοκρατικής Συμμαχίας (ΕΔΣ – **ARDE**). Το γεγονός που έκανε τον ηγέτη της ΕΔΣ κι εκατομμυριούχο επιχειρηματία Αλφόνσο Ρομπέλο να γίνει εμιγκρές και ν' αρχίσει την ένοπλη πάλη ενάντια στην κυβέρνηση του ΣΕΜ (**FSLN**) ήταν η εισδοχή λίγων συνδικαλιστών ηγετών στο Συμβούλιο του Κράτους (Νομοθετικό Σώμα). Αν αυτή η μηδαμινή εργατική συμμετοχή τρομάζει τον Ρομπέλο, τι συνέπειες θα είχε μια πιθανή αναρρίχηση της ΕΔΣ στην εξουσία; Η επιβολή της λιτότητας στην εργατική τάξη θα ήταν αναγκαστικά η άλλη όψη του νομίσματος στη μέριμνα για τα προνόμια της επιχειρηματικής τάξης από μέρους της ΕΔΣ.

Η ΕΔΣ αντιπροσωπεύει ένα τμήμα της επιχειρηματικής τάξης που αντιτίθονταν στον Σομόζα. Οι ντόπιες επιχειρήσεις ξεζουμίζονταν απ' τη διεφθαρμένη κυβέρνηση του Σομόζα και σ' αυτό οφείλονται οι διαφορές που χωρίζουν την ΕΔΣ απ' τη Νικαραγουανή Δημοκρατική Δύναμη (**NDD - FDN**), που περιλαμβάνει πρώην συνεργάτες του Σομόζα και πρώην αξιωματικούς της κτηνώδικης Εθνοφρουράς του Σομόζα. Ωστόσο, μια συνάντηση των ηγετών τους στις αρχές του προηγούμενου χρόνου, οδήγησε σε μια νέα συμμαχία ανάμεσά τους. Οι ΕΠΑ έπαιζαν το ρόλο της προξενήτρας σ' αυτό το γάμο με συνοικέσιο, καθώς απείλησαν την ΕΔΣ, ότι αν δεν δεχόταν τη συμμαχία, θα έχανε τη χρηματοδότησή τους. Για τον Παστόρα, που συχνά έχει πει ότι ήταν αντίθετος τόσο με το σοβιετικό όσο και με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, οι πρώην αξιωματικοί της Εθνοφρουράς κι η φανερή καθοδήγηση της επιχείρησης των **contra** απ' τη **CIA**, ήταν κάτι που δεν μπορούσε ν' ανεχθεί. Έτσι, απέσυρε τη δύναμη των **2500** ανταρτών του απ' την ΕΔΣ. Ωστόσο, μην έχοντας πια τη χρηματική βοήθεια των ΕΠΑ, δεν είναι ξεκάθαρο το πώς ο Παστόρα θα συνεχίσει την ένοπλη πάλη ενάντια στους πρώην συντρόφους του στην κυβέρνηση του ΣΕΜ. Ο Μπρούκλιν Ριβέρα, γενικός συντονιστής ένωσης Μιζουράτα, των Ινδιάνων Μισκίτο, υπήρξε ένας απ' τους κύριους συμμάχους του Παστόρα. Μετά όμως απ' την απόσχιση απ' το ΕΔΣ, ο Ριβέρα αποφάσισε να δεχτεί την αμνηστεία που του πρόσφεραν οι Σαντινίστας.

Όπου διάφορα μαζικά κινήματα έχουν αναπτύξει τους δικούς τους όρους για να περιγράψουν τις βλέψεις τους για αυτο-κυβέρνηση κι απελευθέρωση, φαίνεται ότι αυτοί οι όροι δεν αργούν να υιοθετηθούν σα μέρος του λεξιλόγιου πολιτικών ηγετών ή αφεντικών, που προσπαθούν να νομιμοποιήσουν τις δικές τους μορφές κυριαρχίας. Αυτή την τύχη είχαν οι όροι "σοσιαλισμός" κι "αυτοδιεύθυνση". Τα νέα αφεντικά της Νικαράγουα ακολουθούν την ίδια κατεύθυνση όταν σφετερίζονται τέτοιους όρους όπως η "άμεση δημοκρατία" κι ο "εργατικός έλεγχος", αναφερόμενα στις προσπάθειές τους ν' αντλήσουν υποστήριξη από μέρους του πληθυσμού αυτής της κατεστραμμένης απ' τον πόλεμο γης.

"Μια εξάσκηση στην άμεση δημοκρατία", έτσι συνήθιζε να περιγράφει ένας **comandante** των Σαντινίστας την **cara al pueblo** ("συναντείστε το λαό"), που γίνεται τυπικά κάθε βδομάδα, συνήθως στη Μανάγκουα, αλλά μερικές φορές και σ' άλλες πόλεις. Ο σκοπός αυτών των συναντήσεων, που ελέγχονται απ' το ΣΕΜ, είναι να προσφέρουν στους **comandantes** την ευκαιρία να εξηγήσουν προσωπικά τις αποφάσεις τους. Ως τον Απρίλη του '85, επιτρεπόταν στο πλήθος να κάνει ερωτήσεις, μετά το τέλος της ομιλίας του τάδε ηγέτη του ΣΕΜ.

"Το κοινό μπορεί να κάνει ερωτήσεις για τα καθημερινά προβλήματα και την κατάσταση στα σύνορα", να πώς περιγράφει αυτή τη διαδικασία ο Μαρσέλ Νιέντεργκανγκ (**Manchester Guardian**, 27 Μάη 1984). "Όλοι λένε ότι υποστηρίζουν την

επανάσταση και καταλαβαίνουν την ανάγκη για θυσίες. Αλλά μερικές φορές κάποια μητέρα θα ρωτήσει φοβισμένα γιατί είναι τόσο δύσκολο να βρεθεί στα μαγαζιά λάδι για μαγείρεμα."

Αφότου καθιέρωσε τη στρατιωτική θητεία, το ΣΕΜ αντιμετώπισε την ανοιχτή αντίθεση γονέων, που διαμαρτύρονται ότι οι γιοί τους στρατολογούνται αδιακρίτως, χάνουν κάθε επαφή με την οικογένειά τους και στέλνονται στις εμπόλεμες ζώνες, δίχως επαρκή εκπαίδευση. Το Μάη, μια ομάδα από μητέρες που διαμαρτυρόταν μπροστά στα γραφεία της επίσημης (ελεγχόμενης απ᾿ το ΣΕΜ) Επιτροπής για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, εκδιώχθηκε απ᾿ την αστυνομία. Πιο πρόσφατα, ένα μεγάλο πλήθος νέων που διαμαρτύρονταν για τη θητεία, στο Μπλούφιλντς, στις ακτές του Ατλαντικού, ήρθε σε σύγκρουση με υποστηρικτές των Σαντινίστας κι ανταλλάγησαν φωνές και πέτρες.

Απ᾿ τον Απρίλη, οι ηγέτες του ΣΕΜ δεν επιτρέπουν πια ερωτήσεις στην "εξάσκηση στην άμεση δημοκρατία". Προηγούμενα οι άνθρωποι δεν μπορούσαν να πάρουν σ᾿ αυτές αποφάσεις, τώρα όμως δεν μπορούν ούτε να κάνουν ερωτήσεις.

Η αυξημένη υποστήριξη των ΕΠΑ στους **contras** στη διάρκεια του ᾿85, έχει αρχίσει να φέρνει αποτελέσματα. Οι **contras** μπόρεσαν να βελτιώσουν τη στρατιωτική τους θέση, συμπεριλαμβανόμενων και βάσεων ελέγχου σε διάφορες περιοχές μέσα στη Νικαράγουα. Ο στρατός του ΣΕΜ βρίσκεται όλο και περισσότερες φορές καθηλωμένος ή παρενοχλούμενος σε επιχειρήσεις που είναι δαπανηρές σε ζωές και σε πόρους. Το ΣΕΜ αναγκάστηκε να αλλάξει την προηγούμενη του πολιτική υποβάθμισης του "ένοπλου λαού" και τώρα υπολογίζεται ότι εκατοντάδες χιλιάδες έχουν ενταχθεί στην πολιτοφυλακή, ενώ επιτράπηκε στα συνδικάτα να δημιουργήσουν πολιτοφυλακές, για να φρουρούν τις παραγωγικές εγκαταστάσεις κλπ. Κι αυτό, πρόσθετα στον ιεραρχικό, επαγγελματικό, κομματικό στρατό των 35.000 μελών του ΣΕΜ.

Το μεγάλο βάρος της στήριξης πολεμικής προσπάθειας, προστίθεται τώρα στ᾿ άλλα οικονομικά προβλήματα της Νικαράγουα. Παρά τις κατά κάποιο τρόπο πετυχημένες προσπάθειες του ΣΕΜ να στηρίζει την εξαγωγή σημαντικών αγροτικών αγαθών όπως ο καφές, ο κρατικά διευθυνόμενος καπιταλισμός της χώρας, λειτουργεί μάλλον κακά. Τ᾿ αποθέματα σε σκληρό συνάλλαγμα έχουν εξαφανιστεί και το Ακαθάριστο Εθνικό Προϊόν έχει φτάσει ξανά στο επίπεδο του 1973. "᾿Ολο και λιγότερα αγαθά υπάρχουν στα σούπερ μάρκετ της Μανάγκουα κι όλο και μεγαλύτερες ουρές απέξω", μας πληροφορεί ο Μαρσέλ Νιεντεργκανγκ.

Αντιμέτωποι με μια κατάσταση αύξουσας στρατιωτικοποίησης της κοινωνίας κι αυξανόμενων ελλείψεων, οι ηγέτες του ΣΕΜ, προσπάθησαν να καλλιεργήσουν την εικόνα ότι αγωνίζονται ενάντια στη διαφθορά ή τις καταχρήσεις εξουσίας. Σε μια περίπτωση, που πήρε μεγάλη δημοσιότητα, 13 στρατιώτες που είχαν πάρει μέρος στην κατάληψη της Παντάσμα, μιας μικρής πόλης στα σύνορα με την Ονδούρα, δικάστηκαν και καταδικάστηκαν για διάφορα εγκλήματα που ποικίλανε από φόνο και βιασμό μέχρι ξυλοδαρμό κρατουμένων. Ο Κάρλος Μπαρκέρο, ηγέτης των Σαντινίστας στην περιοχή, καταδικάστηκε σε 26 χρόνια φυλάκιση για τη δολοφονία ενός ατόμου που υποπτευόταν ότι συμπαθούσε τους **contras**. Αυτές οι ποινές, όπως παρατήρησαν οι Τάιμς του Λος ᾿Αντζελες, "σπανίζουν στην Κεντρική Αμερική, όπου τα εγκλήματα των στρατιωτικών ενάντια στους πολίτες, μένουν σχεδόν πάντα ατιμώρητα".

Το ΣΕΜ υποχρεώθηκε να παραδεχθεί ότι όλες οι τοπικές Σαντινιστικές Επιτροπές ᾿Αμυνας (ΣΕΑ) δεν είναι θύλακες "άμεσης δημοκρατίας". "Τα επίσημα δίκτυα διανομής, που ελέγχονται απ᾿ τις ΣΕΑ, εγγυώνται την προμήθεια βασικών ειδών, όπως το ρύζι, ο καφές, τα μαύρα φασόλια, το καλαμπόκι και το σαπούνι, σε φτηνή τιμή", μας πληροφορεί ο Μαρσέλ Νιέντεργκανγκ.

Ο έλεγχος που ασκούν οι ηγέτες των ΣΕΑ πάνω στα είδη πρώτης ανάγκης καθώς επίσης κι η "επαναστατική επαγρύπνιση" (που συχνά μεταφράζεται σε χαφιέδισμα του γείτονα), έχει δημιουργήσει κατάφωρα δυσαρέσκεια καθώς επίσης κι ευκαιρίες για αυτοπροβολή κι ευνοιοκρατία. Ο Κομμαντάντε Λετίτσια Χερέρα, επικεφαλής του συντονιστικού οργάνου των ΣΕΑ, υποχρεώθηκε να στηλιτεύσει δριμύτατα τους φερόμενους σα "μικροδικτάτορες", στις τοπικές οργανώσεις των ΣΕΑ. Παραπονούμενος ότι τα τοπικά όργανα των ΣΕΑ κάνουν του κεφαλιού τους, "δίχως να ακολουθούν τις κατευθυντήριες οδηγίες εκ των άνω", φαίνεται ότι ο Χερέρα καυτηριάζε την έλλειψη αποτελεσματικού ελέγχου από πάνω προς τα κάτω καθώς επίσης και τη συμπεριφορά των τοπικών ηγετών των ΣΕΑ απέναντι στους γείτονές τους.

Κάποιος που επισκέφθηκε πρόσφατα τη Νικαράγουα, περίγραψε την αλλαγή της ζωής σε μια φάρμα, που ανήκε σε κάποιο συνεργάτη του Σομόζα. "Τρώνε κρέας 3 φορές τη βδομάδα, ενώ προηγούμενα έτρωγαν μόνο ρύζι και φασόλια, γεμάτα έντομα. Πίνουν νερό από ένα αρτεσιανό φρεάτιο, ενώ προηγούμενα έπιναν νερό από βυτία. Το μεγαλύτερο οίκημα της φάρμας, πρώην κατοικία του ιδιοκτήτη, είναι τώρα σχολείο, πρωινό για τα παιδιά και νυχτερινό για τους ενήλικους. Το κέντρο είχε το δικό του δίκτυο διανομής τροφίμων, όπου οι οικογένειες έπαιρναν το ρύζι και τα φασόλια σε φτηνή τιμή. ᾿Επειτα, μας έδειξαν πού ζούσανε προηγούμενα οι εργάτες κι οι οικογένειές τους. Σε μια καλύβα, μια τρύπα όπου στοιβαγμένοι 5-6 άνθρωποι ο ένας πάνω στον άλλο... Δεν υπήρχε φως. Δεν υπήρχε χώρος ούτε να καθίσεις καλά-καλά... Η καλύβα είναι εγκαταλειμμένη τώρα. Οι άνθρωποι έχουν φτιάξει τα δικά τους μικρά οικογενειακά σπίτια, με υλικά που τους πρόσφερε δωρεάν η κυβέρνηση — πολύ λιτά, αλλά με συμπαγές δάπεδο, κουζινίτσα και ξεχωριστό υπνοδωμάτιο." (Ντέιβιντ Φίνκελ, *Νικαράγουα, Μια ματιά σε μια Οχυρωμένη Επανάσταση*, **Changes**, Μάης-Ιούνης, 1984).

Για πολλούς Νικαραγουανούς αυτό το είδος αλλαγής στις υλικές συνθήκες είναι αυτό που εννοούν με τον όρο επανάσταση. Και σ᾿ αυτές, ίσως, τις βελτιώσεις συν το αυξημένο εργατικό εισόδημα (όσο περιορισμένο κι ελεγχόμενο κι αν είναι), οφείλεται το ότι πολλοί Νικαραγουανοί εργάτες μπορεί να υποστηρίζουν ακόμα τους Σαντινίστας. Το ΣΕΜ διατηρεί ακόμα το κύρος του εξαιτίας του ρόλου που έπαιξε στην ανατροπή του Σομόζα. Κι η απουσία μιας παράδοσης μιας ανεξάρτητης εργατικής εναλλαγής στους κομμαντάντε, μπορεί να κάνει το ΣΕΜ να φαίνεται σαν η μόνη "ρεαλιστική" επιλογή. Επιπλέον, ο πόλεμος που έχουν εξαπολύσει οι ΕΠΑ ενάντια στην κυβέρνηση του ΣΕΜ, κάνει όλο και πιο δύσκολη την ανάπτυξη ενός γνήσια ανεξάρτητου εργατικού κινήματος. ᾿Οταν ένα έθνος δέχεται επίθεση, οι εξουσιαστές του μπορούν να επικαλεστούν τον πατριωτισμό καθώς επίσης κι ένα βασικό αίσθημα αυτο-προστασίας, για να ενοποιήσουν τον πληθυσμό κάτω απ᾿ την ηγεσία τους.

Ακόμα και πολλοί από κείνους που κριτικάρουν το καθεστώς του ΣΕΜ μπορεί να το βλέπουν σαν το "μικρότερο κακό", σε σύγκριση με τους **contras**, που είναι υπέρ των προνομίων της επιχειρηματικής τάξης και περιλαμβάνουν στις τάξεις τους πρώην μέλη της μισητής απ᾿ όλους Εθνοφρουράς.

Η Ομοσπονδία Συνδικαλιστικής Ενότητας (**CUS** — ΟΣΕ) είναι μια μικρή ένωση στη Νικαράγουα, που αποτελείται βασικά από ξενοδοχουπάλληλους της Μανάγκουα κι η οποία στο παρελθόν είχε πάρει χρηματική βοήθεια απ᾿ το Αμερικάνικο Ινστιτούτο για την Ανάπτυξη της Ελεύθερης Εργασίας, που χρηματοδοτούνταν απ᾿ τη **CIA**. Παρά τις διασυνδέσεις της με το Δημοκρατικό Συντονισμό — το αστικό αντιπολιτευτικό μέτωπο μέσα στη Νικαράγουα — ο πολιτικός γραμματέας της ΟΣΕ, Χοσέ Εσπινόζα, σε μια πρόσφατη συνέντευξη έκφρασε την έκπληξή του για την υποστήριξη της στάσης των ΕΠΑ απέναντι στους Σαντινίστας από μέρους της **AFL - CIO**: "Αν υπάρχει μια τέτοια γενική καταδίκη, θα ήταν ενάντια στη γραμμή μας. Θέλουμε να συνυπάρξουμε με το ΣΕΜ. Δεν πρόκειται να προστατεύσουμε την αντεπανάσταση."

Μια άλλη ένωση που κριτικάρει το καθεστώς του ΣΕΜ, αν και από μια πιο αριστερή προοπτική, είναι η Αυτόνομη Συνομοσπονδία Νικαραγουανών Εργατών (**CTN - A** — ΑΣΝΕ). Σ᾿ ένα γράμμα της 19 Μάρτη απ᾿ τη Μανάγκουα ένας αμερικάνος αντιεξουσιαστής μας λέει για μια συνέντευξη με τον Αντόνιο Γιαρκίν Ροντρίγκεζ, το γενικό γραμματέα της Χριστιανικής ᾿Ενωσης, που αριθμεί 21.000 μέλη. Ο Γιαρκίν λέει ότι η ΑΣΝΕ "καταγγέλλει τις στρατιωτικές ενέργειες — συμπεριλαμβανόμενων κι εκείνων του Παστόρα." "᾿Οσο οι ΕΠΑ υποστηρίζουν τους **contras**", είπε ο Γιαρκίν, "θα υπάρχει λιγότερη ελευθερία στη Νικαράγουα. Αν νικήσουν οι **contras**, αυτό δε θα σημαίνει παρά την επιστροφή στο Σομοζισμό."

Πολλοί παρατηρητές πιστεύουν ότι το μεγαλύτερο μέρος της υποστήριξης προς τους Σαντινίστας προέρχεται απ' τη νεολαία της επαρχίας. Σ' αυτό μάλλον θα οφείλεται κι ότι το δικαίωμα ψήφου καθιερώθηκε απ' τα 16. (Πλησιάζανε οι εκλογές του Νοέμβρη...). Στη διάρκεια της προεκλογικής εκστρατείας, ανεστάλη ο Νόμος Έκτακτης Ανάγκης, που είχε τεθεί σε ισχύ το Σεπτέμβρη του 1981. Η λογοκρισία άρθηκε μ' εξαίρεση τα "στρατιωτικά ζητήματα" κι επιτράπηκαν οι απεργίες κάτω απ' ορισμένες προυποθέσεις. Υποφέροντας απ' τη χαμηλή αμοιβή, οι εργάτες της κρατικής ιδιοκτησίας ζυθοποιίας **La Victoria**, εκμεταλλεύθηκαν αυτή τη φιλελευθεροποίηση για ν' απεργήσουν· αυτή ήταν η πρώτη "νόμιμη" απεργία της διακυβέρνησης των Σαντινίστας.[1]

Για να υπάρξει γνήσια δημοκρατία στη Νικαράγουα, θα έπρεπε οι αποφάσεις σ' όλα τα επίπεδα της Νικαραγουανής κοινωνίας, απ' τη ντόπια φυτεία καφέ ως τα σημαντικά εθνικά θέματα, να διαμορφώνονται και να παίρνονται απ' τον ίδιο το λαό όχι από μερικούς ηγέτες. Αλλά αν τα λόγια του ΣΕΜ για "δημοκρατία" δεν είναι παρά ένα αστείο, το ίδιο ισχύει κι όταν χρησιμοποιεί τη φράση "εργατικός έλεγχος".

Ακόμα και με την πρόσφατη λεγόμενη "βελτίωση" του "εργατικού ελέγχου" σ' έναν αριθμό κρατικών φυτειών, η πραγματική διευθυντική δομή παραμένει ιεραρχική. Σκοπός αυτών των "πειραματικών σχεδίων" είναι να κάνουν τους εργάτες "να συζητάνε με τη διεύθυνση τα σχέδια και τους στόχους της παραγωγής" και να παρέχουν την "ευκαιρία εμπλουτισμού κι αναθεώρησης των διευθυντικών σχεδίων". Στην ουσία, αυτό σήμαινε ότι οι συναντήσεις του προσωπικού γίνονται πιο συχνά (περίπου μια φορά το μήνα, αντί για 3 φορές το χρόνο). Ωστόσο, αυτή καθαυτή η ενημέρωση των εργατών δεν αποτελεί απειλή για τη διευθυντική εξουσία. Κάτι τέτοιο εφαρμόζεται ακόμα και στις ΕΠΑ σε μεγάλη έκταση.

Όπως κάθε παρόμοιο σχήμα εργατικής συμμετοχής ή "συνδιαχείρισης", ο σκοπός αυτών των συναντήσεων είναι η ενθάρρυνση της πρωτοβουλίας και της συμμετοχής των εργατών, ώστε να υποστηρίζουν μια διευθυντική εξουσία πέρα απ' τον έλεγχό τους, γιατί η αύξηση της παραγωγικότητας σημαίνει αύξηση των κερδών των αφεντικών — σ' αυτή την περίπτωση του κράτους του ΣΕΜ.

Είναι φανερό ότι το ΣΕΜ είναι αφοσιωμένο στη στενή Λενινιστική αντίληψη του "εργατικού ελέγχου", που τον ορίζει (στην καλύτερη περίπτωση) σαν "έλεγχο" ή "παρακολούθηση" της διεύθυνσης. Αυτή είναι διαφορετική απ' την αντίληψη της εργατικής αυτοδιεύθυνσης, που σημαίνει ότι οι ίδιοι οι εργάτες, ή τουλάχιστον οι εκλεγμένοι κι άμεσα ανακλητοί αντιπρόσωποί τους, θα έπαιρναν τις διευθυντικές αποφάσεις, δίχως να υποτάσσονται σε οποιαδήποτε ιεραρχία ανεξάρτητη απ' την εργατική δημοκρατία.

Η περίπτωση της ΑΣΝΕ

Στον αντίποδα του ΣΕΜ και της λενινιστικής του αντίληψης του εργατικού ελέγχου, βρίσκεται η ΑΣΝΕ που κριτικάρει την ιεραρχία του ΣΕΜ και διακηρύσσει σαν εναλλαγή την εργατική αυτοδιεύθυνση.

Στο Μανιφέστο της Πρωτομαγιάς του 1980, η ΑΣΝΕ διακήρυσσε: "Για να δημοκρατικοποιηθεί η οικονομία, έχουμε προτείνει τη δημιουργία εναλλακτικών μορφών ιδιοκτησίας, δίνοντας προτεραιότητα στην ίδρυση επιχειρήσεων κοινωνικής ιδιοκτησίας, αυτοδιευθυνόμενων απ' τους εργάτες, στη θέση των τύπων ιδιοκτησίας που υπάρχουν τόσο στα αριστερά όσο και στα δεξιά καθεστώτα, όπου οι εργάτες θεωρούνται γεννήτορες οικονομικών πόρων. Αυτή έχει πάρει μια ολοκληρωτική μορφή στις μαρξιστικές χώρες, που ισχυρίζονται ότι οι εργάτες έχουν γίνει κύριοι των μέσων παραγωγής, όταν, στην πραγματικότητα, οι αποφάσεις επιφυλλάσσονται για το νέο αφεντικό, το Κράτος..."

Ωστόσο, ο εργατικός έλεγχος πάνω στις τύχες τους απαιτεί περισσότερα απ' το να έχουν απλώς κάποιες ομάδες εργατών τη διευθυντική εξουσία στον ιδιαίτερο τόπο δουλειάς τους, αποκομμένες απ' τη λήψη αποφάσεων αναφορικά με την υπόλοιπη οικονομία.

Επίσης, η οικονομική εξουσία των εργατών απαιτεί κάποια οργάνωση διαμέσου της οποίας οι εργαζόμενοι από διαφορετικούς τομείς, βιομηχανίες και περιοχές, μπορούν να συντονίσουν τη λειτουργία ολόκληρης της οικονομίας προς όφελος όλων. Δίχως αυτό το είδος της ενοποιημένης αυτοδιεύθυνσης της οικονομίας σα σύνολο, η μοίρα των επιμέρους επιχειρήσεων, που διευθύνονται από εργάτες, θα εξαρτιέται απ' τις συνθήκες της αγοράς και τη στάση του κράτους. Επιπλέον, οι εργάτες δεν μπορούν να ελέγχουν το κοινωνικό πεπρωμένο τους, αν δεν έχουν έλεγχο πάνω στο έσχατο στήριγμα οποιασδήποτε μορφής κοινωνικής εξουσίας: την κυρίαρχη ένοπλη δύναμη. Μια αδυναμία της αντίληψης της ΑΣΝΕ για την αυτοδιεύθυνση, είναι ότι δεν αναγνωρίζει ξεκάθαρα την ανάγκη οργάνων της εργατικής δημοκρατίας, που θα συντονίζουν τη διεύθυνση της οικονομίας σα σύνολο και την ένοπλη υπεράσπιση της επαναστατικής τάξης, πράγμα που σημαίνει ότι το πρόγραμμά της δεν αμφισβητεί ούτε την οικονομία της αγοράς ούτε το ρόλο του κράτους.

Αν οι εργάτες πρόκειται να έχουν κάποιο λόγο για την τύχη τους ή κάποια δύναμη για να προωθήσουν τα συμφέροντά τους, είναι αναγκαίο να υπερασπίσουν το δικαίωμα της απεργίας ενάντια στα κρατικά ή τα ιδιωτικά αφεντικά, καθώς επίσης και το δικαίωμα της ελεύθερης ένωσης και κριτικής των κατόχων της εξουσίας, διαμέσου φυλλαδίων, εφημερίδων, διαδηλώσεων κλπ. Οι καταπιεστικές ενέργειες του ΣΕΜ, ιδιαίτερα κατά την Κατάσταση Ανάγκης, πρέπει να συναντάνε αντίσταση γι' αυτούς τους λόγους. Ωστόσο, το να περιγράψει κανείς τη Νικαράγουα σαν μια "νέα Κούβα" είναι κάτι ολότελα ανακριβές. Γιατί παρά τον εξουσιαστισμό του ΣΕΜ:

- Η μισή οικονομία της χώρας είναι ακόμα ιδιωτική.
- Λειτουργούν μη-σαντινιστικές εργατικές ενώσεις, παρά τις διώξεις που υφίστανται κι οι αριστερές ενώσεις συμμετέχουν στο συντονιστικό συμβούλιο των εργ. ενώσεων.
- Μια αντιπολιτευτική αστική εφημερίδα σαν τη **La Prensa** δε θα μπορούσε να υπάρχει στην Κούβα.
- Μια ποικιλία αντιπολιτευτικών πολιτικών κομμάτων υπάρχουν όντως στη Νικαράγουα και συμμετέχουν ελεύθερα στις εκλογές.
- Πολλοί εύποροι Νικαραγουανοί μπορούν να προμηθευτούν είδη που σπανίζουν στην τοπική αγορά, κάνοντας ταξίδια σε μέρη όπως το Μαϊάμι.

Ωατόσο, οι αντιμαχίες ως προς το αν η Νικαράγουα είναι ολοκληρωτική, τείνουν να συσκοτίσουν το ζήτημα της ταξικής εξουσίας. Γιατί το ποιος κυβερνάει δείχνει αν η χώρα κινείται προς την κατεύθυνση της πραγματικής διεύθυνσης απ' τους εργάτες, δηλαδή, προς τον αληθινό σοσιαλισμό. Έτσι, το γεγονός ότι η Νικαράγουα δεν ελέγχεται άκαμπτα απ' την άρχουσα κομματική - κρατική γραφειοκρατία όπως η Κούβα, δε σημαίνει ότι οι εργάτες ελέγχουν την οικονομία ή ότι η χώρα κινείται προς αυτή την κατεύθυνση.

Αν η Νικαράγουα μπορέσει να διατηρήσει το τωρινό σύστημα κρατικά διευθυνόμενου καπιταλισμού, μπορεί να εξελιχθεί σε κάποιο είδος μαρξιστικής - λενινιστικής παραλλαγής του Μεξικάνικου μοντέλου. Απ' την άλλη μεριά, οι ηγέτες του ΣΕΜ μπορεί τελικά να εγκαθιδρύσουν ένα πιο τέλειο γραφειοκρατικό κολλεκτιβίστικο σύστημα με την οικονομία στα χέρια ενός πυρήνα κρατικών ηγετών όπως στην Κούβα, που θα εναρμονίζεται περισσότερο με τη μαρξιστική - λενινιστική ιδεολογία τους. Όποιο κι αν είναι, ωστόσο, το τελικό σενάριο, είναι φανερό ότι ένα σύστημα βασισμένο στην εξουσία των αφεντικών και την εκμετάλλευση της μισθωτής εργασίας εδραιώνεται στη Νικαράγουα, παρά την ύπαρξη κάποιων πτυχών τοπικής εργατικής και κοινοτικής συμμετοχής κι ανοχής μιας περιορισμένης αντίθεσης στο κυρίαρχο κόμμα των Σαντινίστας.

Τομ Γούετσελ

(No Middle Ground, No 3-4)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1. Στις 20 Αυγούστου, επωφελούμενοι απ' την προεκλογική "φιλελευθεροποίηση" των Σαντινίστας, 900 εργάτες της ζυθοποιίας **La Victoria** στη Μανάγκουα, μέλη της επίσημης, κεντρικής συνδικαλιστικής οργάνωσης των Σαντινίστας (**CST**), άρχισαν μια καθιστική απεργία, ζητώντας μισθολογικές αυξήσεις από 50-100%. Οι μισθοί των εργατών αυτής της κρατικής επι-

χείρησης είχαν παγώσει απ' την Κατασταση Ανάγκης του Σεπτέμβρη 1979. Στο μεταξύ, οι τιμές των ειδών πρώτης ανάγκης είχαν αυξηθεί πολλές φορές. Μολονότι τα περισσότερα συνδικαλιστικά στελέχη αντιτίθονταν στην απεργία, την υποστήριζε το 80% των εργατών. "Υποστηρίζουμε κι αγαπάμε την επανάσταση, αλλά αγαπάμε και τα παιδιά μας κι έχουμε υποχρέωση να τα φροντίζουμε", εξήγησε ο εργάτης Χούλιο Κουϊντανίλα. "Λένε ότι η επανάσταση έγινε για το καλό του λαού, αλλά δε φαίνεται να είναι πάντα έτσι". Η ζυθοποιία **La Victoria** είναι μια απ' τις πιο κερδοφόρες κρατικές επιχειρήσεις κι οι πωλήσεις της είναι διπλάσιες απ' τις αντίστοιχες της επιχείρησης που την ανταγωνίζεται.

Την Πέμπτη, μετά την έναρξη της απεργίας, πάνω από 100 καμιόνια μεταφοράς άλλων εταιριών, πέρασαν μπροστά απ' τη ζυθοποιία, κτυπώντας το κλάξον και διαδηλώνοντας την υποστήριξή τους με φωνές. Επικεφαλής ήταν οι οδηγοί της Κόκα-Κόλλα. Διάφορα μη-σαντινιστικά συνδικάτα τους πρόσφεραν επίσης ηθική κι υλική υποστήριξη.

Μερικοί ηγέτες της ΣΕΜ επισκέφθηκαν σύντομα το εργοστάσιο της Κόκα-Κόλλα, για να παροτρύνουν τους εργάτες εκεί να μην απεργήσουν: "Αυτό ακριβώς θέλουν οι ιμπεριαλιστές, να εκμεταλλευτούν αυτά τα προβλήματα". "Δεν είναι δυνατόν να γίνονται απεργίες", είπε ο Ντανιέλ Ρέυς, εκπρόσωπος της **CST** στην Κόκα-Κόλλα, "γιατί η οικονομική κατάσταση είναι πολύ κρίσιμη."

Στη **La Victoria**, οι εργάτες πείστηκαν να ξαναρχίσουν δουλειά, με αντάλλαγμα τη διαπραγμάτευση των αιτημάτων τους. Ανάμεσα στους εργάτες υπήρχε δυσαρέσκεια, για την αποτυχία των συνδικαλιστών ηγετών ν' ασκήσουν αρκετά ισχυρή πίεση. Ένας ακτιβιστής ο Χουάν Χοζέ Σόλις είπε ότι έλπιζε πως η κυβέρνηση θα συνειδητοποιούσε ότι "εμείς οι εργάτες είμαστε ακλόνητοι στα μισθολογικά μας αιτήματα."

Στο μεταξύ 700 εργάτες στο κρατικό εργοστάσιο μεταλλουργίας **Metasa** στην Τιπιτάπα, μέλη κι αυτοί του επίσημου συνδικάτου, απέργησαν 4 μέρες. Όπως και στη **La Victoria**, δέχτηκαν να κάνουν διαπραγματεύσεις. Τελικά, πήραν μια αύξ[η]ση 15% — πολύ κάτω απ' τον τρέχον[τα] πληθωρισμό που κυμαινόταν από 60-80%.

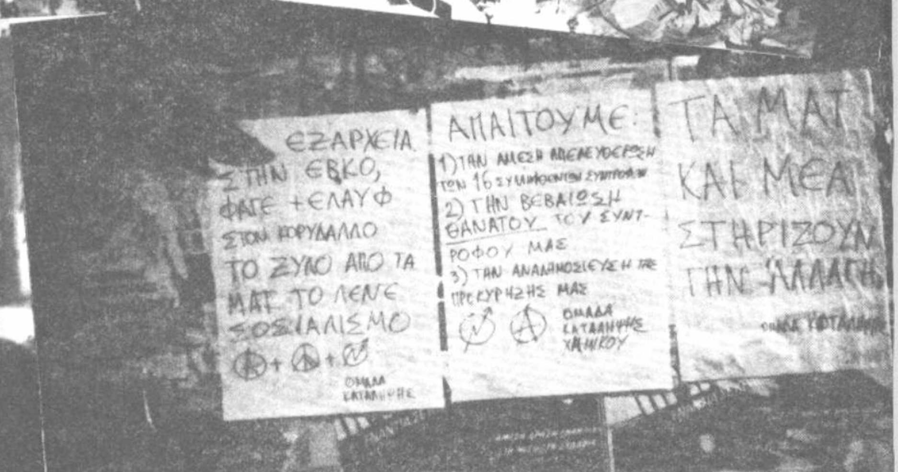
Το Σεπτέμβρη, η ελεγχόμενη απ' τ[η] ΣΕΜ **CST** οργάνωσε ένα συνέδριο 60 διευθυντών των τοπικών συνδικάτων της. Εξηγώντας ότι δεν πρέπει να γίνονται απεργίες υπό μια "λαϊκή" κυβέρνηση, το συνέδριο ενέκρινε μια συμφωνία που απαγόρευε τις απεργίες των συνδικάτων τη[ς] **CST**. Αυτή η συμφωνία, αφού δεν επιβάλλεται τώρα απ' το ΣΕΜ αλλά απ' τα συνδ[ι]κάτα, επιτρέπει στο ΣΕΜ να διατηρεί μια επίφαση "φιλελευθεροποίησης".

"Υπήρξε μεγάλη πίεση για την υπογραφή της συμφωνίας μη απεργίας", σύμφωνα μ' ένα συνδικαλιστικό εκπρόσωπο της **La Victoria**, ο οποίος είπε ότι αν χρειαζόταν θα την αγνοούσαν: "Αν δεν δοθε[ί] αύξηση στους μισθούς μας, θα πάρουμ[ε] σοβαρά μέτρα". Παρόμοια συναισθήματ[α] εκφράζονται στη **Metasa**. "Αν δε μας δώσουν πρόσθετα χρήματα, τα παρατάμε", είπε ένας εργάτης σε μια πρόσφατη συνδικαλιστική συγκέντρωση.

ψυχιατρική: εκεί όπου συναντιέται η επιστήμη με τα επέκεινα

Α. Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΜΙΑΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΚΑΙ Ο ΕΠΕΚΤΑΤΙΣΜΟΣ ΑΥΤΗΣ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ

Η λογική βάση και το ηθικό υπόβαθρο που διέπουν όλα τα υπάρχοντα συστήματα ψυχιατρικής ταξινόμησης είναι τα εξής: η ανθρώπινη συμπεριφορά είναι ένα φυσικό φαινόμενο, και όπως όλα τα φυσικά φαινόμενα, έτσι και αυτή μπορεί και πρέπει να μοντελοποιηθεί και κατόπιν να ταξινομηθεί. Αυτό οφείλεται στο λογικό σφάλμα των ψυχιάτρων που λέει, ότι η προσέγγιση και μελέτη γίνεται μέσα από όρους της φυσικής σαν να επρόκειτο για ζώα ή αντικείμενα. Έτσι φτάνουμε σε μια "πραγμοποίηση" των προσώπων και των προσωπικών σχέσεων (= μηχανομορφισμός). Φτάνουμε να βγάζουμε τα συμπεράσματά μας για τη συμπεριφορά, βασιζόμενοι στη δομή και λειτουργία των υπολογιστικών μηχανών και κάνοντας μετά αναγωγές στον ανθρώπινο εγκέφαλο. Και τότε βέβαια είναι φυσικό να καταλήγουμε στο ότι, όπως "... τους κομπιούτερ που δυσλειτουργούν τους κουνάμε δυνατά ή τους υποβάλουμε σε μια εξαιρετικά υψηλή ηλεκτρική ώση ή αν και αυτό αποτύχει τότε αφαιρούμε το τμήμα των συσκευών που έχει τη βλάβη..." (R. Wiener, Cybernetics) έτσι και τον εγκέφαλο θα βοηθήσει το ηλεκτροσόκ, η λοβοτομή και η σπασμοθεραπεία. Βέβαια είναι γνωστές οι καταστροφικές παρενέργειες αυτών των μεθόδων για τον άνθρωπο: απώλεια μνήμης και ικανότητας προσανατολισμού, σημαντική μείωση της libido, αδυναμία για πνευματική ενασχόληση, μερική ή ολική παθητικοποίηση.

Κύρια υπεύθυνη λοιπόν για αυτά, είναι η ενδογενής αδυναμία των φυσικών επιστημών να κατανοήσουν ότι εφόσον βιώνουμε τον κόσμο διαφορετικά, ζούμε κατά κάποιο τρόπο σε διαφορετικούς κόσμους. Η λέξη "βιώνω" όμως, θεωρείται το λιγότερο μεταφυσική. Και πολύ σωστά άλλωστε, εφόσον τα πάντα στο φυσικό κόσμο υπόκεινται σε νομοτέλειες, οι οποίες όταν διατυπώνονται αποσκοπούν στο να ελέγξουν ακόμα περισσότερο το άτομο παρά μάλλον να το αυτονομήσουν.

Αυτό επιτυγχάνεται με τη διάγνωση, η οποία χαρακτηρίζοντας τον "ασθενή", του επιβάλλει μια ελαττωματική ταυτότητα — οι ψυχιατρικές διαγνώσεις μπορούν άνετα να χρησιμοποιηθούν σαν βρισιές — χαρακτηρίζει το ρόλο του αθέμιτο, μπλοκάρει και χειραγωγεί μια διαδικασία που είναι και πρέπει να είναι απρόβλεπτη: τη συμπεριφορά. Από τη στιγμή που κάποια στοιχεία συμπεριφοράς ανεξάρτητης, προκαλούν ανησυχία στο Κράτος (= "όχι η αυτόνομη εξωτερική δύναμη που κυριαρχεί επάνω στο σύνολο, αλλά η αλλοτριωμένη μορφή της ανθρώπινης δραστηριότητας, που καθιερώθηκε από εκείνους που της είναι υπάκουοι" Κ. Μαρξ), αυτά δεν μπορεί παρά να είναι ιός, ασθένεια. Έτσι, το αστικό κριτήριο που ταυτίζει την κανονικότητα με τον κονφορμισμό - ψυχολογικό - καρκίνο, με την υπακοή και την πειθαρχία, επιβάλλεται. Τότε η αλλοτρίωση των αναγκών μας, μας ωθεί καθημερινά στο να θεωρούμε σαν απελευθερωτικό, αυτό που αντίθετα μας εντάσσει στις νόρμες και μας σκλαβώνει (ψευδής συνείδηση που εκκρίνει μια πρωτόγονη ιδεολογία).

Αυτομάτως όμως συμβαίνει κάτι ακόμα: ψυχολογικοποιείται η δυσφορία και γίνεται μια προσπάθεια να θεσμοποιηθεί με σοφίσματα που θέλουν να την επιλύσουν μέσα από συντηρητικούς ή αντιδραστικούς δρόμους. Οι διαπροσωπικές σχέσεις και τα κοινωνικά προβλήματα που ορίζονται σαν ταξικά λόγω του συγκεκριμένου ιστορικού τους χαρακτήρα, γίνονται αφηρημένα. Η ριζοσπαστικότητα της αντίθεσης, τοποθετείται σε υπαρξιακό επίπεδο μέσω ενός ακαδημαϊσμού και διανοουμενισμού, δηλαδή εκφράσεις και αναζητήσεις του ενστίκτου, του παραλόγου και των επιθυμιών, μιας ατομικιστικής και εσωστρεφούς ιδεολογίας. Μιλάς για να σε ακούει μόνο ο εαυτός σου, στηρίζεσαι σε τσιτάτα, αναμασάς ελιτίστικες αναλύσεις και έτσι απευθύνεσαι σε λίγους "εξπέρ της επιχειρηματολογίας", στους ποντίφηκες της κουλτούρας, στους ιερείς του ασυνείδητου. Και όλα αυτά δεν σε εμποδίζουν να είσαι πλουραλιστής και δημοκράτης — έννοιες προ πολλού κενές — δηλαδή ένας ακόμα αδιάφορος ηγετίσκος. Πρόκειται τελικά για μια μιζέρια και έναν επαρχιωτισμό, μιας μέτριας αστικής κουλτούρας, κατά προσέγγιση πολιτικοποιημένης, η οποία ασχολείται κύρια με το πώς θα αποκτήσει και αυτή τη δική της ακατανόητη διάλεκτο — εφεύρεση νέων ψυχολογικών όρων πολύ σικ, εμπνευσμένων από τη μυθολογία, την ιστορία, τις φυσικές επιστήμες.

Β. ΣΥΝΤΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΤΗΣ ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗΣ ΜΕ ΕΠΙΚΕΝΤΡΩΣΗ ΣΕ ΝΕΩΤΕΡΑ ΡΕΥΜΑΤΑ (ΑΝΤΙΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗ - ΨΥΧΑΝΑΛΥΣΗ).

Πρώτα απ' όλα, πρέπει να θυμόμαστε πάντα ότι η ψυχιατρική έχει επιδεχτεί και επιδέχεται ακόμα, έναν νομικό και όχι έναν ιατρικό ορισμό: είναι το σύνολο της θεωρίας και πρακτικής που επιτρέπει τον δια της βίας έλεγχο μιας αυθαιρέτως οριζόμενης κατηγορίας επικίνδυνων ανθρώπων' επικίνδυνων για το σύνολο και για τον εαυτό τους, αντικοινωνικών και ανίκανων να φροντιστούν οι ίδιοι, και κυρίως αντιπαραγωγικών. Έπρεπε όμως να ξεχωρίσουν από εκείνους τους αντικοινωνικούς οι οποίοι κατηγορούνταν και διώκονταν ποινικά. Βρέθηκε και ο γεωγραφικός χώρος της αναμόρφωσης αυτών των ατόμων, το άσυλο, και από κει κι ύστερα, η ψυχιατρική δεν ήταν τίποτε άλλο από αυτό που κάθε φορά πέρναγε από το κεφάλι των γιατρών του ιδρύματος, προκειμένου να εξηγήσουν και να θεραπεύσουν την "ανισόρροπη" συμπεριφορά αυτών των διαφορετικών. Γύρω από αυτό το μοτίβο, διαδόθηκε και συνεχίζει να διαδίδεται η ψυχιατρική ιδεολογία και πρακτική, και όσο περνούν τα χρόνια, αποκτά όλο και περισσότερη δύναμη και εγκυρότητα. Δεν θα αναφερθούμε καθόλου στο αποδιοπομπαίο πια άσυλο. Θα επικεντρώσουμε

στις ψευτοπροοδευτικές νέες τάσεις.

Και ξεκινάμε, αναζητώντας τις ρίζες της αντιψυχιατρικής:

Ήδη στα τέλη του 18ου αιώνα – αρχές 19ου, φωτισμένοι ψυχίατροι στη Μ. Βρετανία, διαχειρίζονταν ψυχιατρεία-μοντέλα, με κοινοβιακές μεθόδους. Από τα μέσα του 19ου αιώνα και μετά, αναπτύσσεται η δυναμική ψυχιατρική (και στα πλαίσια αυτής, η ψυχανάλυση), η οποία εξελίχθηκε σαν μέθοδος επίλυσης όχι μόνο της τρέλας, αλλά και "της αρρώστιας του αιώνα" δηλαδή της "δυσφορίας του πολιτισμού"' με δυο λόγια των νευρώσεων και των ψυχολογικών προβλημάτων που αντιμετωπίζει ο σύγχρονος άνθρωπος. Παράλληλα, και άλλοι επιμέρους ψυχιατρικοί κλάδοι, φροντίζουν να παρέχουν, τόσο μια ερμηνευτική ιδεολογία των ανθρώπινων σχέσεων και της σύγχρονης κοινωνίας, όσο και μια σειρά από όργανα χειραγώγησης (τα ηρεμιστικά, οι τεχνικές της συμπεριφοράς, η ψυχοχειρουργική, το ηλεκτροσόκ), που πήραν παγκόσμιο χαρακτήρα.

Από την άλλη όμως, μερικές φορές, οι πρακτικές ή θεωρητικές μεταρρυθμίσεις της ψυχιατρικής, αποτέλεσαν αφετηρία αμφισβήτησης ή σημάδια κοινωνικών αλλαγών όπως έγινε ιδιαίτερα με την ψυχανάλυση γύρω στο 1920, η οποία συνέβαλε στη συνειδητοποίηση του Εγώ – του αστικοποιημένου, βέβαια. Ωστόσο, οι αλλαγές αυτές μπορεί να ήσαν μερικές φορές προοδευτικές, δεν ήσαν όμως ποτέ επαναστατικές, και σε όλες τις περιπτώσεις χρησιμοποιήθηκαν τελικά για να ενισχύσουν τον κοινωνικό έλεγχο. Και από τη στιγμή που οι διάφορες ψυχολογικές επιστήμες αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα της φιλοσοφίας της αστικής εξουσίας, *είναι αντιφατικό το να υποθέτει κανείς μια ψυχιατρική ενάντια στο σύστημα.*

Μια εναλλακτική, διαφορετική χρήση αυτών των ψυχολογικών γνώσεων, θα πρέπει να είναι προσεκτική και περιορισμένη για 3 λόγους:

1. Άπαξ και πάψουν να υπάρχουν στα παραδοσιακά πλαίσια του καπιταλιστικού και αστικού ολοκληρωτισμού, η χρησιμότητα και η αποτελεσματικότητά τους, γίνονται πολύ μικρότερες από ότι πιστεύει κανείς.
2. Οι τεχνικές αυτές δεν είναι ούτε ουδέτερες, ούτε μπορούν να ουδετεροποιηθούν, στο βαθμό που έμμεσα προωθούν μια αντεπαναστατική ιδεολογία και θεραπευτικά αποτελέσματα προσαρμοσμένα στο σκοπό για τον οποίο φτιάχτηκαν.
3. Οι ειδικοί που κατέχουν τόσο τη γνώση όσο και την εξουσία να χρησιμοποιούν αυτές τις τεχνικές, είναι στην πραγματικότητα, χωρίς εξαίρεση, ή μεσαία στελέχη που πληρώνονται από την κρατική εξουσία ή ανεξάρτητοι και προνομιούχοι αστοί επαγγελματίες.

Γι' αυτούς τους λόγους είναι καλό να μην ξεχνάει κανείς, ότι η εισαγωγή καινούριων πολιτικών μορφών οργάνωσης και καινούριων μεθόδων οργάνωσης της ψυχιατρικής (π.χ. ψυχοθεραπεία, ομαδική ανάλυση, αντιψυχιατρική και κατάργηση του κακού ασύλου), δεν πρόκειται παρά για *σοσιαλίζουσες τεχνικές περί ενσωμάτωσης και επαναπροσαρμογής των ανθρώπων στους κανόνες της κυρίαρχης φυσιολογικότητας.* Και δεν είναι τυχαίο, ότι όλοι αυτοί οι νεωτερισμοί, στρέφονται ενάντια στην "απανθρωπιά των παλιών και φοβερά καταπιεστικών ψυχιατρικών τεχνικών". Αυτή η "καινούρια" ψυχιατρική, τελικά είναι, χωρίς ποτέ να έχει σπάσει τους δεσμούς της συνέχειας, ταυτόσημη, συμφυής και συνεπακόλουθη μ[ε] την "παλιά". Οι νέες αυτές μορφές καταπίεσης είναι λιγ[ό]τερο εμφανείς, αλλά αποτελεσματικότερες σαν μέσα χε[ι]-

ραγώγησης, και καταλήγουν στο επικίνδυνο σημείο της εφησυχαστικής ψευτο-αυτοδιαχείρησης της θεραπευτικής κοινότητας.

Και είναι φυσική συνέπεια όλων αυτών το ότι οι κύριοι εκπρόσωποι της "αντιψυχιατρικής", ο Τόμας Σάαζ, ο Ρόναλντ Λαινγκ και ο Ντέηβιντ Κούπερ, έχουν αποποιηθεί την ιδιότητα του αντιψυχίατρου, θεωρώντας την αμφίβολη και ψεύτικη. Σήμερα ο Ντ. Κούπερ μιλάει πια για *μη-ψυχιατρική*, βλέποντας καθαρά ότι η ψυχιατρική μπορεί με μεγάλη άνεση να βρίσκει τρόπους ώστε να αυτοξεπερνιέται και να γεννά σύγχρονα και εξελιγμένα όργανα κοινωνικής εξουσίας. Πάντα θα εξηγεί τη δυσφορία μας με ατομικιστικές και ψυχολογικές ερμηνείες, και θα προσπαθεί να επιλύει τις πολιτικές – και καθόλου προσωπικές – συγκρούσεις μας, μέσα από τεχνικιστικά και απολιτικά όργανα.

Γ. Η ΤΡΕΛΑ ΣΑΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΑΝ ΤΡΕΛΑ, ΚΑΙ ΤΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΛΕΓΕΤΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑ.

Ας μιλήσουμε πρώτα για την *τάση εξιδανίκευσης του αρνητικού* – έντονο σημάδι της αστικής ιδεολογικής αποικιοκρατίας. Αυτή η τάση σπεύδει να καταξιώσει σαν ανατρεπτική, κάθε μορφή εκτροπής με βάση τον συλλογισμό: "κάθε τι που είναι επαναστατικό καταδιώκεται και καταπιέζεται, άρα κάθε τι που καταδιώκεται και καταπιέζεται είναι επαναστατικό". Έτσι, όχι μόνο ο τρελός, αλλά και ο αυτόχειρας και ο αλκοολικός και ο ναρκομανής, θεωρούνται σύντροφοι, μόνο και μόνο για αυτό που είναι. Στα σίγουρα όμως οι καταστάσεις αυτές της ψυχολογικής σύγχυσης και δυσφορίας, τις περισσό-

τερες φορές δεν έχουν το χαρακτήρα της πολιτικής αναζήτησης αλλά είναι μια παθητική λύση-φυγή από την πολιτική — με την έννοια της συνειδητοποίησης και ενεργούς αντιπαράθεσης. Σύμφωνα όμως με την αστική ιδεολογία, άρνηση της κυρίαρχης λογικής, σημαίνει μεταξύ πολλών άλλων και αυτοεξαφάνιση στην τρέλα. Και είναι σίγουρο μεν, ότι ο τρελός είναι ικανός να μας θυμίζει ότι κάτι δεν πάει καλά στην κυρίαρχη λογική, όμως από την τρέλα του δεν φτάνει σε εμάς η ηχώ μιας καινούργιας αλήθειας. Πέρα από τη σύγχυση δεν εμφανίζεται κανένα σχήμα ή πραγματοποιήσιμη μέθοδος ανατροπής, εφόσον έχει συμβεί σε αυτόν, αποδιαλεκτικοποίηση της σκέψης του. Έτσι, η ενθάρρυνση του ταξιδιού της τρέλας, αποτελεί μιαν ανεύθυνη και νοσηρή επιχείρηση. Ίσως έχετε ακούσει ακόμα και κατεστημένους καθηγητές - ψυχιάτρους να το ενθαρρύνουν, στα πλαίσια ενός επιφανειακού προοδευτισμού. Αυτό το λάθος έχουν διαπράξει και αρκετοί από τους αντιψυχίατρους - ποιητές, και μόνο σαν λογοτεχνική πρόταση και μετάθεση μπορεί να εκληφθεί. Δεν είναι δυνατόν να εξιδανικεύεται ένας άνθρωπος ανίκανος πια να επιλέγει, με πλήρη απώλεια της ελευθερίας για αντιπαράθεση, εκτεθειμένος στην κοινωνική βία, αδύναμος.

Ο μύθος της εσωτερικής ανανέωσης, η ιδεολογία της εσωτερικότητας, του αυθορμητισμού και της ανεκτικότητας, και διάφορα άλλα παρόμοια, μάλλον σαν αναζητήσεις θρησκευτικού τύπου μοιάζουν, παρά σαν επαναστατικές ρήξεις και μέθοδοι που θα αντιτεθούν στους νόμους του κεφάλαιου. Δεν είναι η τρέλα η εναλλακτική λύση στην αστική κανονικότητα η οποία δε λειτουργεί πια: είναι μια από τις πλευρές αυτής της απάνθρωπης κανονικότητας, είναι η κατάσταση όπου το άτομο δεν κατορθώνει πια να συνειδητοποιεί και να ελαττώνει την ίδια του την καταπίεση ή την ίδια του τη φυγή από την πραγματικότητα.

Το πρόβλημα δεν είναι καθόλου ατομικό αλλά συλλογικό, από τη στιγμή που θα πρέπει να αλλάξουν οι ιστορικές συνθήκες ή πιο απλά ο καθημερινός τρόπος ζωής. Μιλάμε για την επανα-οικειοποίηση της ιστορίας. Με ποιο τρόπο; Όχι πάντως με μαγικοθρησκευτικές ιδεολογίες, αλλά με την έξοδο από το φαύλο κύκλο — της τρέλας, του αλκοόλ, του κάθε ναρκωτικού. **Μόνο όταν ο ψυχασθενής βγει από τη σύγχυση, θα αναγνωρίσει ότι η εμπειρία ήταν χρήσιμη, ότι διδάχτηκε και ωρίμασε.** Και αυτό δεν θα είναι αποτέλεσμα ούτε της κατάρρευσης ούτε της τρέλας, όσο του γεγονότος ότι βγήκε από αυτή την κατάσταση. Το πλησίασμα γι' αυτό δεν θα γίνει μέσα από τον αυστηρό ρόλο του παρατηρητή - ψυχίατρου, αλλά από τον ευαισθητοποιημένο ανθρώπινο αυτόπτη μάρτυρα - συμμέτοχο. Πρόκειται για τη βαθιά ανθρώπινη επιθυμία της συν-πάθειας, της περιποιητικής μη επέμβασης που θα αποσκοπεί:

στην ανασύνθεση των τμημάτων της ζωής του ατόμου,
την επανεύρεση της ταυτότητας,
την ικανότητα διαύγειας και έκφρασης,
το ξεχώρισμα και την επιλογή,
την κατανόηση του παρελθόντος του
και το άνοιγμα προοπτικών και ενεργούς πολιτικής πράξης (praxis).

Νοέμβριος 1985
Τάσος Γιατζόγλου

εναλλακτικό πολιτικό κίνημα

(ΟΣΑ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΤΟΥΝ ΠΡΙΝ Ή ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΣΧΕΤΙΚΕΣ ΜΕ ΤΟ ΘΕΜΑ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ)

> "Τα τελευταία χρόνια η γερμανική κυβέρνηση χρησιμοποίησε την "εναλλακτική σκηνή" σα χώρο πειραματισμού για τα κοινωνικά και "τεχνικής φύσης" προβλήματά της, την επιχορήγησε και, εν μέρει, οικειοποιήθηκε τ' αποτελέσματά της: η "εναλλακτική σκηνή" ως πεδίο διάγνωσης και θεραπείας της καπιταλιστικής κοινωνίας."
>
> —Βερολινέζοι αναρχικοί, 1981

Πρώτ' απ' όλα μερικά βασικά ερωτήματα: Τι σημαίνει εναλλακτικό - πολιτικό κίνημα ή εναλλακτικός τρόπος ζωής; Ένας διαφορετικός τρόπος βίωσης των εμπορευματικών και εξουσιαστικών σχέσεων ή μια πορεία προς την ανακάλυψη και βίωση αυθεντικά ανθρώπινων σχέσεων; Ένας διαφορετικός τρόπος άσκησης της πολιτικής (με τη σύγχρονη της έννοια, αυτή της εξειδικευμένης δραστηριότητας που δημιουργεί ηγέτες και οπαδούς, "θεωρητικούς και ακολουθητές") ή διάλυση της πολιτικής μέσα σ' ένα κίνημα που συνειδητά μετασχηματίζει την καθημερινή ζωή;

Πάνε δυο δεκαετίες τώρα που εξαιτίας μιας ζωής ολοένα πιο αφόρητα πληκτικής και ανούσιας, οι παραδοσιακοί θεσμοί έχουν αρχίσει ν' αμφισβητούνται. Την αμφισβήτηση αυτή την προώθησαν νέοι, εργάτες, ομοφυλόφιλοι, γυναίκες, μαύροι και παιδιά που αρχίζοντας ν' ανακαλύπτουν και να εκφράζουν τις απαγορευμένες τους επιθυμίες ήρθαν σε σύγκρουση με το σύστημα, φέρνοντας στη δημοσιότητα προβλήματα που ποτέ πριν δεν είχαν θιχτεί. Λόγω έλλειψης όμως συγκεκριμένων μέσων και στόχων για μια ολική εξέγερση, σε συνδυασμό με τη δράση των επαγγελματιών ιδεολόγων "επαναστατών", η αρχική εξέγερση εκφυλίστηκε σε αίτημα ή τρόπο ζωής, στη δημιουργία ομάδων πίεσης στο κράτος που διακηρύττουν το "ο καθένας και το πρόβλημά του" (π.χ. "η απελευθέρωση των γυναικών είναι έργο δικό τους"!) δημιουργούν νέους κοινωνικούς ρόλους και εντέλει εμποδίζουν τη ριζοσπαστικοποίηση της συνείδησης των εξεγερμένων μερικεύοντάς την.

Στο παρελθόν συνέβη ο συνδικαλισμός και το πολιτικό συγκεντρωτικό "επαναστατικό" κόμμα ν' αποδειχτούν τα καλύτερα μέσα επαναφομοίωσης του εξεγερμένου εργάτη. Σήμερα βλέπουμε τα κινήματα με μερικά αιτήματα και οι περιορισμένες απολαύσεις που οι νέοι εξεγερμένοι διεκδικούν πλέον "αυτόνομα" να γίνονται ο πλέον σύγχρονος τρό-

πος αφομοίωσης. Δεν είναι μόνο το ότι τα μερικά αιτήματα γίνονται αργά ή γρήγορα αποδεκτά από την εξουσία, αλλά το ακόμα τραγικότερο ότι το σύγχρονο εμπορευματικό - εξουσιαστικό σύστημα μπορεί και ανανεώνεται ακριβώς χάρη σ' αυτά. Για να γίνουμε σαφείς: στο παιχνίδι π.χ. των εξοπλισμών που παίζουν οι ΗΠΑ - Ρωσία χρειάζονται τη διαμαρτυρία για τα πυρηνικά όπλα και τους πυραύλους για να μη μιλάει κανείς για την κατάργηση των στρατευμάτων και της στρατιωτικής βιομηχανίας που είναι η ρίζα του προβλήματος. Ή ακόμα αναγνωρίζουν οι κυβερνώντες το δικαίωμά να είσαι ομοφυλόφιλος, γυναίκα "ίση" με τους άντρες, μπανανόφλουδα ή και καρότο αν επιθυμείς, αρκεί να μην αναζητάς να γίνεις ολοκληρωμένος άνθρωπος, που σημαίνει ότι θ' αυτο-οργανωθείς ενάντια στην ιεραρχία, την κυριαρχία και το εμπόρευμα όπου είναι άλλωστε και οι ρίζες όλων των προβλημάτων. Για να γίνουμε όμως ακόμα πιο σαφείς: τα κινήματα βοηθούν τον καπιταλισμό στη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας, γραφεία πληροφοριών για καταλήψεις, εταιρίες δίσκων και μουσικών οργάνων, υπουργεία νέας γενιάς, κέντρα οικογενειακού προγραμματισμού κ.ά. Σίγουρα δεν είναι και πολύ γοητευτικό για ένα "κίνημα" να είναι ο τροφοδότης λύσεων των εσωτερικών προβλημάτων του συστήματος.

Τι είν' αυτό όμως που δεν είναι σκέτη αντίθεση, δηλ. κάτι απαραίτητο εντέλει στη λειτουργία του συστήματος, αλλά το ξεπέρασμά του; Μόνο ένα επαναστατικό κίνημα, που θα έβαζε σα μέσο και στόχο του την καθολική αλλαγή της ζωής, το ξεπέρασμα των ρόλων, το τέλος της ειδίκευσης και που θα το οργάνωναν άνθρωποι που δε θα σκέφτονταν σαν εργάτες, φοιτητές, άστεγοι, φτωχοί, πλούσιοι, μαύροι, γυναίκες, άντρες, ειρηνιστές, τσινάρια, ροκάδες, μανάδες και παπάδες — γιατί ας μη γελιόμαστε ο εργάτης ή ο ροκάς, δημιούργημα των κυρίαρχων κοινωνικών σχέσεων, είναι κάποιος που έχει ενσωματώσει μέσα του μια συγκεκριμένη ιδεολογική κατηγορία του συστήματος, τίποτα δεν δείχνει ότι θα παραμείνει εργάτης ή ροκάς παρά η συνεχιζόμενη από μέρους του αποδοχή του συστήματος που τον καθορίζει.

Σαν άνθρωποι που επιθυμούμε να επαναδημιουργήσουμε την ανθρωπιά μας ολοκληρωμένα, θέτουμε καθημερινά υπό συζήτηση το κεντρικό πρόβλημα: το εμπορευ-

ματικό - εξουσιαστικό σύστημα έχει καταστρέψει τις σημαντικότερες ανθρώπινες ιδιότητες: την αμοιβαιότητα, την ελεύθερη δημιουργικότητα, το διάλογο, την πολλαπλότητα, μετατρέποντάς μας μέσ' το καταμερισμό ειδικοτήτων σε συρτάρια ντουλάπας. Ο διάλογος μερικευμένων, κατακερματισμένων ανθρώπων αν δεν εστιάζεται σ' αυτό το κεντρικό πρόβλημα, αν δεν αναζητά την ολότητα του ξεπεράσματος, είναι "διάλογος" μεταξύ κουφών με ακροατήριο μουγγούς.

Εδώ ΑΝΤΙ...

Σας μιλάμε μέσω του καταπιεστικού περιοδικού ΑΝΑΡΧΟΣ, ύστερα από πίεση του Ελεύθερου Γιώργου. Λοιπόν!!! Για όσους μας ξέρουν καλώς. Για όσους δεν μας ξέρουν τους δείχνουμε την κατανόησή μας. Είμαστε τέσσερις. Ένας μεγάλος που τσιμπάει χορδές, ένας μεσαίος κι ένας μικρός που χουφτώνει κουμπιά και πλήκτρα, καθώς κι ένα νήπιο ενός μόλις χρόνου. Ο Μανωλάκης. Είναι Γιαπωνεζάκι, γέννημα της αναπτυσσόμενης τεχνολογίας.

Η καθημερινότητά μας στηρίζεται σε συμμετοχή κατά σειρά: στον εκπαιδευτικό παροξυσμό, στον ψυχρό κόσμο του αλουμινίου, και στην οργασμική έκφραση του δέρματος.

Έχουμε μεγάλη αδυναμία στις ελληνικής κατασκευής τσιχλίτσες ROCK, σύνθεση: Ζάχαρη, Γλυκόζη, Κόμμη, Άμυλο, Άρωμα και φυσικό χρώμα. Τις μοιράζουμε στους μανιασμένους Fun μας με δώρο μια κασετούλα με τη μουσική μας υπόκρουση, σε τιμή αγοράς. Θα σας κοστίσει δυο Malboro μειον 10 δρχ.

Η κασέτα είναι DENON, άοσμη, ευαίσθητη και εύπεπτη, γραμμένη με το μεράκι και την παλιά παραδοσιακή τέχνη της ιστορικής γενιάς των ΑΝΤΙ...δων.

Αν ποτέ ο δρόμος σας φέρει στο βιβλιοπωλείο του ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ ΤΥΠΑ, προτιμήστε τη. Τώρα για τους πιο περίεργους, ποιο είναι το μήνυμά μας. Πάνω απ' όλα επιθυμούμε να γελάσει το χείλι κάθε πικραμένου. Ναι!!! Είμαστε εδώ για να πούμε ένα ΑΝΤΙ...Ο σ' ένα γερασμένο κόσμο που κοιμάται μακάρια γλείφοντας το μπιμπερό της αδιαφορίας. Που χουζουρεύει μέσα στο IN κρεβατάκι του, πιέζοντας απαλά-απαλά το αρκουδάκι της κατανάλωσης!!

ΣΗΜΕΡΑ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ, ΑΥΡΙΟ ΜΠΕΗΚΟΝ

"Το Χάντσγουερθ στο Μπέρμινγκχαμ, μια συνοικία όπου πλειοψηφούν οι μαύροι και οι ασιάτες, είναι η πιο προωθημένη περίπτωση της πολιτικής "γκετοποίησης", για την "αποκατάσταση της τάξης". Στις αρχές της δεκαετίας του '70, το αστυνομικό τμήμα ήταν σε κατάσταση πολιορκίας, και αν δεν είχαν γίνει τότε κάποιες "πειραματικές" ειρηνευτικές προσπάθειες, η έκρηξη δεν θάχε τίποτα να ζηλέψει από εκείνη του Λίβερπουλ...

Τη μέρα που το Τόξτεθ φλεγόταν, στο Χάντσγουερθ γινόταν ένα φεστιβάλ με τη συμμετοχή 8.000 ατόμων. Ο δημοσιογράφος των Τάϊμς, είχε γράψει την 1/7/81 ότι "η ατμόσφαιρα ήταν τόσο ήπια, και ειρηνική, που θύμιζε χωριάτικο πανηγύρι". Κι όμως, μετά από πέντε μέρες, έγινε η "έκρηξη" και η πολιορκία του αστυνομικού τμήματος στο Χάντσγουερθ. Παρόλο που οι νεολαίοι ζητούσαν "την κεφαλή επί πίνακι" του αρχηγού της αστυνομίας Ντέηβιντ Γουέμπ, τα έκτροπα δεν φτάσανε την αγριότητα του Τόξτεθ ή του Μος Σάϊντ."
(Απόσπασμα από το "Ένα καλοκαίρι με χίλιους Ιούληδες").

Με τις εξεγέρσεις του Σεπτέμβρη '85, έφτασε ο κόμπος στο χτένι. Το βρετανικό Κράτος, πιστοποίησε γι' άλλη μια φορά την ανικανότητά του να ελέγξει τους φτωχούς. Τα τελευταία χρόνια, η λυσσασμένη οργή των φτωχών, (είτε με τη μορφή των ανθρακωρύχων απεργών, είτε με τη μορφή χούλιγκαν ή γενικά εξεγερμένων), ήταν ακράτητη.

Δεν έχουν καμιά διάθεση ν' αφήσουν το σύστημα να τους ξεζουμίσει. ΕΧΟΥΝ ΜΙΣΟΣ, ΚΑΙ ΤΟ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΞΕΚΑΘΑΡΑ.

Κάθε χτύπημα της κρατικής καταστολής, προκαλεί άμεση, κεραυνοβόλα κι αλύπητη "απάντηση". Με λιθοβολισμούς και κοκτέηλ μολότωφ. Αυτές οι εξεγέρσεις, σε σχέση με τις προηγούμενες, δείχνουν μια αυξανόμενη αποφασιστικότητα, συνοχή και σκλήρυνση των πολιτικών και πολιτιστικών αντι-εξουσιαστικών δυνάμεων απέναντι στο Κράτος, που έχει τελειοποιήσει το "οπλοστάσιο" κοινωνικού ελέγχου μετά την περίοδο καταστολής του 1981.

"ΛΕΝΕ, ΟΤΙ ΣΤΟ ΜΠΕΡΜΙΝΓΚΧΑΜ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ, ΜΕΤΑΞΥ ΠΟΛΙΤΩΝ. ΛΑΘΟΣ. ΓΙΝΕΤΑΙ ΠΟΛΕΜΟΣ ΑΝΑΜΕΣΑ Σ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΞΑΘΛΙΩΜΕΝΟΥΣ, ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ".
(λόγια ενός από τους "ταραξίες" του Χάντσγουερθ.)

Αυτή τη φορά, ο εχθρός δεν κάνει καν τον κόπο, ν' ασχοληθεί με την ανεργία και το ρατσισμό των γκέτο, έτσι για τα προσχήματα να προσπαθήσει να "εξηγήσει" την εξέγερση και να δικαιώσει το ρόλο των ρεφορμιστών.

"Οι ταραξίες είναι άνεργοι και εργαζόμενοι, μαύροι, άσπροι και ασιάτες. Αλλά καμιά φτώχεια δεν δικαιολογεί τα εγκλήματα ενάντια στην κοινωνία. Αυτό είναι χουλιγκανισμός και πνεύμα καταστροφής." (λόγια του Χερντ, υπουργού εσωτερικών.)

Αν οι φτωχοί ξεσηκώνονται, δεν το κάνουν γιατί είναι απόκληροι της κοινωνίας, ούτε γιατί διεκδικούν κάποια δικαιώματα σαν πολίτες. Δεν πρόκειται εδώ για "θεαματική αντίδραση", αλλά για ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ.

Παρά τις εκκλήσεις για "ψυχραιμία" των πολιτικών και θρησκευτικών παραγόντων του Μπέρμινγκχαμ, οι νέοι κατέβηκαν στο πεζοδρόμιο, χτύπησαν τις περιπόλους των μπάτσων και τους "κυριλέδες", λεηλάτησαν και πυρπόλησαν δημόσια και ιδιωτικά κτίρια. Στην ερώτηση του πουλημένου κονδυλοφόρου των Τάϊμς: "Γιατί σας χτυπάνε;" οι "κύριοι" απαντούν: "Οι ταραξίες μας χτυπάνε γιατί έχουμε λεφτά!".

Πάνω στη βράση κολλάει το σίδερο, και στη φωτιά της εξέγερσης ο κόσμος ενώνεται, εξαφανίζονται οι διαφορές της ράτσας, της θρησκείας ή της κουλτούρας.

Τράπεζες, μαγαζιά, κοσμηματοπωλεία, σούπερ-μάρκετ, καταστράφηκαν σε πολύ μεγαλύτερη έκταση απ' αυτήν που ομολόγησαν δημόσια οι αρχές. Και τα μπαρ είχαν την ίδια τύχη.

Εκατοντάδες σύντροφοι συζητούσαν, συντονιζόντουσαν, και έκαναν... "καταμερισμό εργασίας": άλλος προκαλούσε και χτύπαγε την περίπολο των μπάτσων, άλλος έσπαγε ή ξερίζωνε τα κάγκελα των μαγαζιών, άλλος "φυγάδευε" με φορτηγάκι το κλεμμένο εμπόρευμα, άλλος "έκανε λίμπα" ή έκαιγε τους λεηλατημένους χώρους. "Ήταν φανταστικό! Έβλεπα εκατοντάδες νέους να σπρώχνουν καροτσάκια γεμάτα υφάσματα και μπουκάλια, στο Σόχο Ρόουντ, φωτισμένοι απ' τις πυρκαγιές!" (λόγια ενός Ασιάτη του Χάντσγουερθ.)

Οι Ινδο-Πακιστανοί έμποροι παραπονέθηκαν για την εκλεκτικότητα των εξεγερμένων: δεν πήραν παρά μονάχα τα ακριβά μπιζού, τα καλά κρασιά, τα μεταξωτά υφάσματα. Και άφησαν τη σαβούρα. Οι φτωχοί αρνήθηκαν την αρχή της εγκράτειας, δεν ακολούθησαν τις συμβουλές της Πολιτικής Οικονομίας και της Εκκλησίας: νηστεία και προσευχή. Ελκύονται απ' την ευημερία. Προτίμησαν το χαβιάρι από τις σκυλοτροφές και δεν έκρυψαν τις διαθέσεις τους. Στις παλιές εξεγέρσεις, οι κοινωνικοί λειτουργοί είχαν προστατέψει τα γραφεία Κοινωνικής Πρόνοιας και τις εκκλησίες από τη μανία των προλετάριων, με το επιχείρημα ότι... αν τα έκαιγαν, δεν θάπαιρναν το βδομαδιάτικο επίδομα ανεργίας, ούτε θα έτρωγαν στο λαϊκό συσίτιο. Στο Χάντσγουερθ, δεν υπήρξαν τέτοιοι ενδοιασμοί' οι νέοι έγραψαν στα παλιά τους παπούτσια το "Γραφείο Ευρέσεως Εργασίας" και το "Γραφείο Κοινωνικής Πρόνοιας". Ξέσπασαν στα δημόσια κτίρια: στο ταχυδρομείο,[1] στα "κέντρα ευρέσεως εργασίας", οδοντογιατρεία, εκκλησίες.

Το "πάθος για καταστροφή", έφτασε στο αποκορύφωμά του στην Λόγελλς Ρόουντ. Ο δρόμος διαλύθηκε κυριολεκτικά. Οι δημοτικοί σύμβουλοι, έσπαγαν από καιρό τα κεφάλια τους για να βρουν μια λύση για την "αναβάθμιση" του Χάντσγουερθ. Οι ταραξίες, έλυσαν ριζοσπαστικά και παραδειγματικά αυτό το χωροταξικό πρόβλημα.

Τα παιδιά δεν διαλύθηκαν, όταν έφτασαν τα εγγλέζικα ΜΑΤ. Έμειναν εκεί. Την άλλη μέρα, κυκλοφόρησε παράνομα το φυλλάδιο "Σήμερα γουρούνια, αύριο μπέηκον". Έδινε συμβουλές για την κατασκευή κοκτέηλ μολότωφ, και κατευθύνσεις για λεηλασίες. Οι εξεγερμένοι έδειξαν μεγάλες ικανότητες αυτοσχεδιασμού και εφευρετικότητα, χρησιμοποιώντας ό,τι υλικό έπεφτε στα χέρια τους, για όπλο ενάντια στον εχθρό.

Άδεια μπουκάλια από γάλα, μπροστά στις πόρτες των σπιτιών, υφάσματα απ' τα μαγαζιά, βενζίνη απ' τα βενζινάδικα, γίνονταν πρώτη ύλη για τα κοκτέηλ μολότωφ. Σιδερόβεργες και τούβλα απ' τα γιαπιά γίνονταν ρόπαλα και "βλήματα". "Ήταν φριχτό", κλαψούριζε ο Αρχηγός της Αστυνομίας, "έβλεπα τους άντρες μου να πέφτουν αιμόφυρτοι κάτω από ένα κα-

κωλου χτυπημένοι από σφαίρες, δεκάδες αυτοκίνητα σπασμένα, το σούπερ-μάρκετ λεηλατημένο, πολλά σπίτια κατεστραμμένα.[2]

Σε μια συνέντευξη τύπου, όπου κάτι καραγκιόζηδες ρεφορμιστές προσπάθησαν να "πουλήσουν συμπαράσταση" στους εξεγερμένους, οι νέοι της πόλης δήλωσαν: "Καταλάβαιτέ το, από δω και μπρος κάθε νεκρός, θα φέρνει έναν άλλο νεκρό, έχουμε πόλεμο!"

Την προηγούμενη μέρα, ένας είχε πει: "Μη γράφεις σαχλαμάρες, για ανεργίες και τέτοια. Δεν είναι εκεί το θέμα. Αυτή είναι μια Επανάσταση. Πρώτα στη Νότιο Αφρική, μετά στο Χάντσγουερθ και στο Μπρίξτον, τώρα εδώ."

Μέσα σ' αυτό το κλίμα, οι πιο ξύπνιοι εξαφανίστηκαν. Έμειναν οι μπάτσοι, μόνιμα και με διπλοβάρδιες τη νύχτα. Λίγες μέρες μετά την εξέγερση, η ποδοσφαιρική ομάδα της Τόττεναμ είχε ματς "εντός έδρας". Το ματς αναβλήθηκε, για να μη γίνουν επεισόδια. Φαίνεται, ότι αυτοί που γεμίζουν τα γήπεδα, βρίσκονται και στις πυρπολημένες συνοικίες!

"Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΥΠΑΡΞΕΙ ΧΩΡΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ"
(Ο Αρχηγός της Σκότλαντ Γιαρντ)

"Αυτοί που κατεβαίνουν στο πεζοδρόμιο με το παραμικρό, για να λεηλατήσουν και να καταστρέψουν, θα υποστούν όλες τις κυρώσεις του ποινικού δικαίου." (Θάτσερ) Το Κράτος δεν μπορεί να κλείσει τα μάτια, μπροστά σ' αυτό το κύμα κοινωνικής βίας, διαφορετικά οι προλετάριοι θα αισθάνονταν ελεύθεροι από κάθε τιμωρία. Χρειάζεται τρομο-κρατία. Η αστυνομία είναι συνέχεια σε κατάσταση συναγερμού. Όπως και με την απεργία των ανθρακωρύχων, έτσι και τώρα, οι ειδικές δυνάμεις καταστολής της αστυνομίας και του στρατού, συγκεντρώθηκαν στις ιδιαίτερα "καυτές" περιοχές. Ολόκληρος στρατός μπάτσων, επέβαλε στην πόλη στρατιωτικά μπλόκα, απομονώνοντας τις συνοικίες, για να εμποδίσει την εξάπλωση της καταστροφικής οργής των εξεγερμένων. Περιοχές όπως το Χάντσγουερθ και το Τόττεναμ, ελέγχονται μέρα-νύχτα. Οι μπάτσοι, αλαζονικοί και καχύποπτοι, πάνε τέσσερις - τέσσερις. Κάθε πενήντα μέτρα και μια περίπολος. Εφοδιασμένοι με γουώκι-τώκι, απλώνονται απ' τη μια συνοικία στην άλλη, πάντα κοντά στις κλούβες τους. Το Μπρίξτον απομονώθηκε για αρκετές μέρες απ' τους μπάτσους, που απαγόρευαν την είσοδο στους ξένους και ελέγχανε την κυκλοφορία σε απόσταση 20 χιλιομέτρων.

Στο Κέρκμπυ, βόρειο προάστιο του Λίβερπουλ, ο αποκλεισμός, (για να εμποδιστεί κάποια ενδεχόμενη εξέγερση όπως το '81) ήταν τόσο ασφυκτικός, που μόνο 8 λεωφορεία την ημέρα έφταναν στο κέντρο της πόλης.

Παρά το μπλόκο, η οργισμένη γενιά ξαναχτύπησε, με κοκτέιλ μολότωφ. Η αστυνομία παραπονιόταν για την "έλλειψη συνεργασίας", απ' τη μεριά των κατοίκων. Προσπαθούσε να αναγάγει σε θεσμό τον ανώνυμο χαφιεδισμό, το "κάρφωμα" απ' το τηλέφωνο. Κανένας δεν τολμούσε να καρφώσει πηγαίνοντας στο αστυνομικό τμήμα. Κάποιος θα τον έβλεπε, και θα μπορούσε να του συμβεί κάποιο... ατύχημα.

Μπροστά σ' αυτή τη μόνιμη κατάσταση κοινωνικής έντασης, το κράτος δεν έχει άλλη εκλογή: οι πλαστικές σφαίρες και τα ασφυξιογόνα είναι στην "ημερήσια διάταξη", όπως στη Βόρεια Ιρλανδία.

Γίνονται ανακρίσεις, έρευνες και δίκες συνέχεια. Πέφτουν βαριές ποινές και οι φυλακές γεμίζουν. Το βρετανικό **"Fair Play"** είναι ένας μύθος για τους τουρίστες ή τους ηλίθιους. Ολόκληρες γενιές παραοίκων δικαστών με περρούκες έχουν επεξεργαστεί έναν "υποδειγματικό" ποινικό κώδικα. Η εξουσία αυτών των αξιότιμων κυρίων, που είναι και μεγαλο-ιδιοκτήτες, είναι ασύλληπτη.[3] Φανατισμένοι υποστηρικτές της ιδιοκτησίας και της τάξης, χτυπούν αλύπητα τη βία των απεργών και των εξεγερμένων: 8 χρόνια φυλακή σ' ένα παιδί που έριξε μολότωφ. 5 χρόνια στον ανήλικο Τέρρυ Φρεντς για μια γροθιά σ' ένα μπάτσο. Ισόβια σε δυο ανήλικους που κατηγορήθηκαν για το φόνο ενός ταξιτζή που μετέφερε απεργοσπάστες. Τα δικαστήρια δεν κρατούν καν τα προσχήματα: Στο Μπέρμινγκχαμ δυο νεαροί κλείστηκαν στη φυλακή για "ηθική αυτουργία" στον εμπρησμό του ταχυδρομείου, παρόλο που είχαν για μάρτυρα υπεράσπισης έναν πυροσβέστη που δήλωσε ότι δεν είχαν ανάμειξη. Στο Μπρίξτον και το Τόττεναμ τα δικαστήρια βγάζουν αβέρτα εντάλματα σύλληψης με την κατηγορία του φόνου. Συλλήψεις "ομήρων", για να τρομοκρατηθούν οι φίλοι τους.

Στο Λίβερπουλ οι νέοι αγανάκτησαν τόσο πολύ που έκαναν επίθεση στο δικαστήριο που δίκαζε δυο δικούς τους με την κατηγορία του φόνου. Μετά την εξέγερση του Τόττεναμ τα δικαστήρια συνεδρίαζαν "κεκλεισμένων των θυρών". Ο Χερντ προσπάθησε να τελειοποιήσει το κρατικό νομικό οπλοστάσιο, εμπνευσμένος από τους έκτακτους νόμους της Βόρειας Ιρλανδίας. Το νομοσχέδιό του για τη "δημόσια ασφάλεια", αν τελικά ψηφιστεί στη βουλή, θα επιτρέπει τη σύλληψη οποιουδήποτε βρίσκεται κοντά στο μέρος όπου γίνονται ταραχές, και, το χειρότερο: προβλέπει την προληπτική φυλάκιση "ύποπτων" σε περιόδους κοινωνικής έντασης.

Το νομοσχέδιο αυτό θα επισημοποιήσει την ήδη δοκιμασμένη καθημερινή πρακτική των δικαστών και των μπάτσων.

"Η ΑΓΓΛΙΑ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΜΙΑ ΧΩΡΑ ΜΙΚΡΟΜΕΤΟΧΩΝ ΚΑΙ ΜΙΚΡΟ-ΙΔΙΟΚΤΗΤΩΝ"
(Θάτσερ)

Στο άμεσο μέλλον, το Κράτος θα ακ- λουθήσει τη μόνη λύση που του απομέν- τη βίαιη καταστολή. Αλλά η Αγγλία δ- είναι Ιρλανδία. Η κατάσταση πολιορκί- είναι μια βίαιη εισβολή του κράτους σε μ- κοινωνία που δεν μπορεί να λειτουργήσ- παρά σε συνθήκες "γαλήνης". Η στρατιω- τική κατάληψη των συνοικιών δεν μπορ- να κρατήσει για πολύ.

Η στρατηγική της τσούλας Μάγκι- αποβλέπει να κάνει την Αγγλία "κατ' εικ- να και ομοίωση" της Ευρώπης. Να επιβάλ- λει μια αντίληψη γερμανικού τύπου. Κ- μια νοοτροπία Γάλλου μαγαζάτορα. Η α- γλική μικρο-αστική τάξη έχει πάψει απ- καιρό να υπάρχει πολιτικά και κοινωνικά. Ακόμα κι οι γιατροί είναι υπάλληλοι. Κα- το κράτος προσπαθεί να ξεριζώσει αυτ- τη νοοτροπία, και όχι μόνο επειδή οι μι- σθωτοί στοιχίζουν χωρίς να προσφέρου- τίποτα. Αλλά και γιατί οι δημόσιοι υπάλ- ληλοι μένουν "παθητικοί" όσο δεν κινδυ- νεύει άμεσα η θέση τους. Ένα κυβερνητι- κό στέλεχος, ο Τζων Μουρ, είχε πει: "Η νοοτροπία και η συμπεριφορά των στελε- χών και των υπαλλήλων αλλάζει αν του- δώσεις λίγη ιδιοκτησία στην επιχείρησ- που εργάζονται: ενδιαφέρονται περισσό- τερο για τη δουλειά."

Οι καλύτεροι υπερασπιστές της ιδιοκτησίας και της τάξης, είναι οι μικρομέτοχοι, και οι μαγαζάτορες μ' ένα όπλο πίσω απ' το ταμείο τους.

Ειρωνεία της Ιστορίας: η διάλυση της βρετανικής Αυτοκρατορίας, "κληροδότησε" στην Αγγλία ένα στρώμα εθνικών μειονοτήτων. Όταν έγιναν οι εξεγέρσεις του '81, ο λόρδος Σκάρμαν συμβούλεψε την Θάτσερ να στηριχτεί στην κοινωνική αφρόκρεμα των Τζαμαϊκανών, των Σιχ και των Ινδο-Πακιστανών, για να επιβάλλει τη "Σιδηρά Πυγμή" του Κράτους. "Ας αναγνωρίσουμε σε όλους το δικαίωμα να ζουν, στις κοινότητές τους. Η βρετανική δημοκρατία έχει πολλά να κερδίσει." (Από λόγο του Σκάρμαν στη βουλή των λόρδων.) Την ώρα που η "αφρόκρεμα" των μειονοτήτων έπινε σαμπάνια με την αστυνομική ηγεσία στα σαλόνια της εξουσίας, την ίδια ώρα, στα γκέτο των μειονοτήτων η αστυνομία έκανε αιματηρές εφόδους με το πρόσχημα της δίωξης των ναρκωτικών. Η στρατηγική της αστυνομίας ήταν να εκκενώσει τους δρόμους και να περιορίσει την κάθε μειονότητα στο γκέτο "της". Το κράτος προσπαθούσε να διατηρήσει την κοινωνική γαλήνη χωρίζοντας και απομονώνοντας τις διάφορες κοινότητες. Και χρησιμοποιούσε και ψευτοεπιχειρήματα, "κατά της ατομικοποίησης", "κατά της ατομικιστικής απομόνωσης", και "υπέρ της ενσωμάτωσης στις οικογενειακές και εθνικές κοινότητες". Αλλά αυτές οι κοινότητες δεν μπορούν να υπάρξουν χωρίς την κοινή εχθρότητα απέναντι στον κοινό εχθρό. Και οι νεαροί των γκέτο έχουν νιώσει στο πετσί τους μια πραγματικότητα, και δεν "χάβουν" πια το παραμύθι για τον "πόλεμο όλων εναντίον όλων". Γι' αυτούς δεν άλλαξε τίποτα με τη μετατρο-

ταιγισμό από πέτρες, τούβλα και μολότωφ, προσπαθώντας να περάσουν τα οδοφράγματα. Κάναμε "προέλαση" ανάμεσα σε φλεγόμενα αυτοκίνητα και κτίρια, που ήταν θανάσιμες παγίδες. Ήταν μια από τις σπάνιες οδομαχίες, όπου η αστυνομία έπρεπε να ξαναπάρει τον έλεγχο, δρόμο με δρόμο, σπίτι με σπίτι."

Η αστυνομική καταστολή, η κατάληψη από αστυνομικές δυνάμεις όλης της περιοχής, ανάγκασε τους εξεγερμένους να αποχωρήσουν. Την άλλη μέρα ο Χερντ, ο νέος υπουργός εσωτερικών, πήγε στο Χάντσγουερθ, θέλοντας να επιβεβαιώσει τη νίκη του Κράτους. Το κοινό τον υποδέχτηκε θερμά. Με πέτρες. Ο Χερντ προσπάθησε να βρει καταφύγιο σ' ένα σπίτι, κι ο ιδιοκτήτης τον πέταξε έξω! Λίγο αργότερα, αυτοκίνητα και φορτηγά αναποδογυρίστηκαν και καταστράφηκαν.

Οι κομματάρχες των Εργατικών, που πήγαν εκεί για "συμπαράσταση", χύνοντας κροκοδείλια δάκρυα για την αστυνομική βία, πήραν κι αυτοί το καλωσόρισμα, με βρισιές και πετροβόλημα! Το απόγευμα και τη νύχτα, συνεχίστηκαν οι ταραχές και οι λεηλασίες. Δυο μέρες μετά, παρόλο που η αστυνομία είχε καταλάβει όλη τη συνοικία, δυο παιδιά δεν δίστασαν να χτυπήσουν το ταχυδρομείο, οπλισμένοι με μαχαίρια.

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΧΑΝΤΣΓΟΥΕΡΘ
(Από ένα πανώ στο Μπρίξτον)

Το Μπρίξτον βρισκόταν σ' αναμμένα κάρβουνα! Αυτή η συνοικία του Νότιου Λονδίνου, είχε γίνει διάσημη και "αξιοσέβαστη", ιδίως μετά το '81 που οι "άγριοι" είχαν εξημερωθεί. Ένα μέρος του Μπρίξτον είχε ισοπεδωθεί για να γίνουν μεγάλοι δρόμοι, αθλητικοί χώροι και μονοκατοικίες, για τους "πολιτισμένους". Οι μπάτσοι διατηρούσαν ένα κλίμα καχυποψίας ανάμεσα στους κατοίκους — και χρησιμοποιούσαν ακόμα και ανώνυμους καταδότες — για να "κλείσουν" τον καθένα στην απομόνωσή του.

Αυτά τα ηλίθια γουρούνια δεν καταλάβαιναν ότι αυτός ο "πόλεμος όλων εναντίον όλων" που είχαν υποθάλψει, θα μεταμορφωνόταν σε "πόλεμο όλων εναντίον του Κράτους". Τα γουρούνια δολοφόνησαν εν ψυχρώ την Τσέρρυλ Γκρος, στη διάρκεια μιας έρευνας. Ο κόσμος τους πολιόρκησε στο αστυνομικό τμήμα με πέτρες και μολότωφ. Τα πολυτελή αυτοκίνητα, τα σταμάταγαν στους δρόμους, "έγδυναν" και πέταγαν έξω τους επιβάτες, ενώ τα αμαξώματα τα έκαιγαν και τα χρησιμοποιούσαν για οδοφράγματα. Ένα κοσμηματοπωλείο λεηλατήθηκε. Οι δημοσιογράφοι άρχισαν να... μην αισθάνονται πολύ άνετα, ένιωθαν τις εχθρικές διαθέσεις εναντίον τους. Τα τρένα και το μετρό παρέλυσαν. Οι λεηλασίες επεκτάθηκαν γρήγορα σ' όλα τα μαγαζιά. Ένα μαγαζί ρούχων κάηκε ολοσχερώς. Η κινητικότητα των εξεγερμένων ήταν εκπληκτική, περνάγανε από τη μια συνοικία στην άλλη "εν ριπή οφθαλμού" ουρλιάζοντας: "Αγγλία, ήρθε το τέλος σου!". "Πιο όμορφα κι απ' την τηλεόραση", παρατηρούσαν μερικοί. Ένα υπέροχο πανώ ξεδιπλωνόταν στο Μπέρτον: "Υποστηρίζω το Χάντσγουερθ". Πολλοί άνθρωποι, άσχετοι με τη συνοικία, ήρθαν να πάρουν μέρος στη γιορτή. Μερικοί δημοσιογράφοι του κώλου, που νόμιζαν ότι θα παίξουν ανενόχλητοι το ρόλο του μπάτσου, πιάστηκαν στα πράσα. Ένας απ' αυτούς έφυγε από το Μπρίξτον με ένα ωραιότατο σουβενίρ: μια ουλή σ' όλο το μήκος του προσώπου. Ένας άλλος χτυπήθηκε βαριά στο κεφάλι. Πέθανε μετά από λίγες βδομάδες. Τα παιδιά δεν ξεχνούσαν, ότι οι φωτογραφίες που είχαν τραβήξει οι ρεπόρτερ, είχαν αποτελέσει αποδείξεις στις δίκες του Χέιζελς και άλλων εξεγερμένων στη Λόγελλς Ρόουντ. Είχαν εκδικηθεί τους συντρόφους τους!

Το βράδυ, οι συγκρούσεις με τους μπάτσους πολλαπλασιάστηκαν και έγιναν όλο και πιο άγριες. Και συνεχίστηκαν όλη τη νύχτα, παρόλα τα μπλόκα στο Μπρίξτον.

"ΑΠΟ ΔΩ ΚΑΙ ΠΕΡΑ, ΘΑ ΕΧΟΥΝ ΚΙ ΑΥΤΟΙ ΕΝΑ ΝΕΚΡΟ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΔΙΚΟ ΜΑΣ ΝΕΚΡΟ". (Λόγια ενός εξεγερμένου στο Τόττεναμ.)

Μετά την εξέγερση του Χάντσγουερθ, η μεγαλύτερη ελπίδα ήταν να την μιμηθούν σ' όλη την Αγγλία. Η εξέγερση του Τόττεναμ σίγουρα ξεπέρασε κάθε προσδοκία. Μετά την εμπειρία του Χάντσγουερθ, στο Τόττεναμ οργανώθηκαν καλύτερα.

Οι νεαροί έπαιρναν τηλέφωνο τους μπάτσους, και με διάφορα προσχήματα ζητούσαν την... επέμβασή τους σε διάφορα σημεία της πόλης, όπου τους είχαν ετοιμάσει διάφορες παγίδες. Τα γουρούνια έκαναν έρευνα στο σπίτι του Φλόυντ Τζάρρετ, με την κατηγορία της κλοπής αυτοκινήτων. Ήταν τόσο "διακριτική" η έρευνα, που η μάνα του Φλόυντ πέθανε από καρδιακή προσβολή. Την άλλη μέρα έγινε μαζική πορεία διαμαρτυρίας μπροστά στο αστυνομικό τμήμα. Οι εφημερίδες την χαρακτήρισαν "ειρηνική, αλλά δυναμική". Γύρω στις 7 το βράδυ, η "θερμοκρασία" ανέβηκε τόσο, που τα γύρω αυτοκίνητα έλιωσαν. Οι μπάτσοι προσπάθησαν να περιορίσουν την εξέγερση στο κέντρο της πόλης. Έγιναν οδοφράγματα με φλεγόμενα αυτοκίνητα.

Μια βροχή από πέτρες και μολότωφ έπεφτε στα γουρούνια: ΣΗΜΕΡΑ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ, ΑΥΡΙΟ ΜΠΕΗΚΟΝ! Τα πάρκινγκ, έγιναν κι αυτά πεδία σύγκρουσης. Αναποδογυρισμένα φλεγόμενα αυτοκίνητα, εμπόδιζαν την "προέλαση" των μπάτσων. Όσοι τόλμησαν να προσπαθήσουν να περάσουν, έπεσαν στο στόμα του λύκου. Μια ομάδα μπάτσων, είχε ιδιαίτερα θερμή υποδοχή, με μαχαίρια και τσεκούρια. Ένα απ' τα γουρούνια ψόφησε: "Το μπέηκον το επιούσιον"! Χρησιμοποιήθηκαν και κυνηγετικές καραμπίνες. Η τηλεόραση έδειξε ένα γουρούνι, παραγεμισμένο με σκάγια. Αργότερα, με την ασφυκτική αστυνομική πίεση, οι εξεγερμένοι αναγκάστηκαν να χωθούν σ' ένα σούπερμάρκετ, το έκαναν λίμπα, και χρησιμοποίησαν τις κονσέρβες σαν τελευταία πυρομαχικά. Οι μπάτσοι κατάφεραν να μπουν στο διαλυμένο σούπερ-μάρκετ μετά από πολλές ώρες. Τελικός απολογισμός: 7 συλλήψεις, 240 μπάτσοι τραυματίες και ένας νεκρός, 4 δημοσιογράφοι του

πή των ατομικών συμφερόντων σε συμφέροντα μιας κλειστής κάστας. Γι' αυτούς, οι παραδοσιακοί μουσουλμάνοι και ινδουϊστές αρχηγοί είναι χαφιέδες και εκμεταλλευτές. Τους βρίζουν και τους πετροβολούν. Γιατί το σκυλολόϊ των αρχηγών χρησιμοποιεί τις οικογενειακές και θρησκευτικές παραδόσεις σαν φάρμακο που κατευνάζει τα οξυμένα πνεύματα. Οι μόνοι που διατηρούν κάποιους μύθους και αυταπάτες είναι οι ηγέτες της θρησκευτικής τζαμαϊκανής αίρεσης Ράστα-Φάρι, που δεν έχουν εκτεθεί τόσο ανοιχτά όσο οι άλλοι αρχηγοί.[5]

"Οι ηγέτες είναι γαμημένοι, έχουν κάνει επάγγελμά τους τη δυστυχία μας." (Λόγια ενός μαύρου του Τόξτεθ.)

Οι μαύροι που ανήκουν στα ανώτερα στρώματα ανήκουν ταυτόχρονα και στο Εργατικό κόμμα και χύνουν κροκοδείλια δάκρυα για τις "υπερβολές" της αστυνομίας, αλλά εγκρίνουν "την καταπολέμηση της εγκληματικότητας και των ναρκωτικών". Οι Πακιστανοί και οι Σιχ — αυτοί οι εβραίοι της Ινδίας — μιλούν για συγκρότηση σώματος ιδιωτικής πολιτοφυλακής.

Οι μπάτσοι δεν κινητοποιούνται αρκετά γρήγορα για να προστατέψουν τα μαγαζιά τους. Η επιθυμία του Χερντ γίνεται πραγματικότητα: την αστυνόμευση θα την αναλάβουν οι έμποροι.

"ΤΙ ΩΡΑΙΟ ΠΡΩΙΝΟ! ΤΙ ΩΡΑΙΟ ΠΡΩΙΝΟ!" (Επιφώνημα των εξεγερμένων του Χάντσγουερθ το πρωί, μπροστά στα καπνισμένα ερείπια.)

Η εξέγερση είναι η γιορτή των φτωχών. **Οι διαδηλωτές έχουν αρχίσει και "την βρίσκουν", δεν έχουν καμιά διάθεση να ησυχάσουν. Δεν έχουν να χάσουν τίποτα. "Λευτεριά, λευτεριά" φώναζαν στο Χάντσγουερθ, καίγοντας τα μαγαζιά. Η Αγγλία είχε χτίσει τη δύναμή της με τη λεηλασία άλλων χωρών. Ήθελε να "εκπολιτίσει" τους άγριους με τα δικά της πρότυπα. ΤΩΡΑ ΟΙ ΑΓΡΙΟΙ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ. Και δεν είναι καθόλου "πολιτισμένοι".**

ΖΟΥΛΟΥ, ΖΟΥΛΟΥ φώναζαν οι απεργοί ανθρακωρύχοι και οι νεαροί διαδηλωτές. ΖΟΥΛΟΥ, ΖΟΥΛΟΥ λένε οι επιγραφές στους μαυρισμένους απ' τη φωτιά τοίχους. Μέσα στη δράση, οι νέοι προλετάριοι ανακαλύπτουν τον κοινό εχθρό: αυτή την κοινωνία. Έναν εχθρό που δεν τους έχει βλάψει ούτε τυχαία ούτε προσωρινά ούτε σε προσωπικό επίπεδο. "Κάθε μέρα μας μεταχειρίζονται σαν ζώα." (Λόγια ενός εξεγερμένου στο Τόξτεθ.)

Πέρα από τα τεχνητά σύνορα και γκέτο, κατάφεραν να βρεθούν πλάι-πλάι στις μάχες και να αναγνωρίσουν τους φυσικούς τους σύμμαχους: από τους Άγγλους ανθρακωρύχους και ταραξίες, μέχρι τους εξεγερμένους της Νότιας Αφρικής.

ΖΗΤΩ ΟΙ ΖΟΥΛΟΥ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΒΡΕΤΑΝΙΑΣ!

Οχτώβρης 1985.
Τόννυ Σέφφιλντ, Άλλαν Ντόραιυ
και διάφοροι "συνένοχοι".

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1. Στο ταχυδρομείο, έγινε ένα θλιβερό επεισόδιο, που το εκμεταλλεύτηκε ο τύπος, γράφοντας "για δυο ασιάτες εργαζόμενους που δολοφονήθηκαν από τους εγκληματίες". Στην πραγματικότητα, οι εξεγερμένοι προσπάθησαν μάταια να πείσουν τους δυο ηλίθιους να βγουν απ' τα γραφεία. Στο τέλος, πέταξαν τις μολότωφ και οι δυο "πτωχοί των πνεύματι" έμειναν προσπαθώντας να σβήσουν τη φωτιά. Ήταν δικό τους το πρόβλημα, αν θέλησαν να πεθάνουν για το ταχυδρομείο και τη Βασίλισσα.

2. Τα σπίτια και τα αυτοκίνητα που καταστράφηκαν, δεν ήταν "τυχαία", είχαν επιλεγεί για ξεκαθάρισμα παλιών λογαριασμών.

3. Μετά τις εξεγέρσεις του 1981, ο Γουάϊτλοου, υπουργός εσωτερικών, είχε προτείνει ένα νομοσχέδιο για τη βελτίωση των συνθηκών κράτησης, για να αποφευχθούν εξεγέρσεις στις φυλακές όπου η κατάσταση ήταν εκρηκτική. Οι δικαστές αντέδρασαν αμέσως, στέλνοντας τελεσίγραφο στον υπουργό: Ή αποσύρεις το νομοσχέδιο ή αυξάνουμε τις ποινές! Ο Γουάϊτλοου υποχώρησε.

4. Στα γαλλικά **Maggie - Salope**. Για όποιον δεν κατάλαβε, εννοεί την Θάτσερ.

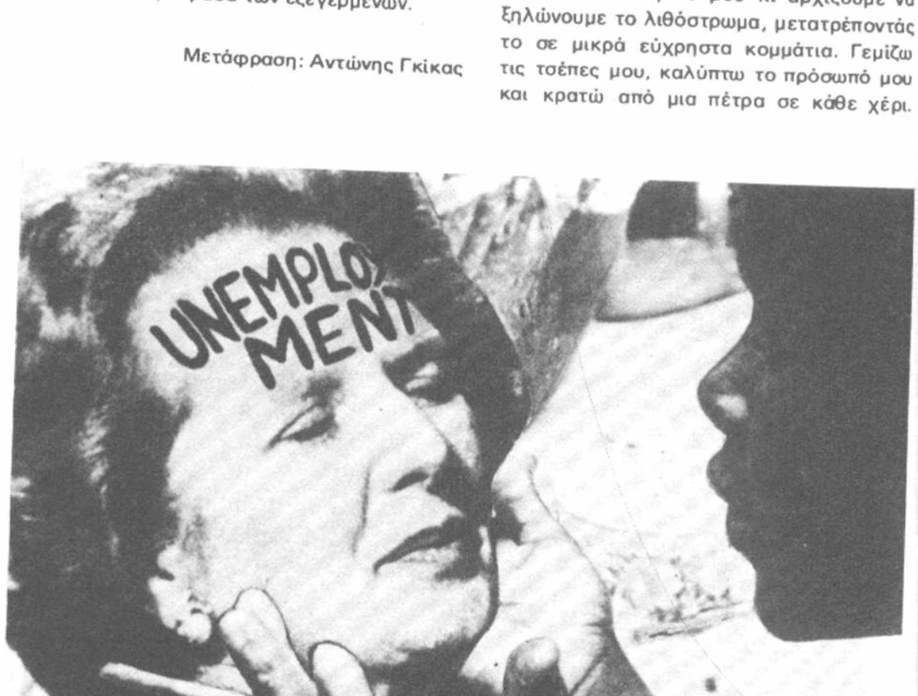
5. Στις εξεγέρσεις, πολλοί νεαροί μαύροι ήταν ντυμένοι και χτενισμένοι αλλά Ράστα-Φάρι. Αυτό δεν σήμαινε ότι δέχονταν τον θρησκευτικό φανατισμό. Ο ρασταφαρισμός ήταν γι' αυτούς ένα είδος εκτόνωσης. Άλλωστε στο Μπέρμινγκχαμ, ένας ρασταφαριστής ηγετίσκος δεν δίστασε να έρθει σε διαπραγματεύσεις με τον αρχηγό της αστυνομίας και να αναλάβει να διαλύσει την ομάδα των εξεγερμένων.

Μετάφραση: Αντώνης Γκίκας

ΑΥΘΕΝΤΙΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΜΠΡΙΞΤΟΝ

Το μεσημέρι του Σαββάτου (28-9-85) σηκώνομαι από το κρεβάτι μου και βγαίνω για να κάνω τα ψώνια μου. Στο κέντρο της πόλης επικρατεί μεγάλη ένταση. Οπουδήποτε κι αν σταματήσεις για λίγο ακούς τους ανθρώπους να μιλούν για την **Cherry Groce**, και για τους δυο πυροβολισμούς που δέχτηκε στην πλάτη καθώς απομακρυνόταν τρέχοντας. Για να 'χω το κεφάλι μου ήσυχο πηγαίνω σ' ένα κατάστημα κι αγοράζω ένα φουλάρι. Στους δρόμους δεν υπάρχουν σχεδόν καθόλου μπάτσοι. Βλέπω τέσσερις να περπατούν μαζί στην αγορά και να επιστρέφουν γρήγορα στο αστυνομικό τμήμα. Οι άνθρωποι τους αγριοκοιτάζουν και μερικοί τους φωνάζουν "δολοφόνοι". Κάποια εξάτμιση αυτοκινήτου εκπυρσοκροτεί εκεί κοντά και παραλίγο να βγουν απ' τα ρούχα τους!

Γυρίζω στο σπίτι κι ανοίγω το ραδιόφωνο. Απ' όλους τους σταθμούς δίνονται διαταγές προς τις αστυνομικές μονάδες και στα οχήματα καταστολής ταραχών να συγκεντρωθούν στο "Λάμπεθ Τράφικ". Αστυνομικοί σκύλοι κι άλογα ενισχύουν τις αστυνομικές μονάδες κι όλες οι κλούβες εφοδιάζονται με ασπίδες, κράνη, σίτες για τα παράθυρα κλπ. Μόλις ακούω όλα αυτά βγαίνω από το σπίτι και κατευθύνομαι γρήγορα προς το αστυνομικό τμήμα. Έξω απ' αυτό έχει συγκεντρωθεί ένα αρκετά μεγάλο πλήθος, γύρω στα 500 με 600 άτομα, που συνεχώς αυξάνεται. Πολλοί έχουν καλυμμένο το πρόσωπό τους κι αρκετές γυναίκες, μαύρες, βρίζουν δυνατά προς το αστυνομικό τμήμα. Συναντώ έναν φίλο μου κι αρχίζουμε να ξηλώνουμε το λιθόστρωμα, μετατρέποντάς το σε μικρά εύχρηστα κομμάτια. Γεμίζω τις τσέπες μου, καλύπτω το πρόσωπό μου και κρατώ από μια πέτρα σε κάθε χέρι.

Καταπίνοντας το φόβο μου μπαίνω σε μια ομάδα και περίπου δέκα από μας περνάμε τρέχοντας το δρόμο και αρχίζουμε να πετροβολούμε το τμήμα. Σταματώ για να δω τις πέτρες μου να χτυπάνε πάνω στο τμήμα και αμέσως σχεδόν, από το πουθενά, έρχεται ένας καταιγισμός από μολότωφ. Χτυπάνε και σκάνε πάνω στο αστυνομικό τμήμα μέσα σε μια κόλαση από κίτρινες φλόγες. Βλέπω δυο άτομα να πλησιάζουν και μέσα από τα σπασμένα παράθυρα να βάζουν φωτιά στα γραφεία. Το πλήθος ξεσπάει ζητωκραυγάζοντας κι όλοι σχεδόν αρχίζουν να καλύπτουν το πρόσωπό τους.

Σ' αυτή τη φάση, αρχίζουν να ξεχύνονται από το τμήμα μπάτσοι με πλήρη αντιεξεγερσιακή εξάρτηση, σαν τα μυρμήγκια όταν κλωτσάς τη φωλιά τους. Παρατάσσονται καλυπτόμενοι από τις ασπίδες τους κι αρχίζουμε να τους λιθοβολούμε, ενώ ταυτόχρονα εμφανίζονται και κλούβες. Από τέσσερις λωρίδες κυκλοφορίας που 'χουν μείνει ανοικτές εξακολουθούν να περνούν αυτοκίνητα ενώ οι οδηγοί τους σκύβουν για να προφυλαχτούν καθώς μια βροχή από πέτρες και μπουκάλια περνάει πάνω από τα κεφάλια τους... πολύ σουρρεαλιστικό.

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΣΤΟ ΣΤΟΚΓΟΥΕΛ

Μετά από μισή περίπου ώρα δεχόμαστε επίθεση και υποχωρούμε προς το κέντρο πατινάζ της οδού Στόκγουελ. Αναποδογυρίζουμε και πυρπολούμε δυο αυτοκίνητα για να φράξουμε το δρόμο στις κλούβες. Ωστόσο το ρεύμα των αυτοκινήτων προσπαθεί να περάσει μέσ' απ' το οδόφραγμα...

Είμαστε πολύ προσεκτικοί σχετικά με το ποια αμάξια θα πρέπει να χρησιμοποιήσουμε για οδόφραγμα και γι' αυτό διαλέγουμε δυο σαράβαλα. Σε κάποια φάση, μαύροι κι άσπροι συζητάμε επί μισή ώρα για το αν πρέπει ή όχι να πυρπολούμε τα αυτοκίνητα. Συνεχίζουμε να βάζουμε αμάξια για να κλείσουμε και την τελευταία λωρίδα κυκλοφορίας, όμως βγαίνουν οι γείτονες κι αρχίζουν να λογομαχούν μαζί μας κι έτσι ξαναρχίζουμε τη συζήτηση.

Η λογομαχία τελειώνει όταν τρέχω στη μέση του δρόμου, ανοίγω τα χέρια μου και σταματώ ένα λεωφορείο στο πλάι του, ανοίγω την πόρτα κινδύνου, μπαίνω μέσα, αρπάζω τον οδηγό απ' τους ώμους και τον "βοηθώ" να βγει έξω. Φράζουμε μ' αυτό δυο λωρίδες μέσα σε πολλά γέλια. Δεν μπορώ να το πιστέψω!! 'Εχω κατάσχει ένα λεωφορείο!! Αργότερα θα πυρπολείτο, όμως σ' αυτή τη φάση μας ξαναεπιτίθενται οι μπάτσοι και οπισθοχωρούμε ακόμα πιο πίσω στην οδό Στόκγουελ και ριχνόμαστε σε μια επιλεκτική λεηλασία... τα καταστήματα των μαύρων μένουν άθικτα, αν και γρήγορα αυτή η διάκριση ξεχάστηκε. Τριγυρνώ στους πίσω δρόμους για λίγο πετώντας που και που καμιά πέτρα. Κάποια στιγμή επτά μπάτσοι παρατάσσονται πίσω από τις ασπίδες τους και φράζουν ένα δρόμο.

Μαζί με μια ομάδα μαύρων αρχίζουμε να φωνάζουμε "όλοι μπρος - όλοι πίσω", αρπάζουμε από δυο πέτρες, τρέχουμε, τις πετάμε και γυρνάμε πάλι πίσω. Αυτό γρήγορα μας κούρασε καθώς αυτά τα γουρούνια δεν μας κυνηγάνε. 'Ετσι, αποφασίζουμε να τους πλησιάσουμε σε απόσταση 10 γιάρδων και αρχίζουμε να τους πετροβολούμε ανεφοδιαζόμενοι από έναν κουβά.

Μετά από πέντε περίπου λεπτά συνεχούς μπαράζ από μικρή απόσταση, οι μπάτσοι τρομοκρατούνται κι αρχίζουν την επίθεση. Γυρίζω και το βάζω στα πόδια... όλα εκτυλίσσονται σε αργή κίνηση και πίσω μου διακρίνω μια μπλε σκια με γκλομπ να με καταδιώκει. Αναζητώ γρήγορα την ασφάλεια του πλήθους, όμως σ' αυτή τη φάση λίγο έλλειψε να βρεθώ στη στενή για όλη μέρα.

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΣΤΗ ΧΑΙ ΣΤΡΗΤ

Αποφασίζω να ηρεμήσω για λίγο και πάω να πιω καμιά μπύρα. Μετά κατηφορίζω προς την Χάϊ Στρητ. Το κατάστημα Μπάρτονς έχει λεηλατηθεί και αυτό των Ντανς έχει παραδοθεί στις φλόγες. Βάζω ένα χεράκι στην προσπάθεια να ξαφρίσουμε το κοσμηματοπωλείο Σάντερς αλλά πάνω που 'χουμε ανοίξει τα ρολά η αστυνομία μας απωθεί προς την οδό Φέρντεηλ, όπου επιχειρούμε το ίδιο στο κοσμηματοπωλείο Σάμουελς. Ανοίγουμε δυο ρολά και ξαφρίζουμε τη βιτρίνα. Βάζουμε τα δυνατά μας αλλά οι μπάτσοι συνεχίζουν να μας επιτίθενται ενώ εμείς τους κρατάμε σε κάποια απόσταση πετροβολώντας τους. Τελικά, αποφασίζω να μην πάω σπίτι και ξεκινώ (για το κυρίως μέτωπο της εξέγερσης) περνώντας μέσα από απόμερους και στενούς δρόμους. Πολλές οικογένειες κάθονται στο κεφαλόσκαλο του σπιτιού τους, πίνοντας κρασί και καπνίζοντας τσιγάρα που 'χουν βουτήξει. Υπάρχει πραγματικά μια καλή ατμόσφαιρα, σαν πανηγύρι του δρόμου. Γέροι μαύροι κάθονται στο πεζοδρόμιο δίπλα σε μια Φορντ και αφού αφαιρούν απαθέστατα βενζίνη απ' το ντεπόζιτο βάζοντάς την σε μπουκάλια, απομακρύνονται κουβεντιάζοντας χαρούμενα.

Τραβώντας για την πρώτη γραμμή περνώ απ' τη λέσχη των Τόρυδων. Τα παράθυρά της έχουν γίνει θρύψαλα και τ' αυτοκίνητα που βρίσκονται στο χώρο στάθμευσης έχουν πυρποληθεί. Το Ταχυδρομικό κατάστημα της Τιούλς Χιλλ έχει παραδοθεί στις φλόγες.

Φτάνοντας στην πρώτη γραμμή τα βρίσκω όλα ήσυχα. Ξάφνου, τρεις μπάτσοι εμφανίζονται από τη γωνία της 'Εφφρα Παραίηντ. Ρίχνω δυο πέτρες εναντίον τους αλλά βλέπω με φρίκη να παρουσιάζονται άλλοι πενήντα από πίσω τους. Το βάζω γρήγορα στα πόδια, ενώ αυτοί αρχίζουν την επίθεση. Ακολουθεί κλεφτοπόλεμος και πέφτουν μολότωφ. Τελικά οι μπάτσοι υποχωρούν. Ακούω στο γουώκι-τώκι ότι συγκεντρώνεται πλήθος έξω από το δημαρχείο και τραβώ προς τα 'κει. Βρίσκω γύρω στους τετρακόσιους, οι περισσότεροι από τους οποίους είναι συγκεντρωμένοι στην πλατεία μπροστά στο Ρίτζυ. Αρχίζουμε ν' αφαιρούμε τις πέτρες απ' το λιθόστρωτο. Είναι τόσο βαριές που πρέπει να τις κρατάς με τα δυο χέρια. Περίπου δέκα κλούβες φέρνουν γύρω την πλατεία. Κάθε λίγο και λιγάκι ρίχνουμε εναντίον τους τις μεγάλες πέτρες μας. Οι κλούβες παθαίνουν μεγάλες ζημιές, γεμίζουν βαθουλώματα, σπάνε οι προβολείς τους, ξεκολλάνε οι προφυλαχτήρες τους, και ραγίζουν τα παμπρίζ τους. Μετά από μισή ώρα περίπου, παρατάσσονται δίπλα στο κατάστημα Μπάρκλαιης (που η βιτρίνα του έχει γίνει θρύψαλα) και μας επιτίθενται, κυνηγώντας μας μέχρι την Τζωρτζ Κάννιγκ. Φροντίζω τα της υποχώρησης (όπως λένε) και ξαναγυρνώ στο κυρίως μέτωπο.

Στο ράδιο ακούω τις αστυνομικές μονάδες να παραπονούνται: "Βρισκόμαστε 14 ώρες συνεχώς σ' υπηρεσία και δεν έχουμε πιεί ούτε ένα αναψυκτικό!" Ξαναβγαίνω στους δρόμους και μπροστά σε δυο κλούβες αργοπίνω με άνεση τη μπύρα μου. Τα γουρούνια με κοιτάζουν με μίσος και φθόνο... Πολύ γέλιο! Ωστόσο πρέπει να πάω σπίτι, να πάρω κανένα υπνάκο, για να 'μαι ξεκούραστος αύριο!!

CROWBAR
(Αναρχικό περιοδικό του Μπρίξτον)

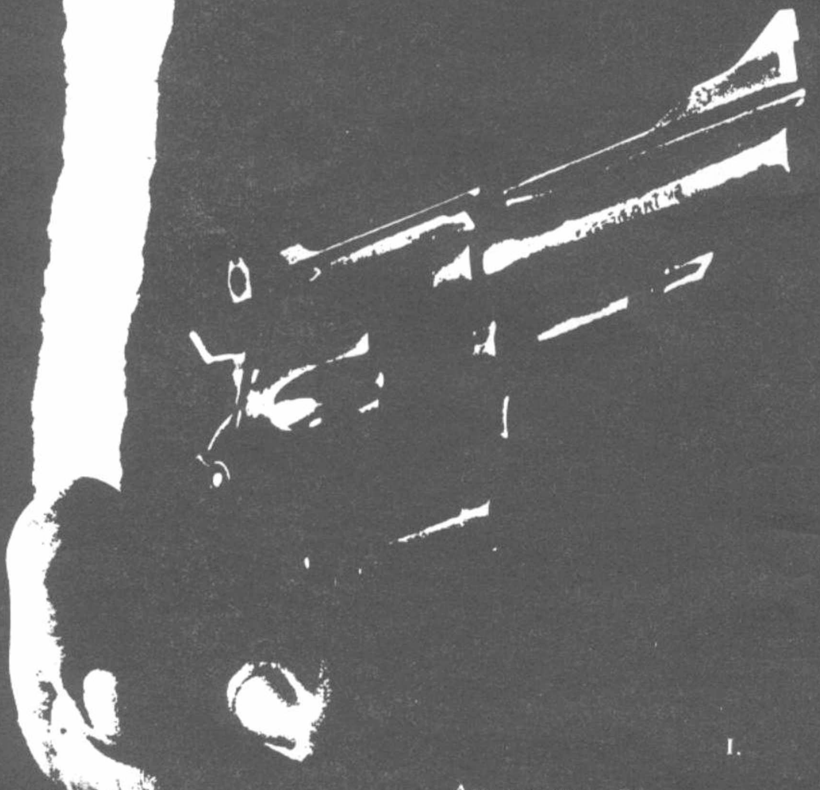

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΠΡΟΣΩΡΙΝΕΣ ΘΕΣΕΙΣ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

"Η ένοπλη πάλη απέτυχε να πραγματοποιήσει όλους τους πολιτικούς και κοινωνικούς στόχους που είχε θέσει για τα τελευταία δέκα χρόνια. Πρέπει να έχει κανείς το θάρρος να την καταδικάσει και να την απαρνηθεί. Αλλιώς θα τρελαθεί."

Εμίλιο Φέντζι, Ερυθροταξιαρχίτης
Φυλακές Γένουας 1982

I.

Δεν αντιμετωπίζουμε την τρομοκρατία με απόλυτους όρους, σαν καλή ή κακή. Θεωρούμε ότι αν η χρήση της βίας από μέρους ενός επαναστατικού κινήματος δεν ανταποκρίνεται σε συγκεκριμένες κι επιτακτικές ανάγκες καταντά αυτοσκοπός και προσωπική αυτοϊκανοποίηση. Η ένοπλη πάλη είναι αναγκαία μόνο σε συνθήκες απόλυτης κρατικής καταστολής. Και σ' αυτές όμως τις συνθήκες η "προετοιμασία της εξέγερσης" είναι πάντα "ζήτημα θεωρίας, συμμετοχής στους κοινωνικούς αγώνες, συμβολής στην πρόοδο ορισμένων ιδεών, δημιουργίας σχέσεων και επαφών ανάμεσα στους επαναστάτες, κλπ. Δεν υπάρχει καμιά ανάγκη συγκρότησης ειδικευμένων "στρατιωτικών" ομάδων με ετικέτα και με μια οργάνωση στραμμένη προς τη χρησιμοποίηση της βίας. Κάθε συγκεκριμένη ενέργεια μπορεί να πραγματοποιείται με τη συνεργασία ατόμων και ομάδων που δεν είναι ειδικευμένες και πρέπει να κρίνεται με βάση το περιεχόμενο της και όχι τη λογική ειδικευμένων "στρατιωτικών" ομάδων. Η ανάγκη της ετικέτας σημαίνει μια οργάνωση της ένοπλης βίας που υιοθετεί σαν κριτήριο την ίδια τη βία και όχι δραστηριότητες συνδεδεμένες με πραγματικές ανάγκες... Όταν μια ομάδα θεωρεί τον εαυτό της πυρήνα του μελλοντικού "επαναστατικού" στρατού, δρα έξω από κάθε κοινωνικό κίνημα και τις περισσότερες φορές εναντίον του' έτσι τείνει να μετασχηματιστεί σε μικρο-εξουσία, σ' ένα είδος προπλάσματος Κράτους που θέτει υποψηφιότητα για την αντικατάσταση του παλιού κρατικού μηχανισμού." (Le mouvement communiste).

II.

Ο τρομοκράτης, ο ειδικός της βίας, θέλει να σταματήσει ή να βιάσει την ιστορία με τον δυναμίτη ή το πιστόλι. Δεν αντιμετωπίζει την ιστορία σαν ένα σύνολο κοινωνικών σχέσεων οι οποίες ανάλογα με την πορεία και την ποιότητα της ταξικής πάλης1 μεταρρυθμίζονται ή μετασχηματίζονται ριζικά, αλλά σαν ένα "πράγμα" που η ίδια του η βίαιη δράση θα μπορούσε ν' ανατρέψει. Γι' αυτό ακριβώς ο τρομοκράτης ζει απελπιστικά απομονωμένος στο περιθώριο της ιστορίας.

III.

Η τρομοκρατία είναι η σκέψη και η πρακτική κάθε διαχωρισμένης εξουσίας. Οι ένοπλες "επαναστατικές" ομάδες (από τους "Μαχόμενους Κομμουνιστικούς Πυρήνες" μέχρι την "17 Νοέμβρη") αναπαράγουν στρατιωτικούς και ιεραρχικούς τρόπους οργάνωσης, δηλώνουν ότι "υπηρετούν το λαό", αποσκοπούν στη δημιουργία ενός "λαϊκού" Κράτους και σ' αυτά πιστεύουν ότι συμβάλλει η Δονκιχωτική δράση τους: είναι η πεμπτουσία της γιακωβίνικης-λενινιστικής αντίληψης για την επαναστατική οργάνωση, είναι η άκρα αριστερά της αστικογραφειοκρατικής παράταξης. Αναλογιζόμενοι την περίπτωση του πράκτορα Άζεφ που μπήκε επικεφαλής στην "οργάνωση μάχης" του ρωσικού σοσιαλεπαναστατικού κόμματος αντιλαμβανόμαστε την ευχαρίστηση που νιώθει ο προβοκάτορας-αστυνομικός όταν διεισδύοντας σε μια τρομοκρατική ομάδα για να την διαβρώσει ανακαλύπτει πως βρίσκεται σ' ένα πολύ οικείο περιβάλλον.

IV.

Ο μιλιτάντης τρομοκράτης με τη στάση του προτρέπει τις μάζες των ανθρώπων να παραμένουν παθητικές. ("Αν οι Ερυθρές Ταξιαρχίες ήταν ακόμα δυνατές τα αφεντικά δε θα μας μεταχειρίζονταν μ' αυτό τον τρόπο" δήλωνε ένας εργάτης της Mirafiori σ' έναν δημοσιογράφο το 1977). Την εποχή που βρίσκεται στην παρανομία είναι ανίκανος να δει την προτεραιότητα που έχει η οργάνωση και η ενσυνείδητη πράξη των ίδιων των ανθρώπων στην πάλη για τη χειραφέτησή τους' αντίθετα, οικτείρει την "αδράνεια" τους και υποκαθιστά τη δράση τους κατά τον πλέον μίζερο τρόπο: αυτόν του μανιασμένου εκδικητή. Όταν έχει πλέον κατακτήσει την εξουσία (περίπτωση Στάλιν) θεσμοθετεί την παθητικότητα επιβάλλοντας την κυριαρχία της "αλήθειας" του πάνω στις μάζες των ανθρώπων.

V.

Η τρομοκρατία είναι ο άμεσος τροφοδότης της ιδεολογίας της συνωμοσίας. Το Κράτος, είτε τη δημιουργεί το ίδιο (όπως αποδείχτηκε στην Ιταλία) είτε όχι, την παρουσιάζει σαν το σημαντικότερο παράγοντα αποσταθεροποίησης των — καταχρηστικά ονομαζόμενων — δημοκρατικών θεσμών. Η ιδεολογία της συνωμοσίας αποσκοπεί στο να παρουσιάσει την ιστορία σαν αποτέλεσμα "μυστικών" ενεργειών δηλ. αποσκοπεί στο να κρύψει την πραγματικότητα, να συγκαλύψει τις υπάρχουσες κοινωνικές εξουσιαστικές σχέσεις. Ο ουσιαστικός στόχος αυτής της ιδεολογίας είναι η εξοικείωση του πολίτη με το Κράτος. Το σημερινό Κράτος, έχοντας χάσει κάθε ενεργή λαϊκή συμπαράσταση, βλέπει πολύ σωστά πως ο μόνος τρόπος για να βγει άθικτο από την κοινωνική κρίση είναι να ξαναδημιουργήσει πολίτες έτοιμους να "ερευνήσουν" και να σταθούν στο πλευρό του. Πλάθει κινδύνους που υποτίθεται ότι απειλούν τόσο το ίδιο όσο κι εμάς, κι έπειτα παρουσιάζεται ως ο ευσπλαχνικός προστάτης που θα μας σώσει από την επαπειλούμενη καταστροφή. Έχει δίκιο ο Σανγκουϊνέττι: χωρίς την κακία του συνωμότη διαβόλου η άπειρη καλοσύνη του Θεού δεν μπορεί να φανερωθεί και να εκτιμηθεί όσο πρέπει.

VI.

Οι πρόσφατες ενέργειες της "17ης Νοέμβρη" αποδείχτηκαν το προσφορότερο πεδίο κριτικής για τους μίζερους νεολενινιστές της Ρήξης και της Κ.Ο. Μαχητής. Καταγγέλλοντάς τους δημόσια ως προβοκάτορες και αντιπαραθέτοντας στην "τυφλή βία" τους κάποιο αφηρημένο "μαζικό κίνημα" νομίζουν ότι μπορούν να παρουσιάσουν τους εαυτούς τους σαν αυθεντικούς επαναστάτες. Η δραστηριότητα τους όμως αποδεικνύει καθημερινά ότι δεν είναι τίποτα περισσότερο από ιδιοκτήτες πολιτικών μαγαζιών και επίδοξοι χειραγωγοί κοπαδιών.

VII.

Οι ερασιτέχνες ακτιβιστές, "αριστεριστές" ή "αναρχικοί", συνηθίζουν να μετρούν τη δραστηριότητα ή την αδράνεια τους σε σχέση με το θέαμα των τρομοκρατικών ενεργειών. Σ' αυτούς τους αφελείς έχουμε να πούμε ότι ένα ελευθεριακό κομμουνιστικό κίνημα δεν έχει ανάγκη από ήρωες. Δεν μοιραζόμαστε την αγωνία της 17ης Νοέμβρη για την "ανταγωνιστικότητα των ελληνικών προϊόντων στις διεθνείς αγορές" ούτε αποτίουμε φόρο τιμής σε κανένα νεκρό αγωνιστή. Στην καλύτερη περίπτωση αφήνουμε τους νεκρούς να θάβουν τους νεκρούς τους.

ΟΜΑΔΑ ΑΝΑΡΧΟΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ
Ν. Σμύρνη 7/1/1986

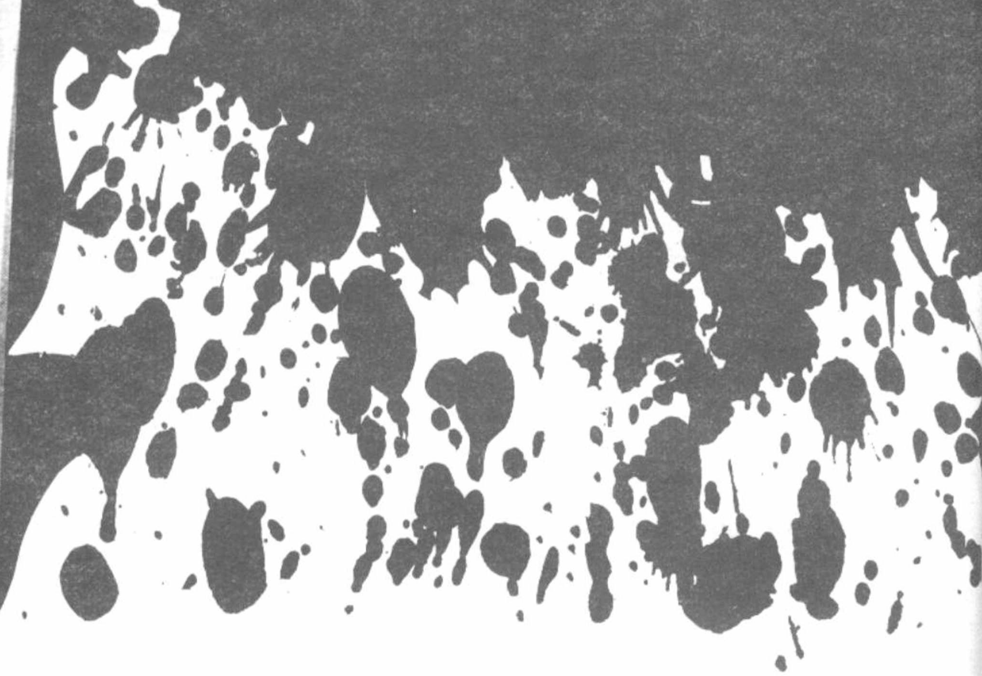
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1. Για το πως εννοούμε την ταξική πάλη στο σύγχρονο σύστημα εξουσιαστικών-εμπορευματικών κοινωνικών σχέσεων θ' αναφερθούμε διεξοδικά σ' ένα μελλοντικό μας κείμενο.

ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ Ν'ΑΝΑΤΙΝΑΞΕΙΣ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΧΕΣΗ

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ασφαλώς, η τρομοκρατία δεν ανήκει αποκλειστικά σε μικρές ομάδες, στην Ιταλία ή τη Γερμανία. Ο ωμότερος και ο πιο αδίστακτος πράκτορας του τρόμου, τώρα, όπως και σε ολόκληρη την ανθρώπινη ιστορία, είναι η άρχουσα τάξη. Διαβάστε την ιστορία. Θυμηθείτε ότι σ' ολόκληρο τον κόσμο, οι φιλάνθρωποι κυβερνήτες μας διαθέτουν τον πυρηνικό εξοπλισμό για να σκοτώσουν τους πάντες πάνω στη γη 24 φορές (Ρουθ Λήγκαρ Σίβαρντ στο Δελτίο των Ατομικών Επιστημόνων — Απρίλιος 1975). Ή σκεφτείτε τις επιπτώσεις της βόμβας νετρονίου που καταστρέφει κάθε ζωή, αφήνοντας τις ιδιοκτησίες ανέπαφες. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι η κρατική τρομοκρατία είναι ισχυρότερη, πιο διαδεδομένη και πολύ πιο καταστροφική από την τρομοκρατία μιας "πρωτοπορίας".

Αυτό που καθορίζει τη χρήση της τρομοκρατίας από το κράτος είναι ζήτημα του βαθμού στον οποίο αυτό αισθάνεται να αμφισβητείται και όχι τα συντάγματα και οι δημοκρατικές αρχές. Όταν απειλούνται από ένα σοβαρό και οργανωμένο επαναστατικό κίνημα, οι Δυτικές δημοκρατίες επιδείχνουν ολόκληρη τη γκάμα των φρικιαστικών μεθόδων τους. Η μαζική χρήση των βασανιστηρίων από τους Γάλλους στην Αλγερία, η χρήση τους από τους Βρετανούς στο Άντεν και στη Βόρειο Ιρλανδία, οι δολοφονίες και οι συνωμοσίες από την αστυνομία και το στρατό στην Ιταλία είναι μερικά παραδείγματα της ετοιμότητάς τους να εφαρμόσουν ανελέητες μεθόδους σε διάφορες καταστάσεις. Αυτή η ετοιμότητα για ωμότητα απορρέει από την ίδια τη φύση του Κράτους, όπως αυτή εκφράστηκε από τον Πιερ-Ζοζέφ Προυντόν το 1851.

"Με κυβερνούν σημαίνει με επιτηρούν, με εποπτεύουν, με χαφιεδίζουν, με κατευθύνουν, με νομοθετούν, με ρυθμίζουν, με περιχαρακώνουν, με διαπαιδαγωγούν, μου κάνουν κήρυγμα, με ελέγχουν, με κοστολογούν, με αποτιμούν, με ελέγχουν, με διοικούν όντα που δεν έχουν ούτε το δικαίωμα, ούτε τη γνώση, ούτε την αρετή γι' αυτό. Με κυβερνούν σημαίνει, σε κάθε επιχείρηση, σε κάθε συναλλαγή, σε κάθε κίνηση, με σημειώνουν, με καταγράφουν, με απογράφουν, με καταπονούν, με σταμπάρουν, με αποτιμούν, με μετρούν, με υπολογίζουν, με πατεντάρουν, με εγκρίνουν, με εξουσιοδοτούν, με επιδοκιμάζουν, με νουθετούν, με παρεμποδίζουν, με αναμορφώνουν, με επιπλήττουν, με συλλαμβάνουν. Σημαίνει, με το πρόσχημα του γενικού συμφέροντος με φορολογούν, με εξαγοράζουν, με κρατούν όμηρο, με εκμεταλλεύονται, με μονοπωλούν, με εκβιάζουν, με συνθλίβουν, με εξαπατούν, με κλέβουν' κι ύστερα με την παραμικρή αντίσταση, με το παραμικρό παράπονο, με καταδιώκουν, με προπηλακίζουν, με ταλανίζουν, με κυνηγούν, με παρακολουθούν, με τρομοκρατούν, με προπηλακίζουν, με αφοπλίζουν, με στραγγαλίζουν, με φυλακίζουν, με πολυβολούν, με δικάζουν, με καταδικάζουν, με απελαύνουν, με ξυλοκοπούν, με πουλούν, με προδίδουν και τελικά με εξεφτελίζουν, με γελοιοποιούν, με προσβάλλουν, με ατιμάζουν. Αυτή είναι η κυβέρνηση, αυτή είναι η δικαιοσύνη της, αυτή είναι η ηθική της."

Στη Νότιο Αμερική, τα μυστικά αστυνομικά αποσπάσματα θανάτου που υποστηρίζονται από το κράτος και η συστηματική χρήση βασανιστηρίων είναι μόνιμα φαινόμενα. Κατά τη διάρκεια της "λευκής τρομοκρατίας" στη Γουατεμάλα, πέθαιναν κυριολεκτικά χιλιάδες άνθρωποι κάθε χρόνο (υπολογίζονται σε 2 με 6 χιλιάδες οι νεκροί του '67-'68). Οι στρατιωτικές δικτατορίες που κυβέρνησαν τη Βραζιλία από το πραξικόπημα του 1964 και μετά, είναι διαβόητες για τα αποσπάσματα θανάτου τους που αποτελούνται από αστυνομικούς. Οι Ηνωμένες Πολιτείες μετέφεραν μέλη αυτών των αποσπασμάτων στην Ουρουγουάη για να εκπαιδεύσουν την αστυνομία πως να βασανίζει τους αντάρτες των πόλεων. Οι ΗΠΑ είναι βαθιά αναμεμειγμένες στην ανάπτυ-

ξη των βασανιστηρίων σ' αυτή την περιοχή. Η οργάνωση "Τρία Α" στην Αργεντινή, που τα μέλη της είναι αστυνομικοί, σκότωσε 1000 άτομα το 1975. Η πλήρης κινητοποίηση των δυνάμεων του Χιλιανού καθεστώτος για να επιδοθούν στην τρομοκρατία και τις δολοφονίες είναι ίσως η χειρότερη περίπτωση μεταπολεμικά σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Φυσικά, η κρατική τρομοκρατία δεν ασκείται μονάχα από τα Δυτικά καπιταλιστικά κράτη. Αποτελεί επίσης αναπόσπαστο μέρος της πρακτικής των κρατικοκαπιταλιστικών χωρών, όπως η Σοβ. Ένωση.

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΑΡΤΗ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

Σ' όλο τον κόσμο η λέξη "τρομοκρατία" χρησιμοποιείται αδιάκριτα από τους πολιτικούς και την αστυνομία με σκοπό να προκαλέσει εχθρότητα απέναντι σε οποιοδήποτε φαινόμενο αντίστασης ή διάθεσης για ένοπλη άμυνα ενάντια στα δικά τους τρομοκρατικά σχέδια. Η τρομοκρατία χαρακτηρίζεται από τη συστηματική χρήση βίας εναντίον ανθρώπων για την επίτευξη πολιτικών στόχων. Οι δολοφονίες, οι εκτελέσεις, οι απαγωγές, οι αεροπειρατείες και η κράτηση ομήρων από το κοινό, όπως και οι ένοπλες επιθέσεις και οι βομβισμοί που στοχεύουν συνειδητά στο να σκο-

τώσουν, να σακατέψουν ή να τρομοκρατήσουν τον πληθυσμό, είναι μέθοδοι που χρησιμοποιούνται κυρίως στη μη κρατική τρομοκρατία. Μέσα σ' αυτήν την κατηγορία, μπορεί να γίνει μια διάκριση ανάμεσα σε επιθέσεις εναντίον του κοινού και σε εκείνες που στρέφονται ενάντια σε ανθρώπους της εξουσίας, διάκριση που δεν συνεπάγεται την αποδοχή καμιάς από τις δύο. Ασφαλώς, οι επιθέσεις εναντίον αθώων είναι χειρότερες από εκείνες εναντίον ανθρώπων που είναι ένοχοι για κάποιο έγκλημα.

Γενικά, είναι σημαντικό να διαφοροποιήσουμε στην τρομοκρατία απ' ό,τι θα μπορούσε να ονομαστεί "εκφοβισμός". Το κράτος είναι μόνιμα αφοσιωμένο στην προσπάθεια να εμποδίσει την έκφραση των πολιτικών αντιλήψεων με την απειλή της συκοφαντίας, των διώξεων ή της ταλαιπωρίας. Μεγάλο μέρος των δραστηριοτήτων του κράτους υπάγεται στον όρο "εκφοβισμός". Μερικά στοιχεία της Αυστραλιανής αριστεράς έχουν επιχειρήσει διάφορες μορφές εκφοβισμού εναντίον άλλων αριστερών. Πρέπει επίσης να κάνουμε διάκριση ανάμεσα στην τρομοκρατία και στην καταστροφή της ιδιοκτησίας. Αν και είναι ξεκάθαρο ότι η εκφοβιστική δραστηριότητα και οι καταστροφές ιδιοκτησιών δεν είναι συνήθως τόσο σοβαρές όσο η τρομοκρατία, οι αριστεροί θα 'πρεπε να αναγνωρίσουν την ευκολία με την οποία η διάθεση για τέτοιες ενέργειες μπορεί να οδηγήσει σε χειρότερες συνέπειες. Αυτό δεν σημαίνει ότι συμφωνούμε με το ότι οι επαναστάτες πρέπει να τηρούν μια ευλαβική στάση απέναντι στην ατομική ιδιοκτησία, αλλά ότι θα έπρεπε απλώς να καταλάβουν ότι υπάρχει τεράστια διαφορά ανάμεσα, ας πούμε, στην καταστροφή μιας πυρηνικής εγκατάστασης από μια μαζική κατάληψη, και στην ανατίναξη αυτής της εγκατάστασης από λίγα άτομα.

Όπως ακριβώς οι κυβερνήτες προτιμούν τη λέξη "τρομοκράτης", οι τρομοκράτες προτιμούν το χαρακτηρισμό "αντάρτης των πόλεων", που τους προσδίδει έναν πλασματικό ρομαντικό αέρα. Παρόλα αυτά, πιστεύουμε ότι υπάρχει διαφορά ανάμεσα στους τρομοκράτες και σε εκείνους τους επαναστάτες που υιοθετούν την ιδεολογία και την πρακτική του "αντάρτικου", πράγμα που σημαίνει ότι γι' αυτούς η ένοπλη πάλη είναι η επαναστατική στρατηγική. Ειδικά στον πόλεμο στην ύπαιθρο αυτοί οι άνθρωποι μπορεί να χρησιμοποιήσουν μη-τρομοκρατική ένοπλη δράση. Αυτό συνεπάγεται συνήθως ένοπλες συγκρούσεις με την αστυνομία και το στρατό. Ωστόσο, εξαιτίας των συνθηκών του ανταρτοπόλεμου στις πόλεις, αυτή η μέθοδος, οδηγεί αυτόματα στην τρομοκρατία όπως θα εξηγήσουμε παρακάτω.

Στη Νότιο Αμερική, η αυξημένη χρήση του αντάρτικου των πόλεων, ήταν κυρίως αποτέλεσμα της αποτυχίας της στρατηγικής της υπαίθρου που είχε γίνει ολοφάνερη τα τέλη της δεκαετίας του '60. Η στρατηγική της υπαίθρου ήταν βασισμένη σε ισχνά θεωρητικά συμπεράσματα που είχαν αντληθεί από μια εξιδανικευμένη θεώρηση αυτού που συνέβηκε στην Κουβανική επανάσταση. Ωστόσο, η στρατηγική του αντάρτικου των πόλεων δεν ήταν, ουσιαστικά, διαφορετική από εκείνη των εκστρατειών στην ύπαιθρο. Και οι δύο βασίζονταν στην αντίληψη της πρωτοποριακής ένοπλης ομάδας της οποίας οι, ειδικά στρατιωτικές συγκρούσεις της με τις δυνάμεις καταστολής του καθεστώτος θα προμήθευαν το μικρό κινητήρα, (τη γνωστή "εστία") για να ξεκινήσει ο μεγάλος κινητήρας της πολιτικής επανάστασης. Σύμφωνα με αυτήν την στρατηγική, η επιτυχημένη στρατιωτική επιχείρηση είναι η προπαγάνδα.

Το Ουρουγουανό Κίνημα Εθνικής Απελευθέρωσης (οι γνωστοί Τουπαμάρος), οι πιο επιτυχημένοι αντάρτες των πόλεων, εκφράζουν αυτήν την στρατηγική ως εξής: "Η ιδέα ότι η επαναστατική δράση καθεαυτή, η ίδια ακριβώς η πράξη του να πάρεις τα όπλα, να προετοιμαστείς

και να πάρεις μέρος στις ενέργειες που στρέφονται ενάντια στη βάση της αστικής νομοθεσίας δημιουργεί επαναστατική συνείδηση, οργάνωση και συνθήκες". Τι μονομανία! Τι απλουστευτική λογική! Η ολοκληρωτική ήττα των ανταρτών των πόλεων στην Βενεζουέλα το 1962-63, οι οποίοι είχαν υποστήριξη από την ύπαιθρο, και από το Κομμουνιστικό Κόμμα ακόμα, θα έπρεπε να τους έχει προειδοποιήσει ότι η στρατηγική αυτή ήταν λαθεμένη.

Η σκέψη του να ταυτιστεί η ουσία της επανάστασης ως παρανομία ή ως ένοπλη αντιπαράθεση με τα όργανα καταστολής του κράτους είναι ελλειπτική. Αυτό συσκοτίζει τελείως την ουσία της αντίθεσής μας απέναντι σ' αυτήν την κοινωνία, αντίθεση που δεν είναι απλά μια απέχθεια για την κρατική βία — φυλακές, θηριωδία, βασανιστήρια, δολοφονίες κλπ. — αλλά για τις ιεραρχικές σχέσεις ανάμεσα στους ανθρώπους, για την ύπαρξη του ανταγωνισμού αντί της συνεργασίας. Η "ίδια η πράξη του να πάρεις τα όπλα" μπορεί να περιφρονεί το νόμο αλλά δε λέει τίποτα για αυτό για το οποίο γίνεται ο αγώνας. Η ουσία της επανάστασης δεν είναι η ένοπλη σύγκρουση με το κράτος αλλά η φύση του κινήματος που τη στηρίζει, και αυτό θα εξαρτηθεί από το είδος των σχέσεων και των ιδεών ανάμεσα στα μέλη των ομάδων, τα κοινοτικά συμβούλια, τα εργατικά συμβούλια κλπ. που εμφανίζονται στην κοινωνική σύγκρουση.

Έργο των επαναστατών δεν είναι να πάρουν το όπλο αλλά να ασχοληθούν με τη μακρόχρονη, σκληρή δουλειά της δημοσιοποίησης της κατανόησης αυτής της κοινωνίας. Πρέπει να οικοδομήσουμε ένα κίνημα που να συνδέει το πλήθος των προβλημάτων και ζητημάτων που αντιμετωπίζουν οι άνθρωποι με την ανάγκη για επαναστατική αλλαγή, που να επιτίθεται σ' όλες τις ψευτο-λύσεις — και ατομικές και κοινωνικές — που προσφέρονται μέσα σ' αυτήν την κοινωνία, που να προσπαθεί να απομυθοποιήσει τις λύσεις που προσφέρει η εξουσιαστική αριστερά και αντίθετα να δώσει πλήρη έμφαση στην ανάγκη για αυτενέργεια και αυτο-οργάνωση από μέρους αυτών των ανθρώπων που είναι πρόθυμοι να ασχοληθούν μ' αυτά τα προβλήματα. Χρειάζεται να παρουσιάσουμε απόψεις για έναν σοσιαλισμό βασισμένο στην ισότητα και την ελευθερία.

Τόσο στον Εταιριακό καπιταλιστικό κόσμο όσο και στον Τρίτο Κόσμο, τα αντάρτικα κινήματα είχαν μια πολύ φτωχή παρουσία στον τομέα των ιδεών. Το ότι το κράτος είναι καταπιεστικό και το ότι μπορεί να καταπολεμηθεί είναι μονάχα ένα πολύ μικρό μέρος των επαναστατικών ιδεών αλλά συνιστά σχεδόν ολόκληρο το περιεχόμενο αυτού που προσπαθούν οι αντάρτες να περάσουν στο λαό. Βασίζεται στην υπόθεση ότι δεν χρειάζεται να σκεφτούμε και πολύ για να κάνουμε μια επανάσταση. Το μόνο που απαιτείται είναι να πείσουμε το λαό ότι μπορεί να νικήσει το κράτος. Τίποτε άλλο δεν βρίσκεται μακρύτερα από την αλήθεια. Εάν οι άνθρωποι δεν θέλουν να δουν να επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά το παλιό μοντέλο της επανάστασης που φέρνει στην εξουσία μια νέα ομάδα καταπιεστών, τότε θα πρέπει να συνειδητοποιήσουν ότι η ευθύνη για μια νέα κοινωνία ανήκει σ' αυτούς. Θα πρέπει να σκεφτούν πως να δομήσουν τη νέα κοινωνία έτσι ώστε να παραμείνει δημοκρατική. Εφόσον αυτό εξαρτάται από τους ίδιους, θα πρέπει να συλλογιστούν και τις απόψεις τους και αυτό περιλαμβάνει και τη στάση τους στην προσωπική τους ζωή.

Συχνά υποστηρίζεται ότι τέτοιες απαιτήσεις είναι γελοίες στα πλαίσια των άμεσων βασικών αναγκών στον Τρίτο Κόσμο. Στην πραγματικότητα, η αυτο-οργάνωση πάνω σε συνεργατικές βάσεις γίνεται ένα χαρακτηριστικό των αγώνων του Τρίτου Κόσμου. Τα οικονομίστικα επιχειρήματα για τους αγώνες του Τρίτου Κόσμου φαίνεται ότι συνδέονται με την ιδέα ότι η λύση βρίσκεται στα Δυτικού στυλ άλματα προς την εκβιομηχάνιση, όταν, στην πραγματικότητα, το κλειδί είναι η αποκέντρωση και τούτο, οπωσδήποτε, καθιστά ευκολότερο το είδος της προσωπικής αλλαγής που σκεφτόμαστε.

Το μόνο που έχουν προσφέρει μερικές ομάδες στον τομέα των ιδεών είναι μερικές προκηρύξεις που σκόρπισαν στον τόπο κάποιας ενέργειας. Τα ανακοινωθέντα της Γερμανικής **RAF** (Μπάαντερ - Μάϊνχοφ) ποτέ δεν ξεπέρασαν το επίπεδο των πολιτικών συνθημάτων όπως "Απαλλοτριώστε τον Σπρίνγκερ, Πολεμείστε την ταξική δικαιοσύνη, Πολεμείστε όλους τους εκμεταλλευτές και τους εχθρούς του λαού, Νίκη στους Βιετ-Κόνγκ" κλπ. Η μπροσούρα τους "Η έννοια του Αντάρτη των Πόλεων" είναι μια μετάθεση της παραπάνω στρατηγικής στο Δυτικό καπιταλισμό. Το ίδιο ισχύει και για τους Αμερικανούς Γουέδερμεν (αργότερα Γουέδερ Αντεργκράουντ),[2] τη Βρετανική Οργισμένη Ταξιαρχία,[3] τον Ιαπωνικό Κόκκινο Στρατό,[4] το Συμβιωτικό Απελευθερωτικό Στρατό **(SLA)**[5] κλπ. Συνήθως αυτές οι ομάδες επιδείχνουν έναν συκοφαντικό[6] τριτοκοσμισμό που θεωρεί ότι οι ενέργειες μέσα στα ιμπεριαλιστικά κράτη βοηθάνε την "πραγματική επανάσταση" στον Τρίτο Κόσμο. Η Οργάνωση Γουέδερ Αντεργκράουντ **(WUO)** ανήγαγε την αντίληψη αυτή σε ιδεολογία και στρατηγική της. Αρνήθηκε το καθήκον της διάδοσης των επαναστατικών ιδεών στην πλειοψηφία των ανθρώπων της ίδιας τους της χώρας. Αντίθετα οι ΗΠΑ έπρεπε να ακινητοποιηθούν ενώ οι νικηφόροι επαναστάτες του Τρίτου Κόσμου θα έφερναν την επανάσταση απέξω. Η **WUO** έμελλε να γίνει αργότερα ορθόδοξη μαρξιστική-λενινιστική οργάνωση.

Ο Μπάουμαν, συγγραφέας του βιβλίου "Πώς άρχισαν όλα" (Σ.τ.Μ. έχει μεταφραστεί στα ελληνικά και θα κυκλοφορήσει σύντομα από τις εκδόσεις "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ"), ήταν μέλος του Κινήματος 2 Ιούνη. Στο βιβλίο του διαφαίνεται ο ίδιος τρόπος σκέψης αν και, αντίθετα με τη μαρξιστική-λενινιστική **RAF**, το Κίνημα της 2 Ιούνη αυτοαποκαλείται "αναρχικό":

> "Η ανάλυση του ιμπεριαλισμού μας λέει ότι η πάλη δεν ξεκινά πλέον πρωταρχικά από τη μητρόπολη, δεν είναι πια ζήτημα της εργατικής τάξης, αλλά ότι εκείνο που χρειάζεται είναι μια πρωτοπορία στη μητρόπολη που να διακηρύττει την αλληλεγγύη της με τα απελευθερωτικά κινήματα του Τρίτου Κόσμου. Μια και ζει στο κεφάλι του θηρίου, μπορεί να προκαλέσει τη μεγαλύτερη ζημιά εκεί. Κι αυτό ισχύει ακόμα κι αν οι μάζες στην Ευρωπαϊκή μητρόπολη δεν συνταχθούν με το μέρος της επανάστασης — η εργατική τάξη στην Ευρώπη είναι κιόλας προνομιούχα και συμμετέχει στην εκμετάλλευση του Τρίτου Κόσμου. Η μοναδική δυνατότητα για αυτούς που αποτελούν εδώ την πρωτοπορία, που συμμετέχουν στην πάλη εδώ, είναι να καταστρέψουν το εποικοδόμημα του ιμπεριαλισμού, να καταστρέψουν το μηχανισμό. (σελ. 36).

Δύσκολα θα μπορούσε να βρεθεί μια "στρατηγική" λιγότερο αναρχική, λιγότερο ελευθεριακή. Ο μεταχειρισμένος Λενινισμός για την εργατική αριστοκρατία, ο "βανγκαρντισμός", το έντονα ελιτίστικο χιλιαστικό όραμα της ολοκληρωτικής καταστροφής κλπ., όλα αυτά αποκλείουν απόλυτα οτιδήποτε εκτός από ένα δικτατορικό αποτέλεσμα.

Ο Μπάουμαν περιγράφει πως, μετά το Βιετνάμ, η γραμμή τους ήταν "οι άνθρωποι πρέπει να ασχοληθούν με την Παλαιστίνη" (σελ. 50) — και φυσικά, διάφοροι Γερμανοί και Γιαπωνέζοι τρομοκράτες εμφανίστηκαν σε Παλαιστινιακές ενέργειες. Όμως αυτό φανερώνει απλώς, όλο και πιο καθαρά, την ολοκληρωτική τους παραίτηση από την πραγματική πάλη στην πατρίδα τους. Και δεν επιδεικνύει καμιά αξιόλογη αντίληψη για τον διεθνισμό, μια και ενεργούσαν εντελώς πάνω από τα κεφάλια και πέρα από τον έλεγχο αυτών που υποτίθεται πως αντιπροσώπευαν. Ευχαριστιόντουσαν να δουλεύουν με ομάδες που δρούσαν απλά και μόνο ως "τρομοκρατικές ομάδες πίεσης", προσπαθώντας να αποσπάσουν παραχωρήσεις από διάφορες άρχουσες τάξεις. Λογουχάρη, η δημιουργία του Μαύρου Σεπτέμβρη ήταν αποτέλεσμα της ήττας των Παλαιστινίων από τις Ιορδανικές ένοπλες δυνάμεις το 1970 και της αποτυχίας των διαφόρων οργανώσεων να κινητοποιήσουν με επιτυχία το λαό — αντίθετα, στράφηκαν στη διεθνή δημοσιότητα. Τώρα που το **PLO** οργανώθηκε με επιτυχία ως κράτος ανάμεσα στους Παλαιστίνιους, η τρομοκρατία χρησιμοποιείται ως όργανο κρατικής πολιτικής. Είναι η λεωφόρος μέσω της οποίας το **PLO** μπορεί να απειλεί ότι θα προκαλέσει έκρηξη στην κατάσταση στη Μέση Ανατολή.

Συνολικά, οι αγώνες που περιστρέφονται γύρω από ομάδες που καταπιέζονται ως κουλτούρες ή ως εθνικότητα, είναι, εκείνοι στους οποίους η κατατρομοκράτηση του κοινού και η τρομοκρατία

ως αποκλειστική στρατηγική, συναντούνται πιο συχνά. Όντας καταφύγιο για τις συντηρητικές, εξουσιαστικές ή αβανγκαρντίστικες ιδέες, ο εθνικισμός τις καλύπτει με την μάσκα του "προοδευτισμού". Ο τερρορισμός δεν έρχεται σε σύγκρουση μ' αυτές τις ιδέες. Αν ο στόχος είναι η άνοδος στην εξουσία μιας νέας ομάδας της οποίας τα μόνα απαιτούμενα προσόντα είναι να έχει την ίδια κουλτούρα και εθνικότητα με το λαό, τότε κάθε μέθοδος που τον προωθεί είναι επιτρεπτή. Όσο περισσότερο επιθυμεί κανείς να αλλάξει τις υπάρχουσες σχέσεις διαμέσου ενός συνειδητού και αυτενεργού συνόλου ανθρώπων, που δημιουργεί κι ελέγχει ένα κίνημα, τόσο πιο αντι-παραγωγικός και αντιφατικός γίνεται ο τερρορισμός εξαιτίας του έμφυτου ελιτισμού και χειραγώγησής του.

Οι εθνικιστικές ιδέες, όπως ξέρει καλά η άρχουσα τάξη, επιτρέπουν την παρουσίαση μιας απανθρωποποιημένης αντίληψης του εχθρού, που ανήκει σε κάποια άλλη εθνικότητα (ή θρησκεία), που δικαιολογεί τις ανήθικες πράξεις εναντίον τους και αποκλείει την ιδέα της πραγματικής ενότητας. Στη Ν. Αμερική οι ομάδες βασίζονται τυπικά σε αποκηρύξεις των τυράννων και του Αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Δεν μπορούμε να υποτιμήσουμε το ρόλο του Αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στην περιοχή, όταν όμως ο εχθρός προσδιορίζεται μονάχα με αυτούς τους όρους και ο στόχος είναι η εθνική απελευθέρωση, οι πραγματικές απελευθερωτικές ιδέες αποκλείονται.

Όπως έχουμε κιόλας εξηγήσει, το πιστεύω του αντάρτη είναι ότι η πετυχημένη στρατιωτική επιχείρηση είναι η προπαγάνδα. Γέννημα της αντίδρασης στα αποβλακωτικά κομμουνιστικά κόμματα της Ν. Αμερικής που αντιτίθονταν σε κάθε ενέργεια που θα ξέφευγε ίσως από τον έλεγχό τους, το αντάρτικο είναι μια φιλοσοφία της δράσης, μία ανορθολογική πίστη στη δράση και στην αγνότητα της βίας που προτείνει μερικές ιδέες και παράγει προγραμματικές δηλώσεις, αφιερωμένες κυρίως στην ανάγκη για περισσότερη δράση της ίδιας μορφής.

Το χειρότερο είναι ότι το αντάρτικο αναπαράγει την παλιά παγίδα ενός λαού παθητικού, για λογαριασμό του οποίου πολεμάει, η αντάρτικη ομάδα. Ενώ οι συμπαθούσες μάζες παρακολουθούν αυτό το δράμα να εκτυλίσσεται, ο καιρός κυλάει και μαζί του χάνεται η μοναδική τους ευκαιρία ν' αναπτύξουν τη δική τους απόκριση στην κοινωνική κρίση. Όταν το δράμα γίνει τραγωδία και οι αντάρτες κείτονται νεκροί πάνω στη σκηνή, το κοινό των μαζών βρίσκεται περικυκλωμένο από συρματοπλέγματα, και, ενώ ίσως τώρα νιώθει την παρόρμηση να καταλάβει το ίδιο τη σκηνή, ανακαλύπτει ότι μια σειρά τανκς το εμποδίζουν και διαλύεται αδύναμα για να παραμείνει παθητικό και πάλι. Εκείνοι που συνεχίζουν ν' αντιδρούν και καλούν το κοινό να ορμήσει στη σκηνή σύρονται έξω, αγωνιζόμενοι, και οδηγούνται στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Το αντάρτικο ανήκει στην παράδοση της αβανγκαρντιστικης επαναστατικής στρατηγικής. Ενώ γενικά, οδηγεί απλώς στην καταστολή, σε περίπτωση που η στρατηγική αυτή ήταν επιτυχής, το μόνο που θα μπορούσε να δημιουργήσει είναι ένα εξουσιαστικό αριστερό καθεστώς. Κι αυτό συμβαίνει γιατί ο λαός δεν έσπευσε να οικοδομήσει από μόνος του ένα δημοκρατικό κίνημα.

Η Κινέζικη και η Κουβανέζικη επιτυχία (και οι αγώνες στην Ινδοκίνα και την Αφρική), στην εποχή τους ήταν τα μεγάλα πρότυπα που εμπνέανε μια ποικιλία από αντάρτες της πόλης και της υπαίθρου και τρομοκράτες. Προσβλέποντας όμως

σ' αυτά τα παραδείγματα οι μιμητές τους έκαναν μια σε μικρό μόνο βαθμό ρεαλιστική προσαρμογή στις γενικές συνθήκες των χωρών τους. Ιδιαίτερα, δεν αναλύσανε καθόλου την σχέση ανάμεσα στις μορφές κυβέρνησης που εγκαθιδρύθηκαν απ' αυτούς τους αγώνες, και στις μεθόδους που χρησιμοποιήθηκαν. Φυσικά, για την πλειονότητα αυτών των ομάδων οι εξουσιαστικές κυβερνήσεις που εγκαθιδρύθηκαν στην Κίνα και την Κούβα ήταν αξιοθαύμαστες. Αλλά για τους ελευθεριακούς και τους αναρχικούς δεν ισχύει αυτό.

Εκείνες οι ένοπλες ομάδες στην Ισπανία και αλλού που αυτοαποκαλούνται αναρχικές ή ελευθεριακές άντλησαν μεγάλο μέρος από τις ιδιαίτερες δικαιολογίες τους από την Ισπανική επανάσταση και τον πόλεμο καθώς επίσης από τον ανταρτοπόλεμο στις πόλεις που συνεχίστηκε εκεί ακόμη και μετά το τέλος του Β' Παγκόσμιου Πολέμου. Ο εμφύλιος πόλεμος στην Ισπανία είναι υποδειγματικός σ' ότι αφορά το δικό μας επιχείρημα, γιατί το σύνθημα "πρώτα να κερδίσουμε τον πόλεμο", χρησιμοποιήθηκε ενάντια στην πολιτική, για να ανακόψει την επανάσταση και ύστερα να την παλινδρομήσει, κάτω από κυριαρχούμενες από τον Σταλινισμό αλλά πρόθυμες δημοκρατικές κυβερνήσεις. Στην πραγματικότητα ο ενθουσιασμός και η αποφασιστικότητα του λαού που αντιμετώπισε αρχικά με επιτυχία το Φρανκικό πραξικόπημα του 1936 βασιζόταν στο γεγονός ότι, ταυτόχρονα ο λαός καταλάμβανε τα εργοστάσια και τα χωράφια, θέτοντάς τα κάτω από συλλογικό έλεγχο και συντονίζοντας διαμέσου της συνεργασίας.

Η πολεμική ήττα ακολούθησε αναγκαστικά, την ήττα της επανάστασης. Επιπλέον, ο λαϊκός στρατός διοργανώθηκε σε ένα συνηθισμένο στρατιωτικό σώμα και ο αρχικός εξισωτισμός συνθλίφτηκε κάτω από την τυπική μιλιταριστική πειθαρχία και ιεραρχία. Οι μεταπολεμικοί ελευθεριακοί αντάρτες είχαν την συνείδηση αυτού, αλλά δεν έκαναν μια επαρκή ανάλυση της εμπειρίας τους. Δεν αντιλήφθηκαν την απόλυτη προτεραιότητα της πολιτικής απέναντι στον ένοπλο αγώνα. Δεν αντιλήφτηκαν την αβανγκαρντίστικη φύση των ένοπλων ομάδων που παίρνουν την πρωτοβουλιά. Δεν αντιλήφτηκαν ότι οποιαδήποτε ένοπλη δραστηριότητα είναι ανάγκη να οργανώνεται από ένα ήδη υπάρχον δημοκρατικό κίνημα και να παραμένει κάτω από τον έλεγχό του.

Ένα ελευθεριακό κίνημα στην Ισπανία, το Ιβηρικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (**MIL**), ιδρύθηκε με βάση τη θεωρία του αντάρτικου αν και ήταν αναμεμειγμένο και στην πολιτική δραστηριότητα. Πραγματοποίησε κάμποσες ληστείες τραπεζών και κατά τη διάρκεια συλλήψεων σκοτώθηκε ένας αστυνομικός. Σαν αποτέλεσμα,

ένα μέλος του ΙΑΜ πέθανε στη γκαρρότα το 1974. Ο λόγος που αναφέρεται εδώ το **MIL** είναι ότι η οργάνωση διαλύθηκε μετά από μια γενική ήττα από την αστυνομία αλλά κι εξαιτίας του ότι αντιλήφτηκαν ότι η στρατηγική τους ήταν λαθεμένη. "Είναι τώρα άχρηστο να μιλάμε για πολιτικο-στρατιωτικές οργανώσεις και τέτοιες οργανώσεις δεν είναι παρά πολιτικά τεχνάσματα." (Συνέδριο της Διάλυσης). Αποφάσισαν, αντίθετα, να δουλέψουν για ν' αναπτύξουν τις αναρχοκομμουνιστικές προοπτικές του κοινωνικού κινήματος. Σίγουρα ένα μάθημα για όλους.

Μια δημοκρατία μπορεί να δημιουργηθεί μόνο εάν οικοδομηθεί κι ένα κίνημα πλειοψηφίας. Η αντάρτικη στρατηγική εξαρτάται από την κατάρρευση της θέλησης της άρχουσας τάξης έτσι ώστε να προκληθεί η κοινωνική κρίση, από την οποία θα προκύψει η επανάσταση, είτε η πλειοψηφία την υποστηρίζει, είτε όχι. Όποια θεωρία της στρατηγικής του αντάρτικου κι αν διαβάσει κανείς, είναι φανερό ότι πρόκειται για μια φιλοσοφία της ανυπομονησίας. Ενώ η συντριβή της θέλησης της άρχουσας τάξης είναι βέβαια ένα ζωτικό στοιχείο για κάθε επαναστάτη, αν δεν υπάρχει ένα μαζικό κίνημα με δημοκρατικές δομές για να διευθύνει τη χώρα, τότε θα πάρει την εξουσία κάποια ελίτ. Πάντα όμως ελοχεύει στο περιθώριο και κάποτε εκφράζεται τολμηρά η ιδέα ότι ο ανταρτοπόλεμος ή ο τερρορισμός σκοπεύουν να προκαλέσουν μια φασιστική αντίδραση που θα ριζοσπαστικοποιούσε το λαό. Είναι πολύ φανερό ότι οι **"Provisionals" (IRA)** ακολούθησαν αυτήν την στρατηγική. Αλλά και ομάδες σαν την **RAF** και την 2 Ιούνη ανακάτεψαν αυτή την ιδέα με τον τριτοκοσμισμό τους, ιδιαίτερα καθώς ο τρίτος κόσμος καταστάλαζε στις δικτατορίες και στον κρατικό καπιταλισμό, και καθώς η κατάρρευση της Δύσης φαινόταν μια φθίνουσα προοπτική.

Για τον κρατικό μηχανισμό, ο Μπόμι Μπάουμαν λέει, "Ξέραμε ότι αν τον θίγαμε σε οποιοδήποτε σημείο, θα έδειχνε το φασιστικό του πρόσωπο ξανά". Όσο τρομερές κι αν είναι πολλές όψεις του Δυτικογερμανικού κράτους, δεν είναι φασιστικό.[7] Μια πιο ξεκάθαρη κατανόηση της κατάστασης θα αποκάλυπτε ότι είναι άλλο ένα παράδειγμα του γεγονότος ότι οι δικτατορικές μέθοδοι ήταν ανέκαθεν και θα συνεχίσουν να είναι τμήμα του οπλοστάσιου του κοινωνικού ελέγχου σε μια καπιταλιστική κοινοβουλευτική δημοκρατία. Τέτοιες μέθοδοι θα χρησιμοποιηθούν χωρίς πολύ δισταγμό σε μια κοινωνική κρίση. Ακόμη πιο σημαντικό είναι η αποκάλυψη ότι αυτοί οι αντάρτες είναι εντελώς ανίκανοι να κατανοήσουν, με μια κοινωνικοψυχολογική έννοια, ότι η καταπίεση διατηρείται διαμέσου της συναίνεσης και ότι η βία είναι δευτερογενές φαινόμενο.

Γενικά, μπορούμε να πούμε ότι αυτές οι ομάδες δεν έχουν συνειδητοποιήσει στο ελάχιστο πόσο έχουν μεταβάλλει την αριστερή σκέψη σε μια ολόκληρη σειρά ζητημάτων διάφορα σημαντικά γεγονότα (ή έχουν επιβεβαιώσει στοιχεία της ελευθεριακής σκέψης που είχαν καταπνιγεί κάτω από την κυριαρχία του μαρξισμού). Λογουχάρη, μια ερμηνεία της Γαλλίας του 1968 ή της Ουγγαρίας του 1956 φαίνεται να τους έχει διαφύγει εντελώς.

Το Μάρτη του 1972 οι Τουπαμάρος δήλωναν ότι ήθελαν "να δημιουργήσουν μια αναμφισβήτητη κατάσταση επαναστατικού πολέμου στην Ουρουγουάη, πολώνοντας την πολιτική ανάμεσα στους αντάρτες και το καθεστώς". Υπάρχει ακόμη και κάποια νύξη ότι συζήτησαν την πιθανότητα να πραγματοποιήσουν ενέργειες που στόχευαν στο να προκαλέσουν εισβολή της Βραζιλίας, πιστεύοντας ότι αυτό θα έκανε ολόκληρο τον πληθυσμό να περάσει στη δράση.

Η **RAF** το διατύπωσε μ' αυτόν τον τρόπο:

"Δεν υπολογίζουμε σε μια αυθόρμητη αντιφασιστική κινητοποίηση σαν αποτέλεσμα της τρομοκρατίας και του ίδιου του φασισμού... Και γνωρίζουμε ότι το έργο μας δημιουργεί ακόμη περισσότερες προφάσεις για καταστολή, γιατί είμαστε κομμουνιστές — και το αν οι κομμουνιστές θα οργανωθούν και θα παλέψουν, το αν η τρομοκρατία και η καταστολή θα γεννήσουν μόνο φόβο και παραίτηση, ή αν θα γεννήσουν αντίσταση, ταξικό μίσος και αλληλεγγύη... εξαρτάται από την απάντηση στην καταστολή. Το αν οι κομμουνιστές είναι τόσο ηλίθιοι ώστε να ανέχονται μια τέτοια μεταχείριση... εξαρτάται από αυτή την απάντηση."

Αυτό που αποκαλύπτεται ξεκάθαρα σ' αυτό το απόσπασμα είναι η απόλυτη αλαζονεία αυτών των ομάδων — "Ασφαλώς προσδοκούμε μια ριζοσπαστική απάντηση στην κρατική καταστολή που εξαπολύσαμε στα κεφάλια σας, αλλά αν αυτό δεν συμβεί, ε, λοιπόν αυτό θα αποδείξει ότι είστε όλοι ηλίθιοι". Αγνοούν τις πραγματικές συνθήκες, όπως όλοι οι αντάρτες, και απαιτούν απ' όλους τους άλλους ν' αποκτήσουν θαυματουργικά τη δική τους "ανώτερη συνείδηση" τη στιγμή που, όπως δείξαμε ήδη, οι απόψεις τους είναι επιφανειακές και χωρίς αξία, τίποτ' άλλο από ένα σύνθημα για σφαγή.

Ο λόγος για την ύπαρξη αυτής της κακοφτιαγμένης στρατηγικής πηγάζει από τους περιορισμούς του αντάρτικου των πόλεων. Μια και εξαρτώνται από την ένοπλη δράση για την ύπαρξή τους, όλοι οι αντάρτες μπορούν να αναπτύξουν τον αγώνα τους μόνο κλιμακώνοντας τις ενέργειές τους. Αν δεν το κάνουν θα λησμονηθούν. Ο δυναμισμός είναι το παν. Οι αντάρτες της υπαίθρου όμως, μπορούν να το πετύχουν αυτό εδραιώνοντας και επεκτείνοντας την επικράτεια όπου δρούν — τις απελευθερωμένες ζώνες. Αλλά οι αντάρτες της πόλης δεν μπορούν να ελέγχουν καμιά επικράτεια γιατί το να προσπαθήσεις να κυριεύσεις μια γειτονιά ή ένα κτίριο σημαίνει να έρθεις αντιμέτωπος με ολόκληρη την ένοπλη δύναμη της πόλης. Σε κάθε συμπλοκή, το μέγεθος των ενόπλων δυνάμεων δεν μπορεί να εξακριβωθεί, μια και μπορούν να φτάσουν μέσα σε λίγα λεπτά.

Το αντάρτικο των πόλεων πρέπει να γίνει τρομοκρατία για να αναπτυχθεί. Δεν

υπάρχει άλλος δρόμος κλιμάκωσης του α-γώνα. Επιπλέον το αντάρτικο δεν μπορεί να επεκτείνεται απεριόριστα χωρίς να εξασθενίζει. Αυτό σημαίνει προσφυγή στην πόλωση και στην στρατιωτικοποίηση της κοινωνικής στρατηγικής. Αυτή είναι το απόγειο της χειραγώγησης — μια εσκεμμένη απόπειρα να κάνουν το λαό να υποφέρει για τους σκοπούς των ανταρτών που υποθέτουν ότι αυτοί ξέρουν καλύτερα και ότι ο λαός θα ζήσει καλύτερα μακροπρόθεσμα. Φυσικά αυτή η στρατηγική δε γεννάει συνήθως παρά την καταστολή.

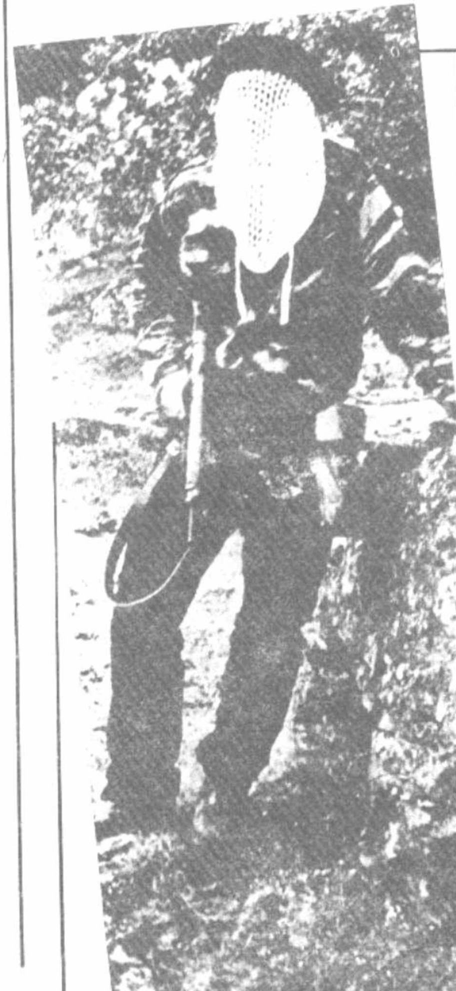
Οι Τουπαμάρος ήρθαν στην επικαιρότητα το 1968. Το 1967 η δημοκρατική κυβέρνηση είχε αρχίσει να αντιμετωπίζει την πρώτη μεγάλη μεταπολεμική οικονομική κρίση της Ουρουγουάης πλήττοντας την εργατική τάξη και ψηφίζοντας κατασταλτικούς νόμους. Έτσι οι Τουπαμάρος εμφανίστηκαν στις σωστές κοινωνικές συνθήκες. Εξάλλου, προετοιμάζονταν καθ' όλη τη διάρκεια της δεκαετίας του '60. Ήταν πάντα αποτελεσματικοί και καλά οργανωμένοι. Είχαν δεσμούς με τα συνδικάτα και άλλα νόμιμα κινήματα που δεν διατηρούνταν απλώς αλλά και αναπτύσσονταν. Είχαν πάθος, φαντασία και ανθρωπιά. Αλλά στα 1971, τη χρονιά των εκλογών, η φτώχεια της στρατηγικής τους γινόταν εμφανής κι επιπλέον στέρεψε κι η αποφασιστικότητά τους. Πώς θα μπορούσαν να προχωρήσουν ένα ακόμη βήμα χωρίς να χάσουν την υποστήριξη που είχαν; Εξαρτιόντουσαν από μια εφήμερη υποστήριξη του λαού που είχε εντυπωσιαστεί από το — φαινομενικά — αήττητό τους και από την συγκρατημένη χρήση της βίας. Ήταν όμως αναπόφευκτο να αποδειχθούν τρωτοί, να χυθεί πολύ αίμα. Στη συνέχεια, θα αποκαλυπτόταν ότι ούτε μαζική βάση είχαν. Μετά τις εκλογές ο στρατός ξαμολύθηκε και, σύντομα, μέχρι και 40 Τουπαμάρος δικάζονταν κάθε μέρα. Ηττήθηκαν προτού καταλάβει την εξουσία η στρατιωτική χούντα το 1973. Επειδή ακριβώς ήταν τόσο καλοί μέσα στα όρια της στρατηγικής του αντάρτη των πόλεων, αποδεικνύουν τη βασικά ατελή φύση της θεωρίας αυτής. Ήταν ολοφάνερο ότι η άρχουσα τάξη της Ουρουγουάης επρόκειτο να αντιμετωπίσει την οικονομική κρίση προσφεύγοντας στη δικτατορία. Αν όμως η ενέργεια που δαπανήθηκε από τους Τουπαμάρος είχε πάει στην εξάπλωση ιδεών που ενεθαρρύνουν τους ανθρώπους να οργανωθούν, η αντίσταση θα ήταν μεγαλύτερη και πιο βαθιά και, επομένως, θα είχε περισσότερες πιθανότητες επιτυχίας.

ΚΥΝΗΓΟΙ ΤΩΝ ΟΚΤΑΣΤΗΛΩΝ

Άλλο ένα συστατικό της ανοησίας του αντάρτικου είναι το ότι στηρίζεται στα μέσα ενημέρωσης για την διοχέτευση της προπαγάνδας του. Σύμφωνα με τον Μπάουμαν:

> "Η **RAF** έλεγε ότι η επανάσταση δεν θα οικοδομούνταν διαμέσου της πολιτικής δουλειάς, αλλά διαμέσου των οκτάστηλων, διαμέσου παρουσιάσεων στον τύπο, που θα ανακοινώνει ξανά και ξανά: "Να οι αντάρτες που πολεμούν στη Γερμανία". Αυτή η υπερεκτίμηση του τύπου, εκεί είναι που την πατάει τελείως η **RAF**. Όχι μόνο πρέπει να μιμηθούν τον μηχανισμό εντελώς, και να πέσουν στην παγίδα του να μπλέξουν πολιτικά με την αστυνομία, αλλά και η μοναδική τους δικαιολόγηση βγαίνει μέσα από τα μέσα ενημέρωσης. Εδραιώνονται μόνο μ' αυτά τα μέσα. Σ' αυτό το σημείο τα πράγματα απλώς κυλάνε, δεν βασίζονται πια σε τίποτε, ούτε καν στους ανθρώπους με τους οποίους έχουν ακόμη κάποια επαφή." (σ. 100)

Αυτό είναι ιδιαίτερα παράλογο δοσμένου του ρόλου των πιο δημοφιλών ειδησεογραφικών πηγών σ' ότι αφορά την τόνωση και στη διατήρηση των πιο άλογων στοιχείων στην αντίδραση του κοινού απέναντι σε πράξεις πολιτικής βίας. Σκόπιμα (οι πηγές αυτές) προσπαθούν να συσκοτίσουν τα πολιτικά ζητήματα διαμέσου της παράλειψης και της μίζας. Πάρτε σαν παράδειγμα τη Μέση Ανατολή. Πόσοι θυμούνται τους 106 επιβάτες και μέλη του πληρώματος ενός πολιτικού αεροπλάνου που καταρρίφθηκε από ένα Ισραηλινό αεριωθούμενο πάνω από το Σινά; Πόσοι γνωρίζουν ότι Ισραηλινές βόμβες σκότωσαν 46 παιδιά σ' ένα χωριό στο δέλτα του Νείλου; Πόσοι γνωρίζουν ότι το Ισραήλ σκότωσε 1500 άτομα κι έκαψε με βόμβες ναπάλμ άλλα 3000 σε Παλαιστινιακά στρατόπεδα προσφύγων και χωριά, από το 1969 ως το 1972;

Το Νοέμβρη του 1977 επιθέσεις Παλαιστινίων ανταρτών με ρουκέτες μέσα στο Ισραήλ σκότωσαν 3 ανθρώπους. Σαν απάντηση, τα Ισραηλινά αεροπλάνα βομβάρδισαν 9 χωριά και 3 στρατόπεδα προσφύγων τα οποία, κατά τους ισχυρισμούς τους, φιλοξενούσαν αντάρτες. Πιστεύεται ότι σκοτώθηκαν πάνω από 100 πολίτες. Ένας δημοσιογράφος της Γκάρντιαν (20-11-77) επισκέφτηκε ένα χωριό κι ένα στρατόπεδο και βρήκε ότι δεν ήταν προκεχωρημένα φυλάκια ανταρτών. Οι Ισραηλινοί χρησιμοποίησαν επίσης βόμβες βραδείας δράσης με αποτέλεσμα να σκοτωθούν πολλοί άνθρωποι κατά τη διάρκεια των προσπαθειών ανεύρεσης επιζώντων. Ωστόσο, οι τρομοκρατικές ενέργειες των Παλαιστινίων είναι αυτές που αποκηρύσσουν οι άνθρωποι επειδή ήταν και οι ενέργειες που δημοσιεύτηκαν εκτεταμένα.

Πολύ σύντομα, η δολοφονία πολιτών από τους Ισραηλινούς κατά την εισβολή τους στο Λίβανο θα λησμονηθεί. Αλλά μπορείτε να στοιχηματίσετε ότι οι δολοφονίες πολιτών από τις τρομοκρατικές ομάδες του **PLO** δε θα ξεχαστούν. Στην πραγματικότητα η υποκρισία και ο κυνισμός του Ισραηλινού σχεδίου βασίζεται σ' αυτήν την αμνησία.

Τα μέσα ενημέρωσης προσπαθούν να συσκοτίσουν παραπέρα την πολιτική, μεταχειριζόμενοι τα γεγονότα ως θεάματα. Αυτό ταιριάζει με την απολιτική φύση της αντάρτικης στρατηγικής όπου ο αγώνας τους υποτίθεται ότι πρέπει να πάρει όλο και μεγαλύτερες διαστάσεις στα μέσα ενημέρωσης για να προκαλέσει την αντίδραση της άρχουσας τάξης.[8]

Το πραγματικό αποτέλεσμα στο λαό, πάντως, είναι η επιβεβαίωση της άποψης ότι η πολιτική είναι μία σφαίρα απομακρυσμένη την οποία πρέπει να ατενίζει παθητικά — συνήθως ως ανιαρή ρουτίνα αλλά μερικές φορές και ως θέαμα. Ακόμη και αν οι άνθρωποι "υποστηρίζουν" τους αντάρτες, αυτό δεν έχει σχεδόν κανένα πραγματικό νόημα απ' την άποψη της δικής τους συμμετοχής στην πολιτική. Αντίθετα, το σύνηθες αποτέλεσμα αυτής της δράσης είναι να προσφέρει στους κυβερνώντες μια οργανωμένη βάση φαύλων κύκλων έτσι ώστε αυτοί να τις εκμεταλλεύονται προς όφελός τους.

Η υποκρισία των μέσων ενημέρωσης αποδείχνεται από την τάση τους να υπερτονίζουν τη σημασία της πολιτικής βίας σε σύγκριση με την αποτυχία τους να προκαλέσουν κάποιο σάλο σχετικά με τα εργατικά ατυχήματα και τις βιομηχανικές ασθένειες. Τα τροχαία δυστυχήματα αναλύονται, ακόμη και δραματοποιούνται αλλά με κάποια πρωτόγονη μοιρολατρία, ενώ στην πραγματικότητα είναι ένα σοβαρό κοινωνικό και πολιτικό πρόβλημα. Πολλοί άνθρωποι πεθαίνουν απ' αυτές τις αιτίες, πολλοί περισσότεροι σακατεύονται. Ποιος νοιάζεται;

Η ύπαρξη της χειραγώγησης των μέσων ενημέρωσης δεν θα έπρεπε, πάντως, να συσκοτίζει την πραγματική της βάση.

Οι αριστεροί έχουν την τάση να απορρίπτουν τα εγκλήματα των ανθρώπων ως "αντιδραστικά". Αλλά η δολοφονία μαθητών, η τοποθέτηση βομβών στους σταθμούς του υπογείου ή ο πολυβολισμός ανθρώπων σ' ένα αεροδρόμιο δεν μπορεί ποτέ να απορριφτεί ανεξάρτητα από το πλαίσιό του. Η αντίδραση των ανθρώπων είναι γενικά αυθεντικό έγκλημα. Αυτό καναλιζάρεται σε μια υστερία για το νόμο και την τάξη, η οποία επιτρέπει στο νόμο να ψηφιστεί και στην αριστερά να συντριβεί. Αλλά είναι τυπικό χαρακτηριστικό του ελιτισμού πολλών παθητικών αριστερών, στερούμενων αρχών, οι οποίοι συκοφαντικά αφοσιώνονται σε οποιαδήποτε ενεργή υπόθεση κάπου αλλού, που εκτελείται από κάποιον άλλο, για να εκφράσουν την περιφρόνησή τους στις αντιδράσεις των ανθρώπων στα πραγματικά εγκλήματα.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΠΑΡΑΝΟΙΑ

Αναμφισβήτητα υπάρχουν πολλές αποδείξεις για την ύπαρξη μιας τάσης εξύμνησης του θανάτου και της βίας από τους τρομοκράτες και τους αντάρτες. Ο Τζεμπρίλ,[9] ένας από τους ηγέτες του Παλαιστινιακού αντάρτικου μετώπου, στέλνει τους στρατιώτες του στο Ισραήλ με τη διαταγή να μην επιστρέψουν (δηλ., να πεθάνουν) και λέγεται ότι έχει πει "Αγαπάμε τον θάνατο όσο και τη ζωή και καμιά δύναμη πάνω στη γη δεν μπορεί να μας εμποδίσει να αποκαταστήσουμε την Παλαιστίνη...", βάζοντας τον εαυτό του στην ίδια κατηγορία με τους Ισπανούς Φαλαγγίτες (Φασίστες) που φώναζαν "ζήτω ο θάνατος!" Πρέπει να παραδεχτούμε ότι αυτή η τάση αγάπης του θανάτου είναι εμφανής σε διάφορους τρομοκράτες. Ο ηγέτης των Γουέδερμεν, Ντορν παραδόθηκε σ' ένα δημόσιο και οπωσδήποτε χαιρέκακο παραλήρημα υποστήριξης των φόνων της συμμορίας του Τσαρλς Μάνσον. Υπάρχει εδώ ένα στοιχείο του "φασισμού της αντι-κουλτούρας" που έβλεπε τις ΗΠΑ διαιρεμένες ανάμεσα στην "αμερική των μπάτσων ενάντια στο έθνος του γούντστοκ". Ένα τμήμα της αντι-κουλτούρας δημιούργησε μια λατρεία του Μάνσον.

Ο Μπάουμαν αναφέρει ότι, εκείνη την εποχή, δεν θεωρούσαν τον Μάνσον και "τόσο κακό". Στην πραγματικότητα, τον θεωρούσαν "αρκετά αστείο".

Ωστόσο, αυτό που θα έπρεπε να αποφύγουμε, είναι μια τάση να εξηγήσουμε τον τερρορισμό στη βάση της δήθεν παράνοιας των δραστών, διότι οι ενέργειες εμφανίζονται σε ιδιαίτερες συνθήκες καταπίεσης και προκλήσεων — εμφανές παράδειγμα η επιδεινωμένη καταπίεση ολόκληρων εθνοτήτων.

Στη Δυτική Γερμανία υπήρχαν ιδιαίτερα γεγονότα όπως η εξαιρετικά ωμή συμπεριφορά της αστυνομίας που προκάλεσε το θάνατο ενός διαδηλωτή, η απόπειρα δολοφονίας ενός ηγέτη των φοιτητών (Σ.τ.Μ. - του Ρούντυ Ντούτσκε), ο κιτρινισμός του μεγάλου συγκροτήματος Σπρίνγκερ (πολύ χειρότερο από του Πάκερ ή του Μέρντοχ[10]), η θεσμοποίηση από τον σοσιαλδημοκράτη Μπραντ του "μπερούφσφερμπότ" το 1972 (απαγόρευση εργασίας σ' όλους τους αριστερούς, προοδευτικούς κλπ. που δεν είναι "πιστοί στο σύνταγμα", νόμος που τελικά σε μερικά κρατίδια εφαρμόστηκε κι ενάντια στους ίδιους τους σοσιαλδημοκράτες), η γενική προσπάθεια να συντριβούν όλα τα εξωκοινοβουλευτικά ή μη-συνδικαλιστικά κινήματα, που στα πλαίσια της οποίας η απαγόρευση εργασίας είναι μονάχα το πιο γνωστό μέρος. Όλα αυτά τα πράγματα πρόσφεραν το υπόβαθρο της πολιτικής βίας.

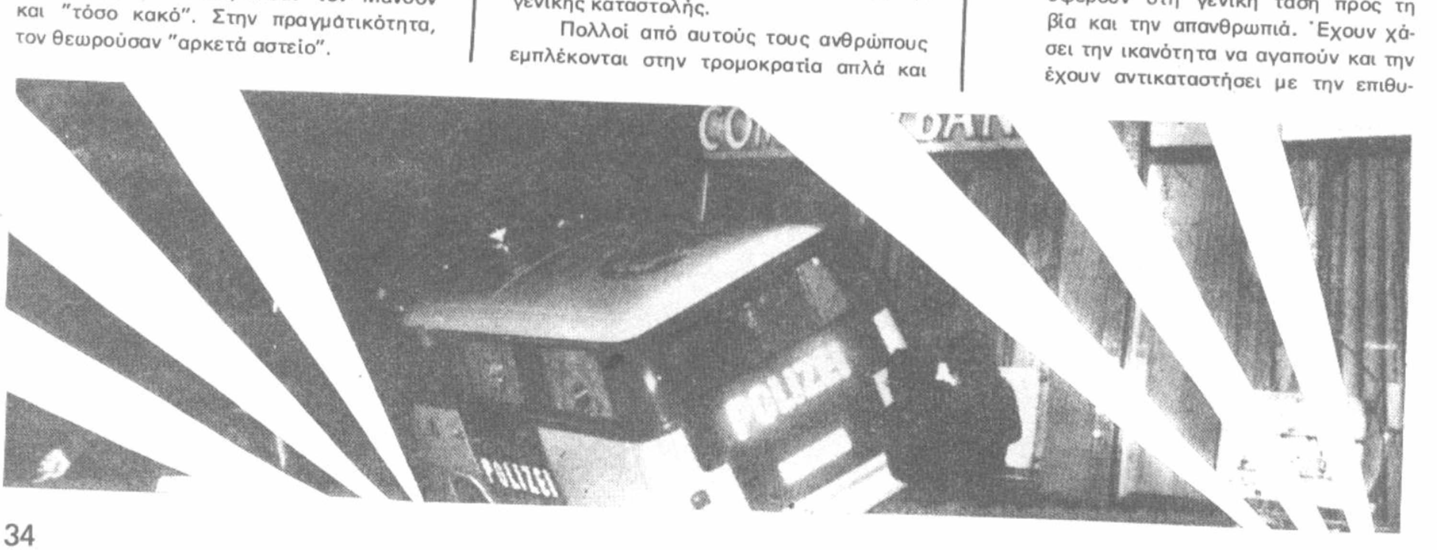
Συνεχώς ζωντάνευε ολόκληρη η ναζιστική εμπειρία εξαιτίας του γεγονότος ότι πρώην Ναζί, εγκληματίες πολέμου και Ναζί που ήταν ακόμη ενεργοί στη δεξιά παράταξη, κατείχαν όλοι θέσεις στη δικαιοσύνη, την γραφειοκρατία, τις επιχειρήσεις κλπ. (μια πολιτική σκοπιμότητας των συμμάχων που ήθελαν να γεμίσουν το πολιτικό κενό του μεταπολεμικού κόσμου με σίγουρους νομιμόφρονες). Μια που το ίδιο συνέβη και στην Ιταλία, ίσως να μην είναι τυχαίο το ότι αυτές οι δυο χώρες είναι οι πιο σημαντικές περιοχές για την τρομοκρατία στην Ευρώπη.

Όλα αυτά βέβαια δεν αποτελούν δικαιολογία του τερρορισμού, αλλά θεωρήσεις τέτοιου είδους είναι μέρη μιας συνολικής ερμηνείας. Η συγκέντρωση της προσοχής στην υποτιθέμενη παράνοια των ανταρτών ή των τρομοκρατών είναι μια απόπειρα δικαιολόγησης της δολοφονικής στάσης απέναντί τους και καθιέρωσης της γενικής καταστολής.

Πολλοί από αυτούς τους ανθρώπους εμπλέκονται στην τρομοκρατία απλά και μόνο εξαιτίας των περιστάσεων και των σχέσεών τους, όπως δείχνει το βιβλίο του Μπάουμαν. Αναμειγνύονται σ' ένα περιβάλλον αυτο-εξύμνησης και απομόνωσης από τον κόσμο. Ακόμη και οι σχέσεις τους με τους υποστηρικτές τους είναι μάλλον μονόπλευρες παρά διευρυμένες. Αυτή η εξωπραγματική κατάσταση δημιουργεί τέτοια χαρακτηριστικά τρέλας ώστε μια σειρά κλιμακούμενων ενεργειών να θεωρείται δικαιολογημένη και λογική. Όμως, κάθε απόπειρα των μέσων ενημέρωσης, της αστυνομίας και των πολιτικών να δημιουργήσουν μια καρικατούρα δαιμονικών και αιμοδιψών τεράτων θα γίνεται με σκοπό να δικαιολογηθεί η δική τους βαρβαρότητα και διαφθορά. (Βλέπε και το βιβλίο του Χάϊνριχ Μπελλ "Η χαμένη τιμή της Καταρίνα Μπλουμ").

Ο Έριχ Φρομμ έχει γράψει:

> "Είμαστε μάρτυρες του φαινομένου οι γιοί και οι κόρες των εύπορων οικογενειών στις ΗΠΑ και στη Γερμανία, να θεωρούν τη ζωή τους μέσα στο πλούσιο οικογενειακό περιβάλλον βαρετή και δίχως νόημα. Αλλά περισσότερο απ' αυτό, βρίσκουν την αναισθησία του κόσμου απέναντι στους φτωχούς και τη ροπή προς τον πυρηνικό πόλεμο για χάρη του ατομικού εγωτισμού, ανυπόφορη. Γι' αυτό απομακρύνονται από το οικογενειακό τους περιβάλλον, αναζητώντας ένα νέο τρόπο ζωής — και παραμένουν ανικανοποίητοι γιατί καμιά εποικοδομητική προσπάθεια δεν φαίνεται να έχει κάποια πιθανότητα επιτυχίας. Πολλοί ανάμεσά τους ήταν αρχικά οι πιο ιδεαλιστές κι οι πιο ευαίσθητοι της νέας γενιάς' αλλά σ' αυτό το σημείο, χωρίς παράδοση, ωριμότητα, πείρα και πολιτική σωφροσύνη, γίνονται απελπισμένοι, υπερεκτιμούν ναρκισσιστικά τις ικανότητες και τις δυνατότητές τους, και προσπαθούν να πετύχουν το αδύνατο με τη χρήση της βίας. Σχηματίζουν λεγόμενες επαναστατικές ομάδες και περιμένουν να σώσουν τον κόσμο με πράξεις τρόμου και καταστροφής, μη βλέποντας ότι δεν κάνουν άλλο απ' το να συνεισφέρουν στη γενική τάση προς τη βία και την απανθρωπιά. Έχουν χάσει την ικανότητα να αγαπούν και την έχουν αντικαταστήσει με την επιθυ-

μία να θυσιάσουν τη ζωή τους. (Η αυτοθυσία είναι συχνά η λύση για άτομα που επιθυμούν διακαώς να αγαπήσουν, αλλά που όμως έχουν χάσει την ικανότητα να αγαπούν και βλέπουν στη θυσία της ζωής τους μια εμπειρία αγάπης ύψιστου βαθμού). Αλλά αυτοί οι αυτοθυσιαζόμενοι είναι πολύ διαφορετικοί από τους μάρτυρες της αγάπης που θέλουν να ζήσουν γιατί αγαπούν τη ζωή και που δέχονται το θάνατο μόνο όταν αναγκάζονται να πεθάνουν για να μην προδώσουν τον εαυτό τους. Οι αυτοθυσιαζόμενοι νέοι του καιρού μας είναι οι κατηγορούμενοι, αλλά είναι και οι κατήγοροι, με το να δείχνουν ότι στο κοινωνικό μας σύστημα μερικοί από τους καλύτερους νέους γίνονται τόσο απομονωμένοι και απελπισμένοι που τίποτε εκτός από την καταστροφή και το φανατισμό δεν απομένει σαν διέξοδος της απόγνωσής τους."

Ο Μπάουμαν δείχνει ότι έμαθε αυτό το μάθημα διαμέσου της σκληρής εμπειρίας (αν και ακόμη του διαφεύγει ότι υπάρχει μια παράδοση ανθρώπινων αξιών που επιβίωσε ακόμη και της "μηχανής" και ότι αυτή η παράδοση αποδεικνύει την ύπαρξή της, για παράδειγμα, σε πολλά επεισόδια της μαζικής επαναστατικής δραστηριότητας, όπως η Ισπανική επανάσταση του 1936, η Ουγγρική επανάσταση (1936) και η Γαλλική επανάσταση του 1968).

"Το να παίρνεις την απόφαση να γίνεις τρομοκράτης είναι κάτι ήδη ψυχολογικά προγραμματισμένο. Σήμερα, μπορώ να το καταλάβω αυτό, για τον εαυτό μου — δεν ήταν παρά ο φόβος της αγάπης, που οδηγεί κάποιον στην απόλυτη βία. Αν είχα ελέγξει την διάσταση της αγάπης για μένα εκ των προτέρων, δεν θα το είχα κάνει αυτό...

Μέχρι τώρα, είχε υποτεθεί ότι δεν υπάρχει αντιστοιχία ανάμεσα στην επαναστατική "πράξη" και στην αγάπη. Δεν το καταλαβαίνω αυτό, ακόμη και σήμερα δεν το καταλαβαίνω. Διαφορετικά, ίσως και να 'χα συνεχίσει. Αλλά το είδα κάπως έτσι: παίρνεις την απόφασή σου και σταματάς, πετάς μακριά το όπλο σου και λες: Εντάξει — τέρμα. Για μένα, ήταν πάντα ένα ζήτημα δημιουργίας ανθρώπινων αξιών που δεν υπήρχαν στον καπιταλισμό, σ' όλη την Ευρώπη, σ' όλη την Δυτική κουλτούρα — είχαν σαρωθεί από τη μηχανή. Να ποιο είναι το ζήτημα: να τις ανακαλύψουμε εκ νέου, να τις ξετυλίξουμε εκ νέου, και να τις δημιουργήσουμε εκ νέου. Ακόμη, μ' αυτόν τον τρόπο, κρατάς τη δάδα ξανά, γίνεσαι ο γενήτορας μιας νέας κοινωνίας — αν αυτό είναι δυνατόν. Και καλύτερα να κάνεις αυτό παρά να ρίχνεις βόμβες, δημιουργώντας τελικά... τις ίδιες άκαμπτες φιγούρες μίσους. Ο Στάλιν ήταν, στην πραγματικότητα ένας τύπος σαν και μας: έτσι τα κατάφερε, ένας από τους λίγους που τα κατάφεραν. Αλλά μετά παράγινε. (Ο Μπάουμαν αναφέρεται στο γεγονός ότι ο Στάλιν ήταν ληστής τραπεζών κλπ. για τους μπολσεβίκους πριν από την επανάσταση).

Μπορείτε να δείτε πόσο άσχημα ήταν όλα αυτά στην περίπτωση του Σμούκερ — τον σκότωσαν (Ο Ούλριχ Σμούκερ ήταν πρώην μέλος του Κινήματος 2 Ιούνη που δολοφονήθηκε το 1974 επειδή κατέδωσε την ομάδα). Ήταν απλά ένας ακίνδυνος φοιτητάκος. Τον εξώθησαν σε μια από εκείνες τις καταστάσεις, χωρίς ν' αναρωτηθούν αν ήταν πραγματικά σε θέση να την χειριστεί. Έτσι κι αλλιώς δεν θα μπορούσε να 'χει πει και πολλά, κι όμως τον καθάρισαν. Αυτό είναι πραγματική καταστροφή απλώς δεν μπορείς να το δεις με άλλον τρόπο. Ο φόνος του Σμούκερ θυμίζει πολύ τον Τσαρλς Μάνσον. Είναι στ' αλήθεια μια δολοφονία, πρέπει να το καταλάβετε αυτό." (σελ. 105, 106).

Η ΕΛΑΧΙΣΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΒΙΑΣ ΔΙΑΜΕΣΟΥ ΤΗΣ ΕΜΦΑΣΗΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Η ίδια η ουσία της ελευθεριακής επαναστατικής στρατηγικής είναι η ιδέα ότι υπάρχει ένας αδιάσπαστος δεσμός ανάμεσα στα μέσα που χρησιμοποιούνται και στους σκοπούς που προτείνονται. Ενώ ίσως υπάρχει κάποια σχέση ανάμεσα στους βρώμικους εξουσιαστικούς σκοπούς των εθνικιστών και των μαρξιστών-λενινιστών και στα βρώμικα τρομοκρατικά μέσα, είναι αναντίρρητα ξεκάθαρο ότι οι ελευθεριακοί σκοποί πρέπει να αποκλείουν τα τρομοκρατικά μέσα. Βέβαια, η πλειοψηφία των μαρξιστο-λενινιστικών ομάδων αντιτίθενται στον τερρορισμό, αν και, όπως λέει ο Λένιν στο βιβλίο του "Αριστερισμός — Η παιδική αρρώστια του Κομμουνισμού", "φυσικά απορρίπτουμε την ατομική τρομοκρατία μόνο για λόγους σκοπιμότητας". Οι Λενινιστές είναι οι κατεξοχήν υποστηρικτές της πρωτοπορίας. Είναι, ακόμη, υποστηρικτές της τρομοκρατίας του κράτους — στο μέτρο που αυτοί το ελέγχουν.

Οι ελευθεριακοί εξετάζουν την ιστορία και τις άρχουσες τάξεις του κόσμου και συμπεραίνουν ότι ένα ελευθεριακό κίνημα θα αντιμετωπίσει την κρατική βία και σε απάντηση, η ένοπλη πάλη θα είναι απαραίτητη. Είναι αρκετά φανερό ότι η πολιτική δραστηριότητα δεν θα μπορούσε, κάτω από ορισμένες συνθήκες, ούτε καν να αρχίσει χωρίς να πάρουν αμέσως τα όπλα. Ακόμη, κάτω από ορισμένες συνθήκες, όπως σε αγροτικές κοινωνίες, θα ήταν απαραίτητο να δημιουργηθούν ένοπλες βάσεις στην ύπαιθρο. Αλλά ο στόχος τους δεν θα ήταν να διενεργήσουν "παραδειγματικές" συγκρούσεις με το στρατό, αλλά να προστατεύσουν την πολιτική υποδομή ώστε να είναι σε θέση να συνεχίσει την διάδοση των ιδεών. Αυτό ίσως να συνεπάγεται κάποιες αντάρτικες τακτικές αλλά δεν μπορεί να σημαίνει τη στρατηγική του αντάρτικου. Ούτε μπορεί να σημαίνει τη δημιουργία μιας ξεχωριστείς, ιεραρχικής, στρατιωτικής οργάνωσης, που είναι όχι μόνο αντι-ελευθεριακή αλλά και ευάλωτη και αναποτελεσματική. Οι Τουπαμάρος, όντας μαρξιστές-λενινιστές, ήταν ιεραρχικά οργανωμένοι. Ένας από τους παράγοντες της ήττας τους, ήταν η προδοσία του Αμόδιο Πέρες, ενός "ηγετικού συνδέσμου" της οργάνωσης, δηλ. ενός δευτέρας βαθμίδας θεσμοποιημένου ηγέτη που ήξερε τόσα ώστε μπορούσε πολύ εύκολα να οδηγήσει την αστυνομία σε μεγάλους τομείς.

Στο βιβλίο του, ο Μπάουμαν κάνει αρκετά σαφές ότι η σύλληψη μελών ομάδων ήταν συχνά αποτέλεσμα προδοσίας από μέρους συμπαθούντων. Αυτό δεν ήταν καν αποτέλεσμα ιεραρχικής δόμησης, μια και τέτοιο πράγμα δεν υπήρχε στην ομάδα που ανήκε. Αν και η αστυνομία χρησιμοποίησε πραγματικά βασανιστήρια σε μερικούς συμπαθούντες, ούτε αυτός ήταν ο κύριος λόγος. Προέρχεται μάλλον από τη ζωή στην παρανομία.

"Τρεις παράνομοι μένουν σ' ένα διαμέρισμα και δυο-τρεις νόμιμοι τους φροντίζουν. (σελ. 56). Έχεις επαφή με τους άλλους ανθρώπους μόνο ως αντικείμενα, όταν σύναντάς κάποιον το μόνο που μπορείς να πεις είναι, άκου φίλε, πρέπει να μου φέρεις εκείνο ή το άλλο, να μου νοικιάσεις ένα μέρος για να μείνω εκεί ή αλλού και σε τρεις μέρες θα συναντηθούμε σ' αυτή τη γωνία. Αν έχει κάποιες διαφωνίες λες πως αυτό δεν σ' ενδιαφέρει καθόλου. Ή συμμετέχεις ή αραιώνεις ήσυχα κι ωραία. Στο τέλος όλα αυτά σε κυριεύουν — γίνεσαι όμοιος με το μηχανισμό που πολεμάς." (σελ. 99).

Ακόμη:

"Επειδή είσαι παράνομος, δεν μπορείς να διατηρήσεις επαφή με τους ανθρώπους της βάσης. Δεν μπορείς πια να πάρεις μέρος άμεσα σε καμιά παραπέρα εξέλιξη του όλου σκηνικού. Δεν συμμετέχεις στη ζωντανή διαδικασία που συνεχίζεται. Ξαφνικά είσαι μια περιθωριακή φιγούρα γιατί δεν μπορείς να εμφανιστείς πουθενά." (σελ. 98).

Είναι φανερό ότι αυτές οι όψεις μιας τέτοιας ζωής είναι αντιπαραγωγικές για τους ελευθεριακούς. Τότε θα φαινόταν εξ ολοκλήρου ότι τέτοιες οργανώσεις δεν θα μπορούσαν να έχουν παρά μόνο μια λειτουργία επιβίωσης για ορισμένους ανθρώπους που απειλούνται με φόνο ή με βασανιστήρια από το κράτος. Από μια άποψη οι Τουπαμάρος μπόρεσαν να σταματήσουν τα συστηματικά βασανιστήρια απειλώντας τους βασανιστές, αλλά όταν το κράτος προχώρησε στην επίθεση, τα βασανιστήρια ξανάρχισαν. Η ένοπλη δραστηριότητα ίσως να είναι δικαιολογημένη όταν εμποδίζει τις εκτελέσεις και τα βασανιστήρια, αλλά τα αντιπολιτικά χαρακτηριστικά της θα 'πρεπε να ζυγιστούν προσεκτικά.

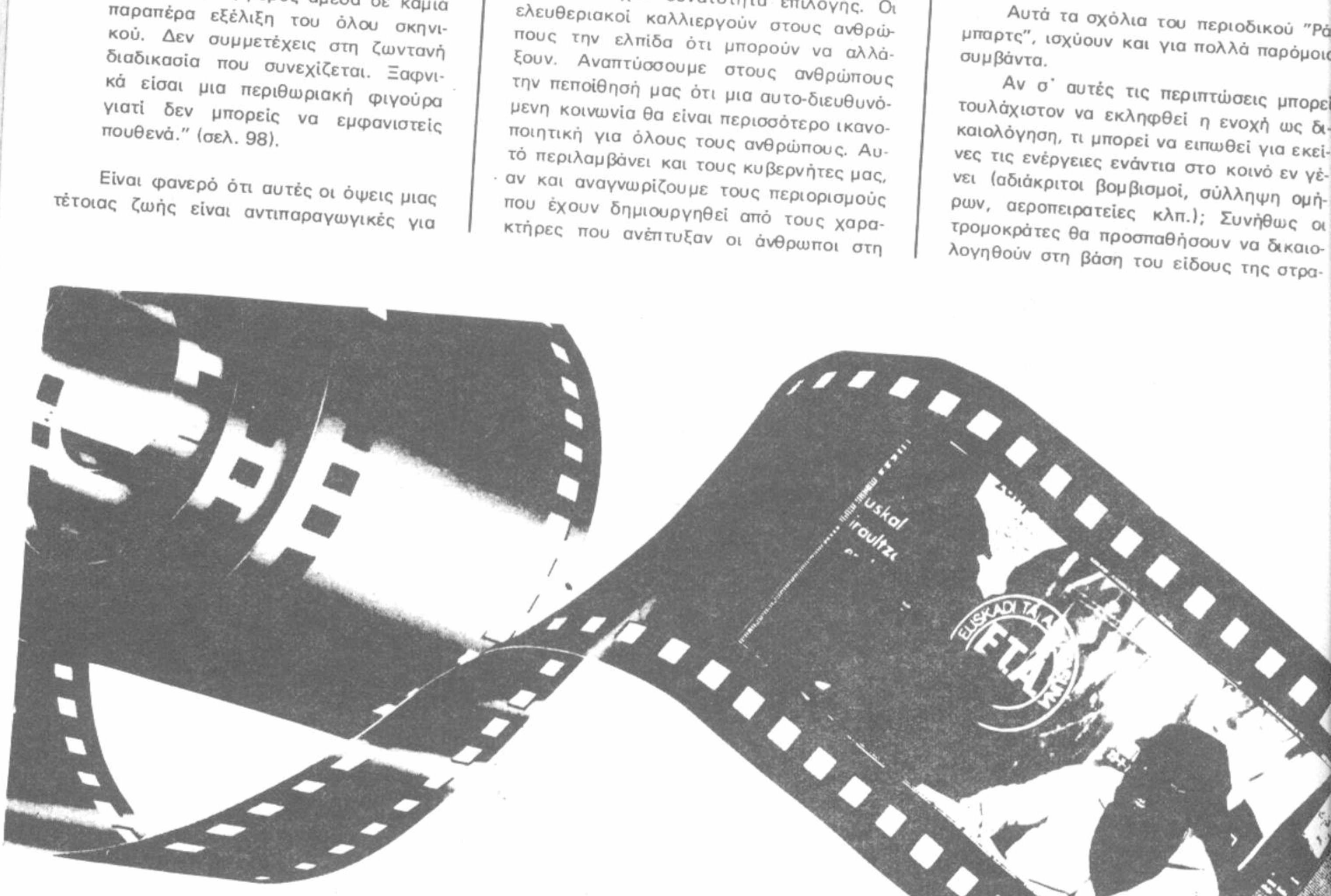
Η ένοπλη πάλη σημαίνει το θάνατο ανθρώπων και δεν μπορούμε να αποφύγουμε το γεγονός ότι η βία απειλεί τον ανθρωπισμό. Αλλά οι ελευθεριακοί θα διατηρούσαν τον ανθρωπισμό τους μονάχα διασφαλίζοντας ότι ο ένοπλος αγώνας θα ήταν απλά και μόνο προέκταση ενός π ο λ ι τ ι κ ο ύ κινήματος που η κύρια δραστηριότητά του θα ήταν να διαδώσει ιδέες και να οικοδομήσει μιαν εναλλακτική οργάνωση. Οι δυνάμεις καταστολής (αστυνομία, στρατός) και οι ίδιοι οι κυβερνώντες δεν θα αποκλείονταν από τέτοιες προσπάθειες. Αντίθετα θα 'πρεπε να καταβληθεί μεγάλη προσπάθεια για να διχαστούν πολιτικά ώστε να ελαχιστοποιηθεί η αναγκαιότητα της προσφυγής στη βία. Σ' αυτή την κατάσταση όλοι θα είχαν δυνατότητα επιλογής. Οι ελευθεριακοί καλλιεργούν στους ανθρώπους την ελπίδα ότι μπορούν να αλλάξουν. Αναπτύσσουμε στους ανθρώπους την πεποίθησή μας ότι μια αυτο-διευθυνόμενη κοινωνία θα είναι περισσότερο ικανοποιητική για όλους τους ανθρώπους. Αυτό περιλαμβάνει και τους κυβερνήτες μας, αν και αναγνωρίζουμε τους περιορισμούς που έχουν δημιουργηθεί από τους χαρακτήρες που ανέπτυξαν οι άνθρωποι στη ζωή τους, ειδικά εκείνοι που είναι π μοσμένοι στην άσκηση της εξουσίας.

Οι μικρές ομάδες που λειτου έξω από τον έλεγχο του μαζικού κ τος και συχνά εξαιτίας της απουσ ποιαδήποτε μαζικής αντίστασης, που νουν από μόνοι τους αποφάσεις περ νομής της "ταξικής δικαιοσύνης" στο μα ομάδων που δεν αντιπροσωπεύ αλλά των οποίων τα συμφέροντα επ ζονται από τη δράση που στηρίζετ αυτές τις αποφάσεις, δεν είναι παρά κίνδυνες. Ο ΣΑΣ[11] σκότωσε έναν επι ρητή σχολείου αφού μια κοινοτική συ ρωση απέτυχε να εμποδίσει την εφαρμ δρακόντειων πειθαρχικών μέτρων στα λεία. Αυτή η αποτυχία αντανακλούσε πολιτικό επίπεδο της κοινότητας και ή ακριβώς το αντίθετο μιας πρόσκλη στον ΣΑΣ να σκοτώσει ένα απλό πιόνι Υπουργείου Παιδεία.

"Ο ΣΑΣ δεν αναγνωρίζει καμιά εξ σία παρά μόνο τη δική του θέλη που ταυτίζεται με τη θέληση τ λαού με τον ίδιο σχεδόν τρόπο π πολλοί ψυχοπαθείς δολοφόνοι ισχ ρίζονται ότι κατευθύνονται από Θεό. Σκότωσε ένα ανυπεράσπιστ άτομο του οποίου η ενοχή όχι μόν δεν αποδείχτηκε αλλά βρίσκεται κυ ρίως στη φαντασία των εκτελεστώ του."

Αυτά τα σχόλια του περιοδικού "Ρά μπαρτς", ισχύουν και για πολλά παρόμοια συμβάντα.

Αν σ' αυτές τις περιπτώσεις μπορεί τουλάχιστον να εκληφθεί η ενοχή ως δι καιολόγηση, τι μπορεί να ειπωθεί για εκεί νες τις ενέργειες ενάντια στο κοινό εν γένει (αδιάκριτοι βομβισμοί, σύλληψη ομήρων, αεροπειρατείες κλπ.); Συνήθως οι τρομοκράτες θα προσπαθήσουν να δικαιολογηθούν στη βάση του είδους της στρα-

τηγικής που περιγράφτηκε παραπάνω. Τα προσδοκώμενα τελικά αποτελέσματα αυτών των στρατηγικών υποτίθεται ότι δικαιολογούν τα μέσα που χρησιμοποιούνται. Αρκετά έχουν ίσως ειπωθεί για αυτές τις στρατηγικές. Αλλά θα έπρεπε να τονίσουμε και πάλι ότι τα βρώμικα μέσα, απέχοντας πολύ από το να δικαιολογούνται από τους απώτερους στόχους, παρέχουν απλώς την εγγύηση ότι οι στόχοι που θα επιτευχθούν θα είναι φρικτοί.

Δεν μπορείς να ανατινάξεις μια κοινωνική σχέση. Η ολική κατάρρευση αυτής της κοινωνίας δεν θα παρείχε καμιά εγγύηση για αυτό που θα την αντικαταστούσε. Αν η πλειοψηφία των ανθρώπων δεν αποκτήσει τις ιδέες και την οργάνωση που χρειάζονται για τη δημιουργία μιας εναλλακτικής κοινωνίας, θα δούμε τον παλιό κόσμο να ανασυντάσσεται, διότι είναι αυτό που οι άνθρωποι έχουν συνηθίσει, αυτό που πιστεύουν, αυτό που υπήρχε απρόσβλητο μέσα στην ίδια την προσωπικότητά τους.

Πρέπει να αντιταχθούμε στους υποστηρικτές του τερρορισμού και του αντάρτικου γιατί οι ενέργειες είναι αβανγκαρντίστικες και εξουσιαστικές, γιατί οι ιδέες τους στο μέτρο που είναι ουσιώδεις, είναι λανθασμένες ή άσχετες με τα αποτελέσματα των ενεργειών τους (ειδικά όταν αυτοαποκαλούνται ελευθεριακοί ή αναρχικοί) γιατί οι φόνοι τους δεν μπορούν να δικαιολογηθούν, και τελικά, γιατί οι ενέργειές τους δημιουργούν είτε καταστολή χωρίς κανένα αντίκρισμα είτε ένα εξουσιαστικό καθεστώς.

Σ' αυτούς που στοχεύουν στην πολιτική βία λέμε, πρώτα κοιτάξτε στους εαυτούς σας. Μήπως η καταστροφικότη-

τα είναι μια έκφραση του φόβου της αγάπης; Υπάρχουν πολιτικές παραδόσεις και πολιτικές δυνατότητες που δεν έχετε εξετάσει ακόμη.

Στην κοινωνία που γεννάει τις συνθήκες της μιζέριας, της παθητικότητας, του εγωϊσμού, της ρηχότητας και της καταστροφικότητας μέσα στις οποίες μπορεί να αναπτυχθεί η απάντηση της πολιτικής βίας λέμε, σας προειδοποιούμε. Αυτές οι συνθήκες πρέπει να ανατραπούν. Όπως είπε ένας Γάλλος Σοσιαλιστής το 1848 — "Εάν δεν επιθυμείτε τη συνεργασία των ανθρώπων σας λέω ότι καταδικάζετε τον πολιτισμό να πεθάνει μέσα σε φοβερή αγωνία."

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1. Οι σελίδες 2, 3, 4, 5 αυτής της μπροσούρας παραλείφθηκαν από τη μετάφραση γιατί αναφέρονταν σε γεγονότα στην Αυστραλία που δεν πρόσφεραν τίποτε στην ανάλυση του φαινομένου της τρομοκρατίας.

2. 3. 4. 5. Αναφέρονται στο α' κομμάτι που δεν έχει μεταφραστεί.

6. . **Sycophantic**: Με την αρχαία ελληνική έννοια του "φαίνοντος τα σύκα" αυτού που κατήγγειλε όσους παράνομα εμπορεύονταν σύκα που αποτελούσαν μονοπώλιο της Αθηναϊκής Πολιτείας. Εδώ, με την έννοια του "εχθρού της αδικίας", του σύγχρονου Ζορρό που, στερημένος από τη μπέρτα, το ξίφος και τη μάσκα του, αντικατέστησε το μαύρο του άλογο με μηχανή 900 ίππων και ανατινάζει κλούβες των ΜΑΤ για να εκδικηθεί... την αδικία και να βοηθήσει τους κατατρεγμένους. Αχ! Ακόμη και το "Ζ" χάθηκε πια!... (Σ.τ.Μ.).

7. Αυτή η άποψη των συγγραφέων της μπροσούρας είναι εντελώς λανθασμένη, κι αυτό γιατί στέκεται στην επιφάνεια των κοινωνικών συνθηκών. Όσο κι αν η Δ. Γερμανία είναι μια "φιλελεύθερη" κοινοβουλευτική δημοκρατία όπου ο καθένας

μπορεί να εκφράζει τις απόψεις του (μέσα από κάποιο κόμμα βέβαια!) είναι πέρα ως πέρα φασιστική. Διότι φασισμός δεν σημαίνει χαιρετισμούς ναζιστικούς και στολές και στρατοκρατία και τα παρόμοια. Η ουσία του βρίσκεται στο ότι το κράτος καταφέρνει αυτό που του ήταν πάντα πολύ δύσκολο: να εμποδίσει την κοινωνία με την ιδεολογία του, να εισχωρήσει μέσα στις φλέβες του κάθε πολίτη που γίνεται έτσι ίδιος κι απαράλλαχτος με τον διπλανό του τον οποίο ταυτόχρονα (τι παραλογισμός!) βλέπει ανταγωνιστικά κι εχθρεύεται. Η μαζοποίηση των ανθρώπων και ταυτόχρονα η ώθηση του καθενός στον ιδιωτικό του χώρο είναι ένα μεγάλο "ταλέντο" του κράτους. Ολόκληρος ο κρατικός μηχανισμός, από τα "Γραφεία Παραπόνων" μέχρι τα "Υφυπουργεία Μοντέρνας Καθοδήγησης" είναι αφοσιωμένος σ' αυτό το δύσκολο έργο. Η "αγελοποίηση" των ανθρώπων διανύει την τελευταία φάση της ολοκλήρωσής της. Απομένει μόνο η τελική κατάληξη: το σφαγείο. (Σ.τ.Μ.).

8. Οι συγκρίσεις με την ελληνική πραγματικότητα είναι αναπόφευκτες: χωρίς την "συμπαράσταση" του τύπου η "17 Νοέμβρη", ο Ε.Λ.Α. και άλλες οργανώσεις θα είχαν μείνει στην αφάνεια. Ας μην ξεχνάμε και τη θεαματική άνοδο της κυκλοφορίας της "Ελευθεροτυπίας" κάθε φορά που δημοσιεύει κατ' αποκλειστικότητα προκηρύξεις αυτών των οργανώσεων. (Σ.τ.Μ.).

9. Αχμέτ Τζεμπρίλ, ηγέτης μιας αντάρτικης ομάδας της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (Σ.τ.Σ.).

10. **K.F.B. Packer** και **Rupert Murdoch**, Αυστραλοί μεγιστάνες του τύπου και της τηλεόρασης. Ο Μέρντοχ κατέχει εφημερίδες και στη Βρετανία και τις ΗΠΑ. (Σ.τ.Μ.).

11. **S.L.A.** **Συμβιωτικός Απελευθερωτικός Στρατός, αμερικάνικη ομάδα ανταρτών πόλεων**, που ήταν ενεργή στην περίοδο 1973-1975. (Σ.τ.Μ.).

αυτόνομα αντικαπιταλιστικά κομμαντο

ΑΥΤΟΝΟΜΑ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΑ ΚΟΜΜΑΝΤΟ

(Συνέντευξη)

Ε.: Θά μπορούσατε νά κάνετε αρχικά μιά ιστορική αναδρομή;

Α.: Η εμφάνισή μας μπορεί νά τοποθετηθεί γύρω στά τέλη τοῦ 1977, στό κορύφωμα τής ριζοσπαστικής πάλης καί τών **assemblists**. Ο αριθμός τών ομάδων **assemblists** πολλαπλασιάστηκε εκείνη τήν εποχή κι οι ομάδες αυτές συμμετείχαν σ' όλους τους αγώνες και τους έδιναν έναν αυτονομίστικο καί ταξικό χαρακτήρα. Θά πρέπει νά ειπωθεί ότι αυτοί οι τομείς είχαν τότε μιά τεράστια κοινωνική σημασία κι η **assemblist** δυναμική τους κυριαρχούσε σέ πολλούς σημαντικούς αγώνες, που εκτυλίχθηκαν εκείνα τά χρόνια: Βιτόρια, Ρεντέρια, εργοστασιακοί αγώνες...

Η ΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ

Σάν ομάδες νέων πού αναπτύσσονται σ' αυτούς τούς τομείς, είδαμε τήν αναγκαιότητα νά στραφούμε στήν άμεση δράση, νά υπερασπίσουμε ένοπλα εκείνο γιά τό οποίο αγωνιζόμαστε. Μ' αυτό τόν τρόπο αποφασίσαμε νά συγκροτήσουμε μιά οργάνωση μέ αυτόνομα, σεπαρατιστικά κι αντικαπιταλιστικά χαρακτηριστικά· ο στόχος μας ήταν νά δημιουργήσουμε ένα πνεύμα λαϊκής αυτοάμυνας, δίχως μιά στρατιωτική ιεραρχία, σάν τής ΕΤΑ, που κι αυτή αγωνίζεται ένοπλα.

Ε.: Όμως αυτή η κατάσταση που περιγράφετε έχει αλλάξει σήμερα.

Α.: Αυτό είναι φανερό. Μέ τή νομιμοποίηση τών συνδικάτων καί τών πολιτικών κομμάτων, τό κράτος αρχίζει νά προωθεί μιά διαδικασία παραχώρησης ελευθεριών, γιά νά κλείσει τήν πόρτα σ' άλλες μορφές οργανώσεων, που προβάλλουν πολύ πιό επικίνδυνες απαιτήσεις. Προτού υλοποιηθεί η μεταρρύθμιση, στο Ευσκάδι, υπήρχε ένα αυτόνομο κίνημα **assemblist**, που επιδίωκε τήν επίτευξη μιάς εναλλακτικής εργατικής εξουσίας, που προτείνει τήν αυτοοργάνωση καί τήν αυτοδιεύθυνση σάν εναλλαγές στόν καπιταλισμό.

ΕΝΑ "ΔΑΜΑΣΜΕΝΟ" ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Σήμερα, εκείνο που κυριαρχεί είναι ένα πλαδαρό εργατικό κίνημα, μ' ελάχιστες ευτυχείς εξαιρέσεις, που δέ ζητάει τίποτα περισσότερο από μεγαλύτερους μισθούς καί βελτιώσεις, καί που δέχεται τήν υπάρχουσα κατάσταση. Γιά μάς, αυτή η αλλαγή δέν ήταν απλώς κάτι τυχαίο, είναι, πολύ περισσότερο, ο καρπός ενός συμφώνου ανάμεσα στόν καπιταλισμό και τό κομματικό σύστημα, προκειμένου νά υπάρχει ένα καλά πειθαρχημένο εργατικό κίνημα.

Σ' αυτό τό μετασχηματισμό τής εργατικής τάξης, τά συνδικάτα έχουν μιά ιστορική ευθύνη. Αφότου νομιμοποιήθηκαν, τά κεντρικά συνδικάτα ακολούθησαν μιά πολύ συγκεκριμένη πολιτική, ποζάροντας σάν οι μόνοι γνήσιοι εκπρόσωποι τών εργατών, περιθωριοποιώντας εκείνους που πιστεύουν στίς θέσεις τής αυτο-οργάνωσης όλων τών διαδικασιών διαπραγματεύσεων, συλλογικών συμφωνιών κλπ. ποινικοποιώντας τή συνέλευση κι εξαπολύοντας τήν καταστολή τών εργοδοτών ενάντια σ' όλους εκείνους που δέν εντάσσονται στά σχέδια τους.

Όλα αυτά, μέσα στά πλαίσια τής ανεργίας, τής κρίσης καί τής υπάρχουσας καταστολής, είχαν σά συνέπεια τό ότι μεγάλα εργατικά στρώματα, ιδιαίτερα τά λιγότερο μαχητικά, δεν εμπιστεύονταν την εργατική αυτονομία σάν ταξική πρακτική κι επενδύανε μέ τήν εμπιστοσύνη στά κόμματα καί τά συνδικάτα.

Ε.: Πώς βλέπετε τήν υπάρχουσα πολιτική κατάσταση: τίς τελευταίες εκλογές, τόν LOAPA (νόμος γιά τίς περιοχές τών αυτονομιστών).

Α.: Η νίκη τών σοσιαλιστών τόν Οκτώβρη ήταν σίγουρη. Η σοσιαλδημοκρατία ήρθε στήν εξουσία γιά νά ενισχύσει τίς διαδικασίες "δημοκρατικοποίησης", τίς οποίες εμείς αποκαλούμε διαδικασίες κοινωνικού ελέγχου, που δέν μπορούν νά πραγματοποιηθούν απ' τήν **UCD**[1]. Η πολιτική τους είναι ξεκάθαρη: αντιμάχονται έντονα τά στρώματα που δέν χάψανε τή μεταρρύθμιση, γιά νά κερδίσουν τήν εμπιστοσύνη τού στρατού καί τής ισπανικής ολιγαρχίας, τών πραγματικών στυλοβατών τής κατεστημένης εξουσίας. Στό μεταξύ, μέ τήν εφαρμογή μικρο-μεταρρυθμίσεων, όπως η απαλλοτρίωση τής Ραμάσα επιχειρούν ν' ανεβάσουν τό γόητρό τους μεταξύ τών ψηφοφόρων.

Τό σχέδιο Ζέν[2], τά βιομηχανικά μέτρα που πρόκειται νά πάρουν, δείχνει στήν ουσία τόν αληθινό χαρακτήρα τής σοσιαλδημοκρατικής κυβέρνησης καθώς επίσης τήν ανικανότητα τών αυτόνομων θεσμών ν' αντιδράσουν σ' αυτές τίς επιθέσεις τής κεντρικής κυβέρνησης.

Ε.: Ποιά είναι η ανάλυσή σας γιά τά στρώματα που έχουν υποστηρίξει τίς μεταρρυθμίσεις στο Ευσκάδι;

Α.: Πιστεύω ότι αναφέρεστε στό "χωριστικό" στρώμα. Εδώ θά πρέπει νά κάνω μιά διάκριση. Τό "χωριστικό" στρώμα είναι ένα φανερό συνονθύλευμα όπου βρίσκεις κάτι απ' όλα, από κείνους που απορρίπτουν μόνο τήν κυρίαρχη θεσμική τάξη, μέχρι εκείνους, σάν κι εμάς, που αμφισβητούν κάθε μορφή εξουσίας καί κάθε μορφή συμμετοχής στούς αστικούς θεσμούς.

Ε.: Πώς ταιριάζει η Henry Batasuna[3] μέσα στό φάσμα που έχετε μόλις περιγράψει;

Α.: Μολονότι γίνεται σήμερα μιά συζήτηση πάνω σ' αυτό τό θέμα μέσα στούς κόλπους τής ΗΒ θά τούς τοποθετούσαμε στήν α' ομάδα. Αυτό σημαίνει ότι αμφισβητούν τώρα τούς θεσμούς γιατί βασίζονται σ' ένα σύνταγμα, που έχει απορριφθεί, αλλά δέν αμφισβητούν αυτή καθαυτή τή δική τους παρουσία στούς θεσμούς. Μέ άλλα λόγια, άν μεταβληθεί αύριο η ισορροπία τών δυνάμεων, δέν πιστεύουμε ότι η ΗΒ θά έχει πρόβλημα νά διεκδικήσει τήν κυβέρνηση.

Επιπλέον, δεν θα πρέπει να ξεχνάμε ότι η ΗΒ συμμετέχει στο επίπεδο των δήμων που για μας δεν είναι παρά ένας κρίκος της αλυσίδας του καπιταλιστικού συστήματος κι επιπλέον ένας θεσμός που έρχεται σε αντίθεση με την πρακτική της λαϊκής αντιεξουσίας, της οποίας είμαστε υπέρμαχοι.

ΕΝΑ ΗΓΕΤΙΣΤΙΚΟ ΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΠΑΛΗΣ

Μιά άλλη πλευρά τής ΗΒ που πρέπει νά τονιστεί είναι τό ηγετίστικο όραμά της τής πάλης καί τό ιεραρχικό μοντέλο, μολονότι μή παραδοσιακό, που χρησιμοποιούν. Μέσα σ' αυτό τό συνασπισμό, μολονότι μιλάνε γιά αυτο-οργάνωση καί συνελεύσεις υπάρχουν ηγέτες τούς οποίους τούς έχουν μυθοποιήσει καί τούς έχουν κάνει ερμηνευτές τού επαναστατικού προτσές. Δείχνει, τέλος, την αμφίσημη θέση τους αναφορικά μέ τήν ταξική πάλη καί τήν εκλογικοκεντρική πολιτική τους.

Πέρα απ' όλα αυτά. Η ΗΒ έχει καταφέρει νά ενώσει τήν πλειοψηφία τών "χωριστικών" ομάδων στο Ευσκάδι. Αλλά δέν πρέπει νά ξεχνάμε ότι παραμένουν επίσης πολλοί αγώνες καί συγκεκριμένες περιπτώσεις, όπως τό εργοστάσιο, τό αντιπυρηνικό καί τό περιθωριακό κίνημα, οι άνεργοι κλπ. όπου η ταξική πάλη παίρνει παγκόσμιες διαστάσεις.

Ε.: Καί τί πιστεύετε γιά τό εθνικό πρόβλημα;

Α.: Γιά μάς, αυτό τό πρόβλημα συνδέεται μέ τήν ταξική πάλη. Δέν μπορούν νά υπάρξουν ξεχωριστές λύσεις. Δηλώνουμε αυτονομιστές, είμαστε Βάσκοι, είμαστε ένας λαός διαφορετικός απ' τούς άλλους τόσο από πολιτιστική άποψη όσο κι από άποψη έθνους και γλώσσας. Σαν αυτονομιστές, υιοθετούμε την πάλη για την ανεξαρτησία σα ρήξη με οποιαδήποτε μορφή εξάρτησης, εθνικής, οικονομικής, οικολογικής κλπ. διαμέσου της γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης, που είναι εγγύηση της αληθινής ανεξαρτησίας, σε αλληλεγγύη με άλλα έθνη και κοινότητες.

Ε.: Σέ τί διαφέρετε απ' τήν ΕΤΑ (στρατιωτική);

Α.: Λοιπόν, αρχικά, μπορούμε νά επισημάνουμε δυό κατηγορίες διαφορών απ' τή μιά μεριά, οργανωτικές διαφορές κι απ' τήν άλλη, ιδεολογικές διαφορές, ακόμα κι όταν είναι ξεκάθαρο ότι η μιά είναι συνέπεια τής άλλης. Στό οργανωτικό επίπεδο, θεωρούμε τήν ΕΤΑ σά μιά φοβερά ιεραρχική οργάνωση. Γιά μάς, αυτό είναι μιά σοβαρή αντίφαση. Η οργάνωσή μας απορρίπτει τόν έλεγχο κάποιων ανθρώπων πάνω σέ άλλους. Όλη η εξουσία λήψης αποφάσεων ανήκει στή συνέλευση, όπου κάθε επιμέρους ομάδα έχει πλήρη αυτονομία. Βασιζόμαστε στήν αυτοοργάνωση σάν οργανωτική μας μορφή καί στήν άμεση δράση σά μέθοδο πάλης μας.

Στό ιδεολογικό επίπεδο, οι διαφορές είναι κατάφωρες. Η ΕΤΑ ισχυρίζεται ότι καθοδηγεί τόν επαναστατικό αγώνα στό Ευσκάδι με στόχο την εναλλαγή **KAS**[4] καί γιά νά τό πετύχει αυτό, βασίζεται στά κόμματα που υποστηρίζουν κι αγωνίζονται γι' αυτή τήν εναλλαγή: **ANV, HASI, JARRAI**... Γιά μάς, κόμματα καί συνδικάτα είναι όργανα κοινωνικού ελέγχου. Μολονότι τά κόμματα διακηρύσσουν πως είναι επαναστατικά, είναι ουτοπικό τό νά θέλεις νά τά αναμορφώσεις, τό νά πείς ότι είναι "νέα" ή πιό επαναστατικά, γιατί, όσο περνάει ο καιρός, θά έχουν τήν ίδια λειτουργία: νά διευθύνουν καί νά ελέγχουν τούς αγώνες.

Είναι αδύνατο γιά μάς νά συλλάβουμε μιά στρατιωτική οργάνωση που να κατευθύνει μια επαναστατική διαδικασία. Αντιλαμβανόμαστε την ένοπλη πάλη σαν έναν τρόπο ανάπτυξης μιας μαζικής συνείδησης αυτοάμυνας, που θα γεννήσει μια μαζική επίθεση για την καταστροφή του συστήματος.

Οι διαφορές έχουν επίσης δειχθεί απ' τη σημερινή πρακτική μας. Η ΕΤΑ διεξάγει ένοπλη πάλη που κατευθύνεται βασικά ενάντια στην καταστολή. Εμείς αναπτύσσουμε μια πιο σφαιρική ένοπλη πάλη, όπου ο αγώνας ενάντια στην καταστολή είναι ένα πεδίο, όχι όμως το μόνο. Τα συνδικάτα, οι καπιταλιστές κλπ. είναι πεδία όπου επεμβαίνουμε, γιατί ο καπιταλισμός αναπτύσσεται εξίσου σ' αυτά τα πεδία.

Ε.: Και με την ΕΤΑ (πολιτικοστρατιωτική);

Α.: Γιατί νά μιλάμε για την ΕΤΑ (π.σ.). Πέρα απ' την ιεραρχική της σύνθεση, ο συμβιβασμός της με τη μεταρρύθμιση, την έχει φέρει σε κατάσταση μισο-αποσύνθεσης. Όπως και νάχει, θέλουμε απ' αυτή τη συνέντευξη να ξεκαθαρίσει τις θέσεις εκείνων που αντιμάχονται το σύστημα κι η ΕΤΑ (π.σ.) είναι πασίγνωστο ότι το ενισχύει.

ΑΝΑΧΑΙΤΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΛΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

Ε.: Αν η κυβέρνηση αποφάσιζε να διαπραγματευθεί αναφορικά με την εναλλαγή KAS, θα συνεχίζατε την ένοπλη πάλη;

Α.: Δε χωρεί αμφιβολία ότι σήμερα, τουλάχιστον απ' τη σκοπιά μας, υπάρχουν οι συνθήκες για ν' αναπτύξουμε την ένοπλη πάλη. Αυτό που θα πρέπει να δούμε είναι αν τα σημεία της εναλλαγής **KAS** θα ήταν επαρκή για ν' απαλύνουν τις συνθήκες που υπάρχουν σήμερα: την καταστολή σε κάθε τομέα, την άρνηση του Βάσκικου έθνους, την πολιτική της αναδιάρθρωσης. Κατά τη γνώμη μας, μερικά σημεία όπως "βελτιώσεις για την εργατική τάξη", ή "αντικατάσταση των καταπιεστικών φορέων με άλλους που θα είναι στην υπηρεσία του λαού" είναι πολύ διφορούμενες και θα δούμε αν η ανάπτυξή τους θ' αποδυναμώσει την εκστρατεία καταστολής των αφεντικών, που κατευθύνει το κεφάλαιο, ή αν η "βασκοποίηση" της αστυνομίας υπηρετεί το λαό ή τον καταπιέζει (όπως είχαμε ήδη την ευκαιρία να επαληθεύσουμε).

Όπως και νάναι, πιστεύουμε ότι η μορφή κι ο χαρακτήρας που θα έπαιρνε η ένοπλη αντίσταση στην προοπτική της εναλλαγής **KAS**, θα ήταν πολύ διαφορετικός από κείνον που διεξάγεται τώρα, γιατί ο βαθμός ελευθερίας θα ήταν πολύ μεγαλύτερος και θ' αρχίζαμε μια άλλη διαδικασία στην οποία θα έπρεπε να προσαρμοστούν οι μορφές δράσης, αν αυτό χρειαζόταν φυσικά.

Ε.: Πώς βλέπετε την έκβαση της υπάρχουσας κατάστασης;

Α.: Αρχικά, θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε το γεγονός ότι ο μετασχηματισμός του καπιταλισμού κι ο εκφυλισμός του εργατικού κινήματος έχουν οδηγήσει σε νέες μορφές οργάνωσης και δράσης κι οι παραδοσιακές ιδέες και λεξιλόγιο στερούνται πια νοήματος. Σε συνάφεια μ' αυτή τη χρεοκοπία των παραδοσιακών μορφών οργάνωσης, βοηθάμε την αναγέννηση ή την ανάπτυξη άλλων μορφών που υποδηλώνουν, για μας, την κατεύθυνση της επαναστατικής διαδικασίας: οι περιθωριακοί αγώνες, ο αντιμιλιταρισμός, οι οικολογικοί αγώνες, οι αγώνες ενάντια στη μισθωτή εργασία κι όλοι εκείνοι που το σύστημα και τα μαντρόσκυλά του, οι κομματικοί γραφειοκράτες, δεν είναι διατεθειμένοι να ανεχθούν, μια που θα τους αμφισβητούσαν πραγματικά.

ΕΝΑΣ ΜΑΚΡΟΧΡΟΝΙΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

Για μας, το ζήτημα που ανακίνησαν αυτές οι μορφές πάλης, είναι να συνειδητοποιήσουμε ότι ο αγώνας θα είναι μακρόχρονος και να προετοιμαστούμε γι' αυτόν, μην ξεχνώντας ποτέ ότι οι μέθοδοι και μορφές οργάνωσης αυτών των αγώνων θα καθορίσουν τον τύπο κοινωνίας για τον οποίο αγωνιζόμαστε.

Ε.: Τελειώνοντας, μήπως θέλετε να προσθέσετε κάτι;

Α.: Αυτά που είπαμε στη συνέντευξη δεν διεκδικούν το χαρακτήρα συνταγής. Είναι μια ανάλυση διαφορετική, πιστεύουμε, απ' όσες έχουν γίνει ως τώρα.

Αυτό που θέλουμε είναι να καταλάβουν οι άνθρωποι ότι κανένας δεν πρόκειται να λύσει τα προβλήματά τους, ούτε εμείς ούτε άλλοι. Η έκβαση της παρούσας κατάστασης θα προκύψει όταν οι άνθρωποι αρχίσουν να είναι ακτιβιστές, δίχως να εμπιστεύονται το μέλλον τους σε οποιονδήποτε το θέλει' όταν θα είναι πεπεισμένοι ότι δίχως αυτο-οργάνωση θα μας πουλήσουν ξανά.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1. Ένωση Δημοκρατικού Κέντρου (**UCD**) Νεο-φρανκικός συνασπισμός, που δημιουργήθηκε για να φέρει σε πέρας τη μετάβαση απ' το φρανκισμό στη δημοκρατία. Τώρα έχει διαλυθεί κι ένα μέρος του έχει προσχωρήσει στους σοσιαλδημοκράτες ενώ ένα άλλο στην υπερσυντηρητική δεξιά της **Fraga Iribarne**.
2. Ειδική Βόρεια Ζώνη: στρατιωτικοπολιτικό σχέδιο για τη χώρα των Βάσκων.
3. Χένρυ Μπατασούνα: Ενωμένος Λαός. Εκλογικός συνασπισμός με ριζοσπαστική εθνικιστική βάση, που συσπειρώνει διαφορετικές οργανώσεις και που στην πραγματικότητα δεν είναι παρά το πολιτικό και θεσμικό μέτωπο (στους δήμους) της ΕΤΑ (στρατιωτικής).
4. Εναλλαγή **KAS**: Μεταβατικό πρόγραμμα που παρουσίασε ο συνασπισμός ριζοσπαστικών εθνικιστικών κομμάτων. Υποστηριζόταν απ' την ΕΤΑ (στρατιωτική).

Συνέντευξη που πήραν απ' τίς Αυτόνομες Ομάδες τής φυλακής Σεγκόβια, σύντροφοι τής "Ισπανικής Ομοσπονδίας Αναρχικών Ομάδων" (FIGA), πάνω στό πρόβλημα τής ένοπλης πάλης, τήν αντιδραστική λειτουργία τής CNT καί πιθανές μελλοντικές εξελίξεις τής αντικαπιταλιστικής πάλης.

φυλακὲς της σεγκὸβια

Τί εννοείτε λέγοντας "Αυτόνομες Ομάδες" καί ποιά είναι, σέ τελική ανάλυση, η ιδεολογική σας τοποθέτηση;

Πρώτα απ' όλα θά πρέπει νά τονίσουμε ότι δέν εκπροσωπούμε τό σύνολο τής Αυτονομίας, παρά μόνο τούς εαυτούς μας, μέσα απ' τίς εμπειρίες μας. Πιστεύουμε ότι ανήκουμε στό χώρο τής Αυτονομίας.

Προτού τό Ισπανικό Κράτος δολοφονήσει τόν Σαλβαντόρ Πούιγκ Άντιχ τό Μάρτη τού 1974, άνθρωποι που δρούσαν ανεξάρτητα, απορρίπτοντας κόμματα κι εργατικά συνδικάτα κι ονομάζονταν αυτόνομοι σέ ορισμένους κύκλους, δέν είχαν ακόμα αναπτύξει έναν πλατύτερο συντονισμό γιά νά πετύχουν μεγαλύτερα αποτελέσματα. Τήν εποχή περίπου αυτής τής δολοφονίας, εξαπολύθηκε μιά σειρά επαναστατικών ενεργειών που έφεραν μαζί τους ένα σχέδιο συντονισμού μέ άλλες ομάδες παρόμοιου χαρακτήρα στήν περιοχή τής Μαδρίτης.

Σ' ότι αφορά τή Βαρκελώνη, στά τέλη τού 1969 υπήρχαν ήδη Αυτόνομες Ομάδες, μερικές απ' τίς οποίες εξελίχθηκαν σέ Αυτόνομες Εργατικές Ομάδες, υποβιβαζόμενες έτσι σέ μιά στενή εργατίστικη διάσταση. Απ' τήν άλλη μεριά, υπήρχαν μερικοί νεαροί σύντροφοι που είχαν εμπλακεί πραγματικά στήν ένοπλη πάλη κι αργότερα συγκρότησαν τό **MIL**.

Αρχικά, ξεκινήσαμε από μιά σειρά μίνιμουμ συμφωνιών, σέ αντίθεση μέ τίς κλασικές οργανώσεις τού παρελθόντος που συνήθως χρειάζονταν κάποια πολύ σχηματική θεωρία που νά ισχύει γιά όλα τά επίπεδα. Στή Βαρκελώνη αυτές οι μίνιμουμ συμφωνίες απλοποιήθηκαν στή θεωρητική καί πρακτική εξέλιξη τού "Προγράμματος τών Επιτροπών Βιομηχανικών Εργατών", μιάς οργάνωσης που δημιουργήθηκε στίς αρχές τής δεκαετίας τού '70, καί συνένωσε μιά ολόκληρη σειρά οργανώσεων που απόρριπταν τήν κηδεμονία τού Κ.Κ. Η οργάνωση αυτή αυτοπροσδιορίστηκε σάν αντικαπιταλιστική, αυτόνομη, αντισυνδικαλιστική, αντιεξουσιαστική καί μυστική.

Ώς τότε οι Αυτόνομες Ομάδες ταυτίζονταν μέ τούς "Ανεξάρτητους" τής Μαδρίτης, τό **MIL** καί σ' ένα μικρότερο βαθμό τή **GOA**, έχοντας ήδη συγκροτήσει μιάν οργάνωση μέ τά δικά της θεωρητικά/πρακτικά σχέδια κι ενσωματωμένη στό "Πρόγραμμα". Στά μέσα τού 1974 εσωτερικές διαφωνίες αναφορικά μέ τό "Πρόγραμμα" έκαναν πολλούς ανθρώπους νά προσχωρήσουν σέ διάφορα κόμματα ή συνδικάτα. Άλλοι παρέμειναν πιστοί σ' αυτή, έχοντας όμως διάφορες ιδεολογικές αποχρώσεις: αντιεξουσιαστισμό, αντισυνδικαλισμό κλπ. Τελικά, κατέληξαν νά συνενωθούν μέ ότι είχε απομείνει απ' τίς ομάδες τής Βαρκελώνης καί κατόπιν μ' εκείνες τής Μαδρίτης καί τής Βαλένθια.

Τώρα είμαστε όλοι ενωμένοι στή βάση μίνιμουμ συμφωνιών που μπορούν νά συνοψιστούν σ' ότι έχουμε ήδη πεί.

Αρνούμαστε νά φτιάξουμε ή ν' αναπτύξουμε μιά νέα "ιδεολογία", τήν ιδεολογία τής αυτονομίας. Παλεύουμε ενάντια στόν παγκόσμιο καπιταλισμό κι ο συντονισμός μας ξεκινάει από μιά μίνιμουμ συμφωνία δράσης: κατάργηση τής μισθωτής εργασίας καί τού εμπορεύματος' καταστροφή τού Κράτους καί κάθε μορφής εξουσίας' καταστροφή τών φυλακών κι όλου τού κατασταλτικού μηχανισμού τού Κράτους.

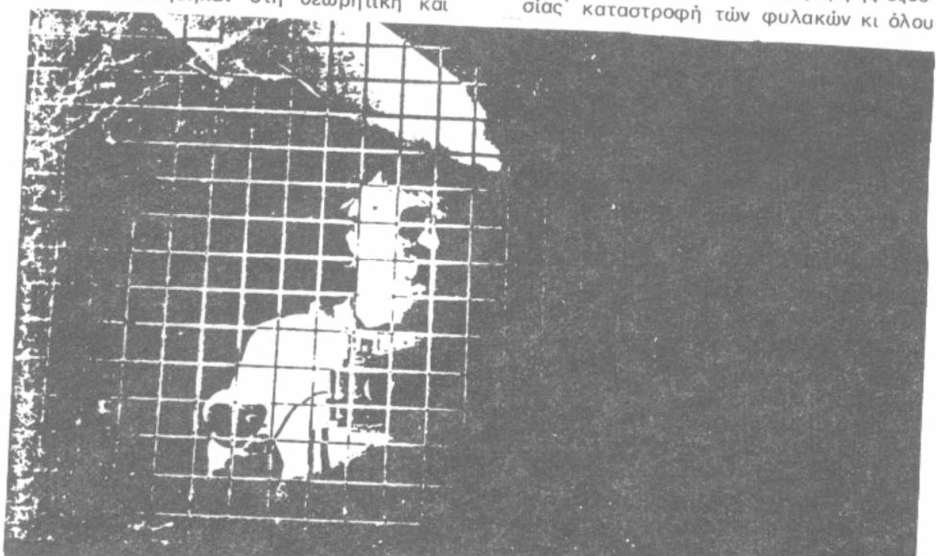
Βλέπουμε τήν οργάνωση μόνο γιά συγκεκριμένους στόχους. Η πρακτική μας είναι η θεωρία μας καί βάζουμε τή θεωρία μας σέ πρακτική. Είμαστε ενάντια στίς ιδεολογίες, στοιχεία διαχωρισμού μέσα στό αληθινό κομμουνιστικό κίνημα. Θάταν επομένως, παράλογο, νά υιοθετήσουμε μιά ιδεολογική τοποθέτηση εφόσον είμαστε ενάντια σέ κάθε ιδεολογία. Αυτό που μπορούμε νά κάνουμε είναι νά επεξεργαστούμε μιά θεωρία τής ανάπτυξης τού σημερινού καπιταλισμού, τής τωρινής κατάστασης τού κομμουνιστικού κινήματος, τού έργου μας, τών επιτυχιών καί τών σχετικών αποτυχιών μας.

Θεωρούμε τήν αυτονομία τού ατόμου σάν τήν άρνηση κάθε μεταβίβασης τής ευθύνης σέ οποιοδήποτε επίπεδο: οργάνωση, δράση, προπαγάνδα κλπ. Κάθε μεταβίβαση τής ευθύνης γεννάει εξουσία, γιατί κάθε αντιπροσώπευση εκφυλίζεται αργά ή γρήγορα. Η αληθινή αυτονομία τού ατόμου, κι η αυτονομία μιάς ομάδας ή τάξης, πραγματώνεται όταν αναλαμβάνει τίς δικές του επαναστατικές ευθύνες, τίς δικές του παγκόσμιες ευθύνες μπροστά στό κεφάλαιο.

Πιστεύετε ότι είναι δυνατό ν' αναδιοργανωθεί η ζωή, μέ τόν ένα ή τόν άλλο τρόπο στή βάση τών αναρχικών αρχών;

Ένα απ' τά πρώτα σημεία που συμφωνούμε όλοι είναι ότι, έχοντας σά στόχο τό συντονισμό ομάδων, βάζουμε τίς ιδεολογίες σέ δεύτερη μοίρα, καί δίνουμε προτεραιότητα στήν πρακτική καί τίς ανάγκες μας, στή βάση μίνιμουμ συμφωνιών. Ένας αναρχικός μπορεί, συνακόλουθα, νά συμφωνεί απόλυτα πάνω σ' αυτή τή βάση. Στήν πραγματικότητα, υπάρχουν άνθρωποι ανάμεσά μας που προσδιορίζονται σάν αναρχικοί. Αυτό δέν σημαίνει ότι υποστηρίζουμε τήν αναρχική ιδεολογία, αλλά ότι, σέ συμφωνία μέ τόν πρώτο ορισμό, είμαστε ενάντια στά κόμματα, τά συνδικάτα καί τή μισθωτή εργασία.

Πώς οραματίζεστε τότε τήν αναδιοργάνωση τής κοινωνίας, λογουχάρη, τίς ανθρώπινες σχέσεις καθώς καί τίς παραγωγικές;

Πιστεύουμε ότι δέν πρέπει νά υπάρχει ο διαχωρισμός που υπάρχει σήμερα ανάμεσα στήν εργασία καί τή μελέτη, αλλά ότι πρέπει νά υπάρχει μιά ολόκληρη σειρά δραστηριοτήτων διαμέσου τών οποίων θά γίνεται η εργασία. Αυτές δέν θά πληρώνονται φυσικά καί θά συνδέονται μέ τίς ανάγκες τής κοινότητας, στοχεύοντας στή χρήση κι απορρίπτοντας τόν καθαρό καταναλωτισμό. Δέν θεωρούμε αναγκαστικά τήν εργασία σάν κάτι που πρέπει νά γίνει μέσα σέ 8 ή 5 ώρες˙ μέ τή λέξη εργασία εννοούμε τή δημιουργικότητα όχι τήν καθαρή σκλαβιά που διαδραματίζεται σήμερα. Τή θεωρούμε σάν κάτι που βασίζεται στίς ανάγκες τής κοινωνίας κι όχι σέ οικονομικά οφέλη.

Θά μπορούσαμε λοιπόν νά πούμε ότι οι Αυτόνομες Ομάδες είναι μιά ειδικά αναρχική οργάνωση;

Όχι ούτε ειδικά αναρχική, ούτε ειδικά μαρξιστική. Γιά μάς ο συντονισμός τών αυτόνομων ομάδων είναι μιά οργάνωση που καθορίζεται απ˙ τούς συγκεκριμένους σκοπούς της. Έχουμε ήδη πεί ότι παραμερίζουμε τήν ιδεολογία γιά χάρη μιάς πρακτικής κατάλληλης γιά τήν τωρινή κοινωνική κατάσταση. Δέν θέλουμε νά περάσουμε χρόνια ολόκληρα συζητώντας διάφορα πράγματα ώστε νά φτιάξουμε μιά βαρύγδουπη πολιτική θεωρία καί μετά ν˙ αρχίσουμε νά δουλεύουμε μέ βάση αυτή.

Απορρίπτουμε τήν αλλοτρίωση που προκαλεί η υιοθέτηση μιάς συγκεκριμένης ιδεολογίας καί προσπαθούμε ν˙ αποφύγουμε μιά συγκεντροποίηση τών καθηκόντων. Κάθε άτομο οποιασδήποτε ομάδας πρέπει νά είναι υπεύθυνο στό επίπεδο τού συντονισμού γιά δράση, τής προπαγάνδας, κλπ. Ποτέ δέν μεταβιβάζουμε τήν ευθύνη σέ κάποιον άλλο, κάθε άτομο πρέπει ν˙ αποδέχεται τήν ευθύνη του στό ακέραιο. Συναντιόμαστε κι οργανωνόμαστε στή βάση συγκεκριμένων σκοπών˙ όταν αυτοί καθαυτοί οι σκοποί έπαυαν νά υπάρχουν, η οργάνωση ανακοίνωνε τή διάλυσή της.

Πώς βλέπετε τήν CNT;

Γιά νά είμαστε σαφείς, θ˙ απαντήσουμε σ˙ αυτή τήν ερώτηση σέ δυό μέρη. Ιστορικά, η **CNT** είχε τή δυνατότητα νά πραγματοποιήσει τήν επανάσταση στά 1936, αφού συνέτριψε τή στρατιωτική ανταρσία σχεδόν από μόνη της. 4 μήνες αργότερα, συμμετείχε στό σχηματισμό μιάς μή επαναστατικής, ή καλύτερα αντεπαναστατικής, κυβέρνησης μέ 4 υπουργούς. Δέ συμφωνούμε μέ τήν ιδέα τού προσωπικού λάθους από μέρους τής Μοντσένυ ή τού Γκαρθία Ολιβέρ, αλλά πιστεύουμε ότι η οργανωτική δομή τής **CNT** ήταν που επέτρεψε μιά τέτοια κατάσταση. Η **CNT** που μεταμορφώθηκε από συνδικάτο σέ επαναστατική οργάνωση πρίν καί στή διάρκεια τού πραξικοπήματος, δέν ήξερε πώς ν˙ ανταπεξέλθει σέ μιά τέτοια κατάσταση, καί παράλυσε όταν ήρθε η αποφασιστική στιγμή. Μετά απ˙ αυτό έγινε έρμαιο μιάς κυβέρνησης που ήταν σχεδόν εξίσου αντιδραστική μ˙ εκείνη που έφερε τό πραξικόπημα.

Κατ˙ αρχήν, η ανασύσταση τής **CNT** αναβίωσε τό επίμαχο θέμα μέσα στίς Αυτόνομες Ομάδες. Μερικοί θεωρούσαν βάσιμη τή δυνατότητα αλλαγής που αντιπροσώπευε η **CNT**˙ άλλοι σκέπτονταν ότι επρόκειτο γιά ένα πολιτικό σφάλμα, που ευνοούσε η αυταπάτη ότι τά πράγματα αλλάζουν μέ τή δημοκρατία. Επίσης, πίστευαν ότι προτού δοθεί τό πράσινο φώς στή **CNT** ήταν αναγκαία μιά ανάλυση τής εξέλιξης τού Ισπανικού καπιταλισμού καί τού εργατικού καί κοινωνικού κινήματος. Εκείνοι που πίστευαν ότι η **CNT** ήταν μιά βάσιμη επιλογή, τό έκαναν στή βάση τής ακόλουθης ανάλυσης: η οργάνωση θά συγκέντρωνε όλες τίς καθαρά αντιεξουσιαστικές κι αντικαπιταλιστικές τάσεις, εμψυχώνοντας έτσι όλες τίς δυνάμεις που επιδίωκαν τήν κοινωνική αλλαγή σ˙ ολόκληρη τή χώρα. Έτσι στή βάση αυτής τής ανάλυσης συμμετείχαν στήν ανασύσταση τής **CNT**, δίχως νά εγκαταλείψουν εξαιτίας αυτού τίς Αυτόνομες Ομάδες.

Σήμερα, μετά τήν τετράχρονη εμπειρία τής παρουσίας τής **CNT** μέσα στό κοινωνικό κίνημα, η κριτική μας είναι η ίδια μ˙ εκείνη που μπορεί νά γίνει σέ οποιαδήποτε συνδικαλιστική οργάνωση ή κόμμα σά στοιχείο ενσωμάτωσης που χρησιμοποιεί ο καπιταλισμός γιά νά διατηρήσει τήν ισορροπία του. Πιστεύουμε, επίσης, ότι υπάρχουν επαναστατικοί πυρήνες μέσα στή **CNT**, οι οποίοι όμως, μολονότι έρχονται, κατάφωρα, σέ αντίθεση μέ τή συνδικαλιστική γραφειοκρατία, δέν μπορούν νά εξελιχθούν πρός μιά ξεκάθαρη τοποθέτηση.

Μπορούμε λοιπόν νά πούμε ότι είστε ενάντια στή CNT;

Ναί, στό μέτρο που είναι μιά συνδικαλιστική οργάνωση. Θά πρέπει όμως νά τονίσουμε ότι δέν μάς κατέχει κάποια συγκεκριμένη φοβία απέναντι στή **CNT**: απλώς εμπίπτει στήν κριτική που κάνουμε γιά τά κόμματα καί τά συνδικάτα, στό βαθμό που δέν τά θεωρούμε κατάλληλα όργανα γιά μιά κοινωνική επανάσταση.

Χωρίς αμφιβολία, έχει συμβεί σέ μερικούς από μάς νά ανήκουν στή **CNT** σάν άτομα κι αυτό είχε διάφορες συνέπειες. Πραγματικά, όταν συνελήφθηκαν οι σύντροφοι τής Βαρκελώνης, τόσο η αστυνομία όσο κι ο προπαγανδιστικός μηχανισμός του κεφάλαιου έκαναν ότι μπορούσαν γιά νά τούς εμφανίσουν σάν τήν "ένοπλη πτέρυγα" της **CNT**. Αυτό τό αρνήθηκαν τόσο μπροστά στήν Γκουάρντια Σιβίλ όσο καί στούς δικαστές καθώς καί σέ ανακοινωθέντα που έστειλαν αργότερα απ˙ τή φυλακή. Τό μόνο που βρήκε η αστυνομία ήταν μερικές ταυτότητες μέλους τής **CNT** σέ κάποια σπίτια μας, γιατί μερικοί είχαν προσχωρήσει στή **CNT** απ˙ τήν αρχή˙ ωστόσο, ότι παρουσίασε η αστυνομία σάν "τεκμήρια" δέν ανταποκρίνεται στήν πραγματικότητα.

Πώς βλέπετε τή FAI;

Ποια απ˙ όλες; Γιατί υπάρχουν αρκετές, δέν είναι έτσι;

Τό μόνο στοιχείο που έχουμε γιά νά κρίνουμε είναι η συγκέντρωση που έγινε στίς αρχές τού 1977. Η κριτική μας είναι ότι δέν μάς φαίνεται σωστό νά συναντιούνται άνθρωποι, χωρίς πραγματική βάση, μέ σκοπό νά οικοδομήσουν κατευθείαν μιά πλήρη οργάνωση, δοσμένου ότι άν υπήρχαν οι ομάδες βάσης που ισχυρίζονταν ότι αντιπροσωπεύουν, δέν είχαν κατάφωρα καμιά συγκεκριμένη πρακτική. Αλλά, τελικά, δέν πιστεύουμε ότι γιά τήν ώρα υπάρχει η **FAI**.

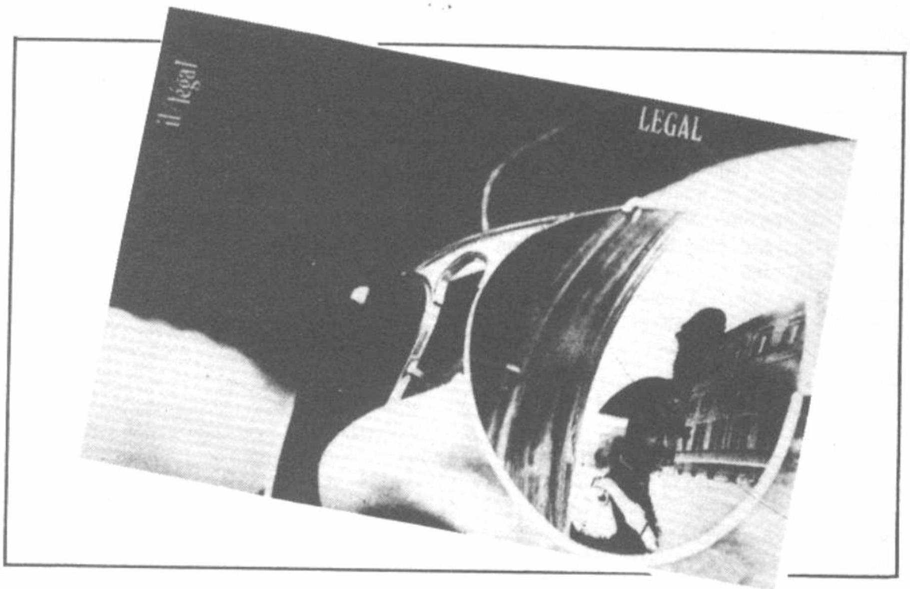
Τώρα, άν πρόκειται ν˙ αναφερθούμε στήν ιστορική **FAI**, τά πράγματα γίνονται πιό περίπλοκα. Η κριτική μας γιά τήν ιστορική **FAI** είναι η ακόλουθη: Μολονότι μιά επαναστατική κατάσταση είχε γίνει εφικτή χάρη στή χρήση τής ένοπλης πάλης, πιστεύουμε ότι τό κίνημα της **FAI** ξεκίνησε απ˙ τήν αυθόρμητη οργάνωση τών εργατών γιά νά προφυλακτούν απ˙ τούς πιστολέρο τών αφεντικών στήν αρχή τής δεκαετίας τού ˙20, αλλά μεταμορφωνόμενη σέ μόνιμη οργάνωση, έφτασε στό σημείο νά υποκαταστήσει τήν εργατική τάξη στό πεδίο τών δικών της καθηκόντων. Αναγνωρίζουμε ότι δημιούργησε μιάν επαναστατική κατάσταση, αλλά υποστηρίζουμε ότι υπήρξε εξίσου ανίκανη μέ τή **CNT** στό νά κάνει τήν επαναστατική προοπτική νά θριαμβεύσει. Πιστεύουμε ότι αυτή η έλλειψη πρωτοβουλίας είναι η λογική συνέπεια μιάς έλλειψης ξεκάθαρων ιδεών αναφορικά μέ τόν τρόπο που πρέπει ν˙ αναλάβει τά καθήκοντά της η εργατική τάξη, δίχως νά μεταβιβάσει ποτέ τίς ευθύνες της σέ κανένα.

Τό άλλο λάθος που βλέπουμε στή **FAI** είναι ότι ανέλαβε τό ρόλο τής ιδεολογικής διεύθυνσης τής **CNT** σάν αναρχική, πράγμα που ευνόησε τήν είσοδο διανοούμενων˙ κι αυτές οι ομάδες διανοούμενων ήταν που απέτρεπαν πάντα τά πράγματα ώστε νά φθάσουν σέ μιάν επαναστατική έκβαση.

Επικαλείστε συνέχεια τήν ένοπλη πάλη, αλλά, όπως ξέρετε, υπάρχουν κι άλλες οργανώσεις που επιδίδονται στήν ένοπλη πάλη, λογουχάρη η ΕΤΑ ή η GRAPO. Τί σκέπτεστε γιά τήν ένοπλη πάλη καί γι˙ αυτές τίς οργανώσεις;

Γιά μάς η επαναστατική ένοπλη πάλη, η ριζοσπαστική αμφισβήτηση τού κεφάλαιου είναι η μόνη μορφή συγκεκριμένης πάλης ενάντια στή θεσμοποιημένη καταστολή τού Κράτους˙ δέν βλέπουμε λοιπόν τό λόγο γιατί δέν θά ˙πρεπε νά τή χρησιμοποιούν οι προλετάριοι.

Ωστόσο, έχουμε μιά διαφορετική άποψη γιά τήν ένοπλη πάλη στήν οποία επιδίδονται οι δυό οργανώσεις που αναφέρατε. Στήν περίπτωση τής ΕΤΑ, συμφωνούμε άν πρόκειται γιά ζήτημα στρατηγικής αναφορικά μέ τήν πάλη ενάντια στό Κράτος˙ τώρα, άν αυτή ασκείται γιά τήν οικοδόμηση τού Βασκικού "σοσιαλιστικού" Κράτους, τότε δέν συμφωνούμε. Πιστεύουμε ότι η

ΕΤΑ θά πρέπει νά εκθέσει ξεκάθαρα τό σοσιαλιστικό της σχέδιο' σ' ότι αφορά αυτό, η στρατιωτική ΕΤΑ μάς φαίνεται πιό συγκεκριμένη, άν κι όχι όσο θά 'πρεπε.

Σ' ότι αφορά την **GRAPO**, η πρώτη ασυνέπεια που παρατηρούμε είναι ότι πολεμάει ένοπλα υπέρ μιάς δημοκρατίας' γιατί ακόμα κι ένας συντηρητικός θά πολεμούσε υπέρ μιάς δημοκρατίας, ακόμα καί δίχως όπλα. Η δεύτερη ασυνέπεια που βλέπουμε είναι ότι η **GRAPO** εμφανίστηκε ακριβώς τήν εποχή τής μετάβασης απ' τή δικτατορία στή δημοκρατία κι εμφανίστηκε μέ αντιφασιστικά σχέδια, ενώ στήν πραγματικότητα ένα συγκεκριμένο σχέδιο ένοπλης πάλης δέν ήταν δυνατό, εκείνη τήν εποχή, παρά μόνο σέ αντικαπιταλιστικές βάσεις που υπερβαίνουν τήν εξέλιξη τού Κράτους. Ο φασισμός κι η δημοκρατία είναι δυό μορφές καπιταλιστικής κυριαρχίας. Η τρίτη ασυνέπεια είναι ότι κανένας, κι ειδικά εμείς, δέν μπορεί νά καταλάβει τίς περισσότερες ενέργειές τους, δοσμένου ότι μόνο ένα μικρό μέρος απ' αυτές μπορεί νά δικαιολογηθεί από επαναστατική άποψη.

Πώς βλέπετε τή FIGA;

Λοιπόν, πρώτα απ' όλα μάς λείπουν οι πληροφορίες δοσμένου ότι έτυχε νά γνωριστούμε στή φυλακή καί δέν έχουμε κάνει μεγάλες συζητήσεις. Επιπλέον, δέν θυμόμαστε καμιά ενέργειά σας που νά μάς δώσει κάποια ιδέα γιά τό πού βαδίζετε. Πέρα απ' αυτό, μάς δίνετε τήν εντύπωση ότι διεκδικείτε τήν κατάληψη τής θέσης τής ιστορικής **FAI**.

Πόσα άτομα που ανήκουν στίς Αυτόνομες Ομάδες βρίσκονται στή φυλακή αυτή τή στιγμή;

Γύρω στά 30.

Ταυτίζεστε μέ κινήματα άλλων χωρών;

Ταυτιζόμαστε μέ τό αυτόνομο κίνημα' συγκεκριμένα μέ τό αντίστοιχο Γαλλικό, Ιταλικό, Γερμανικό... Οι Αυτόνομες Ομάδες δέν είναι ένα εθνικιστικό αλλά ένα διεθνιστικό κίνημα' σέ τελική ανάλυση, η πρακτική είναι που μάς ταυτίζει μέ άλλες ομάδες κι οργανώσεις.

Πώς νομίζετε ότι πρέπει νά είναι σήμερα η πάλη τών φυλακισμένων;

'Εχουμε πεί συχνά ότι δέν θέλουμε οικονομική αλληλεγγύη, νά μάς στέλνει ο κόσμος ρούχα, τρόφιμα κλπ. Η μόνη αλληλεγγύη που καταλαβαίνουμε είναι εκείνη στή δράση. Καταλαβαίνουμε σά βοήθεια πρός τούς φυλακισμένους, ενέργειες που οδηγούν στήν απελευθέρωσή τους καθώς επίσης καί τήν παγκόσμια επίθεση ενάντια στό καπιταλιστικό σύστημα.

Σάς έχει βοηθήσει η CNT;

Μερικοί από μάς στήν αρχή τής φυλάκισής μας καί κατά τή διάρκεια τών πρώτων μηνών έπαιρναν σταθερά οικονομική βοήθεια απ' τή **CNT**. Ακόμα καί τώρα μάς στέλνουν πότε-πότε χρήματα διάφορα συνδικάτα όπως τών εργατών τής χημικής βιομηχανίας τής Βαρκελώνης. Απ' τήν άλλη μεριά, όμως, θά πρέπει νά προσθέσουμε ότι η **CNT** έχει σαμποτάρει, επίσης, διαδηλώσεις ή συγκεντρώσεις που οργανώθηκαν γιά νά μάς υποστηρίξουν, όπως εκείνη τού **Manleu** στά 1978.

Πώς βλέπετε τή σημερινή νεολαία;

Στή σημερινή νεολαία υπάρχουν διάφορες πλευρές που πρέπει νά πάρουμε υπόψη. Μεγάλοι τομείς αυτής τής νεολαίας αρνούνται νά υιοθετήσουν τό ρόλο τού εκμεταλλευτή, εκμεταλλευόμενου ή μεσάζοντα σ' αυτό τό είδος εκμετάλλευσης, κοντολογής αρνούνται τή μισθωτή εργασία.

Σήμερα ο καπιταλισμός μπορεί νά παραχωρήσει στόν εαυτό του τήν πολυτέλεια τού ν' αφήσει ορισμένους τομείς τής νεολαίας στά περιθώρια τών παραγωγικών κυκλωμάτων, όχι όμως στό περιθώριο τών κυκλωμάτων τού καταναλωτισμού. Αυτή η περιθωριοποίηση έχει δείξει ξεκάθαρα τήν αληθινή φύση τού κεφάλαιου, γεννώντας μιά γενικευμένη άρνηση καί μιά επαναστατική συνείδηση στούς ίδιους νεολαιίστικους τομείς. Η άμεση οικειοποίηση ρούχων, τροφίμων, βιβλίων κλπ. έχει γίνει μιά γενικευμένη πρακτική ανάμεσα στούς νέους, προκειμένου νά ικανοποιήσουν τίς καθημερινές τους ανάγκες. Μ' αυτό τόν τρόπο παίρνουν πίσω ένα μικρό μέρος απ' όσα μάς κλέβει ο καπιταλισμός.

Πώς οραματίζεστε τήν καθημερινή ζωή στό δρόμο;

Πέρα απ' τό γεγονός ότι απολαμβάνουμε περισσότερο εκεί παρά εδώ, η καθημερινή ζωή καθορίζει τήν κοινωνική σου τοποθέτηση. Γιά μάς, η ένοπλη πάλη είναι η πάλη ενάντια σέ μιά κοινωνία πού δέν μάς επιτρέπει ν' αναπτυχθούμε σάν ολοκληρωμένα άτομα.

Θεωρείτε τή ληστεία μέσο επιβίωσης;

Ο συντονισμός τών ομάδων, στό μέτρο που είναι ένα σχέδιο δράσης ή κοινής δράσης, απαιτεί ορισμένα οικονομικά μέσα προκειμένου νά λειτουργήσει. Γιά τήν ώρα δέν έχουμε τίποτα ενάντια στήν προσφυγή στήν απαλλοτρίωση, προκειμένου νά καλύψουμε τίς προσωπικές μας ανάγκες όταν είναι αναγκαίο... Φυσικά, δέ ζούμε απ' τίς απαλλοτριώσεις σάν ομάδα, γιατί μερικοί από μάς δουλεύουν ενώ άλλοι όχι. Μέ άλλα λόγια, ο καθένας οργανώνει τή ζωή του όπως μπορεί κι όπως θέλει. Οπωσδήποτε, δέν αφιερώνουμε όλες μας τίς προσπάθειες σ' αυτό, μολονότι οι ενέργειες που έχουμε κάνει ανήκουν σ' αυτή τή σφαίρα. Υπάρχουν μερικές που δέν θέλουμε ν' αποκαλύψουμε γιά κατάφωρους λόγους κι άλλες που τίς διεκδίκησαν ομάδες όπως η **GRAPO** ή η **FRAP**, καί γιά τίς οποίες ακόμα καί καταδικάστηκαν. Θά πρέπει νά έχουν τούς λόγους τους...

Δέν νομίζετε ότι σέ τελική ανάλυση, η χειραφέτηση τών εργατών είναι έργο τών ίδιων κι όχι άλλης κοινωνικής τάξης;

Ναί, φυσικά, γιατί παρά τό γεγονός ότι μερικοί από μάς δέν είναι μισθωτοί, θεωρούμε τούς εαυτούς μας αναπόσπαστο κομμάτι τού προλεταριάτου. Τό ότι δέν μάς εκμεταλλεύονται στό εργοστάσιο, δέ σημαίνει ότι καταπιεζόμαστε λιγότερο μέσα σέ κοινωνικές σχέσεις που μεσολαβούνται απ' τήν εξουσία καί τό χρήμα. Η δική μας έννοια τού προλετάριου συμπεριλαμβάνει όλους εκείνους τούς οποίους τό κεφάλαιο έχει στερήσει απ' τά μέσα παραγωγής.

Νομίζετε ότι η επανάσταση είναι

εφικτή σήμερα, παίρνοντας, πρώτα απ' όλα, υπόψη τήν μακρο-δομή τού κεφάλαιου, τά μέσα επικοινωνίας κλπ.;

Νομίζουμε ότι τό γαλλικό κίνημα τού Μάη '68 έδειξε ξεκάθαρα ότι οι συνθήκες γιά μιά κοινωνική επανάσταση υπήρχαν πραγματικά, μέ μιά μεγαλύτερη δυνατότητα στίς χώρες όπου είναι περισσότερο αναπτυγμένος ο καπιταλισμός.

Μού φαίνεται ότι υπάρχει μιά αντίφαση σ' αυτά που λέτε, γιατί οι υπερανεπτυγμένες χώρες όπως οι ΕΠΑ βρίσκονται πολύ πιό μακριά απ' τήν επανάσταση απ' ότι στό παρελθόν. Τουλάχιστον αυτή είναι η γνώμη μου. Τί πιστεύετε εσείς;

Κανένας από μάς δέν ξέρει τίς ΕΠΑ, ξέρουμε όμως όντως χώρες όπως η Ιταλία, η Γαλλία κλπ. καί νομίζουμε ότι υπάρχουν οι συνθήκες γιά μιά επανάσταση.

Δέν πιστεύετε ότι ο Μάης '68 ήταν μιά αποτυχία στό μέτρο που δέν αποκρυσταλλώθηκε τίποτα τό συγκεκριμένο καί δέν διασώθηκε καμιά απ' τίς κατακτήσεις που επιτεύχθηκαν;

Σέ καμιά περίπτωση δέν τόν θεωρούμε αποτυχία, αλλά αντίθετα σάν τό πρότυπο μιάς επανάστασης που είναι εφικτή σέ μιά ανεπτυγμένη χώρα. Υπήρξε παρόμοια μιά ρήξη μέ τήν παραδοσιακή αριστερά – που καπέλωνε κι εκμεταλλευόταν τήν προλεταριακή εξέγερση καί που έγινε τότε ένας μηχανισμός μέσα στό καπιταλιστικό σύστημα.

Εκείνο που βρήκαμε αρνητικό στούς επαναστάτες τού Γαλλικού Μάη ήταν η ανικανότητά τους νά εκμεταλλευτούν, όπως θά μπορούσαν νά είχαν κάνει, τό γεγονός ότι τά συνδικάτα καί τά κόμματα αποκαλύφτηκαν ότι αποτελούσαν στοιχεία τής καπιταλιστικής ολοκλήρωσης. Τά κόμματα καί τά συνδικάτα είναι η αριστερά κι η άκρα αριστερά τού κεφάλαιου. Τά προγράμματά τους είναι ξεκάθαρα εκείνα τού κεφαλαίου' τό μόνο που θέλουν είναι νά βελτιώσουν τή διεύθυνσή του, όχι νά τό απορρίψουν. Μόνο οι σιτουασιονιστές έβγαλαν τά σωστά θεωρητικά συμπεράσματα εκείνη τήν εποχή. Ο Μάης '68 ήταν τό σπέρμα κι όχι ο θάνατος τής σύγχρονης επανάστασης.

Λοιπόν, λέτε ότι κάνετε τήν επανάσταση οι ίδιοι αυτή τή στιγμή;

Μά φυσικά, οπωσδήποτε δέν είμαστε παράλογοι. Καί τουλάχιστον επεξεργαζόμαστε μιά ανάλυση τού περιβάλλοντος στό οποίο βρισκόμαστε κι όλων τών δυνάμεων που παρεμβαίνουν προκειμένου νά δράσουμε ανάλογα μ' έναν αποφασιστικό τρόπο. Πιστεύουμε ότι μόνο όταν αναλύεις τόν εχθρό βρίσκεις τούς συμμάχους σου.

Τότε θά πρέπει νά συμφωνείτε μέ τή φόρμουλα τού Μπακούνιν όταν λέει: "Η ελευθερία τών άλλων είναι προυπόθεση τής δικής μου ελευθερίας";

Φυσικά, συμφωνούμε απόλυτα.

Πιστεύετε ότι μέ τή δομή που έχετε θά καταφέρετε νά ανατρέψετε τήν καπιταλιστική κοινωνική τάξη καί τή βάση που τή στηρίζει;

Ναί. Επαναλαμβάνουμε όμως ότι ο συντονισμός τών Αυτόνομων Ομάδων δημιουργήθηκε γιά τήν οργάνωση συγκεκριμένων καθηκόντων καί, κατά κάποιο τρόπο, σάν τό μόνο μέσο που θά μάς οδηγήσει στήν επανάσταση. Δοσμένου ότι ο συντονισμός τών Αυτόνομων Ομάδων δέν είναι μιά παραδοσιακή οργάνωση κι ότι αντιμετωπίζαμε τότε μιά συγκεκριμένη κατάσταση διαφορετική απ' τή σημερινή, είμαστε έτοιμοι νά επανεξετάσουμε τή μορφή τής οργάνωσης.

Γιά τήν ώρα δέν εμπιστεύεστε καμιά άλλη οργάνωση έξω απ' τίς Αυτόνομες Ομάδες;

Πρώτα απ' όλα δέν διεκδικούμε τήν επαναστατική αποκλειστικότητα. Στήν πραγματικότητα, πιστεύουμε ότι μπορούμε νά διαφωνούμε μέ μιά οργάνωση στό θεωρητικό επίπεδο κι αντίθετα νά συμφωνούμε απόλυτα μέ τήν πρακτική της. Όλα αυτά είναι σχετικά. Παρόμοια, πιστεύουμε ότι μιά οργάνωση μπορεί νά πετύχει τόν τάδε ή τόν δείνα στόχο σύμφωνα μέ τά μέσα που χρησιμοποιεί.

Θεωρείτε τούς εαυτούς σας πολιτικούς κρατούμενους;

Όχι, τούς θεωρούμε αιχμάλωτους τού συστήματος.

Πώς βλέπετε τούς ποινικούς κρατούμενους;

Αυτοί που ονομάζουμε ποινικούς ή "κοινωνικούς" κρατούμενους είναι μιά συνέπεια τού παραλογισμού καί τού παρά φύση χαρακτήρα τού καπιταλιστικού συστήματος. Δέν είναι τυχαίο τό ότι η πλειοψηφία τους προέρχεται απ' τό προλεταριάτο. Προσπάθησαν νά ξεφύγουν απ' τή φτώχεια στήν οποία τούς έχει καταδικάσει τό κεφάλαιο, δίχως νά παίρνουν υπόψη τίς κοινωνικές ή παραγωγικές σχέσεις. Μερικοί έχουν αποκτήσει μιά επαναστατική συνείδηση διαμέσου τής πάλης στίς φυλακές. Είχαμε τόσο θετικές όσο κι αρνητικές εμπειρίες μαζί τους όπως ακριβώς μ' εκείνους που αυτο-αποκαλούνται πολιτικοί κρατούμενοι.

Πιστεύουμε ότι έχουν τίς ίδιες επαναστατικές δυνατότητες μ' έναν εργάτη καί, σάν κι αυτόν, όλα εξαρτώνται απ' τό τί κάνει κανείς γι' αυτό.

Πώς βλέπετε τούς κρατούμενους που βρίσκονται στή φυλακή γιατί προσπάθησαν νά υιοθετήσουν καπιταλιστικούς ρόλους;

Αρνούμαστε τή φυλακή ακόμα καί γιά έναν αστό, έχει νόημα μόνο μέσα στό καπιταλιστικό σύστημα. Πιστεύουμε ότι σ' ένα κομμουνιστικό σύστημα, όλες οι αντικοινωνικές συνήθειες θά συζητούνται απ' όλα τά μέλη τής αντίστοιχης κοινότητας καί θά βρίσκεται μιά ικανοποιητική λύση γιά κάθε ατομική περίπτωση. Η φυλακή, κι αυτό έχει επιβεβαιωθεί, δέν προσφέρει θετικά αποτελέσματα. Υπάρχει μόνο στό μέτρο που τό καπιταλιστικό σύστημα είναι ανίκανο νά επιλύσει τίς ίδιες του τίς αντιφάσεις.

Συμπεριλαμβάνετε καί τούς φασίστες που είναι φυλακισμένοι στήν Κιουντάτ Ρεάλ;

Επαναλαμβάνουμε, κάθε συγκεκριμένη περίπτωση πρέπει νά εξετάζεται καί η λύση νά δίνεται διαμέσου τής κοινότητας. Στήν περίπτωση τών φασιστών τής Κιουντάτ Ρεάλ πιστεύουμε ότι θά 'πρεπε νά φάνε μιά σφαίρα στό κεφάλι κι ότι αυτό θά γίνει!

Έχετε νά προσθέσετε τίποτ' άλλο σ' αυτή τή συνέντευξη;

Φυσικά, έχουμε νά πούμε ένα σωρό πράγματα, αλλά θά περιμένουμε μιά άλλη ευκαιρία, ώστε νά μήν σάς ταλαιπωρήσουμε.

(Μεταφράστηκε απ' τό περιοδικό **Anarchist Insurrection**)

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΦΕΘΟΥΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ

Υπάρχουν περίπου 40 αναρχικοί κρατούμενοι στήν Ισπανία πρός τό παρόν, οι περισσότεροι απ' τούς οποίους κρατούμαστε στήν Καραμπανσέλ (Μαδρίτη), στή Σε-

γκόβια καί στή Βαρκελώνη, έχοντας ήδη καταδικαστεί ή περιμένοντας καταδίκη, γιά απαλλοτριώσεις που εκτελέσαμε μέ τό σκοπό νά εφοδιάσουμε τή **CNT** μέ τά κεφάλαια που χρειάζεται απεγνωσμένα, εξαιτίας τού ότι η Ισπανική Κυβέρνηση αρνιέται νά επιστρέψει σ' αυτή τήν οργάνωση τά περιουσιακά της στοιχεία τά οποία αρπάχτηκαν απ' τούς φασίστες κατά τήν ανταρσία τής 18 Ιούλη 1936, σέ μιά προσπάθεια νά καταπνίξουν τίς επαναστατικές βλέψεις τού ισπανικού λαού. Η τωρινή αξία τών υπαρχόντων αυτών (οικήματα, έντυπο υλικό, τρέχοντες λογαριασμοί κλπ.) ανέρχεται σέ 2 δισεκατομμύρια πεσέτες (10 εκατομμύρια λίρες στερλίνες). Παράδοξα, η **CNT** βρίσκεται ακόμα σέ κατάσταση χρόνιας έλλειψης κεφαλαίων γιά νά πληρώσει νοίκια γιά τά κτίριά της, νά τυπώσει προπαγανδιστικό υλικό καί νά φέρει σέ πέρας άλλες αναρχικές δραστηριότητες.

Στήν περίπτωσή μου, σάν απάντηση σ' όλες τίς κατηγορίες εναντίον μου — 5 συνολικά που αντιστοιχούν σέ φυλάκιση 32 1/2 χρόνων — διακήρυξα ανοιχτά μπροστά στούς δικαστές ότι έκανα ένοπλη ληστεία μέ σκοπό νά ξαναπάρω πίσω (νά ξαναπάρω πίσω μέ τή βία γιατί η κυβέρνηση δέν μάς αφήνει άλλη εκλογή) ένα μικρό μέρος από ότι είχε αποσπαστεί μέ τή βία απ' τή **CNT**. Αρκετές εφημερίδες μεταξύ τών οποίων η "Ελ Παΐς" (ημερήσια εφημερίδα τής Μαδρίτης μέ τή μεγαλύτερη κυκλοφορία στήν Ισπανία) δημοσίεψαν ένα μέρος τής απολογίας μου μπροστά στό δικαστήριο. Μιά που κάθε κυβέρνηση εκπροσωπεί τά συμφέροντα τής άρχουσας τάξης, ανεξάρτητα απ' τόν τύπο καθεστώτος που τυχαίνει νά υπάρχει σέ κάθε χώρα ή χρονική περίοδο, καί μιά που η κυβέρνηση τού Φράνκο (που πέρασε τό "Νόμο τής πολιτικής ευθύνης" μέ τόν οποίο κατάφερε ν' αρπάξει τήν περιουσία τής **CNT** γύρω στά τέλη τού Εμφύλιου Πολέμου), αντιπροσώπευε τά συμφέροντα τού καπιταλισμού, οι καπιταλιστικές αρχές είναι εκείνοι που ευθύνονται πραγματικά γιά τά προβλήματα τής **CNT**. Γι' αυτό τό λόγο κατεύθυνα τίς ενέργειές μου κατά τών τραπεζών, τήν πραγματική καρδιά τού καπιταλιστικού συστήματος.

Βέβαια, ούτε η **CNT** ούτε οι αναρχικοί που βρισκόμαστε τώρα στή φυλακή προσπαθούσαμε απλά καί μόνο νά επανακτήσουμε μέρος ατομικής ιδιοκτησίας, αφού η ατομική ιδιοκτησία είναι κάτι ολότελα ξένο μέ τά ιδανικά μας. Ο σκοπός μας στήν προσπάθεια νά ξαναδώσουμε στή **CNT** τουλάχιστον ένα μέρος τών περιουσιακών στοιχείων που έχασε, ήταν απλά νά υπερασπίσουμε τή συλλογική ιδιοκτησία τού επαναστατικού εργατικού κινήματος.

Όπως όλοι ξέρουν, κάθε αναρχικός απορρίπτει τήν ύπαρξη τού Κράτους σάν περιττή καί επιζήμια καί συνακόλουθα απορρίπτει όλους τούς νόμους του... Ωστόσο, μελετώντας τόν Ισπανικό Ποινικό Κώδικα, ανακαλύπτουμε ότι όλοι εκείνοι οι αναρχικοί που έχουν καταδικαστεί γιά ότι οι δικαστές ονομάζουν "εγκλήματα κατά τής ιδιοκτησίας", είναι στήν πραγματικότητα δικαιωμένοι γιά τίς πράξεις τους από αυτόν τόν ίδιο τόν κώδικα. Λογουχάρη, τό άρθρο 8 τού Κώδικα αναφέρει ότι άν ένα άτομο ενεργεί υπερασπίζοντας τόν εαυτό του ή τά δικαιώματά του ή εκείνα κάποιου άλλου, τότε αυτό τό πρόσωπο απαλλάσσεται από κάθε ποινική ευθύνη καί δέν μπορεί νά καταδικαστεί, εφόσον:

1. Τό πρόσωπο αυτό έχει υποστεί παράνομη επίθεση.
2. Χρησιμοποίησε λογικά μέτρα μέ σκοπό νά αποκρούσει τέτοια επίθεση καί
3. Δέν προκάλεσε τήν κατάσταση.

Ολοφάνερα η ανταρσία τών στρατιωτικών στίς 18 Ιούλη 1936 αποτελεί παράνομη επίθεση. Τό έγκλημα τής στρατιωτικής ανταρσίας τιμωρείται μέ ποινή κάθειρξης από 20 χρόνια μέχρι καί θανατική ποινή (ώς τό 1978 που καταργήθηκε η ποινή τού θανάτου). Σέ σχέση μέ τή χρήση λογικών μέτρων, είναι επίσης φανερό τό ότι από τή στιγμή που — όπως έχω ήδη εκθέσει — οι στρατιωτικοί ήταν οι επιτιθέμενοι, μικρές ομάδες οπλισμένων αναρχικών δέν μπορούσαν ενδεχόμενα ν' ασκήσουν τόση δύναμη όσο ένας ολόκληρος στρατός. Όσο γιά τήν τρίτη προυπόθεση, είναι φανερό ότι η **CNT**, τής οποίας ο σκοπός είναι νά χειραφετήσει όλους τούς εργάτες, ποτέ δέν θά ήθελε ή θά χρειαζόταν νά προκαλέσει τό στρατό.

Τό ίδιο (8ο) άρθρο επίσης δηλώνει ότι ένα πρόσωπο απαλλάσσεται εξίσου από οποιαδήποτε ποινική ευθύνη άν, ενώ προσπαθώντας ν' αποφύγει κάποια βλάβη καταπατεί δικαιώματα άλλου προσώπου, εφόσον:

1. Η ζημιά που προκάλεσε ήταν μικρότερη από τή βλάβη που προσπαθούσε ν' αποφύγει.
2. Δέν είχε επίτηδες προκαλέσει τήν κατάσταση.

Σέ σχέση μέ τήν πρώτη προυπόθεση, κάθε ζημιά που προκλήθηκε από ενέργειές μας υπήρξε άπειρα μικρότερη από τό κακό που προκλήθηκε στή **CNT** μετά τήν αρπαγή τών περιουσιακών της στοιχείων. Όσο γιά τή δεύτερη προυπόθεση, είναι γεγονός ότι αυτή η κατάσταση δέν δημιουργήθηκε επίτηδες ούτε απ' τή **CNT** ούτε από κάποιο μέλος της.

Έτσι χρησιμοποιώντας τήν απλή εφαρμογή τού νόμου, όλοι οι αναρχικοί που βρίσκονται τώρα στή φυλακή θά έπρεπε ν' αθωωθούν από τά δικαστήρια, έχοντας καλύψει τά αναγκαία γιά ν' απαλλαγούν.

Καί δέν είναι μόνο αυτά... Οι τελευταίες ποινικές μεταρρυθμίσεις καθώς καί η νομολογία τού Ανώτατου Δικαστηρίου, έχουν δεχτεί ότι οι υπογραμμένες ομολογίες καί μόνο δέν είναι πιά επαρκείς αποδείξεις ενοχής. Ήδη η πλειονότητα τών ελευθεριακών που εκτίουν σήμερα μακρόχρονες καταδίκες στήν Ισπανία, έχει καταδικαστεί μέ βάση αποδείξεις όχι περισσότερες από τέτοιου είδους "ομολογίες", υπογραμμένες κάτω από τήν πίεση τρομερών βασανιστηρίων (σωματικών καί ψυχολογικών) στά οποία υποβλήθηκαν από θηριώδεις μπάτσους που χρησιμοποιούν τή νομική κάλυψη τού **LEY ORGANIKA/1980** (τούς λεγόμενους αντιτρομοκρατικούς νόμους), που πέρασε τήν εποχή τής "Νέας Δημοκρατίας", επιτρέποντας στήν αστυνομία νά συλλαμβάνει οποιονδήποτε, νά τόν κρατά σέ απομόνωση καί νά τόν ανακρίνει γιά διάστημα μέχρι 10 ημερών χωρίς τήν παρου-

σία δικηγόρου. Αυτός ο νόμος σημαίνει ότι πολλοί από μάς έχουν καταδικαστεί από τήν "Αουντιένθα Ναθιονάλ", (ειδικό δικαστήριο που δικάζει κατηγορούμενους γιά "τρομοκρατικές" πράξεις) εξαιτίας απίστευτων κατηγοριών τής αστυνομίας.

Τώρα κανένας δέν πιστεύει ότι η νίκη τού **PSOE** (Ισπανικό Σοσιαλιστικό Κόμμα) στίς γενικές εκλογές τού περασμένου χρόνου καί στίς δημοτικές εκλογές τής 8 Μάη αυτού τού χρόνου, έχει φέρει κάποια αλλαγή στήν κοινωνικοπολιτική κατάσταση εδώ. Οι Σοσιαλιστές μπορεί νά είναι στήν κυβέρνηση αλλά δέν έχουν καμιά πραγματική δύναμη γιατί αυτή συνεχίζει νά βρίσκεται στά χέρια αυτών που πάντα τήν είχαν: τού στρατού, τών τραπεζών καί τής καθολικής εκκλησίας.

Έτσι, ενώ ένας φασίστας στρατιώτης αφέθηκε πρόσφατα ελεύθερος "λόγω ελλείψεως ενοχοποιητικών στοιχείων", τή στιγμή που ο ρόλος του σέ μιά αποτυχημένη συνωμοσία γιά τήν ανατροπή τής κυβέρνησης ήταν ολοφάνερος, εμείς οι αναρχικοί μένουμε στή φυλακή μετά από μακροχρόνια απομόνωση. Εκτός αυτού, οι φασίστες κρατούμενοι απολαμβάνουν κάθε είδους ανέσεις καί ευκολίες ενώ τήν ίδια στιγμή οι αναρχικοί αντιμετωπίζουν συνθήκες πολύ χειρότερες.

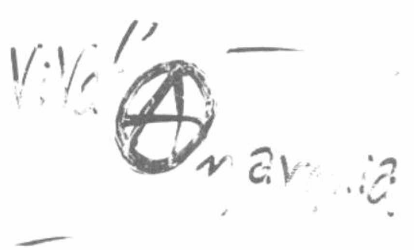
Πολλοί πολιτικοί έχουν υποσχεθεί νά επιστρέψουν τήν περιουσία τής **CNT** από τότε που οι Σοσιαλιστές ήρθαν στήν εξουσία, συμπεριλαμβανόμενου τού Προέδρου τού ίδιου (Φελίπε Γκονζάλεθ), τού υπουργού Οικονομικών (Μιγκουέλ Μπογιέρ) καί τού προέδρου τής δικαστικής επιτροπής τού Κοινοβούλιου (Μάριο Γκαρθία Ολιβά). Τό τελευταίο ανακοινωθέν αναφέρει ότι ο νόμος τής "πολιτικής ευθύνης" που πέρασε επί Φράνκο (βλ. πιό πάνω σ' αυτή τήν επιστολή) "καθαγίασε τήν αρχή τής ένοπλης ληστείας", προσθέτοντας ότι "η επιστροφή αυτών τών περιουσιακών στοιχείων είναι κάτι που δέν μπορεί ν' αναβληθεί άλλο." Συνεπώς αναγνωρίζεται τό αίτημα τών αναρχικών γιά αποζημίωση. Γιατί τότε εμείς παραμένουμε στή φυλακή; Καί γιατί δέν έχει πληρωθεί καμιά αποζημίωση;

Άν η αμνηστία είναι ένα μόνιμο αίτημα όσο υπάρχουν φυλακές, είναι τώρα μιά αναμφισβήτητη αναγκαιότητα γιά όλους τούς ελευθεριακούς κρατούμενους στήν Ισπανία, παίρνοντας υπόψη τήν αδικία τής κατάστασής μας. Μ' αυτή τή λογική πιστεύω ότι η διεθνής αλληλεγγύη θά μπορούσε νά είναι εξαιρετικά σημαντική. Ωστόσο θά ήθελα νά ξεκαθαρίσω ότι αυτό τό άρθρο αντανακλά τίς δικές μου προσωπικές απόψεις καθώς κι εκείνες τού Μανουέλ Νογκάλες Τόρο (εργάτη αυτοκινήτων στήν αυτοκινητοβιομηχανία τής Σήατ στή Βαρκελώνη) που συμφωνεί απόλυτα μ' αυτό τό άρθρο. Δυστυχώς δέν ξέρουμε ακόμα τίς απόψεις άλλων συντρόφων διότι οι πιό πολλοί από αυτούς βρίσκονται φυλακισμένοι στήν Καραμπανσέλ τής Μαδρίτης.

Αναρχικός χαιρετισμός σ' όλους τούς συντρόφους στήν Βρετανία από τή φυλακή τής Σεγκόβια.

ΖΗΤΩ Η **CNT**. ΖΗΤΩ Η ΑΝΑΡΧΙΑ. ΑΜΝΗΣΤΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ.

Φιντέλ Μανρίκε Γκαρίδο (Αγωνιστής τής **CNT**)

ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΜΗΡΟΙ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Σ' ένα άρθρο που έγραψα πρόσφατα (δημοσιευμένο στήν τελευταία τρίμηνη **Black Flag**) εξήγησα γιατί οι Αναρχικοί Κρατούμενοι στήν Ισπανία πρέπει νά αφεθούν ελεύθεροι, χρησιμοποιώντας απλώς τούς κανόνες τού Ισπανικού Ποινικού Κώδικα.

Ωστόσο, δέν θά πρέπει νά εκπλαγείτε μαθαίνοντας ότι ακόμα βρισκόμαστε στή φυλακή άν καί είναι αλήθεια ότι η κυβέρνηση βρίσκει όλο καί πιό δύσκολο τό νά αποκρύψει τό γεγονός ότι είμαστε περισσότερο όμηροι τού κράτους παρά τρομοκράτες (όπως θά ήθελαν νά πιστεύει ο κόσμος). Παρακινημένη απ' αυτό καί σέ μιά προσπάθεια νά ασκήσει πίεση στήν κυβέρνηση γιά νά κάνει κάτι, η Εθνική επιτροπή τής **CNT** έστειλε μιά ανακοίνωση στά μαζικά μέσα ενημέρωσης στίς 2 Νοέμβρη 1983. Αυτή η ανακοίνωση έριξε πολύ φώς στό γεγονός ότι καμιά αποζημίωση δέν έχει ακόμα πληρωθεί στή **CNT** από τότε που τά περιουσιακά της στοιχεία είχαν κατασχεθεί από τούς φασίστες τού Φράνκο στά τέλη τού Ισπανικού εμφύλιου πολέμου (1936-1939), ούτε έχει αφεθεί ελεύθερος κανένας αναρχικός κρατούμενος. Αλλά όπως ακριβώς η **CNT** προσπαθεί νά πιέσει τήν κυβέρνηση νά ενεργήσει έτσι καί η κυβέρνηση προσπαθεί νά πιέσει τή **CNT** νά πάρει μέρος στίς εκλογές τών εργατικών "επιτροπών" κι επομένως προσπαθεί νά ενσωματώσει τή **CNT** στό καπιταλιστικό σύστημα. Άν καί ένας τέτοιος κυβερνητικός εκβιασμός είναι προφανώς απαράδεκτος γιά τή **CNT**, γίνεται ολοένα καί πιό φανερό ότι αυτές οι πιέσεις καί οι ελιγμοί (που έχει προκαλέσει η κυβέρνηση τού **PSOE**), έχουν δημιουργήσει σοβαρές διαμάχες μέσα στή **CNT**. Αυτές οι αντιθέσεις χρειάζονται παραπέρα εξηγήσεις αλλά λόγω τών πολύπλοκων συνεπειών μιά τέτοια εξήγηση απαιτεί ένα ξεχωριστό άρθρο.

Συνοπτικά λοιπόν η κυβέρνηση έχει προτείνει ότι άν η **CNT** συμφωνήσει νά πάρει μέρος στίς εκλογές γιά τίς "εργατικές επιτροπές" — απαρνούμενη έτσι τίς αρχές τής άμεσης δράσης — τότε είναι έτοιμη νά πληρώσει αποζημίωση στή **CNT** καί νά ελευθερώσει όλους τούς αναρχικούς κρατούμενους. Αυτό δείχνει ότι η κυβέρνηση ξέρει πολύ καλά ότι δέν είμαστε ούτε επικίνδυνοι τρομοκράτες ούτε εγκληματίες (άν είμαστε τότε δέν θά ήταν τόσο ανυπόμονοι γιά νά μάς ελευθερώσουν) καί αποδεικνύει ότι δέν ασκούσαμε παρά τά δικαιώματά μας προσπαθώντας νά αποκτήσουμε μέ ένοπλο αγώνα (δέν μάς είχε μείνει άλλη εκλογή) κάποια αποζημίωση γιά τή **CNT**. Η στάση τών πολιτικών τής Ισπανίας έχει γίνει απάνθρωπη κι εγκληματική στό έπακρο, από τό γεγονός ότι προσπαθούν νά μάς χρησιμοποιήσουν σάν ανταλλάξιμα εμπορεύματα μέ σκοπό νά εξαναγκάσουν τή **CNT**.

Στό μεταξύ — δείχνοντας ότι στήν Ισπανία δέν είναι διαφορετικά τά πράγματα από αλλού — τό νέο τού θανάτου ενός αναρχικού κρατούμενου έκανε τήν εμφάνισή του στούς τίτλους τών εφημερίδων. Στίς 30 Οκτώβρη 1983, ο Γιακίντο Αβάλος Καρντόνα, ένας ελευθεριακός κρατούμενος στή φυλακή τής Καραμπανσέλ (Μαδρίτη), βρέθηκε κρεμασμένος στό κελί του. Άν καί αρκετές εφημερίδες υπαινίχθηκαν κακόβουλα ότι ίσως δολοφονήθηκε απ' τούς ίδιους τούς συντρόφους του, δέν χωρεί αμφιβολία ότι αυτοκτόνησε. Αυτό μάς είπαν σύντροφοι απ' τήν Καραμπανσέλ, όπως καί ένας δικηγόρος (καί αγωνιστής τής **CNT**) που αργότερα ερεύνησε τήν υπόθεση. Μιά δικαστική έρευνα κατέληξε στό ίδιο συμπέρασμα: αυτοκτονία. Έχοντας πεί όλα αυτά, δέν υπάρχει καμιά αμφιβολία, ωστόσο, γιά τό ότι αυτή η αυτοκτονία ήταν προφανώς ένα επακόλουθο τών στερήσεων που υφίσταται κανείς στή φυλακή καί επομένως τό κράτος πρέπει νά αναλάβει όλη τήν ευθύνη γιά τό θάνατο αυτό. Η τελευταία αυτοκτονία ανεβάζει τό σύνολο τών αναρχικών που πέθαναν φυλακισμένοι εδώ σέ 3, τά τελευταία 5 χρόνια.

Τό Μάρτη τού 1978 ο Αουγκουστίν Ρουέδα Σιέρα πέθανε στήν Καραμπανσέλ εξαιτίας βασανιστηρίων στά οποία τόν υπέβαλαν δεσμοφύλακες, κι ακόμα τόν Ιούλη τού 1980 ο Χόρχε Ραφαέλ Μπενάγιας βρέθηκε κρεμασμένος στό κελί του σ' αυτή τή φυλακή στή Σεγκόβια.

Όπως μπορείτε νά δείτε, τά καθεστώτα αλλάζουν, οι κυβερνήσεις αλλάζουν, αλλά η καταστολή ενάντια στό Ισπανικό ελευθεριακό κίνημα συνεχίζεται καί υποθέτω πως θά συνεχιστεί καί κάτω απ' τήν τελευταία "σοσιαλιστική" κυβέρνηση τού Φελίπε Γκονζάλεθ. Αυτή η μακροχρόνια παράδοση καταστολής ανατρέχει στό 1868 που ο Φανέλι έφθασε στήν Ισπανία νά διαδώσει αναρχικές ιδέες καί νά ενισχύσει τήν Πρώτη Διεθνή. Όπως ο Ντιέγκο Αβάδ ντε Σαντιγιάν έγραψε στό "Στρατηγική καί τακτική": "Οι αναρχικοί στήν Ισπανία έχουν κυνηγηθεί περισσότερο από τά άλλα Ισπανικά εργατικά κινήματα από κάθε καθεστώς διαδοχικά. Πάντα υπήρχε ο πιό στενός δεσμός ανάμεσα στούς αναρχικούς καί τίς φυλακές, τίς διώξεις καί τά βασανιστήρια."

Φιντέλ Μανρίκε Γκαρίδο
(αγωνιστής τής **CNT**)
Φυλακές τής Σεγκόβια

"ΠΑΡΑΝΟΜΕΣ" ΟΥΣΙΕΣ: ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΒΕΒΑΙΗ ΕΠΙΒΙΩΣΗ

Ένα ακόμη πεδίο, όπου θα συναντήσουμε την πάλη α-μεσα στην ατομική ελευθερία (Μαρκήσιος Ντε Σαντ) και την κοινωνική επανάσταση (Μαρά), την σύγκριση των προσωπικών επιθυμιών και του ηδονιστικού εγωκεντρισμού, με τις ανάγκες του συνόλου και την πολιτική αντιπαράθεση. Η πρώτη τάση υποστηρίζει την απόλυτη ελευθερία, τη νομιμοποίηση και ελεύθερη διακίνηση κάθε "παράνομης" ουσίας. Η δεύτερη, μιλάει για τον κίνδυνο κοινωνικής αδρανοποίησης και σωματικής φθοράς που προκαλούν αυτές οι ουσίες.

ΠΡΩΤΑ ΜΙΑ ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ ΟΠΤΙΚΗ

Θέλω να ξεκινήσω με τα λόγια του D. Cooper από τις "Ριζικές ανάγκες". Ενώ αυτός σε ένα προηγούμενο βιβλίο του ("Γραμματική της Ζωής") συνιστούσε την εμπειρία του L.S.D. σαν το δρόμο προς την ελευθερία, κοιτάζοντας περισσότερο πολιτικά και διαλεκτικά στις "ριζικές ανάγκες", λέει:

"...Παρόλο που ορισμένες ψυχεδελικές ουσίες όπως το L.S.D., διαθέτουν μια ισχυρή δυνατότητα "οικοδόμησης", δεν μπορεί κανείς να ανακαλύψει τις ριζικές ανάγκες με μια αμπούλα ή με ένα χάπι, αλλά μόνο μέσα από την πολιτική πράξη. Οι όροι και το πλαίσιο που καθόρισα παλιότερα (στην "Γραμματική της Ζωής") για τη λήψη του L.S.D. είναι τόσο αυστηροί, ώστε δε μπορεί κανείς να τη συμβουλέψει -και οπωσδήποτε σε καμιά περίπτωση μέσα στο χάος της ευρωπαϊκής πολιτικής πραγματικότητας. Είναι προτιμότερο να κάνει κανείς οργασμικό έρωτα και προωθεί ενεργητικά την γέννηση της κοινωνικής επανάστασης. Σε ό,τι αφορά τα μαλακά ναρκωτικά, όπως η κάνναβις, θα πρέπει να καταργηθούν οι νόμοι που στρέφονται ενάντια στην κατοχή τους. Αλλά δεν αντιπροσωπεύει καμιά σπουδαία απελευθέρωση της εμπειρίας μας, ιδιαίτερα όσο παραμένει αξεδιάλυτα δεμένη με τους καπιταλιστές της μαφίας των σκληρών ναρκωτικών. Δεν υπάρχει καμιά απελευθέρωση σε ένα κομμάτι χασίς. Πάντως είναι αλήθεια ότι βρισκόμαστε μπρος στην αστική νομιμότητα σαν τέτοια που είναι: ανακηρύσσει παράνομη την διεθνή μαφία των ναρκωτικών και νόμιμη την μαφία των πολυεθνικών εταιριών..."

ΟΙ ΟΠΑΔΟΙ ΤΗΣ "ΜΕΘΗΣ"

Ο μεταφυσικότερος των αντιψυχιάτρων και οπαδός του Nixon, Thomas Szasz, στο βιβλίο του "Τελετουργική Χημεία", υποστηρίζει την μη παρέμβαση της ιατρικής επιστήμης στο τομέα "χρήση" ή "μη χρήση ναρκωτικών" -άραγε, η ιατρική είναι αυτή που καθορίζει τους όρους αυτού του χοντρού παιχνιδιού;—, ανάγοντας το πρόβλημα σε τελετουργικό-θρησκευτικό και παραβλέποντας οτιδήποτε έχει να κάνει με την πολιτικοκοινωνική διάσταση. Ας δούμε μερικά επιχειρήματά του:

"...Οι όροι "κατάχρηση ναρκωτικών" ή "τοξικομανία", συζητιούνται τώρα στα βιβλία Φαρμακολογίας. Είναι σα να συζητούσαν στα βιβλία της Ανόργανης Χημείας το άγιασμα. Αν η μελέτη του εθισμού στα ναρκωτικά ανήκει στον τομέα της Φαρμακολογίας επειδή ο εθισμός σχετίζεται με τα ναρκωτικά, τότε και η μελέτη του βαπτίσματος θα έπρεπε να ανήκει στην Ανόργανη Χημεία αφού αυτή η τελετουργία σχετίζεται με το νερό..." (!!!)

Και συνεχίζει:

"...Η μελέτη της τελετουργικής χρήσης των ναρκωτικών

ανήκει πιο πολύ στην ανθρωπολογία και την θρησκειολογία, παρά στην φαρμακολογία και την ιατρική, και θα έπρεπε πιο σωστά να ονομάζεται "Τελετουργική Χημεία". Με άλλα λόγια, προτείνω να διαχωρίζουμε πιο αποφασιστικά απ'όσο κάνουμε μέχρι σήμερα, τη μελέτη των ναρκωτικών από τη μελέτη της χρήσης τους ή μη χρήσης τους. Η ιατρική ασχολείται με τις βιολογικές δράσεις των ναρκωτικών, δηλαδή με την επιστημονική-τεχνική διάσταση του θέματος. Η ΤΕλετουργική Χημεία ασχολείται με τους ατομικούς ή πολιτισμικούς όρους της χρήσης ή μη-χρήσης, έχει σαν αντικείμενο την μαγική ή τελετουργική διάσταση της κατανάλωσης ουσιών που έχουν μια συμβολική σημασία..." (!!!!!)

Τι να πρωτοθαυμάσει κανείς σε αυτή την παραφιλολογία; Τον παραλληλισμό του αγιάσματος με την ηρωίνη, την εσκεμμένη εμμονή στην φαρμακολογική διάσταση των ουσιών ή την παντελή έλλειψη επαφής με την πολιτική, καθημερινή πραγματικότητα των χρηστών που όσο και να θέλουν να είναι αποκομένα άτομα γίνονται έρμαια των καπιταλιστικών δομών; Για ποιά "μαγική διάσταση" και για ποιά "συμβολική σημασία" μας μιλάει; Δεν έχει τουλάχιστον υπόψη του, το "1984" του Όργουελ; Και είναι απόλυτα αναμενόμενο να καταλήξει στο εξής συμπέρασμα:

"...Μου φαίνεται ότι αυτό που έχει σήμερα πιο πολύ ανάγκη ο άνθρωπος είναι η μετριοπάθεια και η σωφροσύνη σε όλες τις σημαντικές υποθέσεις του. Κι από την στιγμή που δυο απ'τα πιο σημαντικά πράγματα στη ζωή είναι η θρησκεία και η ιατρική, έχουμε ανάγκη από μετριοπάθεια και σωφροσύνη απέναντι στο Θεό και την Υγεία. Όπως το Σύνταγμα στις Ηνωμένες Πολιτείες εγγυάται την προστασία του πολίτη από οποιαδήποτε ενόχληση στο θρησκευτικό τομέα, έτσι θα έπρεπε να μην ελέγχουμε αυτούς που καταναλώνουν ναρκωτικά, αλλά εκείνους που θα ήθελαν να ελέγχουν τον τρόπο που καταναλώνουν αυτοί που καταναλώνουν...".

Ας κρατήσουμε μόνο τις περίλαμπρες λέξεις "μετριοπάθεια" και "σωφροσύνη", και ας προχωρήσουμε στα λόγια - παρέμβαση ενός ηρωινομανούς, του Galeno Orazi, στο "Συνέδριο για την Ηρωίνη" που είχε οργανώσει το Partito Radicale στο Τορίνο, 6-7 Οκτωβρίου 1978. Λέει λοιπόν ο φίλος:

"...Στην κοινωνία μας η ηρωίνη είναι σαν τον ήλιο -άμα τον κοιτάξεις κατάματα σε στραβώνει-, αλλά η ζεστασιά που σου δίνει είναι υπαρξιακή ενέργεια απαραίτητη για τη ζωή μας. Σε αυτή την κοινωνία που βασίζεται στο κέρδος, εμείς, που δημιουργούμε τεράστια πλούτη, τις πιο πολλές φορές δεν έχουμε λεφτά για να φάμε, γιατί ό,τι έχουμε είμαστε αναγκασμένοι να το δίνουμε για να πάρουμε ένα αλουμινόχαρτο με λίγη σκόνη μέσα του. Είναι αλήθεια: η ηρωίνη σκοτώνει. Σωματικά: κάθε τόσο. Από την κοινωνική πλευρά και πλευρά της ύπαρξης μας ως πολιτών: πάντα. Και για να μην πεθαίνουμε, ζητάμε ελεύθερη ηρωίνη. Εμείς οι τοξικομανείς δεν ζητάμε ούτε οίκτο, ούτε κοινωνική πρόνοια, δεν θέλουμε να γίνουμε μια νέα κατηγορία ανθρώπων που εξαρτώνται από την κοινωνική πρόνοια και τα ιδρύματα. Ζητάμε μια βοήθεια για να επανακτήσουμε την κοινωνικότητά μας που τη χάσαμε στη συνεχή επαφή με το παράνομο εμπόριο. Η επαφή αυτή μαζί με τον έρωτά μας για την ηρωίνη, είναι τα μόνα χαρακτηριστικά που είναι κοινά σ'εμάς τους τοξικομανείς. Αυτό που μας οδηγεί στην επιλογή μας δεν είναι οι κοινές ψυχολογικές στερήσεις ή η κοινή κοινωνική καταγωγή ή το πολυσυζητημένο πνεύμα αυτοκαταστροφής. Από πρόχειρες στατιστικές, είναι πολύ πιο αυτοκαταστροφικό να κάνεις ένα ταξίδι με αυτοκίνητο παρά να "βαράς" μια ηρωίνη. Δεν υπάρχει ένας χαρακτηριστικός τύπος ναρκομανούς.

...Θα πει κάποιος, μα εσείς οι ναρκομανείς δεν έχετε όρεξη να κάνετε τίποτα, δεν ενδιαφερόσαστε για κανένα θέμα, είτε αυτό είναι πολιτικό, είτε είναι κοινωνικό, είτε πολιτιστικό. Πώς θα μπορούσαμε να βρούμε τον καιρό να ενδιαφερθούμε για οτιδήποτε, όταν, λόγω της παρανομίας της ουσίας, αυτό που θα μπορούσε να είναι εξάρτηση ενός λεπτού -γιατί δεν χρειάζεται κανείς πιο πολύ χρόνο για να "βαρέσει", όταν έχει στη διάθεσή του τα αναγκαία- μετατρέπεται σε εξάρτηση που διαρκεί όλη την ημέρα;

...Το μέλλον του τοξικομανή χωρίς ηρωίνη δεν είναι μια καλύτερη ζωή μέσα σε κάποια εναλλακτική κοινωνική δομή, είναι το αλκοόλ, που η κατάχρησή του είναι πολύ πιο επικίνδυνη από της ηρωίνης. Σε αυτούς που συμβουλεύουν για τη "θεραπεία" μας, τη "φυγή" σε κάποια θεραπευτική κοινότητα, τους λέμε ότι οι κοινότητες αυτές είναι απλά φυλακές χωρίς σίδερα, όπου συνεχώς αμφισβητείται η ταυτότητά μας, και που μόνο με μια τεράσια προσπάθεια αυτοευνουχισμού καταφέρνουμε να μην δραπετεύσουμε κι αυτό όχι για πολύ καιρό.

...Υπάρχουν διάσημα παραδείγματα που αποδεικνύουν ότι είναι δυνατόν να είναι κάποιος μορφινομανής και συγχρόνως να είναι εντελώς ευυπόληπτο μέλος της κοινωνίας: διάσημοι γιατροί και ιδιαίτερα ψηχίατροι που έζησαν μέχρι τα 70-80. Γνωστοί επιτυχημένοι επιχειρηματίες χρησιμοποιούν κοκαΐνη. Ο Τζων Κέννεντυ χρησιμοποιούσε ένα άλλο ναρκωτικό:αμφεταμίνες.

...Ο στόχος μας λοιπόν: ελεύθερη ηρωίνη για να μην πεθαίνουμε και για να μπορέσουμε να ξαναγυρίσουμε στη ζωή ανάμεσα στους άλλους, χωρίς να χρειάζεται να απαρνηθούμε το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό μας, ότι δηλαδή είμαστε χρήστες ηρωίνης από την ενδοφλέβια οδό".

Θα ήθελα να σχολιάσω λίγα μόνο σημεία:

Είναι αλήθεια ότι η καθαρή ηρωίνη -ή τα παράγωγα- δεν σκοτώνει, και ότι αυτή που σκοτώνει είναι η "προλεταριακή ηρωίνη" -νοθευμένη με κινίνο, στρυχνίνη, ταλκ, απορρυπαντικό, ασβέστη-. Σίγουρα όμως και η καθαρή προκαλεί ανεπανόρθωτες οργανικές βλάβες -στο συκώτι, στα εγκεφαλικά κύτταρα, στα νεφρά, στο αίμα-, που σίγουρα σε κάποιους εύπορους θα εμφανίζονται πολύ αργά λόγω αυνοϊκών κοινωνικών συνθηκών -καλή διατροφή, καλή ιατρική περίθαλψη και πρόληψη-.

Ο πολιτικός θάνατος όμως θα είναι σίγουρος, ακόμα και άμα δίνεται ελεύθερα, λόγω ανάπτυξης αυξανόμενης εξάρτησης -μια ουσία θα καθορίζει μόνιμα την ζωή-. Οι αιτίες της δυσφορίας που γέννησαν την ανάγκη για χρήση ηρωίνης, θα παρακάμπτονται τεχνητά και παθητικά, μέσα από την συνεχή κατανάλωση της ουσίας. Μια παθητική ευφορική φυγή. Και αφού θα είναι δυνατό το πολύωρο -και όχι λιγόλεπτο- μεθυστικό ταξίδι, δεν θα υπάρχει λόγος ανησυχίας για τις καθημερινές παγίδες που μας ετοιμάζουν και που μας ρίχνουν.

Για την σχέση αλκοόλ και ηρωίνης:

Μπορεί το αλκοόλ να είναι "νόμιμη" τοξική ουσία, όμως σε καμιά περίπτωση δεν δημιουργεί τόσο σοβαρές παρενέργειες όσο δημιουργεί η ηρωίνη. Μόνο σε σύγκριση με τα παράγωγα της κάνναβης, το αλκοόλ, αποδεικνύεται σαν πολύ τοξικό, ενώ τα παράγωγα εντελώς ατοξικά.

ΚΑΙ ΟΜΩΣ! ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟ

ΠΟΙΟΙ ΣΤΗΡΙΖΟΥΝ ΤΟ ΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΝΟΤΙΑΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Επειδή πολλές φορές σχηματίζουμε μια αόριστη εικόνα στο μυαλό μας για το ποιες είναι οι σχέσεις σε διεθνές επίπεδο μεταξύ οικονομίας, τεχνολογίας και εξουσίας, παραθέτω πιο κάτω συγκεκριμένα στοιχεία για δώδεκα Αμερικάνικες εταιρίες που στηρίζουν άμεσα ή έμμεσα το ρατσιστικό κράτος της Νότιας Αφρικής και το μηχανισμό καταστολής της εξέγερσης του πληθυσμού της χώρας.

Μερικές απ' αυτές, είναι από τις μεγαλύτερες του κόσμου και έχουν άμεση ανάμειξη στην ανάπτυξη της πυρηνικής ενέργειας και των πολεμικών μηχανών ενώ παράλληλα ασκούν ουσιαστικό έλεγχο στην παγκόσμια οικονομία, διαιωνίζοντας έτσι την κυριαρχία της πάνω στην ανθρωπότητα.

Τα στοιχεία που παραθέτω προέρχονται από το Αμερικάνικο περιοδικό των "Γίππυς", "**OUERTHROW**".

CITICORP:
Σαν η δεύτερη πιο μεγάλη τράπεζα σε διεθνές επίπεδο, η **CITICORP** βρίσκεται στην κορυφή των Αμερικάνικων μπίζνες. Έχει επενδύσεις σε 92 μη-Αμερικάνικες εταιρίες, μερικές απ' αυτές της Νοτίου Αφρικής και του Ελ-Σαλβαντόρ. Τα 3/4 των κερδών της προέρχονται από επενδύσεις εκτός ΗΠΑ. Το μεγαλύτερο μέρος των δανείων της Ν. Αφρικής από τις ΗΠΑ έγινε από την τράπεζα αυτή. Το 1983 η **CITICORP** δανειοδότησε τη Ν. Αφρική με 2,4 εκατ. δολάρια. Η **CITICORP** παίζει ουσιαστικό ή ελεγκτικό ρόλο σε αρκετές άλλες Αμερικάνικες εταιρίες με επενδύσεις μεγάλης αξίας στη Ν. Αφρική, συμπεριλαμβανόμενων της **Control-Data, Honeywell** και **Westinghouse.**

CHEVRON:
Η τρίτη πιο μεγάλη εταιρία πετρελαιοειδών, η **CHEVRON (standard oil of California)** είναι μια "λευκή", "αρσενική" και "Χριστιανική" εταιρία που έχει σκοπό να παραμείνει τέτοια. Το περισσότερο από το ακατέργαστο της πετρέλαιο προέρχεται από τη Μέση Ανατολή και ειδικότερα από την Σαουδική Αραβία. Αντλεί όμως πετρέλαιο και στην Ινδονησία, στην Καλιφόρνια και σ' άλλα μέρη του πλανήτη. Είναι από τους μεγαλύτερους παραγωγούς ασφάλτου και ελέγχει την αγορά λιανικής πώλησης βενζίνης στην Καλιφόρνια. Η εταιρία έχει το 20% των επενδύσεων της ΑΜΕΧ, μια μεγάλη εταιρία ορυχείων στη Ναμίμπια. Κορυφαία μέλη του συμβουλίου της είναι και τα κεφάλια της τράπεζας της Αμερικής (**Bank of America**), της **Hewlett - Packard** και της **Weyerhouser**. Το 1983 η εταιρία ήταν ο 4ος μεγάλος επενδυτής των ΗΠΑ στη Ν. Αφρική με επενδύσεις αξίας 167 εκατ. δολαρίων. Η **Columbia U.** έχει 61000 μετοχές της **CHEVRON** αξίας 2,2 εκατομ. δολ.

FLUOR CORP.:
Είναι η 5η μεγαλύτερη Αμερικάνικη εταιρία οικοδομών με 50% των έργων της εκτός ΗΠΑ. Κατασκευάζει ένα σταθμό αεριοποίησης του άνθρακα για να βοηθηθεί η Ν. Αφρική να ελαττώσει την εξάρτησή της από το εισαγόμενο πετρέλαιο. Αυτή η τεχνολογία των συνθετικών καυσίμων είχε αρχικά αναπτυχθεί στη Γερμανία του Χίτλερ, μια ενδιαφέρουσα σύμπτωση που αποδόθηκε στους Νοτιοαφρικανούς φιλοναζιστές κατά τη διάρκεια του πολέμου.

NEWMONT MINING:
Η 8η Αμερικάνικη εταιρία στη Ν. Αφρική με επενδύσεις αξίας 127 εκατ. δολ. το 1983. Παραρτήματα της λειτουργούν στη Νότια Αφρική με επενδύσεις σε επιχειρήσεις εξόρυξης και επεξεργασίας χαλκού και χημικών παρασκευασμάτων. Επίσης εκμεταλλεύται ένα μεγάλο ορυχείο μετάλλων στη Νοτιοαφρικάνικη αποικία, τη Ναμίμπια σε συνεργασία με την ΑΜΕΧ (50% - 50%).

IBM:
Ο μεγαλύτερος προμηθευτής ηλεκτρονικών υπολογιστών της Νότιας Αφρικής. Προμηθεύει επίσης τη Νοτιοαφρικάνικη αστυνομία με ηλεκτρονικά συστήματα φακελώματος. Οι υπολογιστές της **IBM** έχουν φακελώσει εκατομμύρια "λευκούς" και "έγχρωμους" Νοτιοαφρικανούς. Είναι η 11η μεγάλη Αμερικάνικη εταιρία που συνεργάζεται με τη Ν. Αφρική με επενδύσεις της τάξης των 89 εκατ. δολ. το 1983.

BURROUGHS:
Προμηθεύει με κομπιούτερ 14 περιφερειακά "Συμβούλια Διοίκησης των Παντού" που χειρίζονται το πολύπλοκο σύστημα αδειών και ελέγχουν τη διακυβέρνηση των μαύρων στη Ν. Αφρική. Επίσης εφοδιάζει με κομπιούτερ τον οργανισμό που εξοπλίζει τεθωρακισμένα οχήματα και ελαφρά άρματα των Νοτιοαφρικάνικων δυνάμεων καταστολής. Έχει ακόμα προμηθεύσει συσκευές σε στρατιωτικές εταιρίες ηλεκτρονικών της Ν. Αφρικής. Η **Columbia U.** είναι από τους κύριους μετόχους της εταιρίας με μετοχές αξίας 2 εκατ. δολ. Είναι η 35η μεγάλη Αμερικάνικη εταιρία στη Ν. Αφρική με επενδύσεις αξίας 12,5 εκατ. δολ. το 1983.

CONTROL DATA:
Το 1978, η **CONTROL DATA** έστειλε στη Νοτιοαφρικάνικη αστυνομία εννέα Μονάδες Καταχώρησης Δίσκων Κομπιούτερ που είχαν συναρμολογηθεί στη Βρετανία. Οι υπολογιστές τους επίσης χρησιμοποιούνται για την εκπαίδευση των Νοτιοαφρικανών αστυνομικών και των πυροτεχνουργών του στρατού. Το 1983 ήταν η 19η μεγάλη Αμερικάνικη εταιρία στη Ν. Αφρική με επενδύσεις αξίας 26 εκατ. δολ.

MOBIL:
Το 1983 ήταν ο μεγαλύτερος επενδυτής στη Νότια Αφρική με επενδύσεις αξίας 426 εκατ. δολ. Η εταιρία απασχολεί 3600 εργαζόμενους στη Ν. Αφρική και έχει γίνει γνωστή για τη κακή μεταχείριση των μη-λευκών υπαλλήλων της. Η πρόταση ενός μετόχου της εταιρίας ν' αλλάξουν πολιτική σ' αυτό το θέμα είχε απορριφθεί από το 90% των μετόχων. Η **Columbia U.** κατέχει 46000 μετοχές της **MOBIL** αξίας 1,3 εκατ. δολ.

TEXACO:
Κατέχει το 50% (αξίας 167 εκατ. δολ) της **CALTEX** και θα ήταν ο δεύτερος μεγάλος επενδυτής στη Ν. Αφρική, αν το απόθεμα της δεν μοιραζόταν με τη συνέταιρό της **CHEVRON**. Η **TEXACO** έχει μια μεγάλη ιστορία από φιλοφασιστικές ενέργειες.

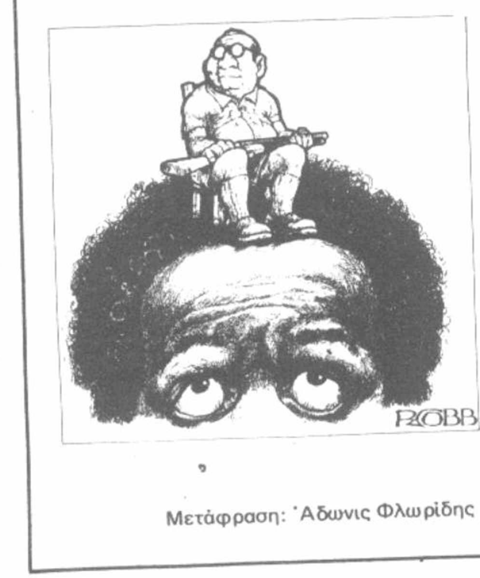
→

Πώλησε πετρέλαιο στα στρατεύματα του Φράνκο στην Ισπανία αξίας 6 εκατ. δολ. παραβιάζοντας τη δική τους Αμερικάνικη θέση ουδετερότητας. Η **TEXACO** εξήγαγε πετρέλαιο στη Γερμανία κατά τη διάρκεια του Β' ιμπεριαλιστικού πολέμου ενώ ο πρόεδρός της έπαιξε το ρόλο του μεσολαβητή του σχεδίου ειρήνης του Γκαίρινγκ το 1940.

FORD MOTOR Go:
Απασχολεί 6500 άτομα στη Ν. Αφρική και παράγει εκρηκτικές ύλες για το στρατό της χώρας καθώς και αυτοκίνητα και γεωργικές μηχανές. Η **FORD** είναι η υπ' αριθμόν 3 Αμερικάνικη εταιρία στη Ν. Αφρική με επενδύσεις 213 εκατ. δολ. το 1983. Η **Columbia U.** κατέχει 40000 μετοχές της αξίας 1,8 εκατ. δολ.

GENERAL MOTORS:
Ο δεύτερος μεγάλος στον κόσμο οικονομικός οργανισμός και ο δεύτερος μεγάλος επενδυτής των ΗΠΑ στη Ν. Αφρική. Η εταιρία απασχολεί 5000 άτομα στη Ν. Αφρική και κατασκευάζει οχήματα και εξαρτήματα περιλαμβανόμενων και εξαρτημάτων του όπλου Μ-16. Οι επενδύσεις της στη Ν. Αφρική το 1983 έφταναν το ποσό των 243 εκατ. δολ. Η **Columbia U.** κατέχει 24000 μετοχές της **GENERAL MOTORS** αξίας 1,9 εκατ. δολ.

GENERAL ELECTRIC:
Είναι ο μεγαλύτερος στον κόσμο προμηθευτής πυρηνικών αντιδραστήρων και έχει εφοδιάσει με υλικά, μηχανήματα και τεχνολογικό **"know how"** τον πυρηνικό σταθμό **KOEBERG** στη Ν. Αφρική. Η εταιρία απασχολεί 5130 εργαζόμενους σ' αυτή τη χώρα και είναι η δέκατη στη σειρά Αμερικάνικη εταιρία που έχει επενδύσεις στη Ν. Αφρική (93 εκατ. δολ. το 1983). Η **GENERAL ELECTRIC** είναι από τις μεγαλύτερες κατασκευάστριες πυρηνικών όπλων και έχει κατασκευάσει την πυρηνική κεφαλή του πυραύλου ΜΧ.

Μετάφραση: Άδωνις Φλωρίδης

ΟΙ ΕΞΑΛΛΟΙ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ ΑΝΤΕΠΙΤΙΘΕΝΤΑΙ
(Άρθρο της ΕΚΙΠ, της 18-6-85)

Φαίνονταν συμπαθητικοί, και ήταν ντυμένοι κανονικά. Ο Ζακ Μαρσάν ήταν μόνος στα γραφεία της Ένωσης Αθλητικών Συντακτών στην οδό Μπερζέρ. Βλέποντάς τους, νόμισε ότι θα ήταν τίποτα καινούργιοι συνάδελφοι που ήθελαν πληροφορίες για την εγγραφή τους στην ένωση. Ένας μάλιστα άρχισε την κουβέντα, ρωτώντας σε ποια εφημερίδα δούλευε ένας καλός κοινός φίλος. Συμπαθέστατα παιδιά. Αλλά ξαφνικά μεταμορφώθηκαν κι οι τρεις σε αθλητές πολεμικών τεχνών: Με λαβές τζούντο (χωρίς υπερβολική βία) ακινητοποίησαν τον πρόεδρο της Ένωσης, που τους ρώτησε μήπως δεν είναι και πολύ στα καλά τους. Οι νεαροί επισκέπτες τον συμβούλεψαν να καθίσει φρόνιμα, αν δεν ήθελε να τις φάει. Του μίλησαν στον ενικό, αλλά δεν τον έβρισαν. Ο ένας κράταγε τσίλιες στην ορθάνοιχτη πόρτα, κι οι άλλοι πασσάλειψαν τους τοίχους με αμμωνία, μπογιές και... περιττώματα. Δυο λεπτά μετά την επίθεση στην Ένωση, (την οποία, έτσι, φαίνεται ότι αναγνωρίζουν επίσημα), η αντάρτικη ομάδα ζωγράφων τοίχου εξαφανίστηκε.

Άφησαν μια προκήρυξη, όπου δήλωναν την αλληλεγγύη τους με τους χούλιγκαν, που είναι θύματα της υστερικής επίθεσης των μέσων μαζικής ενημέρωσης, και ειδικά των αθλητικών εφημερίδων με πρώτη και καλύτερη την ΕΚΙΠ που είχε τολμήσει να γράψει ότι βεβηλώθηκε η Αθλητική Ιδέα. Η προκήρυξη έγραφε: "καλύτερα. Γιατί η αθλητική ιδέα είναι μια μαλακία. Οι πτωχοί τω πνεύματι βρίσκουν παράλογο το ότι υπάρχουν άνθρωποι που συγκρούονται τόσο βίαια για ένα ματς..."[1]

Σημειώστε ότι η προκήρυξη ήταν "ζουμερή", δεν περιείχε συγκεκριμένες απειλές, και εξέφραζε μόνο την αλληλεγγύη της με τους χούλιγκαν που είναι θύματα της αστυνόμευσης. Τελείωνε μ' ένα δυναμικό "Ζήτω οι έξαλλοι του ποδοσφαίρου!" και υπογραφόταν από κάποιους ΚΑΓΚΑΣΕΙΡΟΣ. Παρά την νοτιο-αμερικάνικη αυτή ένδειξη, με το θέμα ασχολείται η Γαλλική αστυνομία.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:
1. Το κείμενο της προκήρυξης, με τίτλο "Η Ευρώπη των χούλιγκαν και ο θάνατος του ποδοσφαίρου" ακολουθεί στη συνέχεια. (Σ.τ.Μ.).

Η ΕΥΡΩΠΗ ΤΩΝ ΧΟΥΛΙΓΚΑΝ[1] ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

Έχουμε αγανακτήσει από την καμπάνια συκοφαντίας και λασπολογίας που έχει εξαπολυθεί ενάντια στους χούλιγκαν, και ιδιαίτερα ενάντια στους υποστηρικτές της Λίβερπουλ. Γνωρίσαμε, το καλοκαίρι του '81, στο Λίβερπουλ οπαδούς της ποδοσφαιρικής αυτής ομάδας, που πήραν μέρος στις εξεγέρσεις του Τόξτεθ. Γίναμε φίλοι. Και δεν ανεχόμαστε να βλέπουμε να τους βρίζουν οι καραγκιόζηδες δημοσιογραφίσκοι και το κοπάδι των υστερικών πικρόχολων.

Οι οπαδοί της Λίβερπουλ δεν έχουν καμιά ευθύνη για τους 38 νεκρούς στο γήπεδο Χέυζελ των Βρυξελλών.

Οι μόνοι υπεύθυνοι είναι οι διοργανωτές των αθλητικών συναντήσεων, που στριμώχνουν τα πλήθη στις κερκίδες. Αυτές οι εγκαταστάσεις είναι κατάλληλες μόνο για μάζες παθητικές που κάθονται μόνο για να δούνε. Είναι τέτοιο το στρίμωγμα, που σε περίπτωση σοβαρής ανάγκης δεν μπορεί κανένας να φύγει. Στις 11 του Μάη στο Μπράντφορντ είχαμε τον ίδιο αριθμό νεκρών, γιατί οι στριμωγμένοι θεατές δεν μπόρεσαν να ξεφύγουν από τις εξόδους κινδύνου: οι υπεύθυνοι του γηπέδου τις είχαν κλείσει, για να μη μπουν τζαμπατζήδες.[2]

Στο Χέυζελ, ένας υπάλληλος του γηπέδου είχε αρνηθεί να ανοίξει στους πανικόβλητους Ιταλούς την πόρτα που έβγαζε στο τερραίν.

Την ίδια ώρα οι μπάτσοι απωθούσαν με γκλομπς αυτούς που προσπαθούσαν να γλιτώσουν στο τερραίν. Έτσι σκοτώθηκαν λίγο αργότερα οι 38. Ένας δεκαπλάσιος αριθμός σκοτώνεται κάθε Σαβ-

βατοκύριακο στους αυτοκινητόδρομους αλλά το θέμα "θάβεται", γιατί οι άνθρωποι αυτοί είναι απομονωμένοι στο κυλιόμενο φέρετρό τους. Στις Βρυξέλλες είχαμε μάζες, πλήθος. Και το κοινωνικό σύστημα, που βασίζεται στη χειραγώγηση του μοναχικού πλήθους, βλέπει να χάνει τον έλεγχο, βλέπει τον κόσμο που έχει στιβάξει σε μεγάλα κλουβιά να ξεφεύγει από το μάντρωμα. Ένας Ιταλός φίλαθλος το ομολόγησε: "έτσι όπως είχαν στριμώξει στα κάγκελα τους Άγγλους ήταν αναπόφευκτο και ανθρώπινο να εκραγούν." Το μόνο που ήθελαν οι Άγγλοι ήταν να εκτονωθούν λιγάκι με τίποτα καυγαδάκια με τους αντίπαλους, μετά όλοι μαζί να τα βάλουν με τους μπάτσους, κι ύστερα να διασκεδάσουν στην πόλη μετά το ματς. Να τι έγινε το βράδυ της 29 του Μάη στο γήπεδο Χέυζελ. Το δράμα δεν παίχτηκε στο τερραίν αλλά στις κερκίδες. Και ήταν ένα δράμα αληθινό. Ανάλογο με την καθημερινή εφιαλτική ζωή μας: χειραγώγηση των μαζών και αστυνόμευση, να ποιες είναι οι βάσεις του πραγματικού κόσμου.

Είδαμε την "πραγματικότητα" σε όλη της τη μεγαλοπρέπεια, στις Βρυξέλλες. Ο εφιάλτης, που το αθλητικό θέαμα προσπαθεί να ξορκίσει, βγήκε στην επιφάνεια. "Αυτό που θάπρεπε νάναι μια γιορτή εξελίχθηκε σε τραγωδία", παραπονιούνται. Μα αυτό που τους πείραξε, ήταν ότι η τραγωδία έγινε πριν από το παιχνίδι. Το ωραίο αθλητικό τους θέαμα "λερώθηκε" από την πραγματικότητα, και το είδαν όλοι, με τη μετάδοση της Γιουροβίζιον. Κι αν τελικά το ματς έγινε, αυτό οφείλεται σε λόγους "δημόσιας τάξης", όπως αναγκάστηκε να πει ένας απ' τους διοργανωτές. "Τι θα κάνουμε, μ' όλους αυτούς τους ανθρώπους;"

Άλλωστε τα σχόλια όλων των "σκύλων του Παβλώφ"[3] ήταν ότι δεν υπήρχαν αρκετοί μπάτσοι εκείνο το βράδυ.

Σήμερα όλα τα ευρωπαϊκά κράτη χρησιμοποιούν τα 38 θύματα για να δυσφημήσουν με υστερικές αντεπιθέσεις τους οπαδούς του ποδοσφαίρου. Και όλα τα μέσα μαζικής ενημέρωσης κρύβουν τι έγινε πραγματικά εκείνο το βράδυ, και "κάνουν έκκληση για την πάταξη των άγγλων οπαδών".

Οι χειρότεροι αλήτες είναι οι αθλητικοί συντάκτες: διαβάστε την ΕΚΙΠ: "Βεβηλώθηκε ανεπανόρθωτα η Αθλητική Ιδέα!" Καλύτερα. Γιατί η Αθλητική Ιδέα είναι μια μαλακία. Στη Μ. Βρετανία, κάθε Σαββατοκύριακο οι προλετάριοι πάνε ομαδικά στα γήπεδα για να "τα σπάσουν", να πλακωθούν μεταξύ τους, έτσι, για διασκέδαση! Στην πραγματικότητα το σπορ αυτό καθ' εαυτό δεν τους ενδιαφέρει. Το λεγόμενο "αθλητικό γεγονός" είναι γι' αυτούς ένα πρόσχημα για να εκτονωθούν με τη βοήθεια του αλκοόλ που ζεσταίνει τις καρδιές τους. (Άλλωστε ξέρουμε ότι οι αληθινοί σπόρτσμεν, οι αθλητές, δεν πίνουν.) Είναι γεμάτοι μίσος. Και όχι αδικαιολόγητα. Κι εμείς αισθανόμαστε έτσι. "Μισούμε τους ανθρώπους" φώναζαν οι κόκκινες στρατιές οπαδών της Μάντσεστερ Γιουνάιτεντ. "Πάω στο γήπεδο για ένα και μοναδικό λόγο: να τσακωθώ. Είναι μια έμμονη ιδέα που δεν μπορώ να ξεπεράσω" είχε δηλώσει ένας από την "Τρελή Κόκκινη Ταξιαρχία" της Λίβερπουλ. Κι εμείς, οι Γάλλοι φίλαθλοι, δεν μπορούμε να ξεπεράσουμε αυτή την "έμμονη ιδέα". Το '84 πήγαν 500 δικοί μας στο Λονδίνο, και "τα έκαναν λίμπα" και μέσα και έξω από το γήπεδο. Στο Παρίσι, ένας από αυτούς δήλωσε στο γυρισμό: "Θέλαμε να χτυπήσουμε τους φασίστες του Νάσιοναλ Φροντ, (Εθνικού Μετώπου), οι μπάτσοι μας εμπόδισαν, κι εμείς δεν κρατηθήκαμε και τα σπάσαμε όλα."

Σ' όλο τον κόσμο, οι ανεκπλήρωτες παρορμήσεις που γεννάει το σύστημα του θεάματος, γίνονται μπούμερανγκ: στο Ντακάρ, στο Πεκίνο, στο Λίβερπουλ, στη Μασσαλία, στο Ντητρόιτ...

Οι "πτωχοί τω πνεύματι" βρίσκουν παράλογο το ότι υπάρχουν άνθρωποι που συγκρούονται τόσο βίαια για ένα ματς. Δεν καταλαβαίνουν ότι το ματς δεν ενδιαφέρει, είναι πρόσχημα, είναι πολύ πιο "χαβαλετζίδικο" ένα ματς ή μια συναυλία ροκ, από μια κομματική διαδήλωση. Οι οπαδοί, λένε, δέρνονται μεταξύ τους. Και λοιπόν; Στο κάτω-κάτω τι αντιπροσωπεύουν οι μεν για τους δε; Τίποτα. Μόνο ένας μαλάκας της παραδοσιακής αριστεράς μπορεί να εκπλήσσεται που οι προλετάριοι χτυπιούνται μεταξύ τους για "πλάκα". Οι προλετάριοι δεν έχουν τίποτα κοινό που να τους ενώνει. Είναι απόλυτα διαχωρισμένοι, κι αυτή είναι η αληθινή δυστυχία τους: η απόλυτη απομόνωση στην καθημερινή τους ζωή, που εκφράζεται με παγερή αδιαφορία, και καμιά φορά με επιθετικότητα. Οι μόνοι που φοβούνται αυτή την άθλια πραγματικότητα είναι οι λακέδες του θεάματος και του κράτους, γιατί αυτοί είναι υπεύθυνοι για την εξαθλίωση αυτή. Αυτή η πραγματικότητα, αυτοξεπερνιέται. Οι ίδιοι άνθρωποι που χτυπιούνται μεταξύ τους υποστηρίζοντας την Α ή την Β ομάδα, τελικά ενώνονται για να χτυπήσουν τους μπάτσους. Στις 29 του Μάη, οι Άγγλοι, οι Ιταλοί, ακόμα και οι Βέλγοι φίλαθλοι έριξαν "μπουκέτα" στους μπάτσους. Πριν από τον αγώνα λεηλάτησαν ένα κοσμηματοπωλείο και "απαλλοτρίωσαν" το ταμείο του γηπέδου.

Αυτά είναι που ενοχλούν την εξουσία στην Ευρώπη.

Η κυβέρνηση Θάτσερ αποφάσισε να χτυπήσει τους χούλιγκαν, αφού χτύπησε τους απεργούς και τους εξεγερμένους ('81-'84), γιατί είναι οι ίδιοι απείθαρχοι προλετάριοι, που άμα τους στριμώξεις στη μια γωνιά ξεπετάγονται από μια άλλη. Πολλοί χούλιγκαν βοήθησαν τους απεργούς και αγωνίστηκαν μαζί τους κατά των μπάτσων.

Συμμεριζόμαστε τις "εκρηκτικές ορμές" των χούλιγκαν που δεν αφήνουν τίποτα όρθιο στο πέρασμά τους και λυπόμαστε κατάκαρδα για τα μέτρα καταστολής εναντίον τους. Τα μέτρα που πάρθηκ ενάντια στις αγγλικές ομάδες έχουν σ στόχο να εμποδίσουν την έξοδο των οπα δών στο εξωτερικό. Θέλουν να τους κρα τήσουν εκεί, σε συνθήκες αστυνομικο κράτους: άγρια δικαστική καταστολή, (σ χούλιγκαν της Τσέλση έριξαν ποινές απ 6 μήνες μέχρι 5 χρόνια) και εντατικοποί ση της αστυνόμευσης στα γήπεδα (υπο χρεωτικές μαγνητικές κάρτες - ταυτότη τες για τους οπαδούς, απαγόρευση κατα νάλωσης οινοπνευματωδών μέσα ή κοντ στο γήπεδο, παρακολούθηση με βιντεο κάμερες).

Μέχρι τώρα, οι ταραχές γίνοντα συνήθως κατά τη διάρκεια του ματς ή α μέσως μετά. Στις Βρυξέλλες έγιναν πρι Και μπορούν να γίνουν και χωρίς καθό λου ματς, όπως έγινε στο Ντόνκαστερ στις 7 Μάρτη 1985: 2 μέρες μετά την τρα γική κατάληξη της απεργίας των ανθρω κωρύχων. Μερικές εκατοντάδες οπαδώ της τοπικής ομάδας Σέφφιλντ, ενωμέ νοι με ομάδες νεαρών ανθρακωρύχων ξεχύθηκαν στην πόλη και λεηλάτησα όλα τα μαγαζιά. Οι μπάτσοι και οι δη μοσιογράφοι, σχολίασαν με έκπληξη τ γεγονός ότι εκείνη τη μέρα δεν υπήρχ ματς ούτε στο Ντόνκαστερ ούτε πουθε νά εκεί κοντά.

ΖΗΤΩ ΟΙ "ΕΞΑΛΛΟΙ" του ποδοσφαίρου

Αρχές Ιούνη '85
OS CANGASEIROS
Μετάφραση: Αντώνης Γκίκας

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1. Δεν είναι όλοι οι χούλιγκαν "Σκιν χεντ", ούτε όλοι οι "Σκίνχεντ" είναι νεο ναζί και ρατσιστές.
2. Όπως στο Στάδιο Καραϊσκάκη, στον Πειραιά, το 1980. (Σ.τ.Μ.).
3. Ο Παβλώφ, με τη μέθοδο των εξαρ τημένων αντανακλαστικών είχε μάθει τους σκύλους του, να "τους τρέχουν τα σάλια" μόλις άναβε ένα φως. Οι διοργανωτές α θλητικών (και όχι μόνο) συναντήσεων έχουν μάθει να τους τρέχουν τα σάλια όταν βλέπουν γεμάτα τα ταμεία απ' τα πανάκριβα εισητήρια, υπεράριθμα συνή θως, που προκαλούν ασφυκτικά στρι μώγματα και εκρηκτικές καταστάσεις (Σ.τ.Μ.) *

ΑΘΗΝΑ: ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΚΑΤΕΡΓΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Ήταν ένα καλοκαιριάτικο βράδυ... Κάτι σημαντικό φαινόταν πως προσπαθούσε να δώσει χρώμα στην καθημερινή μονοτονία αυτής της πόλης. Πυροτεχνήματα έσχιζαν την καρδιά της νύχτας με φόντο την Ακρόπολη να χασκογελάει με μια χούφτα δολάρια ανάμεσα στα δόντια της. Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης αναγγέλλουν την είδηση: Η Αθήνα ανακηρύσσεται πολιτιστική πρωτεύουσα της Ευρώπης. Η Αθήνα πολιτιστική πρωτεύουσα!!!

Τί τραγικό αστείο!! Ωστόσο, το Υπουργείο Πολιτισμού έμελλε να γίνει ο μακάβριος σκηνοθέτης μιας ενορχηστρωμένης επίθεσης ενάντια σε κάθε αξία ζωής που αναζητεί την πραγματική της ταυτότητα. Γιατί ποιός θα φανταζόταν, αλήθεια, τη Νίνα Χάγκεν, το Θέμη Ανδρεάδη, την Μελίνα Μερκούρη, τους "Στράνγκλερς", τον Λίνο Κόκκοτο, τον Μάνο Χατζιδάκη, τους "Κλας" και τον Λέοναρντ Μπερνστάϊν να τραγουδούν αγκαλιασμένοι τον ύμνο της Αθήνας με ένα μειδίαμα ευτυχίας στα χείλη τους από τις εισπράξεις μιας τέτοιας εκδήλωσης; Ποιός φανταζόταν την Ακρόπολη σαν ναό εισροής του ξένου συναλλάγματος προς πείσμα του Προέδρου Ρήγκαν, σχετικά με το εμπάργκο που ακολούθησε την αεροπειρατεία του Ελληνικού; Ποιός φανταζόταν τα ελληνικά ροκ συγκροτήματα, άλλοτε παρατημένα απ' το κράτος στο περιθώριο της καθημερινής ζωής, να τραγουδούν σήμερα μ' ένα βιβλιάριο τραπέζης στο στόμα τους, πάνω απ' την αστυνομική δύναμη που απαντούσε με τον "δικό της γνώριμο τρόπο" στους διαδηλωτές-συμπαραστάτες του Βίκτορα Αρμάνιους; Αυτή είναι η Αθήνα. Ένα τεράστιο μουσείο αντικειμένων. Αρπάζει με επιθετικό ύφος κάθε τι που δίνει άλλο χρώμα στις ζωές των ανθρώπων. Στοιβάζει μες στη σαβούρα των έργων τέχνης, πίνακες σαν τους "Αστούς του Καλέ" του Ροντέν. Αποσυνθέτει και εκφυλίζει τον Αθηναϊκό πολιτισμό διαχωρίζοντάς τον σε Παιδεία και Πολεοδομία, σε οικονομική ζωή και κοινωνική οργάνωση, σε τέχνες και Αθλητισμό. Ένα σενάριο καταπληκτικό. Το θέαμα ωραιοποιημένο μέσα από μια άψογα σχεδιασμένη μακέτα των εκδηλώσεων που ψυχαγωγεί τις "μάζες", ανάμεσα στους εκστασιασμούς για την Αρχαία Αθήνα και τις λιτανείες για τη σύγχρονη ζωή της Ελλάδας της "Αλλαγής". Ύστερα από 2 ώρες τηλεοπτικής αναμετάδοσης ο κόσμος θα κοιμηθεί ήσυχα, για να επιστρέψει πάλι αύριο με όρεξη στην κενότητα της καθημερινής του επιβίωσης.

Βέβαια ποτέ οι κύριοι αυτοί δεν μας είπαν, ή δεν μπόρεσαν να καταλάβουν την ενότητα της Αθηναϊκής Πολιτείας, όπου η άνθηση του χορού, του θεάτρου, της μουσικής, της φιλοσοφίας, των τεχνών και της ποίησης δεν ήταν τίποτε άλλο παρά αντανάκλαση των ιδίων των καθημερινών σχέσεων των ανθρώπων που χαρακτήριζαν τη ζωή τους μέσα σε μια ιδεώδη πολιτεία, και στους χώρους που δρούσαν και συνεργάζονταν.

Ωστόσο, οι εκδηλώσεις σκέπασαν κάτω απ' τον επιβλητικό μανδύα της κοινωνίας του θεάματος κάθε ίχνος κριτικής στάσης απέναντι σ' αυτόν τον τρόπο ζωής. Τη στιγμή ήδη που το Υπουργείο Πολιτισμού σχεδιάζει — σύμφωνα με δημοσιεύματα του τύπου — να χτίσει μια παρόμοια Αρχαία Αθήνα για να αυξήσει τις εισπράξεις στον τουριστικό τομέα, η μακέτα αυτή του 2.000 παίρνει από τώρα σάρκα και οστά, μετατρέποντας τα έργα τέχνης σε μουσειακά αντικείμενα και τη ζωή των κατοίκων, σε ανθρώπινους σκελετούς.

Με τον τρόπο αυτό, ο μανδύας του κρατικού μηχανισμού σκεπάζει την τερατώδικη δομή του πίσω απ' την εξύμνηση της Αρχαίας Αθηναϊκής Δημοκρατίας. Καλύπτει τη μιζέρια που προκαλεί η σύγχρονη πόλη στους ανθρώπους της από αισθητική, σεξουαλική, πολιτιστική, κοινωνική και πολιτική πλευρά πίσω απ' το ψηφιδωτό της Αρχαίας Πόλης, τη φύση της Συγκεντρωτικής Οικονομίας και τις εκκλήσεις της κυβέρνησης για παραγωγικότητα και ανταγωνιστικότητα, πίσω απ' την όψη της Αρχαίας Αγοράς την Αποσύνθεση του Θεάματος πίσω απ' τον τρόπο με τον οποίο οικειοποιήθηκε τις δημιουργικές πρωτοβουλίες, τη Φιλοσοφία, την πολιτική και τις τέχνες της Αρχαίας εποχής. Καλύπτει τη μισθωτή εργασία, τη βιομηχανική ρουτίνα, την ανία και αποξένωση του εργαζόμενου απ' τα αγαθά που παράγει πίσω απ' το παιχνίδισμα της εργασίας και τις ολοκληρωμένες ανθρώπινες σχέσεις.

Νάτος λοιπόν ο πολιτισμός που γίνεται θέαμα. Θα ακολουθήσουν 6 μήνες εκδηλώσεων, που χαρακτηρίζονται από μια συστηματική αγοραπωλησία της τέχνης.

Παρόλα αυτά το σενάριο κάπου χωλαίνει. Χωλαίνει σε μια μερίδα νεολαίων που δεν έπεσαν στην παγίδα. Και νάτες πάλι οι χορωδίες που βουβαίνονται για να πάρει τον πρώτο λόγο στο προσκήνιο η αστυνομική αυθαιρεσία. Και να που οι ακαδημαϊκίζοντες λόγιοι των ανθρώπινων σχέσεων και των λαϊκών συνελεύσεων ξαναμπαίνουν στο καβούκι τους καθώς μια νεολαία με άγριες διαθέσεις ζητά να εκδικηθεί την καθημερινή πολιτιστική οικογενειακή και σεξουαλική καταπίεση που υφίσταται σ' αυτή την πόλη. Ο κιτρινισμός των φυλλάδων πασάρει πρωτοσέλιδους σκανδαλοθηρικούς τίτλους:

ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΡΟΚ. ΒΙΑ - ΑΙΜΑ, ΣΤΟ ΣΤΑΔΙΟ.
ΤΑ ΕΣΠΑΣΑΝ ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ
ΑΝΑΣΤΑΤΩΘΗΚΕ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ.

Ήταν ένα καλοκαιρινό βράδυ της 27ης του Ιούλη. Ήταν μια ατέλειωτη νύχτα που δεν έλεγε πια να ξημερώσει... Ο κόσμος κλειδαμπαρωμένος στα σπίτια από φόβο κι αγανάκτηση έκανε πως κοιμόταν. Έξω στους δρόμους κάποιοι άλλοι χόρευαν. Φαντάζει σαν έναν χορό που μόνο αυτοί ξέρουν όταν καλούνται να οικειοποιηθούν τη μουσική των "Κλας", των "Στράνγκλερς" και των "Κιούρ". Φαντάζει σαν έναν χορό που εξωτερικεύει μιαν άλλη αντίληψη για ένα διαφορετικό τρόπο ζωής. Βγαίνει από τα γκέτο και ξεχύνεται στους δρόμους. Μονάχα έτσι γιορτάζεται η Αθήνα!!! Κι όμως στο φως της ημέρας όλα έχουν τελειώσει. Οι εκδηλώσεις συνεχίζονται με τον ίδιο ρυθμό, σα να μην έγινε τίποτα το προηγούμενο βράδυ.

Κι οι "ταραξίες" ξαναγύρισαν στα καθημερινά σαν να μην απαίτησαν τίποτα το προηγούμενο βράδυ.

Την ώρα που γράφεται αυτό το κείμενο δεν φαίνεται τίποτα άλλο να ταράζει τον ύπνο των προγραμματιστών του Υπουργείου Πολιτισμού.

Όμως — όπως έλεγε κατά τραγική ειρωνεία και η διαφήμιση στην τηλεόραση παλιότερα — η Αθήνα βγάζει μια κραυγή απελπισίας. "Πνίγεται απ' τα σκουπίδια" μας έλεγαν. Και όχι μόνο τα σκουπίδια του Δήμου προσθέτουμε εμείς. Αλλά και απ' τη σαπίλα της αστικής κοινωνίας και της σύγχρονης πολεοδομικής οργάνωσης που δημιούργησε. Απομένει μόνο σε μας να ανακαλύψουμε το χαμένο της πρόσωπο, σ' όλη τη δόξα και το μεγαλείο του, σπάζοντας τα φράγματα που μας κρατούν ακόμα δέσμιους στην όψη μιας πόλης που βαδίζει στον αργό της θάνατο.

ΠΑΙΔΙΑ ΕΙΠΑΝΕ ΤΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ
ΑΛΛΑ ΟΧΙ ΚΑΙ ΤΟ ΖΗΝΩΝΑ!

SINDICATO
CNT
AIT DE CLASE

ΑΠ' ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΣΤΟ ΤΕΛΜΑ ΤΟΥ ΣΕΧΤΑΡΙΣΜΟΥ

Τα τελευταία χρόνια παρατηρούμε με θλίψη τον εκφυλισμό του ισπανικού αναρχικού κινήματος, που η ανασυγκρότησή του στα πρώτα χρόνια της μεταφρανκικής περιόδου τόση αισιοδοξία είχε γεννήσει στο διεθνές αναρχικό κίνημα, καθώς απ' τα πρώτα κιόλας του βήματα είχε πλαισιωθεί μ' ενθουσιασμό από νέους μέχρι 30 χρονών και μάλιστα μαζικά. Σύντομα όμως φάνηκε ότι το κίνημα αυτό εξακολουθούσε να παραμένει δέσμιο των αναρχοσυνδικαλιστικών φαντασμάτων του παρελθόντος και της γραφειοκρατικής νοοτροπίας, που όχι μόνο ευθύνονται, σε μεγάλο βαθμό, για την ήττα της Ισπανικής επανάστασης, της μόνης επανάστασης που υλοποίησε σε μεγάλη κλίμακα το αναρχικό όραμα, αλλά κι αξιώνουν να στοιχειώσουν και το μέλλον...

Τα πρώτα σημάδια της κρίσης, η σταδιακή, δηλαδή, αποχώρηση χιλιάδων αγωνιστών απ' τις τάξεις της **CNT**, δε φάνηκαν να προβληματίζουν τους ανερχόμενους ηγετίσκους της Συνομοσπονδίας, που συνέχισαν να επιδίδονται απερίσπαστοι στις γραφειοκρατικές τους έριδες. Το θλιβερό αποτέλεσμα είναι γνωστό: διάσπαση και υποδιασπάσεις, 5, ούτε λίγο ούτε πολύ, φράξιες που σκοτώνονται μεταξύ τους για το ποιος θα κατέχει τα σκήπτρα της "μουμιοποιημένης" ηρωϊκής παράδοσης και που μπροστά τους ωχριά ακόμα και το ελληνικό "ένα είναι το κόμμα"...

Για τους συντρόφους που θα σοκαριστούν με τις παραπάνω σκέψεις ή με όσα θ' ακολουθήσουν τους συνιστούμε να μην σπεύσουν ελαφρά τη καρδία να μας αναθεματίσουν σα δμασπαστές και να πάψουν να εκστασιάζονται διαβάζοντας για τις κολλεκτίβες και τις ένοπλες κομμούνες των εργατών και να συνειδητοποιήσουν ότι ο φασισμός κι ο σταλινισμός δεν είναι απλές ιδεολογίες, αλλά χαρακτηρολογικά γνωρίσματα, στάσεις ζωής κι ότι δεν αρκεί ο ξορκισμός των φαντασμάτων για ν' αποσοβηθούν οι κίνδυνοι που ελοχεύουν...

Η λήθη ή η σιωπή ποτέ δεν υπήρξαν σωστός γνώμονας της όποιας προοπτικής κι αυτό το έχει αποδείξει περίτρανα η ιστορία. Στο μέτρο αυτό αν μόνο η αλήθεια είναι επαναστατική τότε η απομυθοποίηση είναι επιτακτική α ν ά γ κ η.

Αφορμή για τα παραπάνω υπήρξε ανακοινωθέν που έστειλε τελευταία ο γραμματέας τύπου της **CNT - AIT** στο διεθνή αναρχικό τύπο και το οποίο βρίθει, δυστυχώς, ανακριβειών και παραλείψεων που πρέπει ν' ανασκευαστούν.

Έτσι αναφέρει ότι οι αναρχοκομμουνιστές γύρω απ' το περιοδικό **Askatasuna**, διαγράφηκαν γιατί ήταν οπαδοί της "Οργανωτικής Πλατφόρμας του Αρσίνωφ", πράγμα ολότελα ψευδές. Η **Askatasuna** δεν ήταν πλατφορμιστική και δε διαγράφηκε γι' αυτό το λόγο. Διαγράφηκε γιατί υποστήριζε ένα ελευθεριακό Ευσκάδι (χώρα των Βάσκων) ενάντια στην ιδέα της "ευρύτερης Ισπανίας" που υποστηρίζουν πολλοί ηγέτες της **CNT**. Μόνο μια τάση επηρεαζόταν απ' τους Πλατφορμιστές, μολονότι κι αυτή χρησιμοποιούσε την "Πλατφόρμα" σα σημείο αναφοράς κι όχι σαν ευαγγέλιο. Αυτή ήταν το Ελεθεριακό Κομμουνιστικό Κίνημα **(MCL)** που διαγράφτηκε κι αυτό τον ίδιο καιρό.

Επιπλέον, ο γραμματέας τύπου δεν αναφέρει τη διαγραφή του Σεμπάστιαν Πουϊγκθέρβερ, πρώην μέλους της εθνικής επιτροπής της **CNT** και μιας τάσης στην οποία ανήκε, των Αναρχοσυνδικαλιστικών Ομάδων Συγγένειας. Η δικαιολογία ήταν πως οι τελευταίοι, όπως και το **MCL**, είχαν συγκροτήσει παράλληλες ομάδες που σχεδίαζαν να κυριαρχήσουν στη **CNT**. Αν πάρει κανείς υπόψη το γεγονός ότι η **CNT** ανασυγκροτήθηκε με μοναδικό στόχο τη συγχώνευση διάφορων ελευθεριακών τάσεων — των συμβουλιακών, των ελευθεριακών κομμουνιστών, της **Askatasuna**, των αυτονομιστών, των παραδοσιακών αναρχικών κι ότι η βάση λειτουργίας της θα ήταν ο εναρμονισμός των διάφορων απόψεων, τότε αυτή η μεταστροφή προκαλεί κατάπληξη.

Η **Bicicleta**, μια ανεξάρτητη αναρχική κολλεκτίβα, που είχε κι αυτή εκδιωχθεί απ' τη **CNT**, δημοσίευσε ένα γράμμα, όπου υπογραμμίζονταν οι δεσμοί ανάμεσα στη **FAI** (την ομάδα που κυριαρχούσε στη **CNT** τόσο πολλά χρόνια) και τη **CNT** της εξορίας στην Τουλούζη. Ο Χουάν Φερέρ, ηγέτης της **FAI**, είχε προτείνει σε μια ηπειρωτική συνάντηση των αναρχικών ομοσπονδιών ότι οι εξόριστοι έπρεπε ν' αναλάβουν την ηγεσία της **CNT** κι η γνωστή Φεντέρικα Μοντσένι, πρώην υπουργός(!) της Δημοκρατικής Κυβέρνησης στον Ισπανικό Εμφύλιο, είπε στο Παρίσι σε μια δημόσια συγκέντρωση ότι θα προτιμούσαν να διαλυθεί η **CNT** παρά να φύγει απ' τα χέρια τους.

Εξάλλου, δεν θα πρέπει να ξεχνάμε τις βίαιες επιθέσεις ενάντια στους λεγόμενους "ρεφορμιστές" στη διάρκεια της περιόδου των διαγραφών κι αμέσως μετά, όπου έκαναν λίμπα τα γραφεία των συνδικάτων που είχαν αποσχισθεί (Συνδικάτα Ύδρευσης, Γκαζιού κι Ηλεκτρισμού στη Βαρκελώνη το Γενάρη και της βιομηχανίας αναψυχής το Μάρτη του 1979). Το χειρότερο επεισόδιο συνέβηκε στις 16 Μάρτη, όταν 60 "αναρχοσυνδικαλιστές" επιτέθηκαν στα γραφεία της **CNT** στο Ματούρο, κοντά στη Βαρκελώνη, όπου διεξαγόταν ένα περιφερειακό συνέδριο των συνδικάτων της άλλης παράταξης. Πυροβολώντας στον αέρα και κραδαίνοντας σιδηρολοστούς, τραυμάτισαν πολλούς αγωνιστές συμπεριλαμβανόμενου του Ενρίκε Μάρκος πρώην γενικού γραμματέα κι ενός αγωνιστή του Ματούρο, που παρά λίγο να χάσει το μάτι του.

Από τότε, πραγματοποιήθηκαν κι άλλες επιθετικές ενέργειες. 150 Φαϊστές κρατώντας πιστόλια και μαχαίρια διαδήλωσαν έξω απ' το κτίριο όπου διεξαγόταν το ιδρυτικό Συνέδριο της **CNT - Unificada**. Αυτό ήταν, όπως λέει ο γραμματέας τύπου της **CNT — AIT**, το "αποκορύφωμα". Άλλα επεισόδια συμπεριλαμβάνουν και την πρόκληση θλάσης του κρανίου με σιδηρολοστό σε αγωνιστή της **CNT - U**, μετά από μια διαδήλωση στη Βαρκελώνη, τον τελευταίο χρόνο.

Κανείς δεν θα μπορούσε να διανοηθεί εξάλλου, ότι μια οργάνωση που κατηγορεί τη **CNT - U** σα ρεφορμιστική, θα πήγαινε το ζήτημα του σε ποιόν ανήκουν τα αρχικά **"CNT"** στ' αστικά δικαστήρια, υπόθεση που παρεπιπτόντως, έχασαν. (Ωστόσο μια Ισπανική Έκθεση, όπως αναφέρεται στο άρθρο του **Nick Heath** στη **Freedom No 10**, απ' όπου προέρχεται και το μεγαλύτερο μέρος του παρόντος κειμένου, λέει ότι στην πραγματικότητα ΝΙΚΗΣΑΝ...)

Ωστόσο, θα υπάρχουν ίσως πολλοί εργαζόμενοι στη **CNT - AIT** που θα έχουν σιχαθεί ολότελα τη βία και το σεχταρισμό που ασκείται ενάντια σε εργαζόμενους της **CNT - U**, που είναι κι αυτοί ελευθεριακοί, όπως υπάρχουν πολλοί εργαζόμενοι που έχουν φύγει απ' τη **CNT** κι έχουν σιχαθεί αυτές τις γελοιότητες.

Η θλιβερή αυτή εικόνα που παρουσιάζει σήμερα το επίσημο ελευθεριακό κίνημα στην Ισπανία, σε συνδυασμό με τις αθλιότητες που διαπράχθηκαν στη Διεθνή Αναρχική Συνάντηση στη Βενετία, που περιγράψαμε στο προηγούμενο τεύχος του "ΑΝΑΡΧΟΥ", δεν προμηνύουν ευοίωνες προοπτικές για το εγγύς, τουλάχιστον, μέλλον του ισπανικού αναρχισμού. Ελπίζουμε πάντως ότι η ελευθεριακή βάση θ' απαγγιστρωθεί απ' το φαύλο κύκλο του φραξιονισμού και της μικροπολιτικής των γραφειοκρατίσκων και θ' αρθρώσει το δικό της λόγο που δε θα έχει — και δεν μπορεί να έχει — καμιά σχέση ούτε με το συμβιβαστικό συντηρητισμό του "μαυσωλείου" της Τουλούζης ούτε με τους νέους "μνηστήρες" της αναρχοσυνδικαλιστικής εξουσίας... Οι αυτόνομοι αγώνες των εργαζόμενων που διεξάγονται απ' τις πρώτες κιόλας μέρες της μεταφρανκικής περιόδου θα πρέπει, πιστεύουμε, ν' αποτελέσουν ένα πρώτο σημείο αναφοράς για την αναδίπλωση του κινήματος, όντας έξω απ' τα προγράμματα των σχεδιαστών της Ισπανικής εκδοχής του Ευρωσοσιαλισμού...

ΚΥΠΡΟΣ: ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ και οι αναρχικοί

Το εθνικό στην Κύπρο είναι μέρος της καθημερινότητας. Γεννιέσαι μ' αυτό, ακούς παντού να μιλάνε γι' αυτό, και σχεδόν δεν μπορείς να φανταστείς τον κόσμο χωρίς αυτό. Άσχετο αν στη συγκεκριμένη του μορφή το εθνικό σημαίνει διαφορετικά πράγματα κάθε δέκα χρόνια (λ.χ. ένωση, ανεξαρτησία, κατοχή της Β. Κύπρου). Ο κόσμος, ντοπαρισμένος απ' τους πολιτικούς του μιλάει λες και το πρόβλημα υπήρξε πάντοτε το ίδιο και ώρες-ώρες σου δίνει την εντύπωση ότι δεν μπορεί να φανταστεί έναν κόσμο χωρίς αυτό το θέμα.

Η ακροαριστερά που ξεπρόβαλε μετά το '74, δεν ξέφυγε φυσικά απ' αυτές τις ανησυχίες. Αντίθετα τις έκανε κέντρο της προβληματικής της. Προσπάθησε να εισάγει μια κάποια κοινωνική κριτική μέσα από την κλασική θέση του αριστερού εθνικισμού, ότι οι άρχουσες τάξεις ξεπουλούν τον εθνικό αγώνα.

Με τον καιρό ξεκαθάρισαν 2 εντελώς αντίθετες ερμηνείες αυτής της θέσης. Απ' τη μια οι Τροτσκιστές[1] υιοθέτησαν την κυπριακή εθνική ταυτότητα, το καπέλλο του κυπριακού κράτους και προσδιόρισαν το εθνικό σαν αγώνα για την ανεξαρτησία (δηλαδή της ανεξαρτησίας και αδιαμφισβήτητης εξουσίας του κυπριακού κράτους στην Κύπρο). Απ' την άλλη οι Μαοϊκοί (πέρασε γρήγορα κι αυτή η μόδα) έκαναν ένα μακροβούτι στο παρελθόν και ανακάλυψαν ξανά την ένωση[2]. Εδώ ο ελληνισμός απέκτησε όλο εκείνο το ρομαντισμό που ονειρευόταν για χρόνια η εθνικοφροσύνη. Το ελληνικό κράτος έγινε για τους ενωτικούς κάτι ανάλογο με τη Μόσχα για τους Κνίτες και ο εθνικός αγώνας απόκτησε σχεδόν μεταφυσικές διαστάσεις — διαφύλαξη της ελληνικότητάς μας, "ένωση με τη μάνα" κι άλλα ανάλογα.

Οι αναρχικοί ήταν οι πρώτοι που αρνήθηκαν την κεντρικότητα του εθνικού, την ταμπέλα της εθνικής ταυτότητας και κέντραραν την κριτική τους αντίθετα σε κοινωνικές αντιφάσεις και συγκρούσεις. Αν και αυτή η αλλαγή έμφασης μπορεί να φαίνεται απλή τώρα (ιδιαίτερα στο εξωτερικό) η διαμόρφωση της δεν ήταν και τόσο εύκολη. Ακόμα και σήμερα οι αριστεριστές προσπαθούν να μας βάλουν στα καλούπια τους "νεοκύπριος - έλληνας, ή Κύπριος, τότε τί είσαι;" (αδιανόητο για αυτούς να είσαι άτομο χωρίς εθνική ταυτότητα). "Πώς θα αντιμετωπίσουμε την κατοχή;" "Πώς θα λυθεί το κυπριακό;" κλπ. Αυτά δεν είναι υπερβολές — είναι αποτελέσματα του ιδεολογικού κλίματος (και στενοκεφαλιάς) που δημιούργησε ο εθνικισμός ακόμα και σ' ένα χώρο που θέλει να λέγεται επαναστατικός.

ΜΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Η αναρχική κριτική της ιδεολογίας του εθνικού δε βασίζεται απλά στο διεθνισμό — και είναι ένας απ' τους λόγους που οι αριστεριστές δυσκολεύονται να καταλάβουν. Η αναρχική κριτική αποτελείται από δύο σκέλη — την κριτική της ιδέας του έθνους σαν ιδεολογίας και στην κριτική επανεκτίμηση της ιστορικής εμπειρίας ή του εθνικισμού. Οι αναρχικοί δεν αρνούνται την αντικειμενική ύπαρξη προβλημάτων που θα μπορούσε να ονομαστούν "εθνικά" — προβλήματα που αφορούν μια εξάρτηση, πολιτιστικός ιμπεριαλισμός κλπ. Η διαφορά με τους αριστερούς και δεξιούς εθνικιστες βρίσκεται στον προσδιορισμο του κοινωνικού συνόλου και στον τρόπο αντιμετώπισης του προβλήματος. Οι εθνικιστές ταυτίζουν με μεγάλη ευκολία το κοινωνικό σύνολο με μια αντικειμενική συλλογική οντότητα — το έθνος. Ωστόσο η μόνη αντικειμενική υπόσταση του έθνους είναι το κράτος του (αυτό που υπάρχει ή αυτό που πάει να φτιαχτεί). Το έθνος, από μια αναρχική σκοπιά, αποτελεί μια ιδεολογική ενότητα καλλιεργημένη μέσα από διάφορους μηχανισμούς και βασισμένη στην υποκειμενική ταύτιση των ατόμων.

Το έθνος δεν είναι κάτι το αντικειμενικά-ιστορικά δοσμένο. Τα έθνη εμφανίζονται στη Μοντέρνα εποχή αλλά η πορεία συγκρότησής τους ούτε αναπόφευκτη ούτε ιδεολογικά αθώα είναι. Τα έθνη συγκροτούνται γύρω από ένα κράτος μέσα από μακριές διαδικασίες συγκρούσεων — όχι μόνο εξωτερικών αλλά και εσωτερικών. Πολιτιστικές και κοινωνικές μειονότητες καταπιέζονται και εξαφανίζονται[3], το κράτος γίνεται ο κεντρικός άξονας κάθε έθνους, και ο εθνικισμός, μετά τη ρομαντική φάση της εθνικής συγκρότησης, γίνεται ανοιχτά αντιδραστικός καταπιέζοντας την κοινωνική σύγκρουση στο όνομα της υπερκοινωνικής ενότητας του έθνους. Θα μπορούσε φυσικά να πει κανένας ότι έστω και αν η άνοδος του έθνους δεν είναι μια διαδικασία "ιστορικών πεπρωμένων της φυλής" εντούτοις τα έθνη τελικά συγκροτούνται και υπάρχουν. Ο κόσμος είναι γεμάτος απ' αυτά και είναι σαν να κλείνεις τα μάτια στην πραγματικότητα αρνούμενος την αντικειμενικότητα της ύπαρξής τους τώρα. Αυτό θα μπορούσε να το πει κανένας 20 χρόνια πριν. Σήμερα ωστόσο τα πράγματα δεν είναι και τόσο απλά. Ακόμα και στα "ιστορικά" πια έθνη της Ευρώπης συναντά κανένας έντονες φυγόκεντρες τάσεις κοινωνικές και τοπικιστικές μειοψηφίες διεκδικούν την αυτονομία τους απ' την ασφυκτική ενότητα του έθνους και του πολιτικού του διαχειριστή — του κράτους. Η εμφάνισή αυτών των κινημάτων δεν είναι νέο φαινόμενο. Αντίθετα αποτελεί τη συνέχεια μιας σύγκρουσης που αρχίζει από τότε που διαμορφώνεται και προωθείται η ιδέα του έθνους. Τα έθνη συγκροτήθηκαν μετά από εσωτερικές συγκρούσεις — ιδεολογικές και κοινωνικές[4]. Κι αυτή η σύγκρουση συνεχίζεται και παίρνει νέες διαστάσεις σήμερα.

Ιστορικά οι αναρχικοί υπήρξαν απ' τους πρωταγωνιστές στην αντίσταση ενάντια στη συγκεντροποίηση - ομοιογενοποίηση του έθνους - κράτους. Γιατί οι αναρχικοί κατάλαβαν (έστω και αν δεν τόγραψαν σε ακαδημαϊκές διατριβές) ότι ο ιμπεριαλισμός της μητρόπολης στην περιφέρεια δεν γίνεται μόνο σε παγκόσμιο επίπεδο αλλά και στο εσωτερικό ενός "έθνους-κράτους" (πρωτεύουσα ενάντια στην επαρχία, ηγεμονική κουλτούρα ενάντια στις περιθωριακές κλπ.). Αυτή είναι η βάση του αναρχικού διεθνισμού — ενός διεθνισμού βασισμένου στη μη-εξουσία, την ποικιλία και τον πλουραλισμό. Ξεκινώντας απ' την αυτονομία και αλληλεπίδραση διαφόρων κοινοτήτων στο εσωτερικό μιας κοινωνίας, προχωράει στο διεθνές επίπεδο. Το σημείο αναφοράς σ' αυτά τα πλαίσια είναι η κοινότητα και όχι το έθνος. Και είναι γι' αυτό το λόγο που οι αναρχικοί μπορούν να είναι ταυτόχρονα αντιιμπεριαλιστές αλλά και κριτικοί των εθνικιστικών κινημάτων και των πρακτικών τους.

Γιατί ο εθνικισμός και το έθνος αποτελούν ιδεολογικά κατασκευάσματα και κινήματα που υπονομεύουν την απελευθερωτική προοπτική. Και θα μπορούσε να γίνει μια σύγκριση μεταξύ του μπολσεβίκικου σοσιαλισμού και του εθνικισμού. Και οι δυο ιδεολογίες υπόσχονται λαγούς με πετραχήλια πριν έρθουν στην εξουσία — άμα όμως επικρατήσουν γίνονται το ίδιο (αν όχι πιο πολύ) καταπιεστικές. Και ίσως να μην είναι και τόσο τυχαία η σύγκλιση του (λενινισμού) με τον εθνικισμό στον τρίτο κόσμο.

Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ.

Αν το έθνος είναι μια ιδέα που προσφέρει συλλογική ταύτιση, ο εθνικισμός είναι η ιδεολογία που την προωθεί, την καλλιεργεί και την επιβάλλει· η ιστορική πορεία του εθνικισμού στην Κύπρο (για να επιστρέψουμε και στην πραγματικότητα μετά από το ταξίδι στην αφαίρεση) είναι χαρακτηριστική. Ο εθνικισμός δεν γεννήθηκε αυθόρμητα σαν αποτέλεσμα ιστορικών διαδικασιών ή σαν αφύπνιση στα "πεπρωμένα της φυλής"[5]. Ο εθνικισμός επιβλήθηκε στους Κύπριους τον 19ο αιώνα ενώ ο εθνικός διαχωρισμός όχι μόνο είναι ανύπαρκτος αλλά έχουμε αρκετές κοινές εξεγέρσεις ορθόδοξων και Μουσουλμάνων (οι όροι Έλληνες - Τούρκοι ήταν επίσης ανύπαρκτοι) ενάντια στις ελίτ των 2 κοινοτήτων. Ο εθνικισμός εισάχθηκε απ' την Ελλά-

δα και την Τρυρκία και επιβλήθηκε στον πληθυσμό μέσα απ΄ το εκπαιδευτικό σύστημα, τον πολιτικαντισμό και τη θεαματική πόλωση. Η Αγγλική αποικιοκρατία δεν ήταν καθόλου άσχετη μ΄ αυτές τις εξελίξεις (όσο και αν την ζημίωσαν τελικά). Αυτή εισήγαγε το διαχωρισμό Ελλήνων - Τούρκων (και επέβαλε και τους όρους) στο επίπεδο της πολιτικής εξουσίας. Θάταν ωστόσο λάθος να νομιστεί ότι ο εθνικισμός ήταν ένα κόλπο των ελίτ και των αποικιοκρατών για να καταπιέσουν την κοινωνική σύγκρουση. Η άνοδος του εθνικισμού προωθήθηκε από διάφορα στρώματα, αλλά υπήρξε σε μεγάλο βαθμό ένα φαινόμενο που γεννήθηκε και προώθησε με τη σειρά του την αναδόμηση των εξουσιαστικών δομών στην Κύπρο, τα τελευταία 100 χρόνια. Ο εθνικισμός υπήρξε η ιδεολογική απάντηση της εξουσίας (και των δομών της) στην κοινωνική σύγκρουση.

Και όποιος κοιτάξει την ιστορία της ανόδου του εθνικισμού θα δει αυτή τη συνεχή σύγκρουση ανάμεσα στην ιδεολογία της εξουσίας και σε στοιχεία κοινωνικής αντίστασης. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της σύγκρουσης που συνεχίσθηκε για δεκαετίες: η άρνηση της πλειοψηφίας των Κυπρίων να δεχτούν μια ενεργητική μορφή σωβινισμού. Μέχρι πριν το '74 όταν ακόμα υπήρχαν σε καθημερινό επίπεδο επαφές ανάμεσα στις 2 κοινότητες ο εθνικισμός είχε καταφέρει μόνο να παθητικοποιήσει τον κόσμο απέναντι στη ρατσιστική του υστερία — η πλειοψηφία των Κυπρίων έλεγε και πίστευε το κλασικό πια:

"Μα εμείς δεν έχουμε τίποτα ενάντια στους Τούρκους (ή Έλληνες)". Ωστόσο η επικράτηση του εθνικισμού μετά το '50 ήταν ολοκληρωτική — και δεν οδήγησε μόνο σε ένταση ανάμεσα στις 2 κοινότητες. Έφτιαξε την ιδεολογική ατμόσφαιρα που νομιμοποίησε το κράτος, κατάπνιξε την ταξική πάλη για δεκαετίες στο όνομα της "εθνικής ενότητας" και έκανε την πατριαρχική οικογένεια, την αδιαμφισβήτητη βάση της κοινωνίας. Όπως έχουμε προσπαθήσει να δείξουμε αλλού, ο εθνικισμός υπήρξε ουσιαστικά το ενοποιητικό στοιχείο της ηγεμονικής ιδεολογίας. Το '74 ο εθνικισμός πέρασε την πιο έντονη κρίση του για δεκαετίες. Σε διάστημα λίγων μηνών αναγκάσθηκε να αλλάξει πρόσωπο και από Ελληνικός με τσαρούχια και νταούλια, έγινε κυπριακός με βράκα και λαούτο. Για ένα διάστημα φάνηκε ότι αυτή η αλλαγή θα είχε την ίδια επιτυχία με ότι γινόταν πριν το '74. Γύρω στο τέλος της δεκαετίας του '70 ωστόσο — και ιδιαίτερα απ΄ το '80 και μετά, άρχισε να εμφανίζεται μια γενική αδιαφορία ανάμεσα στους Κύπριους — και μια στροφή σε ένα μικροαστικό ατομικισμό. Το εθνικό υπάρχει βέβαια παντού — αλλά υπάρχει ταυτόχρονα και ένας κυνισμός.

Τα συλλαλητήρια αραιώνουν και τα κόμματα αναγκάζονται να καταφύγουν σε θεαματικές πολιτικές κρίσεις για να διατηρήσουν το ενδιαφέρον των θεατών - ψηφοφόρων. Από μια πρώτη άποψη αυτή η στροφή μπορεί να φανεί αδιάφορη ή ίσως και χειρότερη από πριν. Οι αριστεριστές που νιώθουν τη μοναξιά τους πιο έντονη έχουν μια βιβλιογραφία γύρω απ΄ τη "χειροτέρεψη της κατάστασης". Τα βόλεψαν όλα στις θεωρίες τους και αποφάσισαν ότι οι άρχουσες τάξεις δεν θέλουν το "λαό" να ενδιαφέρεται για το εθνικό — γιατί όπως όλοι ξέρουν αυτά είναι το ασκί του Αιόλου για τις "επαναστατικές προοπτικές". Τώρα φυσικά γιατί κλαίει και οδύρεται ο Λυκαυγής για το κατάντημά μας κάθε μέρα στον "Φιλελεύθερο" δε μας το εξηγούν — ίσως νάχει και αυτός "επαναστατικές τάσεις". Από μια αναρχική οπτική γωνία ωστόσο το σήμερα δεν είναι μια αντίδραση στην ισοπεδωτική και καταπιεστική κοινωνία που συγκρότησε η εθνικιστική φαντασίωση — μια αντίδραση χωρίς θετικές προοπτικές για την ώρα, αλλά παρόλα αυτά μια αντίδραση σαν συνέχεια της ιστορικής παράδοσης — της σύγκρουσης ανάμεσα στην ιδεολογία της εξουσίας (εθνικισμός) και της κοινωνικής αντίστασης (όσο παραμορφωμένη κι αν είναι η τελευταία). Γιατί αυτό που ακολούθησε την κρίση του εθνικισμού δεν ήταν σκέτη αντίδραση. Σιγά-σιγά εμφανίζονται και νέα στοιχεία πολιτικής και συνείδησης. Η εμφάνιση του αναρχισμού (προς το τέλος της δεκαετίας του '70), ήταν ένα πρώτο στοιχείο αντίστασης και κριτικής. Γιατί ο κυπριακός αναρχισμός δεν είναι απλώς εισαγόμενες ιδέες — είναι μια αντίδραση βγαλμένη μέσα απ΄ τις αντιφάσεις της Κυπριακής κοινωνίας. Και η ξεκάθαρα αντι-εθνικιστική του θέση έχει άμεση σχέση με την ιστορική εμπειρία των ατόμων που τον συγκροτούν. Τελευταία τα νέα σημάδια άρχισαν να αυξάνουν. Γίνονται κάποιες στοιχειώδεις κινητοποιήσεις γύρω από κοινοτικά αιτήματα, ακόμα και μερικές αυθόρμητες απεργίες, ανοίγει κάποια συζήτηση γύρω απ΄ την ισότητα των γυναικών, αρχίζει να συγκροτείται μια νεανική υποκουλτούρα κλπ. Αυτά τα φαινόμενα δεν συνθέτουν φυσικά κανένα επαναστατικό κλπ. κίνημα. Είναι μεταρυθμιστικά, συντεχνιακά ή και περιθωριακά φαινόμενα. Η εμφάνισή τους ωστόσο είναι μια ελπιδοφόρα νέα εξέλιξη. Κάτι κινείται επιτέλους, έστω και σπασμωδικά. Πιο πέρα η εμφάνισή τους, φέρνει αποτελέσματα εντάσεων στις κοινωνικές δομές. Από μια άποψη είναι προμηνύματα μιας γενικότερης κρίσης της κοινωνίας. Και η εμφάνιση αυτής της κρίσης δεν είναι άσχετη με την κρίση του εθνικισμού. Η κρίση αυτού του ενοποιητικού στοιχείου της ηγεμονικής ιδεολογίας χαλάρωσε κάπως τη σφικτή ιδεολογική ενότητα της κοινωνίας, ανοίγοντας το δρόμο για την έκφραση στατικοποιημένων αντιφάσεων σε διάφορες κοινωνικές σφαίρες και δομές. Η κρίση του εθνικισμού όχι μόνο δεν έχει προωθηθεί απ΄ τις άρχουσες τάξεις αλλά είναι αποτέλεσμα δομικών αντιφάσεων και κοινωνικών αντιστάσεων. Και είναι κάτι θετικό. Μια ριζοσπαστική κριτική πρέπει να βαθύνει αυτή την κρίση και να συγκροτήσει ένα εναλλακτικό πόλο αναφοράς αν θέλει να παρέμβει στις κοινωνικές εξελίξεις. Οι ενωτικοί και "Εκφρασίτες" τροτσκιστές έχουν καταντήσει ουραγοί κομμάτων, ιδεολογιών και φαντασιώσεων από το παρελθόν. Έλεγε και καλά πράγματα κάποτε ο Μαρξ, "Η επανάσταση πρέπει να αντλήσει την ποίησή της απ΄ το μέλλον και όχι απ΄ το παρελθόν". Σ΄ αυτά τα πλαίσια είναι ανάγκη να παραμεριστεί το εθνικό από το κέντρο της συζήτησης — ιδιαίτερα ανάμεσα σε άτομα και ομάδες που δεν ζουν με μια ρομαντική εικόνα του παρελθόντος, αλλά που ενδιαφέρονται για τη συγκρότηση ενός εναλλακτικού χώρου και λόγου.

Αλλά θα πει κάποιος πάλι, τί θα γίνει με το Κυπριακό, ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΥΠΑΡΧΕΙ. Στο κάτω-κάτω υπάρχουν τόσες χιλιάδες πρόσφυγες υπάρχει το δικαίωμα της ελεύθερης εγκατάστασης, ο Τούρκικος κίνδυνος κλπ. Έτσι και αλλιώς είπαμε στην αρχή ότι μπορεί ο εθνικισμός νάναι ιδεολογία αλλά υπάρχουν και πραγματικά - αντικειμενικά προβλήματα που πρέπει να αντιμετωπίσει κανείς ακόμα και μετά την κριτική του.

Ας ξεκινήσουμε με το μπαμπούλα του "Τούρκικου κινδύνου". Μόνο στα πλαίσια μιας ιδεολογικής στενοκεφαλιάς θα μπορούσε κανείς να υποστηρίξει ότι η Τουρκία θα είχε πραγματικό ενδιαφέρον/συμφέρον να καταλάβει τη νότια Κύπρο. Ήδη έχει τεράστια οικονομικά και πολιτικά προβλήματα με ότι κατάκτησε το '74. Και τότε υπήρχε και δικαιολογία — η προστασία των Τουρκοκυπρίων. Παρά τα κλαψουρίσματα των αριστεριστών και άλλων εθνικιστών το διεθνές μπουκοτάζ της Β. Κύπρου, λειτουργεί και δεν είναι καθόλου βολικό για την Τουρκία. Αν η Τουρκία ήθελε να καταλάβει όλη την Κύπρο θα το έκανε το '74 που δεν υπήρχε και καμιά αντίσταση. Πιο πέρα μια νέα Τούρκικη επίθεση θα δημιουργούσε πιθανά γενικότερη ελληνοτουρκική σύρραξη — κάτι εντελώς απίθανο να συνεχίσει για λίγες μέρες δοσμένων των αμερικανικών συμφερόντων στην περιοχή. Αυτά φυσικά δεν σημαίνουν ότι το Τουρκικό κράτος δεν θα ήθελε να προσαρτήσει όλη την Κύπρο. Η επέκταση είναι το όνειρο των κρατών και του εθνικισμού. Απλά οι συσχετισμοί που υπάρχουν στην περιοχή και διεθνώς το κάνουν πολύ δύσκολο και ασύμφορο. Υπάρχει φυσικά πάντα η περίπτωση μιας αλλαγής των συσχετισμών. Αλλά η πιο πιθανή αιτία μιας παραπέρα Τουρκικής επέκτασης είναι οι εσωτερικές εντάσεις. Ένας πόλεμος θα μπορούσε να ήταν μέσο ιδεολογικής εκφόρτισης των εσωτερικών εντάσεων της Τουρκικής κοινωνίας. Είναι βέβαια ασύμφορο και αμφίβολης διάρκειας, αλλά η εθνικιστική υστερία ζει στον κόσμο της, μερικές φορές.

Ναι λοιπόν υπάρχει μια κάποια αόριστη πιθανότητα πολέμου κάπου στο μέλλον. Αλλά όσα είπαμε πιο πάνω μπορούν να ειπωθούν με την ίδια ακρίβεια για το ελληνικό κράτος. Ένας πόλεμος όποιος κι αν τον ξεκινήσει θα είναι το απόγειο μιας εθνικιστικής υστερίας. Και λοιπόν, τί κάνουμε; Οι ενωτικοί ανησυχούν φυσικά για το ηθικό του στρατού. Αλλά από μια ριζοσπαστική σκοπιά το θέμα είναι να αποφευχθεί ο πόλεμος.

Ο αγώνας ενάντια στον εθνικισμό είναι και αγώνας ενάντια σε ένα πόλεμο των κρατών — ένα μακελειό χωρίς νόημα μπροστά από μνημεία ηρώων.

Ο σημερινός μπαμπούλας του "Τουρκικού κινδύνου" δεν έχει τίποτα το διαφορετικό απ' το μπαμπούλα του "Βουλγαρικού κινδύνου" που έψελνε η εθνικοφροσύνη, ή απ' τον μπαμπούλα του "Ρωσικού κινδύνου" του Ρήγκαν.

Πάντα υπάρχει πιθανότητα πολέμου όσο υπάρχουν κράτη — ο μπαμπούλας ωστόσο, είναι η ιδεολογική χρήση αυτού του θέματος (με την προβολή ενός "απειλητικού 'Αλλου") για την καταπίεση της κοινωνικής σύγκρουσης και την έξαρση της εθνικιστικής υστερίας.

Αλλά φυσικά το κυπριακό υπάρχει και χωρίς πόλεμο. Κι αυτό είναι υπαρκτό πρόβλημα. Ωστόσο πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ορισμένα πράγματα απ' την αρχή. Το κυπριακό θα λυθεί μακριά από μας — και τους υπόλοιπους Κυπρίους. Θα δέσουν και θα ράψουν οι πολιτικοί και θα επιβάλλουν τη λύση μέσω της ψήφου των οπαδών τους. (Αυτό για όσους νομίζουν ότι αύριο θα τους ρωτήσουν πως θα λυθεί το πρόβλημα). Φυσικά αυτή η αντιμετώπιση δε λύνει τίποτα. Στο κάτω-κάτω θα πει κάποιος, αυτό είναι παράδοση. Θα έλεγα "κυνικός ρεαλισμός" και χρειάζεται λίγος κυνισμός στην αστική δημοκρατία.

Το θέμα ωστόσο πάει πιο πέρα. Είναι μια άρνηση να αναζωπυρώσουμε τον εθνικισμό. Γιατί αυτή τη στιγμή η μόνη διαφορετική λύση (απ' την άρνηση να βάλεις το εθνικό στο κέντρο της συζήτησης) είναι να αρχίσεις να μιλάς για τα "κυκλάμινα στο πενταδάκτυλο" σε σχέση με την προδοσία των πολιτικών (όπως κάνουν οι αριστεριστές). Οι εικόνες και οι ιδεολογίες που θα χρησιμοποιήσει και στις οποίες θα προσφύγει κάποιος είναι αναγκαστικά αυτές που καλλιεργήθηκαν για χρόνια σε μας και σ' όλους τους κυπρίους. Αλλά υπάρχουν και άλλες διαστάσεις του θέματος που η μονοδιάστατη συζήτηση γύρω απ' την κατοχή, αποκρύπτει. Γιατί δεν είναι μόνο η κατοχή της Βόρειας Κύπρου, είναι κι ο Ελληνικός στρατός, οι αγγλικές βάσεις και το κυριώτερο οι ιστορικές πληγές που άνοιξε ο εθνικισμός. Γιατί μπορεί οι Κύπριοι να μην είχαν τα μίση που οι ακροδεξιοί των 2 κοινοτήτων και τα αφεντικά τους, στην Αθήνα και την Άγκυρα, καλλιεργούσαν, αλλά 20 χρόνια συγκρούσεων, σφαγών, και προπαγάνδας έχουν αλλάξει πολλά πράγματα. Ιδιαίτερα μετά το '74 που η ανθρώπινη επαφή έχει σταματήσει τελείως. Ακόμα και αν οι πολιτικοί βρουν λύση, οι εντάσεις που θα πηγάζουν απ' αυτή την ιστορική παράδοση δε θα ξεχαστούν εύκολα. Κι αυτό είναι ένα θέμα που πρέπει να αντιμετωπιστεί σύντομα. Θα ακουστούν φυσικά οι κριτικές του στυλ "άρα δεν έχετε τίποτα να προτείνετε". Όχι ακριβώς. Απλώς αρνούμαστε να δώσουμε "λύσεις" σε στυλ μαγικής φόρμουλας. Πρέπει να ξεπεράσουμε κάποτε τη λογική και τα συμπλέγματα του αριστερισμού — και ιδιαίτερα το σύμπλεγμα ότι είμαστε η φωτισμένη πρωτοπορία που έχει έτοιμες απαντήσεις για όλα τα προβλήματα. Απλά πρέπει να παραδεχτούμε ότι αυτή τη στιγμή δεν μπορούμε να προτείνουμε λύση. Και είχε δίκιο ο Όργουελ "Το να λες την αλήθεια σε μια εποχή καθολικού ψέματος είναι επαναστατική πράξη"!!! Το Κυπριακό είναι ένα πρόβλημα με πολλές διαστάσεις και εμείς μόλις τώρα αρχίζουμε την κριτική της ιδεολογίας (εθνικισμός) που το δημιούργησε η λογική του "άμα δεν έχεις λύση να προτείνεις, να σιωπάς" είναι η λογική του μικροαστού που άμα δώσει τα λεφτά του θέλει το σαπούνι του. Έχουμε το δικαίωμα να κριτικάρουμε και να ψάχνουμε μέσα από την πρακτική για εναλλακτικές προτάσεις όσο χρόνο και αν πάρει — και ο μικροαστός πρέπει να μάθει κι αυτός για να βρει το σαπούνι του. Ο καιρός των μεγάλων και ωραίων απαντήσεων πέρασε. Ο μόνος τρόπος να αρχίσουμε να προτείνουμε κάτι εναλλακτικό πραγματικά και βιώσιμο είναι μέσα από μια ριζοσπαστική πράξη.

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ "ΟΥΤΟΠΙΑ" ΚΑΙ Η ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ.

Σ' ένα ουτοπικό επίπεδο βέβαια ξέρουμε τί θέλουμε: μια αναρχική οργάνωση της κυπριακής κοινωνίας, βασισμένης στις αρχές της μη εξουσίας, του πλουραλισμού, και της αυτονομίας-αποκέντρωσης. Το κράτος (κεντρικό ή διζωνικό) οι άλλες δομές εξουσίας (πατριαρχία, καπιταλισμός κλπ.) καθώς και οι μηχανισμοί βίας (στρατός, παρακρατικές ομάδες) φυσικά δεν έχουν θέση σ' αυτή την κοινωνία. Αν το κράτος είναι η αντικειμενική έκφραση της ιδεολογικής ενότητας του έθνους, η αυτόνομη, αυτοδιαχειριζόμενη κοινότητα είναι η απάντηση των αναρχικών στο θεσμικό επίπεδο. Η αναρχική κοινωνία βασίζεται σε τέτοιες κοινότητες που συνεργάζονται και συντονίζονται στα πλαίσια μιας ομοσπονδίας. Αυτές οι κοινότητες αποτελούν πολιτικές συνελεύσεις άμεσης δημοκρατίας (αναρχίας) χωρίς θεσμοποιημένες εξουσίες, και μπορούν να πάρουν διάφορες μορφές: οικονομικές-παραγωγικές μονάδες (κολλεκτίβες ή εργατικές συνελεύσεις) συνοικιακές-τοπικιστικές μονάδες (γενικές συνελεύσεις των κατοίκων) ή ακόμα και πολιτιστικές ενότητες. Ο πλουραλισμός είναι αυτονόητος όπως αυτονόητα είναι και τα δικαιώματα ελεύθερης εγκατάστασης και διακίνησης.

Αυτά δεν είναι φαντασιοπληξίες. Βγαίνουν μέσα από την αναρχική κριτική του εθνικισμού και την ιστορική εμπειρία των αναρχικών κινημάτων (βλ. Ισπανία). Και δεν είναι εισηγήσεις τελείως εξωπραγματικές για την Κύπρο. Αντίθετα αποτελούν τη συνέχεια της αντίστασης ενάντια στην εξουσία και την ιδεολογία της ισοπέδωσης-ομοιογενοποίησης του εθνικισμού στο νησί. Ωστόσο είναι ουτοπιστικό να μιλά κανείς σήμερα για μια τέτοια "λύση" του Κυπριακού σαν σοβαρή πιθανότητα. Οι εξουσιαστικές δομές και ο εθνικισμός έχουν φτιάξει αδιέξοδα και ιστορικές πληγές που δεν λύνονται εύκολα. Και δεν υπάρχει κανένας λόγος να ζούμε με αυταπάτες. Η σημασία της αναρχικής "ουτοπίας" βρίσκεται τόσο στην ονειρική της διάσταση (σαν απόδραση προς μια ελπίδα) όσο (και το κυριώτερο) στη λειτουργία

της σαν κατεύθυνση. Και άλλο πράγμα η "ουτοπία-σαν-κατεύθυνση" και άλλο οι μαγικές φόρμουλες των αριστεριστών (οι τροτσκιστές φαίνονται να περιμένουν ακόμα τη μεγάλη επανάσταση να ξεπροβάλλει απ' τη γωνιά — ο Θεόσταλτος άγγελος της ιστορίας). Στην αναρχική ουτοπία -σαν-κατεύθυνση εσύ φτιάχνεις το δρόμο και διαμορφώνεις την ουτοπία στη διαδικασία μέσα απ' την πράξη σου. Οι μαγικές φόρμουλες των αριστεριστών μοιάζουν με μια καθορισμένη διαδρομή — και παρόλο που φαίνονται νάχουν χάσει το τρένο δε λένε να ψάξουν και λίγο μόνοι τους. Μια αναρχική κοινωνία δεν φτιάχνεται από μόνη της — ή από ιστορικές αναγκαιότητες (βλέπετε εμάς δε μας αγαπά η ιστορία όπως τους Μαρξιστές). Φτιάχνεται απ' τους ανθρώπους και τις πράξεις τους. Κι αν η αναρχία σαν ουτοπία-κατεύθυνση προυποθέτει κάτι, αυτό είναι η όξυνση των κοινωνικών συγκρούσεων και η δημιουργία μέσα σ' αυτή την κοινωνία μιας εναλλακτικής-αντιεξουσιαστικής κουλτούρας όπου οι σκοποί αντικατοπτρίζονται στα μέσα που χρησιμοποιούνται. Στην Κύπρο μια τέτοια κουλτούρα προυποθέτει τρεις τουλάχιστον διαστάσεις. α) τον αγώνα εναντίον και το ξεπέρασμα του εθνικισμού και των ιστορικών του πληγών.

β) Την αναζωογόνηση και επαναπροσδιορισμό των τάσεων για αποκέντρωση, αυτονομία, πλουραλισμό, που καταπίεσε για τόσες δεκαετίες ο εθνικισμός-κρατισμός.

γ) Την εναντίωση στην εξουσία, τόσο σαν δομικό φαινόμενο όσο και σαν διάχυτη μορφή συγκρότησης των διαπροσωπικών σχέσεων. Η διάχυση της αντιεξουσίας και η συγκρότησή της, σαν εναλλακτικού πολιτικού-πολιτιστικού πόλου, είναι αναγκαία προυπόθεση για μια αναρχική επαναστατική κοινωνία.

Τώρα βέβαια όλα αυτά δεν γίνονται έτσι εύκολα. Χρειάζεται πράξη και λόγος αντιεξουσιαστικός. Και είναι αναγκαία εντιμότητα στους εαυτούς μας και όσους μας ακούν, να παραδεχτούμε ότι βρισκόμαστε ακόμα στις αρχές αυτής της διαδικασίας. Ακόμα προσπαθούμε να παραμερίσουμε το εθνικό απ' το κέντρο της συζήτησης. Είναι ακριβώς η κατανόηση του σταδίου που βρισκόμαστε που μας κάνει να αρνούμαστε να δώσουμε "λύσεις". Μπορούν να διαγραφούν ωστόσο μερικές κατευθύνσεις αναζήτησης:

α) Ανάγκη εναντίωσης στον εθνικισμό σε κάθε επίπεδο και μορφή. Κι αυτό υπονοεί μια κριτική της ιδεολογίας του εθνικισμού μια εναντίωση στην παραπέρα ανάμειξη της Ελλάδας και της Τουρκίας (και της πιθανότητας πολέμου) στην Κύπρο, και την ανάγκη για επικοινωνία και αλληλεγγύη μεταξύ Ελλήνων, Τούρκων, και Κυπρίων.

β) Την ανάγκη συγκρότησης ενός εναλλακτικού χώρου που θα πάψει να είναι ουραγός της ηγεμονικής ιδεολογίας (όπως οι Τροτσκιστές και οι ενωτικοί) και που θα ψάξει συλλογικά μέσα απ' το λόγο και την πράξη του για έξοδο απ' το σημερινό αδιέξοδο.

γ) Τον παραμερισμό του εθνικού απ' το κέντρο της συζήτησης αλλά και την ταυτόχρονη διεύρυνση των ορίων του. Μερικές απ' τις πρώτες μινιμαλιστικές "θέσεις" ενός εναλλακτικού χώρου για το Κυπριακό θα μπορούσαν να ήταν: α) επιμονή στο δικαίωμα ελεύθερης εγκατάστασης-διακίνησης. β) Αγώνας για διώξιμο όλων των στρατών (Ελληνικού, Τουρκικού, Αγγλικού) και κατάργηση του Κυπριακού. Το αντιμιλιταριστικό κίνημα στην Ελλάδα είναι αυτονόητα ένας απ' τους φυσικούς συμμάχους του Κυπριακού χώρου. γ) Αγώνας ενάντια στο ρατσισμό-σωβινισμό που υποβόσκει μετά από δεκαετίες εθνικιστικής πλύσης εγκεφάλου. δ) Επιμονή στην προστασία των δικαιωμάτων των μειοψηφιών. Αυτές είναι όπως αναφέρθηκε, μινιμαλιστικές θέσεις. Δεν συγκροτούν μια ενότητα για λύση του Κυπριακού κλπ. Θα μπορούσαν να αποτελούν ίσως τις "αρχές" ή κατευθύνσεις μιας ριζοσπαστικής κριτικής και δράσης, αλλά χωρίς συζήτηση και πράξη, θα μείνουν όπως τόσες άλλες, κενά σχήματα λόγου.

Η ριζοσπαστική κριτική είναι μια κριτική που προσπαθεί να συνδέσει την ουτοπία μιας απελευθερωμένης κοινωνίας με τα προβλήματα της κοινωνίας και της καθημερινότητάς του εδώ και τώρα. Είναι μια προσπάθεια να βρεθούν εναλλακτικές προοπτικές μέσα στη γενική μιζέρια-αδιέξοδο της σημερινής κοινωνίας. Κι αυτό δεν είναι εύκολη υπόθεση — αποτελεί ωστόσο την ανανέωση της κοινωνικής σύγκρουσης. Και στην περίπτωση του εθνικισμού στην Κύπρο αποτελεί την επανεμφάνιση της αντίστασης ενάντια στην ισοπέδωση, την ομοιογένεια, την άμβλυνση της ταξικής σύγκρουσης και τις πατριαρχικές φαντασιώσεις που στηρίζουν την ιδέα του έθνους.

Α.Α.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1. Υπήρχαν και υπάρχουν διάφορες τάσεις τροτσκιστών (οι περισσότερες με 4-5 άτομα). Η αναφορά στους τροτσκιστές (εδώ στοχεύει) περισσότερο την ομάδα γύρω απ' τη "Σοσιαλιστική έκφραση ή αυτοαποκαλούμενη "Αριστερή πτέρυγα της ΕΔΕΚ".

2. Η ύπαρξη διαφόρων τάσεων υπήρχε και εδώ — Η αναφορά αφορά συνήθως την ομάδα γύρω απ' το περιοδικό "Αυτοδιάθεση" — αλλά όχι μόνο αυτούς.

3. Για παραδείγματα απ' την ελληνική εμπειρία αρκεί κανείς να κοιτάζει την πορεία των εθνικών μειονοτήτων στην Ελλάδα. Μερικά ενδιαφέροντα στοιχεία έχει και το άρθρο του Θ. Καλομύλου στα ΤΕΤΡΑΔΙΑ "ΤΟ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟ ΕΘΝΟΣ".

4. Αυτές οι συγκρούσεις εμφανίζονται απ' την αρχή — ακόμα και στη Γαλλική Επανάσταση. βλ. λ.χ. την αντίφαση της άμεσης δημοκρατίας των "ΞΕΒΡΑΚΩΤΩΝ" με την εθνικιστική κινητοποίηση (βλ. **Soboul "Sans Cullote"**) ή τις συγκρούσεις στη γαλλική επαρχία (βλ. **Tilly La Vender**).

5. Η ανάλυση που ακολουθεί είναι σύντομη και περιγραφική. Για μια εκτενή ανάλυση της ιστορικής εμπειρίας του εθνικισμού στην Κύπρο (βλ. Η ΚΥΠΡΟΣ, ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΚΑΙ Ο ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ, εκδόσεις ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ).

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΑΣΙΑΤΙΚΟ ΑΝΤΙΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΟ ΕΝΟΠΛΟ ΜΕΤΩΠΟ

χρονικό τού αγώνα

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΟΥ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΑΣΙΑΤΙΚΟΥ ΑΝΤΙΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΟΥ ΕΝΟΠΛΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

Ο Γιαπωνέζικος ιμπεριαλισμός εκμεταλλευόταν κι εξακολουθεί να εκμεταλλεύεται τους ντόπιους λαούς της Ασίας. Οι Αϊνού (μια γηγενής μειονότητα της Β. Ιαπωνίας), οι Οκιναβέζοι, οι Φορμοζιανοί, οι Κινέζοι κι οι λαοί σ' άλλα μέρη της Ν.Α. Ασίας αντιδράσανε όλοι σ' αυτό τον ιμπεριαλισμό, οργανώνοντας ένοπλους αγώνες που ακόμα και τώρα στρέφονται ενάντια στη νεο-ιμπεριαλιστική επιθετικότητα της Ιαπωνίας.

Αυτοί οι διεθνείς επαναστατικοί αγώνες συνθέτουν ένα αντι-ιμπεριαλιστικό "Ανατολικοασιατικό αντιγιαπωνέζικο Μέτωπο" (ΑΑΜ). 4 άνθρωποι συνελήφθηκαν στις 19 Μάη 1975 και κατηγορήθηκαν για βομβιστικές επιθέσεις, που διεκδίκησε το ΑΑΜ: ο Νταϊντόζι Μάσι (34), ο Κατάοκα Τοσίσκι (34) — μέλη κι οι δυο της ομάδας "Λύκος" του ΑΑΜ — ο Αράι Μαρίκο (32) κι ο Κουρακάβα Γιοσιμάσα (35) — μέλος της ομάδας "Σκορπιός" του ΑΑΜ. Στις 12 Νοέμβρη 1979, στην πρώτη του δίκη, ο πρόεδρος Μινοχάρα καταδίκασε σε θάνατο τόσο τον Μασάσι όσο και τον Τοσιάκι και τον Γιοσιμάσα σε ισόβια. Ο Μαρίκο καταδικάστηκε σε 8 χρόνια φυλάκιση. Ο δικαστής Νάϊτο, του Ανώτατου Δικαστηρίου του Τόκιο επικύρωσε τις θανατικές καταδίκες σε μια δεύτερη δίκη στις 29 Οκτώβρη 1982. Είναι η πρώτη φορά μετά το 1945 που επιβάλλεται η θανατική ποινή σε πολιτικό κρατούμενο στην Ιαπωνία. Στην πρώτη δίκη, δεν επιτράπηκε στους συνήγορους να φέρουν τους περισσότερους μάρτυρες υπεράσπισης και τελικά απομακρύνθηκαν κι οι ίδιοι απ' την αίθουσα του δικαστηρίου. Ένα μεγάλο μέρος της δικογραφίας αφορούσε την "Επιχείρηση Ουράνιο Τόξο" (ένα σχέδιο ανατίναξης του τρένου του Αυτοκράτορα Χιροχίτο, που δεν πραγματοποιήθηκε) και το ύφος και το περιεχόμενό της θύμιζαν τις παλιές δίκες "Εσχάτης Προδοσίας", όπου ο Κοτόκου Σουσού, ένας αναρχικός, κρίθηκε ένοχος "Εσχάτης Προδοσίας" κι εκτελέστηκε στις 24 Γενάρη, 1911. Το έγκλημα της "Εσχάτης Προδοσίας" καταργήθηκε σε μια τροποποίηση του νόμου περί εγκληματικότητας του 1947.

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΑΑΜ

12 Δεκέμβρη 1971: Το ΑΑΜ ανατίναξε το άγαλμα της Κόβα-Κάνον (της θεάς του Ελέους), που αναγέρθηκε για ν' απαλύνει την ανάμνηση της σφαγής του Νανκίν απ' τον Γιαπωνέζικο στρατό στα 1937. Ταυτόχρονα, ανατινάχθηκε και το μνημείο του Γιουνκόκου-Σιτσίσι (που αναγέρθηκε προς τιμή των 7 εγκληματιών πολέμου α' βαθμού).

6 Απρίλη 1972: Βομβιστική επίθεση στο οστεοφυλάκιο του Σοζίζι (βουδιστικός ναός όπου φυλάγονταν οι στάχτες των Γιαπωνέζων αποικιοκρατών που είχαν εισβάλει στην Κορέα).

23 Οκτώβρη 1972: Βομβιστική επίθεση κατά του κέντρου πληροφοριών Β. Ασίας, που ανήκε στο Τμήμα Λογοτεχνίας του Πανεπιστήμιου του Χοκάιντο, ιδεολογικής βάσης της εισβολής στο Αϊνού Μοσίρι (προγονικής γης της μειονότητας Αϊνού) και στην πολιτιστική του κληρονομιά. Μια βόμβα ανατίναξε, επίσης, το Φουσέτσου - νο - γκούνζο, ένα αναμνηστικό άγαλμα προς τιμή της επιθετικότητας ενάντια στο Αϊνού Μοσίρι.

30 Αυγούστου 1974: Η ομάδα "Λύκος" του ΑΑΜ ανατίναξε ένα μέρος των κεντρικών γραφείων της βιομηχανίας Μιτσουμπίσι (εμπνευσμένη απ' την ενέργεια του Μουν - Σάε - Γουάνγκ, ενός Κορεάτη που ζούσε στην Ιαπωνία, ο οποίος σκότωσε τον πρόεδρο Παρκ της Κορέας, μια μέρα αφότου το ΑΑΜ εγκατέλειψε το σχέδιό του ν' ανατινάξει το τρένο του Γιαπωνέζου αυτοκράτορα). Η ομάδα χρησιμοποίησε τη βόμβα, που αρχικά προοριζόταν για την επιχείρηση "Ουράνιο Τόξο" (για την ανατίναξη του τρένου) κι η δύναμη της έκρηξης ξεπέρασε κατά πολύ τους υπολογισμούς τους. Τοποθετημένη στο πεζοδρόμιο, η βόμβα σκότωσε 8 περαστικούς και τραυμάτισε πολύ περισσότερους. Μια τηλεφωνική προειδοποίηση για την επίθεση αγνοήθηκε.

14 Οκτώβρη 1974: Η ομάδα του ΑΑΜ "Αεραγωγοί" ανατίναξε την αίθουσα κομπιούτερ των κεντρικών γραφείων της Εταιρίας "Προϊόντα Μιτσούι".

25 Νοέμβρη 1974: Βομβιστική επίθεση στο κεντρικό Εργοστάσιο της Τεϊτζίν ΕΠΕ, μιας πολυεθνικής εταιρίας πετρελαίου και τροφίμων, που παρήγαγε όπλα στη διάρκεια του Β' Παγκόσμιου Πολέμου.

10 Δεκέμβρη 1974: Η ομάδα "Αεραγωγοί" ανατίναξε τον πρώτο όροφο των κεντρικών γραφείων της Οικοδομικής Εταιρίας Ταϊσέι. Σ' ένα ανακοινωθέν, που έστειλε αργότερα, η ομάδα έγραφε: Η Οικοδομική Εταιρία Ταϊσέι αντιπροσώπευε πριν απ' τον πόλεμο κι εξακολουθεί ν' αντιπροσωπεύει σήμερα τον Γιαπωνέζικο Ιμπεριαλισμό. Έχει προωθήσει την εκμετάλλευση του προλεταριάτου στην Ιαπωνία και την επιθετικότητα στην Κορέα, Ινδονησία, Αραβία και Βραζιλία. Η Ταϊσέι έχει στηθεί πάνω στο αίμα και τα πτώματα αποικιοκρατούμενων λαών, όπως οι Κορεάτες εργάτες που σφαγιάστηκαν στο εργοτάξιο του υδροηλεκτρικού εργοστάσιου του ποταμού Σινάο στη Νιιγκάτα, το 1922.

23 Δεκέμβρη 1974: Η ομάδα "Σκορπιός" του ΑΑΜ ανατίναξε τα κεντρικά γραφεία της Οικοδομικής Εταιρίας Κατσίμα. Στη διάρκεια του Β' Παγκόσμιου Πολέμου, η Κατσίμα χρησιμοποίησε τη δουλική εργασία ανθρώπων απ' την Κορέα, Κίνα, και Φορμόζα, στις πολεμικές βιομηχανίες της Ιαπωνίας. Εξανάγκασε 986 Κινέζους αιχμάλωτους πολέμου να εργαστούν στο πρακτορείο Χαναόκα της επαρχίας Ακίτα, κι ήταν υπεύθυνη για το θάνατο 418 απ' αυτούς διαμέσου της πείνας, του ξυλοδαρμού, των βασανιστηρίων κι άλλων δολοφονικών μέσων. Οι κινέζοι κρατούμενοι αντιδράσανε σ' αυτή τη γενοκτονία, κάνοντας μιαν εξέγερση που κατέληξ στην αποτυχία και τον σφαγιασμό των μ σών εξεγερμένων.

28 Δεκέμβρη 1974: Σε μια συνδυασμένη επιχείρηση, 3 ομάδες του ΑΑΜ πραγματοποίησαν ταυτόχρονες βομβιστικές επιθέσεις στα Κεντρικά Γραφεία Εξωτερικού (6ος όροφος), στην αίθουσα κο-

μπιούτερ (9ος όροφος) και στο εργοστάσιο Ομίγια της Χατζάμα-Γκούμι ΕΠΕ. Η Χατζάμα-Γκούμι έχει μια μακρόχρονη ιστορία χρησιμοποίησης δουλικής εργασίας (που ανατρέχει στα τέλη του 19ου αιώνα). Στη διάρκεια του Β' Παγκόσμιου Πολέμου, ανάγκασε 370 Κινέζους αιχμάλωτους πολέμου να εργαστούν σαν οικοδόμοι στο εργοστάσιο ηλεκτρισμού Κισοντάνι, ξυλοκοπώντας και βασανίζοντας 92 απ' αυτούς μέχρι θανάτου. Τον Οκτώβρη του 1945, κατέστειλε μια ένοπλη εξέγερση 100 κρατούμενων. Το 1974, η εταιρία υπόγραψε συμβόλαιο με την κυβέρνηση Ραζάκου της Μαλαισίας, για να κατασκευάσει το φράγμα Τέμενγκορ — ένα σχέδιο στενά συνδεδεμένο με προσπάθειες καταστροφής μιας βάσης ανταρτών του Μαλαισιακού Κομμουνιστικού Κόμματος.

19 Απρίλη 1975: Ταυτόχρονες βομβιστικές επιθέσεις κατά του Ινστιτούτου Κορεάτικης Βιομηχανίας και Οικονομίας και της Ανατολικής Μεταλλοβιομηχανίας.

27 Απρίλη 1975: Βομβιστική επίθεση κατά του οικοδομικού εργοτάξιου Εντογκάβα της Χατζάμα-Γκούμι.

4 Μάη 1975: Βομβιστική επίθεση κατά ενός αεροσυμπιεστή στο εργοτάξιο Εντογκάβα της Χατζάμα-Γκούμι.

19 Μάη 1975: Συλλαμβάνονται 8 μέλη του ΑΑΜ. Ένα, ο Σάιτο Νοντόκα, αυτοκτονεί παίρνοντας δηλητήριο.

25 Ιούνη 1975: Ο Φουναμότο Σούτσι, ένας οργανωτής των εργατών (της κατώτερης κοινωνικής τάξης της Ιαπωνίας) αυτοκτόνησε μπροστά στις πύλες της αεροπορικής βάσης Καντένα στην Οκινάβα, φωνάζοντας επαναστατικά κι αντιπολεμικά συνθήματα. Άφησε πίσω την ακόλουθη έκκληση: "Φίλοι μου, μαχητές του Ανατολικοασιατικού Αντιγιαπωνέζικου Ένοπλου Μετώπου! Ο αγώνας σας ήταν η βροντερή φωνή που έλεγε στον καθένα ότι ο μόνος δρόμος για ν' αλλάξει το μέλλον της Α. Ασίας είναι ο δρόμος της ένοπλης εξέγερσης!"

4 Αυγούστου 1975: Ο Σουσάκι Νόριο αποφυλακίζεται. Αυτό ήταν ένα απ' τα αιτήματα του Γιαπωνέζικου Ερυθρού Στρατού, που κατέλαβε τις πρεσβείες της Σουηδίας και των ΕΠΑ στην Κουάλαλουμπούρ.

1 Οκτώβρη 1977: Ο Εκίτα Γιουκίνο κι ο Νταϊντότσι Αγιάκο αποφυλακίζονται χάρη σε μια αεροπειρατεία που πραγματοποίησε ο Γιαπωνέζικος Κόκκινος Στρατός στη Ντάκα.

12 Νοέμβρη 1979: Ο Νταϊντότσι Μασάσι κι ο Καταόκα Τοσιάκι καταδικάζονται σε θάνατο στην πρώτη τους δίκη· ο Κουροκάβα Γιοσιμάσα τρώει "ισόβια" κι ο Αράι Μαρίκο 8 χρόνια φυλάκιση.

8 Μάη 1982: Αρχίζει η δεύτερη δίκη τους.

12 Ιούλη 1982: Συλλαμβάνεται ο Ουγάτσιν Χισαίτσι, μέλος της ομάδας του ΑΑΜ "Σκορπιός".

29 Οκτώβρη 1982: Επικυρώνονται οι θανατικές καταδίκες.

Από τότε οι καταδικασμένοι παραμένουν μελλοθάνατοι με κίνδυνο να εκτελεσθούν από μέρα σε μέρα.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ

ΚΑΤΑΟΚΑ ΤΩΣΙΑΚΙ: Ήταν 12 Δεκέμβρη όταν εξερράγει η πρώτη μας βόμβα. Ακόμα και τώρα θυμάμαι, σα να ήταν χθες, την ανησυχία που νιώθαμε ως το επόμενο πρωί που πήραμε μια εφημερίδα όπου η επικεφαλλίδα έλεγε: "Ανατινάχθηκε το μνημείο των εγκληματιών πολέμου". Μπόρεσα τότε ν' ακούσω ολοκάθαρα την καρδιά μου να χτυπάει δυνατά.

"Αλλά εκείνο που δεν μπορώ να ξεχάσω όσο κι αν προσπαθήσω, ήταν το έκτακτο δελτίο ειδήσεων που ακούσαμε φεύγοντας με το αμάξι, αφού είχαμε τοποθετήσει μια βόμβα μπροστά στο κτίριο της Μιτσουμπίσι στις 30 Αυγούστου (Παρασκευή) 1974. Η βόμβα σκότωσε και τραυμάτισε ένα σωρό πολίτες, πέρα απ' τις υλικές ζημιές που υπέστη η Μιτσουμπίσι.

"Από τότε έχουν περάσει 8 χρόνια. Από κείνη τη μέρα έπαψα να πιστεύω πως μόνο η ένοπλη πάλη θα μπορούσε να μας απελευθερώσει και κατέληξα τελικά ν' απαρνηθώ το δρόμο της ένοπλης επανάστασης.

"Ποτέ δεν ντράπηκα όμως για τον αγώνα μας. Ο αγώνας μας ήταν σα μια προσπάθεια ν' ανοιχθεί ένα μονοπάτι που ποτέ δεν είχε ακολουθήσει κανένας.

"Κοιτάζοντας σήμερα το παρελθόν, μπορεί κάποιος να θεωρούσε γελοίο το πόσο ψυχωμένοι είμαστε τότε, πιστεύω, όμως, ότι κανένας δεν έχει το δικαίωμα να κοροϊδεύει τον αγώνα μας να εγκαινιάσουμε μια νέα περίοδο, στον οποίο διακυβεύαμε όλο μας το είναι. Το φάντασμα του μιλιταρισμού, που προσπαθήσαμε να καταστρέψουμε, ρισκάροντας την ίδια μας τη ζωή 10 χρόνια νωρίτερα, τώρα αναβιώνει.

"Οι στόχοι του αγώνα μας ήταν, συνακόλουθα, σωστά επιλεγμένοι. Αλλά είναι πολύ ατυχές τόσο για τους Γιαπωνέζου[ς] όσο και για τους λαούς της Α. Ασίας, τ[ο] ότι η δικαίωση της αρχικής μας πρόθε[σης] αποδείχνεται μ' έναν τέτοιο τρόπ[ο] σαν κι αυτόν."

ΝΤΑΙΝΤΟΤΣΙ ΜΑΣΑΚΙ: "Πολ[λ]οί από σας θα ενδιαφέρεστε να μάθετε τ[ι] σκεφτόμαστε για την ανατίναξη της Μι[]τσουμπίσι.

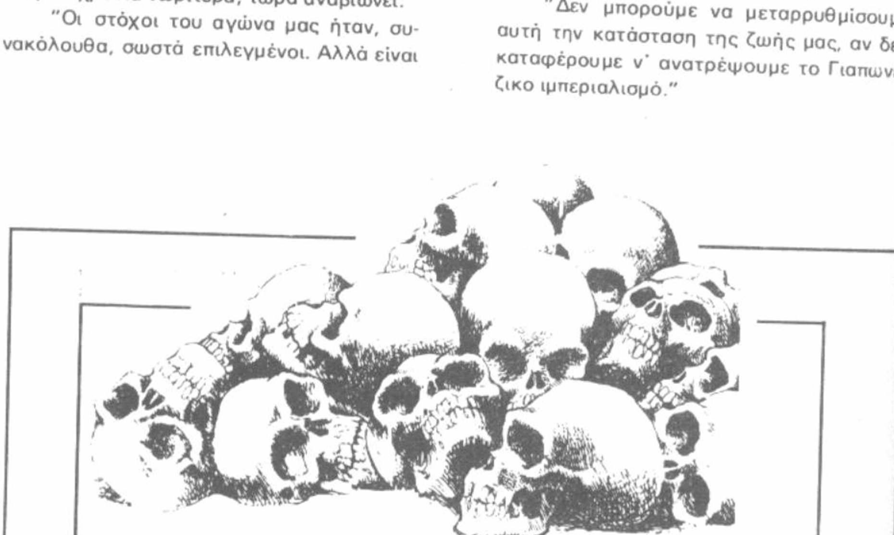
"Κριτικάραμε οξύτατα τους εαυτούς μας για το λάθος μας που είχε σαν αποτέλεσμα το θάνατο και τον τραυματισμό τόσων ανθρώπων απ' την έκρηξη.

"Η ομάδα "Λύκος" του ΑΑΜ δεν είχε την πρόθεση να προκαλέσει θύματα. Ο στόχος της επιχείρησης ήταν να καταστρέψει τα κεντρικά γραφεία της Μιτσουμπίσι. Το αποτέλεσμα όμως ξεπέρασε κατά πολύ τις εκτιμήσεις μας. Συνειδητοποιήσαμε ότι αυτό το αποτέλεσμα προκλήθηκε απ' την ανωριμότητά μας στη σκέψη και την τεχνική: δεν μπορέσαμε ν' ακολουθήσουμε τη βασική αρχή να μην πλήττουμε τους ανθρώπους, αλλά αντίθετα, την καρδιά του εχθρού.

"Αυτή η αυτοκριτική κι οι σκέψεις θα μπορούσαν να υλοποιηθούν, πιστεύω, όχι με την εγκατάλειψη της αντι-γιαπωνέζικης ένοπλης πάλης, αλλά με τη συνέχιση του αγώνα, στη βάση του διδάγματος που αντλήθηκε απ' την παραπάνω αποτυχία μας να καταστρέψουμε το πολιτικό, οικονομικό και στρατιωτικό κέντρο του Γιαπωνέζικου Ιμπεριαλισμού.

"Είτε το θέλουμε είτε όχι είμαστε Γιαπωνέζοι που ζούμε στους κόλπους του Γιαπωνέζικου Ιμπεριαλισμού, σε βάρος των αποικιοποιημένων λαών και στηρίζουμε επίσης, την επιθετικότητα, επιτρέποντας στους Γιαπωνέζους τουρίστες να ταξιδεύουν στο εξωτερικό για ν' αγοράσουν, λογουχάρη, τις ντόπιες γυναίκες.

"Δεν μπορούμε να μεταρρυθμίσουμε αυτή την κατάσταση της ζωής μας, αν δεν καταφέρουμε ν' ανατρέψουμε το Γιαπωνέζικο ιμπεριαλισμό."

"Η ΧΑΜΕΝΗ ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΡΙΝΑ ΜΠΛΟΥΜ" Ο ΧΑΙΝΡΙΧ ΜΠΕΛ, Η RAF, ΚΙ Ο ΣΚΛΗΡΟΣ ΟΚΤΩΒΡΗΣ ΤΟΥ '77

Το βιβλίο, "Η χαμένη τιμή της Καταρίνα Μπλουμ" κατατάσσεται στα μυθιστορήματα, αν και πιο κοντά στην πραγματικότητα θάταν αν το ονομάζαμε μυθιστορία. Λαμβάνοντας όμως υπόψη, ότι πολλές φορές ένα βιβλίο ξεπερνάει ορισμένα συμβατικά πλαίσια, θ' ακούγαμε την ανάσα αλλά και την επιδοκιμασία της πραγματικότητας, χαρακτηρίζοντάς το, ντοκουμέντο.

Και μάλιστα ένα ντοκουμέντο καθόλου, τοπικά ή χρονικά, περιορισμένο, αλλά που απεναντίας, αποδεσμευμένο τελείως από τέτοιες περιστασιακές ιδιότητες, αποτελεί έναν καθρέφτη που όποιος κοιτάξει μέσα του, θ' ανατριχιάσει καθώς θα δει να πλανώνται στην επιφάνεια του φαντάσματα, που ποτέ δεν αποχώρησαν οριστικά κι απλώς παραμένουν σ' αναμονή, χρυσές εφεδρείες για όποτε χρειαστεί.

Θα γίνουμε πιο σαφείς: "Η χαμένη τιμή της Καταρίνα Μπλουμ", αποτελεί μια βαθιά και συγκλονιστικά ρεαλιστική ανατομία κι εξερεύνηση του αστυνομικού κράτους, δίδοντας παράλληλα κι έμμεσα τις αιτίες που οδήγησαν στη γέννηση, ανάπτυξη κι εδραίωσή του, στην από χρόνια ατελεύτητα, πολιτικά αφελή και γεμάτη φοβίες και φτηνή προπαγάνδα, Δύση.

Το βιβλίο αναλύει, αποκαλύπτοντας, την ολοκληρωτική αντίληψη του κράτους, την ένοχη ανοχή του κοινωνικού συνόλου και περιγράφει μιαν εποχή τόσο καθοριστική που τα σημάδια της είν' εμφανή και νωπά μέχρι τις μέρες μας.

Απ' την άλλη μεριά, ξεσκεπάζει το ρόλο, μιας σημαντικής μερίδας του τύπου, και ξεγυμνώνει την πολιτική προβοκάτσια που συνειδητά υπηρετεί.

Θα προχωρήσουμε ανατρέχοντας στον Ν. Μέηλερ, που σε κάποιο βιβλίο του αναφέρει ότι κάθε μυθιστοριογράφος διαθέτει στ' οπλοστάσιό του και τις ιδιότητες, τα όπλα ενός προφήτη. Κι η επαλήθευση της γνώμης αυτής, έρχεται απ' εδώ, απ' την Ελλάδα, έστω και αν επιβεβαιώνεται αντίστροφα απ' το βιβλίο, όπου κι ας κάνουμε μια παραχώρηση, η ηρωίδα απαντά ενεργητικά στα αχαλίνωτα ψεύδη του τύπου, σκοτώνοντας τον δημοσιογράφο που πρωτοστατούσε στη συλλογή ανύπαρκτων μαρτυριών και στοιχείων. Στη δικιά της περίπτωση, στο γνωστό αλλά καθόλου εξαιρετέο, αστυνομικό φιάσκο του '81 σχετικά με τις αδελφές Τσαγκαράκη, ο πατέρας τους, αντιδρώντας αντίθετα, αυτοκτόνησε λίγους μήνες μετά την οριστική αποκατάσταση της αλήθειας, μην αντέχοντας στο διασυρμό που υπέστη, ο ίδιος κι η οικογένειά του, από μερίδα του ελληνικού τύπου.

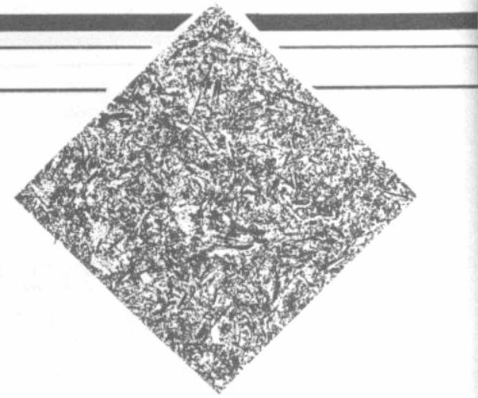
Αφού λοιπόν ο τύπος της Δ. Γερμανίας χαρακτήρισε τον Χ. Μπελ, σαν "δολοφόνο με τη πένα", αποχτούμε, νομίζουμε, κάθε δικαίωμα ν' αναρωτηθούμε αλλά και να υποδείξουμε ποιοί στ' αλήθεια είναι οι δολοφόνοι με την πένα, μα όχι μόνον αυτούς.

Ίσως κάποιος αναγνώστης, παρατηρήσει στο σημείο αυτό, ότι δεν έχουμε αναφερθεί στην υπόθεση του βιβλίου — κι ούτε που πρόκειται. Απευθυνόμαστε σ' όσους έχουν διαβάσει το βιβλίο και δεν έχουν δει μονάχα τ' ομώνυμο φιλμ. Οι άλλοι, που είτε δεν το ξέρουν είτε δεν το έχουν διαβάσει, είν' άξιοι της τύχης τους και δικαιολογούμαστε ν' αδιαφορήσουμε.

Αν τώρα, παραβλέψει κανείς την ιστορία του βιβλίου και τις προεκτάσεις της και σταθεί μόνο στον τρόπο γραφής του, που κυλάει αβίαστα, ανέμελα και ξένοιαστα, λες και περιγράφει καλοκαιρινές διακοπές, θ' ασπασθεί την άποψη ότι αριστούργημα, είν' ένας περίτεχνος και πολύπλοκος συνδυασμός του τι και του πώς. Κι η "Καταρίνα Μπλουμ" αποτελεί ένα χειροπιαστό κι ευκρινέστατο παράδειγμα αριστουργήματος, ενώ ταυτόχρονα επιβεβαιώνει την από καιρό διατυπωμένη άποψη πως αν η γλώσσα δόθηκε για να κρύβουμε τις σκέψεις μας, τότε, οι λέξεις δόθηκαν για να κρύβουν (ή ν' αποκαλύπτουν) τις εξάψεις της ψυχής μας. Κάτω απ' αυτό το πρίσμα, δεν είναι καθόλου παράδοξο, τ' ότι η "Καταρίνα Μπλουμ" είναι γραμμένη με την άνεση και την κομψότητα ενός κοσμικογράφου, το χιούμορ και την εξυπνάδα ενός χρονογράφου και την πολιτική οξυδέρκεια του συντάκτη ενός μανιφέστου.

Έτσι, η κυκλοφορία του βιβλίου επεφύλαξε μια δυσάρεστη έκπληξη κι ένα απολαυστικό, διπλό σοκ, τόσο με το θέμα όσο και το στυλ στους πολέμιους της RAF και του ίδιου του Μπελ βέβαια. Πρώτ' απ' όλα γιατί πρόδιδε τόσο καλά καταχωνιασμένα, στα εσώτατα βάθη της ψυχής τους, μυστικά, που κι οι αυτοί οι ίδιοι οι θλιβεροί ιδιοκτήτες τους δίσταζαν και δεν αποτολμούσαν ν' ομολογήσουν στους εαυτούς τους. Τόσο διαπεραστικό ήταν, ώστε κατανοούμε την απορία του κριτικού εκείνου που ισχυρίστηκε πως μόνον ένας αποστάτης — συγχώρα μας κ. Μητσοτάκη — ή προδότης ή κατάσκοπος της τάξης τους θα μπορούσε νάναι απόλυτα ακριβής στους προσδιορισμούς του χαρακτήρα και στην περιγραφή των αντιδράσεων και της συμπεριφοράς τους.

Η συγγραφική όμως μεγαλοφυία του Χάϊνριχ Μπελ, εντοπίζεται στον όλο χωρισμό του θέματος. Και πιο συγκεκριμένα, ο τόνος του βιβλίου δεν είναι στο ελάχιστο παθιασμένος, όπως θα περίμενε κανείς και που θάταν η πιο εύκολη λύση — δεν είναι ούτε καν οργισμένος — αντίθετα είν' ευχάριστος, ήρεμος, σοβαρός, οι περιγραφές είν' λεπτομερείς κι ακριβείς, σχεδόν δημιουργούν την εντύπωση ότι πρόκειται για μια χαριτωμένη και κάπως βαριεστημένη περιγραφή ενός από σύμπτωση αφηγητή. Το ύφος του βιβλίου είναι λιτό κι απέριττο, απλό και στιβαρό κι όπως πάντα ο Μπελ αποφεύγει την υπέρμετρη χρήση επιθέτων, κυρίως, αλλά και μεταφορών. Ο άψογος, ο τεχνικά αψεγάδιαστος αυτός τρόπος συγγραφής, αφαίρεσε κάθε επιχείρημα που θα αναφερόταν σε τεχνικής υφής ζητήματα, στα-

ματώντας εκεί, παραβλέποντας ή μάλλον αποσιωπώντας το σαφές κι αδυσώπητο μήνυμα του βιβλίου. Δηλ. ο Μπελ όχι μόνο απέφυγε την παγίδα αλλά κι έστησε μια έξυπνα καμουφλαρισμένη δικιά του, εξαναγκάζοντας όλους να πάρουν θέση και να ενεργοποιηθούν μπρος στον καταλυτικό εφιάλτη που παρουσίαζε.

Ο λόγος ή μάλλον η αφορμή συγγραφής του βιβλίου είναι λίγο-πολύ γνωστή. Αηδιασμένος ο Μπελ απ' τη χυδαία και βρωμερή εκστρατεία εναντίον ηγετικών στελεχών της RAF (Μπάαντερ, Ράσπε, Έσλιν, Μάϊνχοφ), αλλά και των συνηγόρων τους (Κρονασάν, Στρέμπελε, Λαγκ κ.ά.), χρησιμοποίησε σαν αντίβαρο στη ρυπαρή αυτή εκστρατεία το κοινωνικό του ανάστημα κι εκμεταλλευόμενος σοφά τη φήμη και συγγραφική του αξία, ανέλαβε μαζί με τον Γκ. Γκρος, να σηκώσει το βάρος της υπεράσπισής του, απαντώντας στην ψυχολογική και σωματική βία με το γράψιμο.

Θ' ανοίξουμε όμως μια παρένθεση, για να διηγηθούμε το παρακάτω περιστατικό, αποδεικτικό της μεθόδου, ευστροφίας και προσωπικότητας του Μπελ, επιφυλασσόμενοι ωστόσο για την αυθεντικότητά του παρόλο που θεωρούμε την πηγή έγκυρη.

Κατά τη διάρκεια της δικτατορίας λοιπόν, το '72, κάλεσαν τους Γκρος και Μπελ να επισκεφθούν την Ελλάδα, και να υπερασπιστούν τη δικτατορία με διαλέξεις κλπ. Πράγματι, δέχτηκαν κι ήρθαν και τ' αποκορύφωμα της προπαγάνδας που δήθεν θ' ανέπτυσσαν θα ήταν μια ομιλία στην τηλεόραση. Κι έτσι έγινε. Έστειλαν το κείμενό τους για έγκριση κι όταν βγήκαν στο γυαλί διάβαζαν, φυσικά, άλλο κείμενο και τότε, μόνο τότε το αντελήφθησαν οι ευφυέστατοι τέως κυβερνήτες κι έσπευσαν να διακόψουν τη μετάδοση. Και δεν αντέχουμε να μην υπενθυμίσουμε τη σοφή λαϊκή ρήση που μιλάει για χτεσινούς πούστηδες — σημερινούς κωλομπαράδες.

Το βιβλίο λοιπόν αλλά κι η καθολική, γενναία στάση του Μπελ, αποτέλεσαν αναπόφευκτα μια κοινωνική παρέμβαση, μια πολιτική θέση. Ο δεξιός τύπος, που τόσο αποκαλυπτικά παρουσιάζεται στην "Καταρίνα Μπλουμ" ουδέποτε, ως γνωστό, φειδωλός σε χαρακτηρισμούς έσπευσε μετά την κυκλοφορία του βιβλίου, ν' αποκαλέσει τον Μπελ αλλά και τον Γκρος ακόμα και το Βίλλυ Μπραντ, σαν "πνευματικούς πατέρες της τρομοκρατίας", "διαφθορείς αξιών" (αν και θάταν πιο χιουμοριστικό, αν τους έλεγαν διαπομπείς) κι όπως είπαμε, δολοφόνους με την πένα. Δεν τους αδικούμε όμως γιατί πράγματι τους δολοφονούν πένες σαν κι αυτές του Γκρος και Μπελ.

Έτσι, διαπιστώνουμε πως η απόσταση απ' τις τιμές, τους επαίνους και την εθνική υπερηφάνεια που ακολούθησαν τη βράβευση του με Νόμπελ, το '72, μέχρι το "δολοφόνος με την πένα" είναι δεν είναι δυο χρόνια' άρα, ορθώς έπραξε ο Μπελ και τη σμίκρυνε ακόμη περισσότερο, προλαβαίνοντας τ' αποτελέσματα, εξωθώντας τις αντιδράσεις και βοηθώντας τους τέως θαυμαστές του, και νυν τιμητές, να ρίξουν το προσωπείο τους.

Στη "Χαμένη τιμή της Καταρίνα Μπλουμ" η υπεράσπιση της RAF, είναι σαφής αλλά έμμεση κι ίσως πονηρή μέχρι και ύπουλη — ακόμα ένα στοιχείο της συγγραφικής μεγαλοφυίας του. Κι ύπουλη είναι, γιατί στην επιδέξια και ραφιναρισμένη πλοκή της ιστορίας υπάρχουν απλώς νύξεις, κι η παρουσία του ήρωα-αντάρτη, αντάρτη που είναι ο καμβάς του βιβλίου, πλανιέται στις σελίδες όπως περίπου οι δολοφονημένοι στ' αστυνομικά μυθιστορήματα, που δεν εμφανίζονται παρά ελάχιστα, αλλά δεν λείπουν από πουθενά.

Ο οφθαλμοφανής και με παρρησία διακηρυγμένος άλλωστε, στόχος του Μπελ είναι να παρουσιάσει σ' όλη τους την κτηνωδία αφ' ενός το χαφιεδισμό του τύπου, που συνειδητά διαστρεβλώνει και παραποιεί καταστάσεις, και ανεξέλεγκτα συκοφαντεί πρόσωπα κι αφ' ετέρου — το βιβλίο αποτελεί μια πρώτης τάξεως διδακτική και για τα δυο — την τυφλή στάση της κρατικής τρομοκρατίας και τα μέσα και τις μεθόδους που χρησιμοποιεί κάθε φορά που, αυτόκλητοι σωτήρες, αναλαμβάνουν την στήριξη της... διασαλευθείσης δημόσιας τάξεως και γαλήνης ή την υποψία για τυχόν... διατάραξη.

Ο Μπελ απ' τον "Κλόουν" (1964) είχε ταράξει την εύθραυστη κι ευερέθιστη κοινωνική ησυχία της Δ. Γερμανίας, αμφισβητώντας συνέχεια κι απομυθοποιώντας το λεγόμενο, αλλ' όχι επαρκώς αποδεδειγμένο, μεταπολεμικό οικονομικό θαύμα, στη χώρα εκείνη που για χρόνια ισορροπεί, πάνω απ' τις σφοδρές αντιθέσεις των "άκρων", αφού συνυπάρχουν, χωρίς να συμβιούν, τόσο ναζιστικές οργανώσεις όσο κι αριστερίστικες ομάδες. Επίσης απ' την αρχή της καρριέρας του αντιτίθονταν στις άνοστες προτροπές για τάξη και γαλήνη αντιπαραθέτοντας ότι πιο απλό κι ευκολοχώνευτο, ότι δηλ. η ζωή εξ ορισμού εμπεριέχει το αντίθετο και η εν γένει στάση του μέχρι τώρα, μπορεί μόνο με μια λέξη να χαρακτηριστεί: Λεβέντικη.

Επιπλέον, πιστοποίησε με την προσωπική του αγωνία

ότι σ' ανάλογες καταστάσεις, οι συγγραφείς προτιμότερο είναι να μην σιωπούν ούτε να αυτοεξορίζονται αλλά αντίθετα να υπομένουν και να ανθίστανται στη λάσπη του τύπου, στη λογοκρισία, στις ενοχλήσεις και στους εφόδους της αστυνομίας ακόμη και σε σπίτια μακρινών συγγενών. Λέγοντας αυτά, δεν επιθυμούμε βέβαια να γίνουμε τιμητές ούτε κι υποδεικνύουμε τι πρέπει ή τι έπρεπε να κάνει ο καθένας, απλώς γνωστοποιούμε τις προτιμήσεις μας.

Κι ανοίγοντας άλλη μια παρένθεση, θ' αναρωτηθούμε πού χωράνε, ύστερα απ' όλ' αυτά, τα αστειάκια 'Αλλεν - Κήτον, στο φιλμ "Μανχάταν" για το ποιος είναι (σικ) ο Χ. Μπελ' αλλά αυτό, η απάντηση δηλ. είναι κάτι που επαφίεται στην ανεκτικότητα με την οποία αντιμετωπίζει ο καθένας από μας την πεφωτισμένη — κι όχι πάντα διασκεδαστική, αλλά πολλές φορές παιδαριώδη κι αφελέστατη — αμερικάνικη κουλτούρα.

Εννιά χρόνια χωρίζουν τα σχόλια αυτά απ' την κυκλοφορία του βιβλίου κι έξω από εκείνον το σκληρό Οχτώβρη του '77, που επιβεβαίωσε πόσο δύσκολο είναι να αποκατασταθεί η "χαμένη τιμή" αλλά και που συντριπτικά διέψευσε κάθε όνειρο ή καλύτερα κάθε εφιάλτη, για ευνομούμενο κράτος. 'Οπως είναι γνωστό, μια απ' τις ιδιότητες του χρόνου είναι ότι επουλώνει όχι μόνο πληγές και πάθη κάθε είδους αλλά ότι επίσης συγκεκριμενοποιεί την κρίση και στεγανοποιεί την ψυχραιμία. 'Ετσι, δεν θα διστάσουμε να θεωρήσουμε ήρωες όλα τα μέλη της RAF κι εκείνους που συμπαραστάθηκαν στον αγώνα και μοιράστηκαν την αγωνία τους.

Και βέβαια δεν κάνουμε μνημόσυνο, απλώς το χνούδι απ' τη μνήμη μας ξεσκονίζουμε, με το να θυμόμαστε τη δολοφονία των Μπάαντερ, Ράσπε, 'Εσλιν στη Σομαλία, που η επίσημη ανακοίνωση ήταν ότι αυτοκτόνησαν(!) στα λευκά κελιά!

'Οσοι έχουν δει τ' ομώνυμο φιλμ κι έχουν διαβάσει και το βιβλίο θα συμφωνήσουν μαζί μας, στο ότι υπότιτλος μπορούσε νάναι: κάποιος είδε το δολοφόνο. Κι αυτό το γνωρίζουν όλοι εκείνοι που παρουσίαζαν, πανηγυρίζοντας, την 'Εσλιν σαν πορνοστάρ, καθώς δεν μπορούν πια ν' απολαύσουν αμέριμνοι τις σχετικές ταινίες, γιατί ανατριχιάζουν αναλογιζόμενοι πως τώρα είναι πολλοί αυτοί που ξέρουν.

Κλείνοντας, θα υποστηρίξουμε πως η "χαμένη τιμή της Καταρίνα Μπλουμ" είναι το μοναδικό βιβλίο, απ' όσα τουλάχιστον ξέρουμε, που χωρίς να προδίδει τις αρχές της καλής λογοτεχνίας ή ν' αλλοιώνει το χαραχτήρα της, δίνει με τόση σαφήνεια και καθαρότητα την αληθινή εικόνα της Δυτικής κοινωνίας, γελοιοποιεί το ευνομούμενο κράτος που άρχισε να θεμελιώνεται τα χρόνια μετά το '50, και που αντέδρασε βάναυσα, σκληρά και σπασμωδικά στα ρήγματα που φάνηκαν τη δεκαετία '68-'78 αλλά που απτόητο συνεχίζει, ύστερα απ' τη φυσική ή πνευματική εξόντωση όσων έμπρακτα αμφισβήτησαν κι αρνήθηκαν νάχει πάνω τους δικαίωμα ζωής και θανάτου. Κι αν στο μέλλον κάποιος θελήσει νάχει μια ιδέα για την κοινωνικοπολιτική κατάσταση της Δυτικής Ευρώπης από το '50 και μετά, αρκεί να διαβάσει για την οριστική κι αμετάκλητη "χαμένη τιμή της Καταρίνα Μπλουμ", της τιμής μας δηλαδή.

Περικλής Ανδριονίδης

Τα τελευταία δύο χρόνια, όλο αυτό το συνοθύλευμα που αυτοαποκαλείται αναρχικός χώρος, έχει βουλιάξει στο τέλμα της περιθωριοποίησης του και είναι αδύναμος να προβάλει και την παραμικρή ουσιαστική αντίσταση ενάντια στο κεφάλαιο και το κράτος. Εκτός από ελάχιστες, κατά πολύ θεαματικές και θορυβώδεις, περιπτώσεις (Χημείο κλπ.), τίποτε άλλο δε φαίνεται να κινείται και να παίρνει ζωή. Η κατάσταση αυτή δεν ήταν κάτι που εμφανίστηκε ως δια μαγείας, αλλά ήταν η φυσική και αναμενόμενη άλλωστε κατάληξη μιας σειράς σκέψεων και πρακτικών που αναπτύχθηκαν σ' αυτό το χρονικό διάστημα. Αυτός ο χώρος, σήμερα έχει προσφερθεί από μόνος του στο κεφάλαιο, σαν μια πρώτη ύλη στην παραγωγή νέων εκτονωτικών αξιών, ψεύτικων και πλαστών αναγκών. Τα Εξάρχεια δεν είναι η "απελευθερωμένη ζώνη" που παράγει "ανατρεπτικά ιδανικά", όπως πολλοί θερμοκέφαλοι αρέσκονται στο να διακηρύττουν, αλλά ένα θεατρινίστικο καταναλωτικό γκέτο, όπου μπορείς να συναντήσεις από αυτοονοματιζόμενους αναρχικούς και μίζερους χαλοδιανοούμενους μέχρι χαφιέδες της ασφάλειας και εμπόρους ναρκωτικών. Είναι μια έντεχνα διατηρημένη βιτρίνα απ' το ίδιο το κράτος, παρουσιαζόμενη μάλιστα σαν η μητρόπολη του ελληνικού αναρχισμού. Συνακόλουθα, αυτή η λογική πως αυτός και μόνο ο χώρος υφίσταται την κρατική καταστολή είναι έξω από κάθε πραγματικότητα, γιατί αγνοεί πως καταστολή κάθε είδους υπάρχει σε κάθε χώρο και χρόνο της ανθρώπινης δραστηριότητας. Σε όσες δραστηριότητες αναλώνεται σήμερα ο χώρος, αυτές είναι θεαματικές και μόνο και ούτε τη συνέχεια και συνέπεια εξασφαλίζουν, αλλά ούτε και κάποια πρόταση δράσης περιέχουν δηλαδή την προοπτική για την οργάνωση του αναρχικού λόγου και κινήματος στη χώρα μας. Επικρατεί μια λογική που ταυτίζει το αναρχικό ιδανικό με την ανευθυνότητα, το χάος, με την υποταγή στα τυχαία, αποσπασματικά και ουρανοκατέβατα γεγονότα και που όλα αυτά τα ανάγει σε σύγκρουση με το κράτος και τους θεσμούς του. Λες και κλεφτοπόλεμος με την αστυνομία είναι αντιμετώπιση της κρατικής βίας και καταστολής. Κάθε μικροσυμπλοκή γίνεται μοναδικό και τεράστιο γεγονός και όλοι περιέχουν τη φλόγα (μάταια βέβαια) που θα πυροδοτήσει την επαναστατική έκρηξη. Ταυτόχρονα καθώς ο χώρος παραπατάει παίρνει εκείνη ακριβώς τη "διέξοδο" που τεχνητά το ίδιο το κράτος έχει αφήσει ανοιχτή, στην προσπάθειά του να παρουσιάζει κάθε φορά τους αναρχικούς, πότε σαν τους αιμοσταγείς τρομοκράτες με το μπουκάλι και το ρόπαλο στα χέρια και πότε σαν τους παθιασμένους ναρκομανείς που είναι έτοιμοι να κάνουν οτιδήποτε προκειμένου να εξασφαλίσουν τη δόση τους, χρησιμοποιώντας τους τελικά στα βρώμικα παιχνίδια του.

Κι ενώ θα έπρεπε ο χώρος να απαντήσει συνολικά και άμεσα στη διαδικασία περιθωριοποίησής του, αυτός όχι μόνο αποδέχτηκε αυτή την κατάσταση αλλά άνοιξε το δικό του λογαριασμό με το κράτος, επιταχύνοντας έτσι ο ίδιος την αισθητή απομάκρυνσή του από τους κοινωνικούς χώρους και την καθημερινή δράση.

Είναι θλιβερός ο ρόλος μερικών αυτονομαζόμενων αναρχικών, που προσπαθώντας να εκτονώσουν την προσωπική μιζέρια τους, όχι μόνο πορεύονται σαν πρόβατα στη σφαγή, αλλά ασκούν και εξουσία στην ίδια την παρέα τους, με μόνο στόχο το σπάσιμο της βιτρίνας. 'Ετσι από τη μια βγάζουν στη φόρα όλο τον ηγετισμό τους, θυμίζοντας πολυάσχολα μέλη μιας πελαγωμένης κεντρικής επιτροπής κι από την άλλη πυροδοτούν σωρηδόν τις κρατικές φυλακές.

Είναι λυπηρό να βλέπεις διάφορους να επιθυμούν έτσι άσκοπα τη "σύγκρουση" για τη σύγκρουση. Εκτός απ' όλα αυτά, ο χώρος έχει μάθει να κατηγορεί κάποιους έξω απ' αυτόν (και φυσικά τους ίδιους τους εκμεταλλευόμενους) σαν ηλίθιους, μίζερους και συμβιβασμένους. Όμως ποτέ του δεν προσπάθησε να φτιάξει κάτι το χειροπιαστό, και για τον εαυτό του και για τους άλλους.

Μήπως τελικά αυτή η λογική κάνει το χώρο πιο ηλίθιο, μίζερο και συμβιβασμένο απ' αυτούς που κατηγορεί;

Η άγνοια και η θανάσιμη αδιαφορία του για τις διαδικασίες και το επίπεδο συνειδητοποίησης των ανθρώπων και του ίδιου του εαυτού του, είναι καθοριστική. Όλες οι σκέψεις, οι ελπίδες (αν υπάρχουν) και οι πρακτικές έχουν τοποθετηθεί σε μια τελική ηρωϊκή επαναστατική έφοδο, περιφρονώντας έτσι όλα τα προβλήματα, μικρά και μεγάλα, της ζωής των ανθρώπων, ρίχνοντας βάρος μόνο στις τελευταίες δραματικές στιγμές μιας ανοιχτής κοινωνικής σύγκρουσης, αγνοώντας και την ίδια την εξέλιξη των κοινωνικών ξεσπασμάτων και όλες εκείνες τις διαδικασίες που οδηγούν στην ανάπτυξη των οποιωνδήποτε αντιθέσεων σ' αυτή την κοινωνία. Αγνοεί ο χώρος, ότι και αυτός ο ίδιος, με τη δράση του μέσα στους εκμεταλλευόμενους, έπρεπε να δημιουργήσει ή να προσπαθήσει να οξυνθούν περισσότερο αυτές οι αντιθέσεις, που τελικά οδηγούν στην κοινωνική επανάσταση.

Αλλά μήπως και αυτή δεν την έχει μετατρέψει σε μια καθαρά πολιτική υπόθεση; Όσο ο χώρος αυτός παραμένει μίζερος, παραλημένος και αδύναμος να δημιουργήσει γεγονότα, τόσο θα διαιωνίζεται ο φαύλος κύκλος της παθητικής του αντίδρασης στο κράτος και οι ενέργειες του θα καταλήγουν σε συνεχόμενες και άσκοπες συλλήψεις ατόμων. Ο χώρος έχει πέσει σε ένα στείρο δογματισμό και ρεφορμισμό και είναι αυτές ακριβώς οι αιτίες που τον έχουν απομακρύνει από την κοινωνική δράση ως τα σημερινά όρια του τέλματος και του περιθώριου. Η πλειοψηφία των εκμεταλλευόμενων είναι αδιάφορη για το τι κάνουν οι αναρχικοί και τι όχι (και με το δίκιο τους άλλωστε) κι αυτό κάνει το κράτος να τρίβει τα χέρια του με ευχαρίστηση.

Μέσα σε όλο αυτό το κομφούζιο που μόνο αναρχικό χώρο δεν θυμίζει, υπάρχουμε και κάποιοι, που όχι μόνο είμαστε ενάντιοι στην καθημερινή κακοποίηση του αναρχισμού, αλλά και συνεχίζουμε να διατηρούμε τα όνειρα και τις αγωνίες μας για κάτι το διαφορετικό και που γι' αυτή μας την τάση κινδυνεύουμε να κατηγορηθούμε για μπολσεβικισμό, μόνο και μόνο επειδή προσπαθήσαμε να εφαρμόσουμε κάποιες ιδέες μας, σε σχέση με την οργάνωση των αναρχικών. Όμως, κάθε τέτοιο κρούσμα αλλοίωσης της αλήθειας και λασπολογίας, θα παίρνει από δω και μπρος την απάντηση που πρέπει. Πιστεύουμε πως μόνο η οργάνωση των αναρχικών και ταυτόχρονα η συνολική και γενικευμένη αντιμετώπιση του κράτους και των θεσμών του, είναι το φάρμακο για να εξέλθουν, όσοι τελικά το επιθυμούν, απ' αυτό το βάλτωμα. Και αυτό δεν είναι ουτοπία, ούτε φιλολογικό σχήμα. Ειδικά σήμερα, που μερικές συνθήκες έχουν αρχίσει να εμφανίζονται και στη χώρα μας, επιτρέπουν όχι μόνο ένα απλό ξεκίνημα, αλλά και καθιστούν αναγκαία την οργάνωση των αναρχικών επαναστατών. Τα προβλήματα των εκμεταλλευόμενων θα πρέπει να είναι στο επίκεντρο της δημοσιότητας των ιδεών και των δραστηριοτήτων μας προς τα έξω. Πιστεύουμε πως για να αρχίσει αυτή μας η επιθυμία να παίρνει σάρκα και οστά, αυτό θα πρέπει να στηριχτεί πάνω στις βασικές οργανωτικές και ηθικές αρχές του αναρχισμού, που είναι η δημιουργία ομάδων της Ειδικής Αναρχικής Οργάνωσης, σαν οργάνωσης των αναρχικών επαναστατών και σαν συντονιστικό όργανο των ομάδων και τίποτα παραπάνω. Η οργάνωση αυτή είναι το μέσο για τη συγκρότηση αναρχικού λόγου και κινήματος, που θα λειτουργεί προτρεπτικά προς τις μάζες και μέσα σ' αυτές, αποτρέποντας ταυτόχρονα κάθε εξουσιαστική παρέκλιση, όποια κι αν είναι, από όπου κι αν προέρχεται. Άλλωστε, το στόχο της αναρχικής κοινωνίας δε θα τον υλοποιήσουμε εμείς και η παρέα μας, αλλά οι ίδιες οι καταπιεζόμενες τάξεις διαμέσου της κοινωνικής επανάστασης. Γι' αυτό και η οργάνωσή μας θα πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στους τρόπους και τις απαιτήσεις αυτής της επανάστασης. Πάνω σ' αυτές τις βάσεις, σαν ομάδα, θα προσαρμόσουμε τη δράση μας. Με απαγκίστρωση μας από την όλη λογική και πρακτική του αυτοαποκαλούμενου αναρχικού χώρου, δεν είναι παρά τυπική και μόνο, γιατί στην ουσία έχουμε έρθει σε ρήξη μαζί του και τον έχουμε ξεπεράσει κατά πολύ από τη στιγμή που αρχίσαμε να κινούμαστε στην κατεύθυνση της συγκρότησης της Αναρχικής Ομοσπονδίας.

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΟΜΑΔΑ "ΔΙΕΘΝΙΣΤΗΣ"

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΓΚΟΥΛΑΓΚ

ΠΟΛΩΝΙΑ

Οι Τομάκ Λουπάνωφ και Ρομπέρτ Τσέτσλατς είναι δυο Πολωνοί αντιεξουσιαστές ακτιβιστές που καταδικάστηκαν σε 25 και 13 χρόνια φυλάκιση αντίστοιχα για αντικρατικές ενέργειες στα 1982. Δεν αποφυλακίστηκαν με την αμνηστία που δόθηκε στους ακτιβιστές της "Αλληλεγγύης". Για περισσότερες πληροφορίες σ' ότι αφορά τη δραστηριότητα και τη φυλάκισή τους, μπορείτε να γράψετε στη διεύθυνση:

Les amis de Robert et Tomak
BP4 - 93301
Aubervilliers Cedex
France

ΚΟΡΕΑ

Οι κορεάτες αναρχικοί αναδιοργανώνονται κι ανασυντάσσονται. Έχουν πρόσφατα εκδώσει ένα βιβλίο για την ιστορία του κινήματός τους, που εκτός απ' τα κορεάτικα έχει μεταφραστεί και στ' αγγλικά. Επίσης έχουν ιδρύσει ένα κέντρο Διεθνούς Ερεύνης του Αναρχισμού (CIRA). Οι Κορεάτες σύντροφοι επιθυμούν να δημιουργήσουν επαφές με τη Διεθνή Αναρχική κοινότητα. Ωστόσο εξαιτίας της άγριας καταστολής που υπάρχει στη χώρα τους, δεν μπορεί να υπάρξει άμεση επικοινωνία μαζί τους. Όποιος ενδιαφέρεται μπορεί να τους γράψει στη διεύθυνση:

CIRA - KOREA
P - O Box 20
Parkville 3052
Melbourne Australia

ΟΜΑΔΑ ΑΝΑΡΧΟΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ Ν. ΣΜΥΡΝΗΣ

"Τελευταία, μου προκαλούν μεγάλη ανησυχία, οι εκκλήσεις για τη διαφύλαξη του νόμου και της τάξης. Ιδεώδες σκηνικό για το νόμο και την τάξη, είναι το νεκροταφείο. Στον κόσμο υπάρχουν χρεωκοπημένοι και τραπεζίτες, χριστιανοί και άθεοι, "ομοφυλόφιλοι" και "φυσιολογικοί". Όλοι μαζί. Η έννοια της ζωής είναι αντίθετη προς το νόμο και την τάξη. Μόνο οι νεκροί βρίσκονται σε τάξη και υπακούουν σε όλους τους νόμους."

— Χάϊνριχ Μπελ

Τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν τις τελευταίες μέρες στο κέντρο της Αθήνας, επιβεβαίωσαν για άλλη μια φορά την επιθυμία της κρατικής εξουσίας να εισβάλει σε όλους τους τομείς της καθημερινής ζωής, να εκμηδενίσει την ιδιαιτερότητα, να συντρίψει κάθε αντίσταση. Η σύγκρουση των αναρχικών με τη συμμαχία αστυνομικού κράτους και ένοπλων παρακρατικών καθαρμάτων της ΕΠΕΝ και του ΕΝΕΚ, ήταν η φυσική συνέπεια μιας καμπάνιας που είχε αναλάβει εδώ και πολύ καιρό το κράτος, για να απλώσει τον έλεγχό του πάνω στη ζωή των τελευταίων αντιστεκόμενων. Και έδειξε πολύ καθαρά την αδυναμία του κράτους να χρησιμοποιήσει και εδώ, όπως και αλλού, το κυριότερο όπλο του: την αφομοίωση. Όταν τα χάδια του Υφυπουργείου Νέας Γενιάς δεν έχουν αποτέλεσμα, τότε... ώρα να μιλήσουνε τα γκλομπς. Είναι λοιπόν αναγκαίο να δειχθεί ο ρόλος της αστυνομίας — γκαρνταρόμπα Τσεκλένης στο στυλ "Ρωμαϊκή Λεγεώνα" — που, υπερασπίζοντας με λύσσα την τάξη του νεκροταφείου, επέπεσε επί των "αδίκων αναρχικών" αλλά και επί "δικαίων".

Η αστυνομία είναι μια οργάνωση έμπιστων μισθοφόρων που προσφέρει τις υπηρεσίες της εδώ και αιώνες στο Κράτος και το Κεφάλαιο. Είναι το τελευταίο ίσως μέσο άμυνάς τους απέναντι στους ανθρώπους που "δεν θέλουν πια να κυβερνώνται και επαναστατούν". Η δομή αυτής της οργάνωσης αντικατοπτρίζει τις ιδέες που υπηρετεί: ιεραρχική, με τον αξιωματικό να καταπιέζει τα κατώτερα όργανα και, κυρίως, διαποτισμένη από τη βία. Γκλομπς, αυτόματα, περίστροφα και για τις ειδικές μονάδες ασπίδες, θώρακες, κράνη. Βία και καταπίεση, τι υπέροχο δίδυμο!

Το Κράτος όμως γνωρίζει ότι οι απλοί αστυφύλακες δεν έχουν καμιά όρεξη να παίξουν το κεφάλι τους για να υπερασπιστούν μερικά πολύ συγκεχυμένα "ιδανικά" — την "ασφάλεια των πολιτών", την "περιφρούρηση της δημόσιας τάξης" κλπ. Κι έτσι, έρχεται η ώρα των "ειδικών μονάδων" (ΜΑΤ και ΜΕΑ). Μια αυστηρή διαδικασία επιλογής ξεχωρίζει εκείνους που για τρεις χιλιάδες παραπάνω (τρεις κι εξήντα), είναι πρόθυμοι να ξυλοκοπήσουν, να ταπεινώσουν και να θριαμβεύσουν πάνω στις ψυχονευρώσεις τους, αντλώντας την επιβεβαίωσή τους από το όπλο που κρέμεται "καουμπόυκα" στο γοφό τους.

Εκμεταλλευόμενοι λοιπόν ο καπιταλισμός και το κράτος τα συμπλέγματα των οργάνων τους, καταφέρνουν να "μεταβιβάσουν", στην ουσία, τις εξουσίες τους, να περάσουν στον αστυνομικό τη νοοτροπία του "εγώ είμαι η εξουσία" για να μπορέσουν έτσι να ασχοληθούν απρόσκοπτοι με τα πραγματικά ενδιαφέροντά τους: την παραπλάνηση, την πολιτική, το κέρδος. Με συνέπεια η αστυνομία να γίνεται ένα "νέο" κράτος, να αποκτάει μια αυτονομία κινήσεων που γίνεται απειλητική για όλους. Από τον μικρολωποδυτάκο που ξυλοκοπείται μέσα στα μπουντρούμια των τμημάτων (βλέπε τις καταγγελίες της Διεθνούς Αμνηστίας για την Ελλάδα του 1984), μέχρι το σύνολο των πολιτών. Είναι μια οργάνωση που διατηρείται ανεξάρτητα από κυβερνήσεις και καθεστώτα γιατί είναι ο υπερασπιστής του μεγάλου Γολιάθ, του Κεφαλαίου - κρατικού και ιδιωτικού. Είναι όργανο καταστολής όχι μόνο της "παρεκτρεπόμενης" νεολαίας αλλά και των εργαζόμενων. Επομένως δεν τίθεται θέμα διαχωρισμού των αστυνομικών σε καλούς και κακούς. Δεν υπάρχουν καλοί και κακοί. Υπάρχει μόνο το γκλομπ και η ασπίδα. Η κυριαρχία του κεφαλαιοκρατικού συστήματος πάνω στις ζωές μας.

Αλλά ποιοι είναι αυτοί που μεταβάλλονται με ταχύτητα από "προβληματική νεολαία" σε "προβοκατόρικα στοιχεία", ανάλογα με την πολιτική της κάθε κυβέρνησης ή την κυκλοφορία των εφημερίδων; Ποιοι είναι αυτοί που "αναστατώνουν το κέντρο της Αθήνας" και που πριν λίγες μέρες "κατέλυσαν το κράτος" και κατέλαβαν τρία Πανεπιστήμια; Οι απορίες αυτές που εκφράζει όλος ο κόσμος, πρέπει να αντικατασταθούν από μια άλλη: ΓΙΑΤΙ το κράτος στρέφεται με τόση λύσσα εναντίον τους; Τι έχει να φοβηθεί από λίγους νεαρούς;

Ο λόγος είναι ότι αυτοί οι άνθρωποι είναι από τις τελευταίες εστίες αντίστασης στην καταστολή και την εμπορευματοποίηση των επιθυμιών μας. Αν η αστυνομία πετύχει να τους "ισοπεδώσει" — όπως δήλωσε — τότε σίγουρα θα πρέπει να περιμένουμε και τη δική μας σειρά...

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΚΑ

Το παρακάτω κείμενο στάλθηκε στι εφημερίδες μετά τη βομβιστική επίθεση που δέχθηκε το βιβλιοπωλείο "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" στις 17 Νοέμβρη 1985, από ομάδα Επενιτών. Ωστόσο, αυτές δεν το δημοσίευσαν καθόλου είτε το δημοσίευσαν πετσοκομμένο και διαστρεβλωμένο σε σημείο που να μας εμφανίζει σα "δημοκράτες" που διαμαρτύρονται για τα καταπατημένα απ' τους "κακούς φασίστες", δικαιώματά τους. Η "ελευθερία" του τύπου, σ' όλο της το μεγαλείο!...

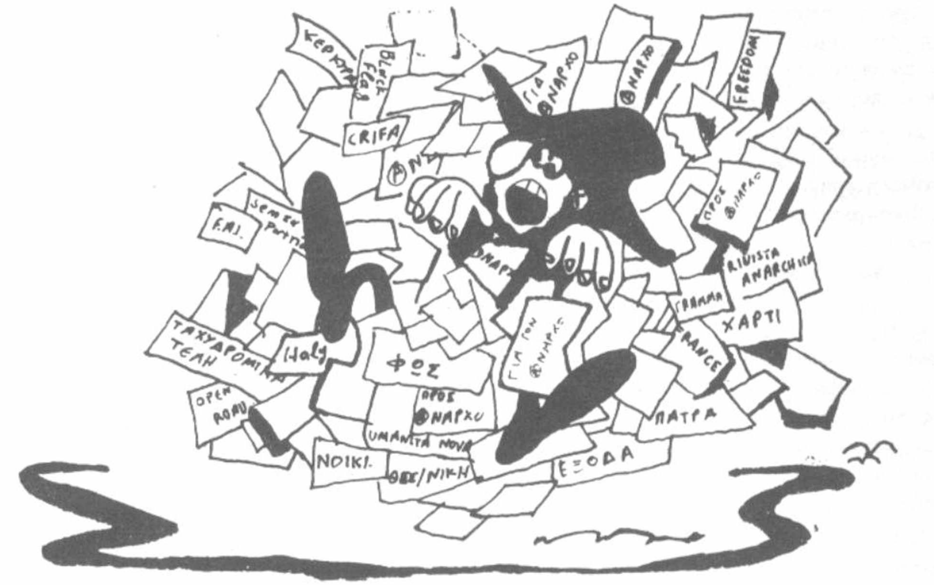
ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Καταγγέλλουμε την άνανδρη βομβιστική επίθεση φασιστών τραμπούκων της ΕΠΕΝ το πρωί της 16-11-85 ενάντια στο βιβλιοπωλείο "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ". Η ενέργεια αυτή, που εντάσσεται σε μια κλιμάκωση της θρασύτητας των ντόπιων νοσταλγών του ναζισμού και της Απριλιανής Χούντας (βλέπε συνέδριο φασιστών στη Χαλκίδα) έρχεται για μια ακόμα φορά να ταράξει το πέπλο της κοινωνικής ειρήνης (βλέπε αφομοίωσης) που μεθοδεύουν εδώ και 5 χρόνια "σοσιαλιστές" διαχειριστές της εξουσίας, στην εναγώνια προσπάθειά τους ν' αποκρύψουν την κυρίαρχη αλήθεια: Όσο υπάρχει εξουσία θα υπάρχει φασισμός.

ΟΙ ΙΔΕΕΣ ΔΕΝ ΚΑΙΓΟΝΤΑΙ
ΚΑΙΝΕ

Ο κοινωνικός πόλεμος συνεχίζεται
ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΑΝΟΙΧΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΣΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΑΥΤΟΔΙΑΘΕΣΗ"

Καθάρματα.

Διάβασα πρόσφατα το 3ο τεύχος του θλιβερού περιοδικού σας. Δεν έχω κανένα πρόβλημα με το γεγονός ότι μερικά γουρούνια ηδονίζονται, όπως και τόσα άλλα, καθώς τσαλαβουτάνε μέσα στη γαλανόλευκη λάσπη — έχω όμως πρόβλημα με το γεγονός ότι αυτά τα γουρούνια τολμούν, ανάμεσα στους εθνικιστικούς γρυλισμούς τους, να επικαλούνται την επανάσταση.

Ξέραμε πάντα ότι ο πατριωτισμός είναι το τελευταίο καταφύγιο του κάθε αχρείου. Τώρα μαθαίνουμε, σα λογική συνέπεια, ότι έγινε επίσης το τελευταίο καταφύγιο του αριστεριστή.

Η λέξη "ελληνικός" σας αρκεί για να εξαγνίσετε κάθε ατιμία, κάθε βρωμιά. Έτσι, μπορεί να στραβομουτσουνιάζετε από αηδία μπροστά στα νεοκυπριακά σκατά, σας τρέχουν όμως τα σάλια μπροστά στα ελληνικά σκατά. Ακόμα περισσότερο, μπορεί να μισείτε για χίλιους δίκαιους λόγους το κυπριακό κράτος, αγαπάτε όμως τόσο το ελληνικό κράτος ώστε να θέλετε να του προσθέσετε μερικούς νομούς, ανατριχιάζετε σαν τις ερωτευμένες αγελάδες στο άκουσμα του εθνικού ύμνου και εκλιπαρείται να σταλθεί στα γρήγορα μια ελληνική μεραρχία (δεν νοείται πατριωτισμός χωρίς μια γερή δόση μιλιταρισμού).

Μπορεί να καταγγέλλετε τις προσπάθειες για τη δημιουργία μιας κατευθυνόμενης νεοκυπριακής εθνικής συνείδησης, αλλά μέσα στη βλακεία σας είναι αδύνατο να διακρίνετε πως κάθε εθνική συνείδηση είναι τεχνητή και κατευθυνόμενη, πλαστή και ψεύτικη. Μπορεί να βρίζετε τους σταλινικούς του ΑΚΕΛ, αλλά υμνείτε, με ένα ύφος που θα το ζήλευαν τα σχολικά αναγνωστικά, τους ήρωες του σταλινικού και φιλοσοβιετικού **ASALA** (γιατί όχι όμως, αφού κι αυτός πολεμάει ενάντια στον τούρκο, στον "κομπλεξικό ανατολίτη καταχτητή", στον "προαιώνιο εχθρό του γένους"!). Μπορεί να κατηγορείτε την τουρκική αριστερά επειδή είναι εθνικιστική, αλλά εσείς την ξεπερνάτε κατά πολύ στο πατριωτικό ντελίριο. Τολμάτε να μιλάτε τάχα ενάντια στο φασισμό και το ρατσισμό, αλλά οι φασίστες είσαστε εσείς, οι θαυμαστές των δολοφόνων της ΕΟΚΑ, οι ρατσιστές είσαστε εσείς, που ονομάζετε τους τούρκους βάρβαρους και ασιάτες και που ζητάτε να καθορίσετε την τύχη των τουρκοκυπρίων στο όνομα της ελληνοκυπριακής πλειοψηφίας (αχ, καλά παιδιά της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας!). Φτάνετε ως το σημείο να δηλώνετε: "Το επαναστατικό καθήκον των τουρκοκυπρίων που το δέχεται ο χριστιανικός, ο μωαμεθανικός, ο μαρξιστικός, ο αντιεξουσιαστικός, ο ανθρώπινος κλπ. νόμος είναι να ζήσουν ως πολίτες της Ελλάδας. Μαζί τους θα αγωνιστούμε για τα δικαιώματά τους, να ζήσουν ως τούρκοι με όλα τα ιδιαίτερα γνωρίσματά τους, πολιτιστικά και άλλα, και νάναι περήφανοι γι' αυτά χωρίς καμιά καταπίεση". Σα να μην ξέρετε την ευαισθησία και τη λεπτότητα που έδειξε πάντα το ελληνικό κράτος απέναντι στις μειονότητες είτε αυτοί ήταν Σλάβοι, Αρβανίτες, Ιταλοί, Βλάχοι κλπ. που εξελληνίστηκαν με τη βία ή αφανίστηκαν είτε σήμερα στους Γύφτους και στους τούρκους της Δυτικής Θράκης (που ούτε το δικαίωμα να λέγονται τούρκοι δεν έχουν — είναι "έλληνες μωαμεθανοί"). Περιέργως όμως υποστηρίζετε τον αγώνα του **IRA** αν κι οι καθολικοί είναι μειοψηφία στη Β. Ιρλανδία και σύμφωνα με τη λογική σας θάπρεπε να κοιτάνε να εξασφαλίσουν τα δικαιώματά τους σα βρετανική μειονότητα.

Μπορεί να καταγγέλλετε το γελοίο της αριστερο-δεξιάς συμμαχίας ΑΚΕΛ-ΔΗΣΥ, αλλά δε βλέπετε το γελοίο της ακροαριστερο-ακροδεξιάς ιδεολογίας σας. Κι εσείς, όπως κι ο Κληρίδης κι ο Εξεκίας, δείχνετε μ' αυτόν τον τρόπο ότι σήμερα οι λέξεις αριστερά και δεξιά δε σημαίνουν τίποτα — τίποτα πέρα απ' τις διάφορες ποικιλίες των ερπετών που κατέχουν ή ονειρεύονται την εξουσία.

Βρίζετε ένα γελοίο άγιο, αλλά δοξάζετε μια γελοία θεά, μόνο και μόνο γιατί είναι "ελληνίς" — σπαταλάτε κάμποσες σελίδες για να καταγγείλλετε τις στημένες απονομές των κρατικών λογοτεχνικών βραβείων και δεν υποψιάζεστε ούτε στιγμή ότι όλα τα (κρατικά και μη) λογοτεχνικά βραβεία, αν όχι κι όλη η σύγχρονη λογοτεχνία, δεν είναι παρά σκουπίδια. Για να κάνετε πιο ελκυστικό το κατασκεύασμα σας πετάτε και ολίγον Πέκινπα (που αυτός ο δύστυχος δεν έφταιξε σε τίποτα), σαν κάτι διαφημίσεις από σερβιέτες που πουλάνε φτηνό ρομαντισμό.

Για να υπερασπίσετε τον πατριωτισμό σας, δεν βρίσκετε καλύτερο επιχείρημα απ' το ότι "και αυτός ο Στάλιν το 1941 επανέφερε τη λέξη Πατρίδα..." (από επιστολή αναγνώστη που δημοσιεύετε).

Εναποθέτετε τέλος φρόνιμα τις ελπίδες σας στον Σαρτζετάκη και τον Παπανδρέου (σελ. 52 και σελ. 60), στη σοσιαλιστική ηγεσία του "εθνικού κέντρου". Ίσως βέβαια να αγαπάτε τόσο το ελληνικό κράτος επειδή διαθέτει κιόλας ένα Υφυπουργείο Αριστερισμού και Περιορισμένης Αναρχίας (όπως σας πληροφόρησαν οι φίλοι σας της ΡΗΞΗΣ).

Ακόμα, συμμετέχετε με ζήλο στην εκστρατεία ενάντια στη "γλωσσική ρύπανση" και υπέρ της προστασίας και της καθαρότητας της ελληνικής γλώσσας — εκστρατεία που εδώ και λίγο καιρό έχει συνεπάρει την πιο επαίσχυντη, την πιο αντιδραστική και την πιο στενόμυαλη μερίδα των γενικώς επαίσχυντων, αντιδραστικών και στενόμυαλων "πνευματικών ανθρώπων" της χώρας "μας".

Για όλα αυτά, θεωρώ ότι με βρίζετε προσωπικά και αυτό μου δίνει το δικαίωμα να σας βρίζω κι εγώ, δεδομένου ότι οι ιδέες σας δεν αξίζουν την κριτική αλλά μόνο το φτύσιμο. Ξέρω ότι θα σας βρω μπροστά μου στο πρώτο πολεμικό ραντεβού που τυχόν θα δώσουν οι έλληνες και οι τούρκοι στρατοκράτες, θα σας βρω μπροστά μου να απαιτείτε να υπερασπίσουμε την πατρίδα, από το νεφέλωμα που σας σκοτεινιάζει το μυαλό, και να ζητάτε θυσίες για χάρη της. Για μένα η Ελλάδα δεν υπάρχει. Δηλώνω από τώρα αμετανόητος και αμετάκλητος εχθρός σας καθώς και σεις με τον τρόπο σας οριστήκατε σαν εχθροί κάθε επαναστατικής ελπίδας.

Κάντε γαργάρα με τους Μαραθώνες και τις Σαλαμίνες σας, βάλτε την ελληνικότητα στον κώλο σας. Κανείς δεν σας παίρνει στα σοβαρά. Αν είστε απατεώνες είστε πολύ αφελείς, αν είστε ιδεολόγοι είστε πολύ καθυστερημένοι.

Το πατριωτικό σας όνειρο το κατουράνε οι σκύλοι.

Μάης 1985 R.

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΔΟΣΗ ΘΛΙΨΗΣ

Νομίζω πως είναι καιρός να θιχτεί ένα πολύ σημαντικό θέμα που βιάζει σχεδόν καθημερινά το "χώρο". Είναι το θέμα της "συντροφικότητας", και γενικότερα των σχέσεων και της λειτουργικότητας μεταξύ των ατόμων.

Ευτυχώς κάποτε πέφτουν οι μάσκες, και αναδύεται όλη η βρώμα και η ασχήμια που κρύβεται πίσω από "σύντροφους αντιεξουσιαστές", "**bad guys**" οι οποίοι "δεν είναι αναρχικοί, δηλαδή έχουν φτάσει σε τέτοιο υψηλό επίπεδο απελευθέρωσης ώστε έχουν αποτινάξει τις ταμπέλες από πάνω τους", και γενικότερα τα άτομα που αράζουν στο χώρο της "πλατείας". Έτσι, κάποια στιγμή ανακαλύπτεις πως έχεις να κάνεις πράγματα και έξω από τον συγκεκριμένο χώρο στον οποίο κινείσαι. Έρχονται στιγμές που τρως κάτι δυνατές σφαλιάρες, ανακαλύπτοντας άτομα τα οποία δεν αράζουν στην πλατεία, δεν είναι αντιεξουσιαστές, ντύνονται κυριλέ, και όμως όταν "δεις" πίσω απ' τη μάσκα μένεις άφωνος από τον καταπληκτικό ψυχικό κόσμο, την εξωτερική και εσωτερική ομορφιά, τη φοβερή ευαισθησία και τον άπλετο ερωτισμό τους. Πράγματα τα οποία θα ζήλευαν πολλοί και πολλές του "χώρου".

Ακόμη πολλά εξαιρετικά παιδιά χαραμίζονται σε διάφορες μαλακισμένες καταστάσεις. Επειδή "τα πάντα είναι υποκειμενικές εκτιμήσεις", λειτουργείς με τον τρόπο που εσύ νομίζεις σωστό, δουλεύεις με άτομα που γουστάρεις, αράζεις με άτομα που γουστάρεις, είσαι δίπλα-δίπλα σε πορείες με άτομα που γουστάρεις. Υπάρχουν περιπτώσεις που βρίσκεσαι με "τύπους" σε κάποιο τραπέζι ή όχι, και είσαι αναγκασμένος να ανεχτείς τις μαλακίες τους, αντιδρώντας μόνο έμμεσα. Μετά στην πορεία θα φωνάζετε μαζί "μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι", οπότε θα αναρωτηθείς τι κοινό σημείο έχεις με κάτι τέτοια άτομα. Υπάρχει και η πιο χυδαία άποψη, όπου τυχαίνει να είσαι με κάποιους μαζί, σε ένα κυνηγητό από μπάτσους, να έχεις ανταλλάξει όλες κι όλες δυο κουβέντες, και αυτοί να είναι έτοιμοι με όλη τη "γύφτικη άνεση" που τους προσφέρει ο χώρος να σε γαμήσουνε με ποικίλους τρόπους, άσχετο αν εσύ δεν τους έχεις δώσει κανένα δικαίωμα. Στις περισσότερες από τις παραπάνω περιπτώσεις τα "παιδιά" "σκάνε μύτη" περίπου 4 μήνες. Γι' αυτό ίσως είναι τόσο "αυθόρμητα" και "εκδηλωτικά". Φυσικά δεν έχουν καμιά σημασία τα δικά σου 4 χρόνια, άλλωστε δεν μας ενδιαφέρει η ποσότητα!...

Σ' αυτές τις φάσεις πρέπει να απαντάς στα "παιδιά" με τη μόνη γλώσσα που καταλαβαίνουν. Φτάσαμε στο σημείο να αυτολογοκρινόμαστε, να μιλάμε ψιθυριστά, να πηγαίνουμε με τα νερά όλων των τάσεων, "για να μην έχουμε μπλεξίματα". Το αποκορύφωμα της εξαθλίωσης. Παλιότερα είχαμε τους **Daddys** οι οποίοι τελεσίδικα έπαιρναν αποφάσεις για το ειρηνικό θέμα της πορείας, και γενικά "γαμούσαν κι έδερναν". Το πρόβλημα ήταν ο ηγετίστικος τρόπος που λειτουργούσαν, άλλωστε με τους περισσότερους δεν είχα και δεν έχω σημαντικές διαφωνίες. Μετά το Κάραβελ (τι έκσταση!!!) μπήκε κάποιο **New Blood**, το οποίο μαζί με άτομα που μπήκαμε το '81 άρχισε να ανεβάζει σιγά-σιγά τις μετοχές του. Έτσι έχουμε μια νέα μορφή "ηγετίσκων" που με ολοένα και περισσότερα γαλόνια πήραν τη σκυτάλη από τους παλιούς. Θα επαναλάβω πάλι ότι το πρόβλημα δεν είναι οι απόψεις κάποιου αλλά ο τρόπος που αυτές παρουσιάζονται. Κι εδώ είναι και το σημαντικότερο σημείο.

Κι επειδή δεν υπάρχει πιο αισχρό πράγμα από την τετελεσμένη αποδοχή κάποιων γεγονότων, τη βίαιη άμεση ή έμμεση έκθεση και πραγματοποίηση των απόψεων 5 ατόμων πάνω σε 100 (οι οποίοι και τις δέχονται παθητικά) οι **Several Sins** πρέπει κάποτε να σταματήσουν. Τέλος η επανάσταση, η κάθε μορφή επανάστασης είναι πράξη καθημερινή και δεν γίνεται μόνο τις βραδινές ώρες, φορώντας τη στολή μας, και κατασκευάζοντας (πολλές φορές σαν χόμπυ) θεαματικές εκλάμψεις.

Γιάννης

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Πιστεύοντας ότι η σημερινή μορφή οργάνωσης του μαθητικού κινήματος, αντί να προωθεί τα πραγματικά αιτήματα των μαθητών και τον αγώνα τους ενάντια στο αστικό σχολείο, αποτελεί τροχοπέδη στην ανάπτυξη ενός κινήματος αυτόνομου και αχειραγώγητου από τις κομματικές νεολαίες και το κράτος, γι' αυτούς τους παραπάνω λόγους, εμείς σαν πυρήνες μαθητών της Αναρχικής Ομάδας "Διεθνιστής", προτείνουμε τη δημιουργία ενός συντονιστικού συλλογικού φορέα των ελευθεριακών μαθητών και γι' αυτό προτείνουμε την σύγκληση μιας συνδιάσκεψης των ελευθεριακών μαθητών των σχολείων της Αθήνας, συνδιάσκεψης που θα αναλύσει την κατάσταση του μαθητικού κινήματος στην Αθήνα και θα πάρει τις αναγκαίες αποφάσεις. Όσοι πιστεύουν στην αναγκαιότητα της σύγκλησης μιας τέτοιας συνδιάσκεψης, ας απευθυνθούν στην εφημερίδα "Δοκιμή" για να τους δοθεί η διεύθυνση της ομάδας και να έρθουν σε επαφή με τον πυρήνα μας.

ΠΥΡΗΝΑΣ ΜΑΘΗΤΩΝ
ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΟΜΑΔΑΣ
"ΔΙΕΘΝΙΣΤΗΣ"

ΗΠΑ

Ένα ρομπότ στο εργοστάσιο της εταιρίας Ντίκαστ στο Μίτσιγκαν σκότωσε τον Χάρυ Άλλεν, πιέζοντάς τον πάνω σ' έναν ατσάλινο στύλο. Τον τελευταίο καιρό έχουν εμφανιστεί πολλά κρούσματα τραυματισμών από ρομπότ. Σήμερα υπάρχουν 13000 ρομπότ στις ΕΠΑ και περίπου 40.000 στην Ιαπωνία. Το ινστιτούτο Ρομποτικής του Κάρνετζυ-Μέλλον υποστηρίζει ότι το 70-90% απ' τα 19 εκατομμύρια βιομηχανικών εργατών θα μπορούσαν ν' αντικατασταθούν από ρομπότ. Ο κόσμος του μέλλοντος ανοίγεται μπροστά μας...

ΙΤΑΛΙΑ

Η αναρχική Μόνικα Τζόρτζι καταδικάστηκε σε 8 χρόνια φυλάκιση στις 19 Ιούνη στην Περούτζια, για τη συμμετοχή της στην απόπειρα απαγωγής του Νέρι, που οργάνωσε η "**Azione Rivoluzionaria**" στα 1977. Ευτυχώς εξαφανίστηκε.

ΗΠΑ

Στις Αμερικάνικες φυλακές κρατείται μετά τη μεταφορά του στις ΕΠΑ και την καταδίκη του σε ισόβια, ο Όστιν Χιούστον, ο μαύρος στρατηγός της Γρενάδα, που συνελήφθηκε μετά την εισβολή των αμερικάνων πεζοναυτών στη χώρα αυτή.

ΙΤΑΛΙΑ

Στο Παλέρμο έχει ιδρυθεί μια Αναρχική Επιτροπή Αντιμιλιταριστικών Πρωτοβουλιών (**CAIA**). Στόχος της είναι να υπογραμμίσει την συγκεκριμένη αναρχική τοποθέτηση απέναντι στο μιλιταρισμό. Ωστόσο, είναι ανοικτή σε κάθε αντιμιλιταριστική κι ειρηνιστική ομάδα που ενδιαφέρεται να πάρει μέρος σε αντιμιλιταριστικές ενέργειες. Μακροπρόθεσμος στόχος της είναι να ξεπεράσει τα Ιταλικά σύνορα και ν' αποκτήσει διεθνή χαρακτήρα. Η διεύθυνσή της είναι:

CAIA Piazza Meli,
S - 90133 Palermo, Italy.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΓΚΟΥΛΑΓΚ

ΒΙΕΤΝΑΜ

Οι ποιητές Το Κιέ Θακ και Φαμ Θιέ Θου συλληφθήκανε μαζί με άλλους συγγραφείς και μουσικούς στη Σαϊγκόν (που ονομάζεται τώρα Πόλη Χο Τσι Μινχ) μετά από επιδρομή της αστυνομίας κι εξάωρη έρευνα των σπιτιών τους για την ανακάλυψη αμφισβητησιακών βιβλίων. Είχαν συλληφθεί και στο παρελθόν κι εγκλειστεί αρκετά χρόνια σε "στρατόπεδα αναμόρφωσης" δίχως κατηγορία ή δίκη. Αυτές οι συλλήψεις είναι μέρος μιας γενικότερης εκστρατείας κατά των διαφωνούντων.

Σε μια συνέντευξη στο Παρίσι, ο Τρούονγκ Νου Τανγκ, ιδρυτής του Νοτιοβιετναμέζικου Εθνικοαπελευθερωτικού Μετώπου και πρώην Υπουργός Δικαιοσύνης της Προσωρινής Επαναστατικής Κυβέρνησης, επιτέθηκε στους Βιετναμέζους ηγέτες σαν φανατικούς που ήθελαν να διαμορφώσουν τη χώρα με πρότυπο την ΕΣΣΔ κι είπε: "Εκείνοι που ενεργούν ενάντια στα συμφέροντα του λαού θ᾽ ανατραπούν απ᾽ το λαό, θα κριθούν απ᾽ την ιστορία". Και συνέχισε: "Σήμερα, 10 χρόνια μετά τη νίκη μας, είμαι προσωπικά απογοητευμένος. Λυπάμαι για το λαό μου, για την πατρίδα μου γιατί η επανάστασή μας προδόθηκε κι η απελευθέρωσή μας δεν ήταν παρά μια απάτη." Ο Τανγκ δραπέτευσε απ᾽ το Βιετνάμ με μια βάρκα στα 1979.

Σε μια ομιλία επ᾽ ευκαιρία της 10ης επετείου απ᾽ την πτώση της Σαϊγκόν, ο δήμαρχος Μάι Τσι παραδέχθηκε ότι μέλη της παλιάς διοίκησης εξακολουθούν να κρατούνται σε στρατόπεδα αναμόρφωσης, υποστήριξε όμως ότι αυτό ήταν αναγκαίο εξαιτίας της Κινέζικης απειλής.

Το Βιετνάμ έχει ένα στρατό 3 εκατομμυρίων, ενώ ο πληθυσμός του ανέρχεται σε 57 εκατομμύρια. Διατηρεί 180.000 στρατιώτες στην Καμπότζη όπου φαίνεται ότι είναι ανίκανοι ν᾽ αντιμετωπίσουν 60.000 αντάρτες.

3 πρώην Νοτιοβιετναμέζοι στρατιώτες καταδικάστηκαν σε θάνατο και 16 άλλοι καταδικάστηκαν σε ποινές από 4 χρόνια μέχρι ισόβια, για υποτιθέμενη συνωμοσία ανατροπής της κυβέρνησης.

Ο Θάι Νου Σιέ, πρώην εκδότης του περιοδικού Χιν Γουέ Χούα, καταδικάστηκε σε 20 χρόνια φυλάκιση για "ανατρεπτικές δραστηριότητες" κι υποτιθέμενη κατασκοπεία υπέρ της Κίνας.

Η Βιετναμέζικη κυβέρνηση κατάσχεσε χρήματα που έστειλαν φυγάδες σε συγγενείς τους που ζούνε ακόμα στο Βιετνάμ. Αυτοί οι φυγάδες στέλνουν στο Βιετνάμ πάνω από 200 εκατομμύρια δολάρια το χρόνο.

ΓΑΛΛΙΑ

Τα τελευταία 8 χρόνια, δυο ομάδες δολοφόνων έχουν σκοτώσει πάνω από 15 μέλη της Βάσκικης εθνικιστικής ομάδας ΕΤΑ - Στρατιωτική και της Μαρξιστικής - Λενιvιστικής ομάδας **GRAPO**, σε γαλλικό έδαφος και με την πλήρη συνεργασία των Ισπανικών μυστικών υπηρεσιών. Επικεφαλής της μιας είναι ο αρχηγός της Γαλλικής Μαφίας Ζιλμπέρ Περέ η δε έδρα της είναι στο Καστεγιόν (Ισπανία), ενώ της άλλης ο νεο-ναζί Ζαν Πιερ Σερί κι ο Μάριο Βανόλι. Απ᾽ το 1978 ως τα 1981 οι δυο αυτές ομάδες χρησιμοποίησαν το όνομα **BVE** (Ισπανοβάσκικο Τάγμα) κι απ᾽ τα 1983 συνέχισαν την εγκληματική δραστηριότητά τους κάτω απ᾽ το όνομα **GAL** (Αντιτρομοκρατικές Ομάδες Απελευθέρωσης).

ΠΟΛΩΝΟΑΦΓΑΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Σε μια ανακοίνωση επ᾽ ευκαιρία της επετείου της ρώσικης εισβολής στο Αφγανιστάν, η Επιτροπή Κοινωνικής Αντίστασης **(KOS)** διακήρυξε: "... μια ιμπεριαλιστική δύναμη διαπράττει ένα έγκλημα ενάντια σ᾽ ένα μικρό έθνος που υπερασπίζεται ηρωικά το δικαίωμά του να υπάρχει. Είναι ειδικό ηθικό καθήκον των Πολωνών — που έχουν υποστεί μια παρόμοια τύχη στα χέρια των Ναζί και των Σοβιετικών στη διάρκεια του Β᾽ Παγκόσμιου Πολέμου και που ζούνε από τότε στη σκιά της Σοβιετικής Ένωσης — να διαμαρτυρηθούν έντονα γι᾽ αυτό το έγκλημα και να μην αφήσουν τον κόσμο να ξεχάσει. Για τους Πολωνούς το να θυμούνται το Αφγανιστάν σημαίνει να θυμούνται τον εαυτό τους."

ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΑΝΑΡΧΙΚΕΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

α. ΑΜΕΡΙΚΗ

Από 1-4 Μάη 1986 θα γίνει στο Σικάγο διεθνής αναρχική συνάντηση για την επέτειο των 100 χρόνων της υπόθεσης Χέιμαρκετ, που οδήγησε στη δολοφονία 4 αναρχικών του Σικάγου. Θα γίνουν συζητήσεις, προβολή φιλμ, θεατρικές και μουσικές εκδηλώσεις, καλλιτεχνική έκθεση κλπ. Την όλη εκδήλωση οργανώνει η ομάδα του Σικάγου, με τη βοήθεια ντόπιων και ξένων αναρχικών ομάδων κι οργανώσεων. Για πληροφορίες σ᾽ ότι αφορά πιθανή συμμετοχή στις παραπάνω εκδηλώσεις γράψτε στη διεύθυνση:

Haymarket 86
Box 102
1200 W Fullerton
Chicago, Ill 60614
U.S.A.

β. ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Η Κολλεκτίβα **"Australian Anarchist Centenary Celebration"** οργανώνει μια διεθνή συνάντηση από 1-4 Μάη στη Μελβούρνη επ᾽ ευκαιρία της επετείου των 100 χρόνων απ᾽ τη δημιουργία του αναρχικού κινήματος της Αυστραλίας. Ωστόσο, η εκδήλωση δε θα έχει χαρακτήρα ιστορικής επισκόπησης αλλά θα έχει σαν επίκεντρο τη συνάφεια των αναρχικών ιδεών με τη σύγχρονη κοινωνία και τη ζωή μας. Οι οργανωτές έχουν σα στόχο να εκμεταλλευτούν την ευκαιρία για να εκθέσουν τις αναρχικές ιδέες σ᾽ ένα πλατύτερο κοινό και διακηρύσσουν: "Οργανώνοντας μια πλατιά ποικιλία εκδηλώσεων που περιλαμβάνουν από γνωστούς ομιλητές μέχρι κινηματογραφικές και χορευτικές εκδηλώσεις, ελπίζουμε ότι θα δείξουμε το βάθος των αναρχικών ιδεών και την πλατιά ποικιλία ανθρώπων που χαρακτηρίζονται σαν αναρχικοί."

γ. ΟΛΛΑΝΔΙΑ

Διεθνής Αναρχική Συνάντηση θα γίνει στην Ολλανδία από 15 Μάη - 19 Μάη, στο κάμπινγκ **"Tot Vrijheidsberinning"**,
Aekingaweg 1a (tel. 05162-1878).

Πέρα από τις πολιτιστικές εκδηλώσεις (μουσική, θέατρο κλπ.) θα γίνουν ομιλίες και συζητήσεις πάνω σε 4 θέματα με κεντρική ιδέα το ζήτημα

Αναρχική στρατηγική και συντονισμός
- αναρχισμός και φεμινισμός
- αναρχισμός και αντιμιλιταρισμός
- αναρχισμός και οικολογία
- αναρχισμός και συνδικαλισμός

Για πληροφορίες:
Mike Alibi
Vieuwe Gracht 40
Utrecht
The Netherlands

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΓΚΟΥΛΑΓΚ

ΒΗΡΥΤΤΟΣ

Το ανέμελο αστικό κράτος του Λιβάνου, με την ανθούσα επιχειρηματική του τάξη στις πόλεις και τους φεουδάρχες φύλαρχους στην ενδοχώρα ήταν ένα "πρότυπο" καπιταλιστικό κράτος μέχρις ότου έφθασε η "επανάσταση". Έχουμε ακούσει γι' αυτή την "επανάσταση" από Άραβες εθνικιστές απολογητές — που καταγγέλανε σα "σιωνιστή" όποιον ρώταγε τί ήταν — αρκετοί όμως είδανε καλά περί τίνος πρόκειται. Υποτίθεται ότι είναι "αριστερή", η ιδεολογία της όμως είναι εκείνη των πιο ακραίων υποστηρικτών του Ρήγκαν.

Όταν το Ισραήλ έδιωξε τους Παλαιστίνιους, αυτοί σχημάτισαν μια μη απορροφήσιμη μάζα στα στρατόπεδα των φυγάδων που περικύκλωναν την πρώην χώρα τους — ή μάλλον τα διεθνή στρατόπεδα όπου 3 γενεές είχαν γεννηθεί κι ανατραφεί από τότε, δίχως καμιά απολύτως υποστήριξη από μέρους των Αράβων ηγεμόνων ή των "επαναστατών". Πρώτα απ' όλα η Τροτσκιστική κυριαρχία πάνω στην παλιά **PLO** (ή μήπως ήταν οι μυστικές υπηρεσίες του Ισραήλ που παιρνάγανε για τροτσκιστές;) τους έστρεψε ενάντια στον Ιορδανικό στρατό του βασιλιά Χουσεΐν, που τους διέλυσε σα μαχητική δύναμη, κάνοντάς τους ανίκανους να διεξάγουν στρατιωτικό πόλεμο ενάντια στο Ισραήλ. Ύστερα το γύρισαν σε αντάρτικες μεθόδους, τη λεγόμενη "τρομοκρατία", αλλά στην πραγματικότητα περιορισμένο εθνικό πόλεμο σε μια κλίμακα που δεν αναγνωρίζεται διεθνώς σαν "κανονικός πόλεμος" απ' τις δυνάμεις που κάνουν τους δικούς τους Νόμους στα μέτρα τους.

Από τότε διάφοροι Άραβες ηγεμόνες έχουν προσπαθήσει να χρησιμοποιήσουν αυτή τη δύναμη (που εσκεμμένα έκαναν μη απορροφήσιμη). Όλοι διακηρύσσουν ότι είναι ενάντια στο Κράτος του Ισραήλ κι επιτρέπουν στους εκμεταλλευόμενους Παλαιστίνιους να εκτελούν κάποια μικρο-αποστολή ενάντια στο Ισραήλ ή και την Αμερική, μερικές φορές, ενώ κανένας απ' αυτούς δεν κάνει τίποτα για τους ίδιους τους Παλαιστίνιους (αφημένους να σαπίζουν στα στρατόπεδά τους ή να σφαγιάζονται εκεί απ' τους Ισραηλινούς), ούτε κάνουν τίποτα άλλο απ' το να εκμεταλλεύονται τους Παλαιστίνιους αγωνιστές, μια νέα γενιά αναθρεμμένη να πολεμάει κι όχι να ρωτάει.

Στον πόλεμο Ιράν - Ιράκ τα Αραβικά Κράτη χρησιμοποιούν βοήθεια του εχθρικού Ισραήλ το ένα ενάντια στο άλλο. Ο Χομεϊνί, πραγματοποιώντας αυτό που κάποτε ονομαζόταν "επανάσταση" απ' το διεθνή Λενινισμό και την αριστερή "νομοταγή αντιπολίτευση" στη Ρωσία, λανσάρει τη δική του μάρκα του Ισλαμικού Φονταμενταλισμού (Σ.τ.Μ.: Θρησκευτική κίνηση των Αμερικάνων προτεσταντών στις αρχές του 20ού αιώνα που μαχόταν τον θρησκευτικό μοντερνισμό.) σ' όλο το Ιράν, ελπίζει, πως θα εδραιώσει τη δική του αντιδραστική δικτατορία εν ονόματι της κατεστημένης θρησκείας.

Το ίδιο κάνει για το Ρήγκαν ο Φονταμενταλιστικός Χριστιανισμός στις ΕΠΑ. Κι οι δυο είναι υπερβολικά επικίνδυνοι — πολύ περισσότερο απ' ότι ο συνηθισμένος καπιταλισμός ή ο κρατικός κομμουνισμός — μια, που μόλις οι άνθρωποι πειστούν ότι μιλάνε εν ονόματι του Θεού, είναι ικανοί για οποιαδήποτε ωμότητα συμπεριλαμβανομένης και της αυτοκαταστροφής και σ' αυτές τις μέρες της ατομικής βόμβας, όποιος πιστεύει ότι ο Θεός μπορεί ν' αποκαταστήσει τη δικαιοσύνη στον κόσμο μετά το τελευταίο ολοκαύτωμα, είναι ένας ενδεχόμενος εχθρός της ανθρώπινης φυλής, κι ακόμα περισσότερο αν είναι κυβέρνηση.

Μέσα στον ίδιο το Λίβανο κάθε κοινότητα — Χριστιανοί, Δρούζοι, Μωαμεθανοί, Σιίτες ή Σουνίτες — έχει τώρα τη δική της πολιτοφυλακή, τη δική της συμμορία που επιβάλλει τη δική της μικρή κοινοτική δικτατορία. Το Κράτος έχει διασπαστεί σε μικρά κράτη, μικρά κομμάτια, αλλά κάθε μικρό κομμάτι είναι ένα μικρό κράτος και το καθένα σφυροκοπάει τους απλούς ανθρώπους — κραδαίνοντας απλώς ένα όπλο και παίρνοντάς τους ότι έχουν, κι αυτό συμβαίνει όταν είναι αμείλικτοι — Το Ισραήλ κι η Συρία διαλέξανε το δικό τους μικρό φέουδο ανάμεσα στις Λιβανέζικες κοινότητες, ενώ το Ιράν συντονίζεται με τη δική του φανταμενταλιστική "επανάσταση" του Ισλάμ που σκιάζει το ίδιο το Ισλάμ κι απειλεί τώρα να εξαχθεί. Ο καπιταλισμός έχει όντως καταρρεύσει κι η οικονομία του Λιβάνου είναι σχεδόν ανύπαρκτη. Οι άνθρωποι όμως δεν έχουν ωφεληθεί, αλλά έχουν απλώς διαιρεθεί ή σφαγιαστεί απ' τη μια ή την άλλη φεουδαρχική ομάδα, που διατηρεί την εξουσία της διαμέσου του συμμοριτοπόλεμου.

Η απαγωγή του Αμερικάνικου επιβατηγού αεροσκάφους κυριάρχησε στις επικεφαλίδες του παγκόσμιου τύπου... Φαίνεται επαναστατική και διακηρύσσεται πομπώδικα σαν αντι-ιμπεριαλιστική, επειδή είναι αντι-αμερικάνικη, ενάντια σε ποιόν όμως στρέφονται τέτοιες επιχειρήσεις; Ενάντια μόνο σε λίγο-πολύ συνηθισμένους ανθρώπους που τυχαίνει να βρίσκονται στα αεροπλάνα.

Ο εξτρεμιστικός εθνικισμός του Ισραήλ κι οι αντιδραστικές του μέθοδοι, ούτε λιγότερο ούτε περισσότερο αντιδραστικές από κείνες των αντιπάλων του, δεν πρέπει να δικαιώνουν το βασικό χαρακτήρα αυτής της λαθεμένα ονομαζόμενης τρομοκρατίας, που στην ουσία στρέφεται ενάντια στην εργατική τάξη, που την έχει εξαλείψει στο Λίβανο κι επιδιώκει να εγκαθιδρύσει την εξουσία των δερβίσηδων και των φυλάρχων, που έχουν όλοι τον ιδιωτικό τους φανατισμό για το Θεό κι είναι όλοι προετοιμασμένοι να πέσουν ως τον τελευταίο.

Ο αραβικός εθνικισμός έχει απαγάγει όχι μόνο το τυχαίο αεροπλάνο, αλλά έχει αποπειραθεί ν' απαγάγει και την ίδια την επαναστατική υπόθεση. Το κύμα της ένοπλης διαμαρτυρίας που σαρώνει τον κόσμο διαβρώθηκε αρχικά απ' τους μαρξιστές - λενινιστές και τώρα απ' τους εθνικιστές και τις αγαπημένες τους κυβερνήσεις, αστυνομίες κλπ. Δεν κατάφεραν ν' ανατρέψουν το Σιωνισμό, ούτε να προσηλυτίσουν όλους τους Μωαμεθανούς, σε κάποια παρανοϊκή εκτροπή της πίστης τους, ούτε να σταματήσουν τις ΕΠΑ ή το ρώσικο ιμπεριαλισμό, ούτε να βελτιώσουν στο ελάχιστο τη μοίρα των Αραβικών λαών. Εκείνο όμως που κατάφεραν να πετύχουν ήταν ν' ανακόψουν το διεθνές επαναστατικό κίνημα και να το υποκαταστήσουν με το δικό τους φασιστικό κίνημα. Ο Αλλάχ θα τους ανταμείψει γι' αυτό!

Σ.τ.Μ.: Οι πρόσφατες σφαγές που έγιναν από Παλαιστίνιους στα αεροδρόμια Ρώμης-Βιέννης, με στόχο αθώους ανθρώπους, επιβεβαιώνουν τα παραπάνω συμπεράσματα. Εκεί που τελειώνει ο εθνικισμός αρχίζει ο άνθρωπος.

ΟΛΛΑΝΔΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ - ΔΙΑΔΗΛΩΤΩΝ

Βένοντρεχτ (Ολλανδία), 5. Η ολλανδική αστυνομία ζήτησε τη βοήθεια ειρηνιστών διαδηλωτών για να εκπαιδεύσει τους άντρες της των μονάδων καταστολής ταραχών, σε ένα πρόγραμμα που έχει στόχο να βοηθήσει τους αστυνομικούς να καταλαβαίνουν τα επιχειρήματα των διαδηλωτών προτού αυτά εξελιχθούν σε ταραχές.

Η σχολή εκπαίδευσης των μονάδων καταστολής ταραχών της ολλανδικής αστυνομίας κάλεσε ειρηνιστές να δώσουν διαλέξεις στους εκπαιδευόμενους αστυνομικούς σε προσπάθεια να μειωθούν στο ελάχιστο οι βίαιες αναμετρήσεις μεταξύ διαδηλωτών και αστυνομίας.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΓΚΟΥΛΑΓΚ

ΤΖΟΥΛΙΑΝ ΜΠΕΚ

Το Σεπτέμβρη του 1985 πέθανε ο Τζούλιαν Μπεκ, που έζησε και συνεργάστηκε μαζί με την Τζούντιθ Μαλίνα, διευθύνοντας το **Living Theatre** (Ζωντανό Θέατρο). Ο Μπεκ γεννήθηκε στη Ν. Υόρκη στις 31 Μάη 1925. Γνώρισε την Τζούντιθ Μαλίνα όταν σπούδαζαν με δάσκαλο τον Έρβιν Πισκατόρ, το μεγάλο γερμανό πρωτοπόρο του αριστερού θεάτρου και στα 1947 ίδρυσαν το Ζωντανό Θέατρο στη Ν. Υόρκη. Αυτή η ριζοσπαστική ομάδα συνδύαζε την παράδοση του Θεάτρου της Σκληρότητας του Αντονέν Αρτώ με την πολιτική ψυχολογία του Βίλχελμ Ράιχ για να δημιουργήσει μια ακραία μορφή δραματικού ρεαλισμού, που είχε σα στόχο τη συμμετοχή του κοινού σε μια συνολική θεατρική εμπειρία. Μετά από πολλά χρόνια πετυχημένης πρωτοποριακής δουλειάς, το Ζωντανό Θέατρο έγινε παγκόσμια γνωστό, πριν από 25 χρόνια, για την παραγωγή του έργου του Τζακ Γκέλμπερ **The Connection** (για το θέμα των ναρκωτικών) και του έργου του Κένεθ Μπράουν **The Brig** (για τις πειθαρχικές ποινές στο στρατό), που παίχθηκαν και τα δυο στο Λονδίνο.

Στα 1964 οι αρχές επέβαλαν χρηματική ποινή καθώς και ποινή φυλάκισης στους Μπεκ και Μαλίνα γιατί αρνήθηκαν να πληρώσουν φόρους και συνάμα έκλεισαν το θέατρό τους. Όταν αφέθηκαν ελεύθεροι, πήγαν στην Ευρώπη όπου περνούσαν τον περισσότερο καιρό τους έχοντας σα βάση την Ιταλία, πραγματοποιώντας όμως και συχνές επισκέψεις στην Αγγλία. Το έργο τους άρχισε να γίνεται όλο και πιο πλούσιο, διαπνεόμενο από έναν αυξανόμενο μυστικισμό και παγκοσμιότητα. Ωστόσο, παραμείνανε ένθερμοι αναρχικοί, που εκφράζανε την πολιτική τους διαμέσου της ζωής και του έργου τους κι εμπνέανε άτομα κι ομάδες σε πολλά μέρη με το κοινοτικό και καλλιτεχνικό τους όραμα.

Ο Μπεκ πέθανε από καρκίνο στις 14 Σεπτέμβρη 1985 στη Ν. Υόρκη. Με το θάνατό του το αναρχικό κίνημα δεν έχασε μόνο έναν συνειδητό αγωνιστή αλλά και τον κύριο εκφραστή του σύγχρονου πολιτιστικού αναρχισμού.

ΡΩΣΙΑ

Ο θάνατος 240 Σοβιετικών στρατιωτών σ' ένα αεροπορικό ατύχημα που μπορεί να οφειλόταν σε σαμποτάζ Αφγανών αντάρτών κι οι θάνατοι αρκετών άλλων από εκρήξεις βομβών στην Καμπούλ ανακινεί για μια ακόμα φορά το ζήτημα της εκατόμβης των θυμάτων των Ρώσων στον αιματηρό πόλεμο του Αφγανιστάν. Σύμφωνα με τον Βλάντισλαβ Ναούμωφ, ένα σοβιετικό λιποτάκτη, "τα νοσοκομεία είναι ασφυκτικά γεμάτα, όχι μόνο εδώ στο Αφγανιστάν αλλά και στα σοβιετικά Ουζμπεκιστάν, Τατζικιστάν, κι άλλες περιοχές. Η ηγεσία του στρατού το κρατάει μυστικό". Ένας άλλος λιποτάκτης, ο Μίκολα Μουσάν, υπολογίζει τους Σοβιετικούς νεκρούς σε 40.000 - 50.000. Αυτός ο αριθμός επιβεβαιώθηκε από μια έκθεση που βρέθηκε στο πτώμα ενός Σοβιετικού αξιωματικού που ανεβάζει τις Σοβιετικές απώλειες το Σεπτέμβρη του 1983 σε 32.000 - 42.000 νεκρούς και τραυματίες. Το Λιθουανικό σαμιζντάτ περιοδικό **Ausra** αναφέρει ότι σύμφωνα με τα λεγόμενα αξιωματικών το ποσοστό των νεκρών και τραυματιών ήταν 30%, που δίνει ξανά έναν αριθμό 40.000.

Τα Χρονικά της Καθολικής Εκκλησίας στην Ουκρανία αναφέρουν ότι στρατιώτες από 3 περιοχές της Ν.Δ. Ουκρανίας είχαν 285 νεκρούς και 286 τραυματίες ενώ ένας Μοσχοβίτης υπάλληλος λέει ότι κάθε μέρα ένα αεροπλάνο που μεταφέρει 100 φέρετρα προσγειώνεται στον σταθμό του Σερεμέτοβο. Σύμφωνα με Αφγανούς φοιτητές που γύρισαν απ' την ΕΣΣΔ στα 1983 έγιναν τριήμερες απεργίες ενάντια στον πόλεμο σε Σοβιετικές πόλεις. Ο ανερχόμενος αριθμός των νεκρών είναι πιθανό να προκαλέσει περισσότερες διαμαρτυρίες. Παρακάτω αναδημοσιεύουμε το κείμενο ενός φυλλαδίου της **NTS** που μοιράστηκε στα Σοβιετικά στρατεύματα:

."Φαντάροι! Αξιωματικοί!

Χιλιάδες από σας έχουν ήδη πεθάνει στο Αφγανιστάν. Για τους γηραλέους και καταρρακωμένους ηγέτες σας που θα πεθάνουν, αν όχι σήμερα, τότε αύριο, θυσιάζετε τις νεανικές ζωές σας, για να μπορέσουν να επιβάλλουν στους Αφγανούς το ίδιο καθεστώς που έχουμε στην πατρίδα. Αλλά τ' αξίζει όλα αυτά το καθεστώς αυτό; Έχει στοιχίσει στο λαό μας εκατομμύρια ζωών, έχει καταστρέψει τη Ρωσία κι υπονομέψει το διεθνές κύρος της.

Είναι πια καιρός να τερματίσουμε τους πολέμους κατοχής, που η μόνη τους κατάληξη είναι να μην μπορούμε να θρέψουμε "τ' αδέλφια μας".

Γι' αυτό το λόγο πρέπει ν' ανατρέψουμε το ΚΚΣΕ.

Το ΚΚΣΕ σας στέλνει στο θάνατο για χάρη της απάνθρωπης πολιτικής του. Εμείς, η Συμμαχία των Ρώσων Ενωτικών, σας καλούμε να ενταχθείτε στον αγώνα ενάντια στο ΚΚΣΕ για μια ελεύθερη Ρωσία. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να σώσετε τη ζωή σας και να σταματήσετε έναν Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο.

— Γράψτε στους συγγενείς σας και πέστε τους την αλήθεια για τον πόλεμο, για τους αληθινούς σκοπούς και την προοπτική, καθώς επίσης και το μεγάλο του κόστος σε ζωές. Έχει σημασία να δημιουργήσετε στο λαό μας μια έντονη εχθρότητα απέναντι στον πόλεμο, έτσι ώστε να πιέσουν την κυβέρνηση ν' αποσύρει το στρατό απ' το Αφγανιστάν.

— Δημιουργείστε ομάδες όμοια σκεπτόμενων φίλων. Προετοιμαστείτε να ταχθείτε με το μέρος των ρώσικων αντιπολιτευτικών κινημάτων στα γεγονότα που πρόκειται να διαδραματιστούν στη χώρα μας.

Μαζί με τη **NTS** — για μια ελεύθερη Ρωσία.

ΙΣΠΑΝΙΑ

Ένας Ισπανός λοχαγός, ο Χούλιο Μούλε Λοπέθ, συνελήφθηκε πρόσφατα απ' την Γκουάρντια Θιβίλ σαν ύποπτος εκβιασμού σε βάρος καπιταλιστών. Ο λοχαγός έστειλε τουλάχιστον 2 γράμματα με υπογραφή "Πολιτοφυλακή Κροπότκιν" σε βιομήχανους της Μαδρίτης, ζητώντας 7 εκατομμύρια πεσέτες. Αν δεν πληρωνόταν αυτά τα χρήματα, η "Πολιτοφυλακή Κροπότκιν" θα δηλητηρίαζε τα προϊόντα τους!

ΒΡΑΖΙΛΙΑ

Στις 14 Απρίλη 1985 άνοιξε ξανά το Ελευθεριακό Πολιτιστικό Κέντρο στη Μπρας, εργατική συνοικία του Σάο Πάολο όπου μένουν κυρίως Ιταλοί μετανάστες και προπύργιο της εργατικής τάξης απ' τις αρχές του αιώνα. Το κέντρο αυτό θα στεγάσει το μαχητικό **CCS** (Κοινωνικό Πολιτιστικό Κέντρο), μια απ' τις λίγες αναρχικές οργανώσεις που επιβιώσανε τα τελευταία 21 χρόνια σ' αυτή τη χώρα. Άλλα 3 παρόμοια κέντρα λειτουργούν σε άλλα μέρη της χώρας. Το κέντρο αυτό έχει ήδη οργανώσει αρκετές δημόσιες συζητήσεις και διαθέτει κινηματογραφική λέσχη, θέατρο, Κέντρο Αναρχικών Ντοκουμέντων και βιβλιοθήκη.

Είναι δύσκολο να υπολογιστεί ο αριθμός των αναρχικών σήμερα στη Βραζιλία. Θα πρέπει πάντως να είναι γύρω στις 3.000 - 4.000, σύμφωνα με πληροφορίες των Βραζιλιάνων συντρόφων.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΠΟΙΚΙΟΚΡΑΤΙΑ: ΚΑΝΑΚ, Νέα Καληδονία

Η Γαλλία είναι απ' τα τελευταία κράτη στον κόσμο που κατέχουν αποικίες. Μια απ' αυτές, η Νέα Καληδονία, όπου υπάρχει ένα σύστημα απαρτχάιντ, αποτελεί ένα παράδειγμα αυτής της αποικιοκρατίας. Απογυμνωμένοι απ' τα εδάφη τους, σφαγιασμένοι μετά από διάφορες μεγάλες εξεγέρσεις, εκτοπισμένοι σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, δίχως να τους αναγνωρίζουν το δικαίωμα ψήφου νωρίτερα απ' τα 1956, οπότε βρέθηκαν ν' αποτελούν μια μειοψηφία μέσα στην ίδια τους τη χώρα, οι Κανάκ αγωνίζονται σήμερα ενάντια σε μια γενοκτονία, τόσο πολιτιστική όσο και βιολογική και για την ανεξαρτησία και την οικοδόμηση του σοσιαλισμού "στη χώρα των Κανάκ".

Έχουν συγκροτήσει μια οργάνωση πάλης, το Σοσιαλιστικό Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο Κανάκ (**FNLKS**), που είναι ριζωμένη στις παραδοσιακές οργανώσεις της κοινωνίας των Κανάκ. Στις 18 Νοέμβρη 1984, η οργάνωση έδειξε πόση υποστήριξη απολάμβανε ανάμεσα στους Κανάκ, πετυχαίνοντας στη διάρκεια των εκλογών ένα 80% αποχής μεταξύ των ψηφοφόρων Κανάκ.

Το 70% των Κανάκ ζούνε σε φυλές, που δεν είναι ενσωματωμένες στην οικονομία της αγοράς. Ξέροντας ελάχιστα για τη μισθωτή σκλαβιά και την αστεακή ζωή, βλέπουν την ιδέα μιας "σοσιαλιστικής κοινωνίας στη χώρα των Κανάκ" σα συνδυασμό των στοιχείων μιας αγροτικής και κοινοτικής κοινωνίας με τη σύγχρονη τεχνολογία και τρόπους ζωής, δίχως να έχουν σα σημείο αναφοράς κάποια εισαγόμενη μάρκα σοσιαλισμού. Θέλουν να δημιουργήσουν μια νέα κι αυθεντική οικονομία, βασισμένη στην εξισωτική κι αποκεντρωτική κοινωνική τους οργάνωση, που θα συνενώνει όλους τους εκμεταλλευόμενους σ' ένα πολυεθνικό μαζικό κίνημα και θα αυτοδιευθύνει τα σύγχρονα παραγωγικά μέσα μαζί με τους εργαζόμενους άλλων κοινοτήτων.

ΟΙ ΓΑΛΛΟΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟΙ ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΥΝ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΚΑΝΑΚ

Το Γαλλικό ελευθεριακό κίνημα έχει αναγνωρίσει τη σημασία του αγώνα των Κανάκ. Οι ελευθεριακές κομμουνιστικές οργανώσεις, η Ένωση των Ελευθεριακών Κομμουνιστών Εργατών (**UTCL**) και η Οργάνωση Ελευθεριακών Κομμουνιστών (**OCL**) εκφράσανε αμέσως αυτή την αλληλεγγύη απέναντι στους Κανάκ καθώς επίσης και τα περιοδικά, **L' Entraide** και **Agora**, η Συντονιστική Ελευθεριακών Φοιτητών (**CLE**), η **Contre-Pouvoirs** (πρώην **Tribune Anarchiste Communiste**). Οι αναρχικοί της Ομοσπονδίας πρωτού εκφράσουν την ομόθυμη υποστήριξή τους στους Κανάκ, διατύπωσαν μια σειρά αντικρουόμενων απόψεων στην εφημερίδα τους **Monde Libertaire**. Όλες αυτές οι ελευθεριακές ομάδες κι οργανώσεις υποστήριξαν τις δυο μεγάλες διαδηλώσεις που έγιναν στο Παρίσι στις 20 Απρίλη και 13 Μάη.

Στο Παρίσι, δημιουργήθηκε "ο Ελευθεριακός Συντονισμός ενάντια στους Ιμπεριαλισμούς", σε αλληλεγγύη με τον αγώνα των Κανάκ. Σε διεθνές επίπεδο, η **CNT - Unificado** (Ισπανία) κι η Ελευθεριακή Σοσιαλιστική οργάνωση (**OSL** - Ελβετία) υπογράψανε μια κοινή διακήρυξη με την **UTCL** σε αλληλεγγύη.

Απόσπασμα απ' τη Monde Libertaire

"Οι αναρχικοί έχουν συνείδηση πως ο αγώνας για τη χειραφέτηση δε θα σταματήσει με την κατάκτηση της ανεξαρτησίας. Σήμερα είμαστε αλληλέγγυοι με τους Κανάκ στη φάση μιας πάλης ενάντια στη Γαλλική αποικιοκρατία, αρνούμενοι, όπως πάντα, κάθε μορφή εξουσίας ενός λαού πάνω σ' έναν άλλο. Μόλις καταστραφεί η αποικιοκρατία, θα συνεχιστεί ο αγώνας για τη χειραφέτηση των εργαζόμενων κι ενάντια σε κάθε νέο αφεντικό, Κανάκ ή άλλο!"

Δήλωση του Ντανιέλ Γκερέν, συγγραφέα του "Αναρχισμός: απ' τη θεωρία στην Πράξη"*:

"Έχοντας τώρα περάσει τα 80 κι ανίκανος να κυκλοφορήσω, αλλά παλιός αντίπαλος της αποικιοκρατίας, εκφράζω ξανά την ολόπλευρη αλληλεγγύη μου με τους Κανάκ στον αγώνα τους για ανεξαρτησία. Ένα λαό που έτυχε να γνωρίσω στο Παρίσι και τη Νούμα. Καταγγέλω την κατάφωρη συμπαγνία μεταξύ των ακροδεξιών της Γαλλίας και των πιο εξτρεμιστών Καλντός (λευκών αποίκων της Ν. Καληδονίας). Τάσσομαι ενάντια στο νεο-αποικιοκρατικό σχέδιο που επιδιώκει να διατηρήσει το Γαλλικό Στρατό σε μια περιοχή, στην οποία είχαν υποσχεθεί την ανεξαρτησία της.

Τέλος υπογραμμίζω την πρόσφατη ασάφεια η διπλοπροσωπεία του Παρισιού και των αντιπροσώπων του στη Νέα Καληδονία που, κάτω απ' το πρόσχημα, της αποκατάστασης της τάξης, επιτρέπει, σε στυλ Βολιβίας, την εν ψυχρώ δολοφονία ενός απ' τους πιο δημοφιλείς αγωνιστές του **FNLKS**, κι ύστερα ανέχεται και συντάσσεται με τους ακροδεξιούς ταραξίες."

Έκκληση του Ντανιέλ Γκεριέ, παλιού μέλους της "Ένωσης Πληροφόρησης και υποστήριξης των δικαιωμάτων του λαού των Κανάκ", μέλους εθνικής επιτροπής Σύγκλισης (που οργάνωσε μια ολόκληρη σειρά αντιρατσιστικών διαδηλώσεων) ελευθεριακού κομμουνιστή αγωνιστή:

"Η αλληλεγγύη όλων των επαναστατών, συμπεριλαμβανόμενων όλων των αναρχικών κι αντιεξουσιαστών, προς το λαό των Κανάκ και την οργάνωση πάλης του, τη **FNLKS**, πρέπει να είναι αμέριστη. Θα ήθελα να θυμίσω πως, την εποχή της μεγάλης εξέγερσης του 1878, οι περισσότεροι απ' τους Κομμουνάρους που εκτοπίστηκαν ζήτησαν όπλα απ' τους φρουρούς τους για να συντρίψουν την εξέγερση εκείνων που θεωρούσαν σαν κανίβαλους κι άγριους, κι ότι μόνο μια μικρή ομάδα Κομμουνάρων γύρω απ' την αναρχική αγωνίστρια Λουίζ Μισέλ και τον ντε Ροσφόρ, τάχθηκε σταθερά με το μέρος της εξέγερσης των Κανάκ. Μετά απ' αυτό, η Λουίζ Μισέλ έκανε μια εκστρατεία για τη στοιχειώδη εκπαίδευση των Κανάκ, ανάμεσα στις φυλές. Όταν έφευγε απ' τη Νέα Καληδονία, 20.000 Κανάκ την αποχαιρέτησαν στην προκυμαία της Νουμέας. Ακόμα και σήμερα, η Λουίζ Μισέλ είναι μια ηρωίδα της ιστορίας των Κανάκ και της πάλης των Κανάκ φίλων μας, που πήραν μέρος στη δημιουργία του Μουσείου Λουίζ Μισέλ στη Νουμέα.

"Η κοινωνία των Κανάκ είναι εξαρχής μια αταξική κοινωνία, οι σχέσεις παραγωγής κι εκείνες μεταξύ των ανθρώπων είναι συνδεμένες με μια φιλοσοφία που αποκλείει κάθε μορφή κυριαρχίας και καταπίεσης.

"Αν υπάρχουν σήμερα μισο-φεουδαλικές πτυχές, αυτό οφείλεται στο ότι καθιερώθηκαν απ' την αποικιοκρατία, η οικονομία της αγοράς κι οι ιεραποστολές. Αν οι Κανάκ φίλοι μας αυτο-αποκαλούνται σοσιαλιστές, ο σοσιαλισμός τους δεν είναι εισαγόμενος, ούτε πρόκειται για τη σοσιαλδημοκρατία. Η παραδοσιακή κοινωνία των Κανάκ εμπεριέχει τις αξίες του σοσιαλισμού και τολμώ να προσθέσω, του ελευθεριακού σοσιαλισμού, σ' ό,τι αφορά την άμεση δημοκρατία, ιδέες αυτοδιεύθυνσης, κοινή ιδιοκτησία της γης, τον καταμερισμό του πλούτου σύμφωνα με τις ανάγκες."

Τζίμυ Ουνέι (Δελτίο 1 της "Ένωσης Πληροφόρησης κι υποστήριξης των Δικαιωμάτων του Λαού των Κανάκ"):

"Η κοινωνία των Κανάκ είναι αταξική και βαθιά δημοκρατική και θα ξέρει πως ν' αντιδράσει σε κάθε γραφειοκρατικό, νεοαποικιοκρατικό ή φεουδαλικό πειρασμό."

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΠΟΙΚΙΟΚΡΑΤΙΑ: ΚΑΝΑΚ, Νεα Καληδονια

O **Lutter**, μηνιαίο όργανο της UTCL:

"Ένας νέος σοσιαλισμός είναι δυνατός σε μια απελευθερωμένη Κανακία. Η μοναδικότητα του αγώνα των Κανάκ για ανεξαρτησία θα οικοδομηθεί πάνω σ' ένα αυθεντικά κοινοτικό πολιτισμό και σε μια υπάρχουσα αντι-κοινωνία των Κανάκ, θεμελιωμένη στην κολλεκτιβοποίηση της γης.

"Αυτές οι ζωντανές ρίζες θα μπορούσαν να εμπνεύσουν τη δημιουργία ενός σοσιαλισμού ειδικού τύπου, ριζικά διαφορετικού απ' τις κρατιστικές και συγκεντρωτικές παρεκκλίσεις που έχουν παραμορφώσει τα περισσότερα κινήματα απο-αποικιοποίησης.

"Μήπως λέμε ότι είναι επιθυμητό για μια ανεξάρτητη Νέα Καληδονία να υιοθετήσει τους εθιμικούς νόμους τις δομές και τον παραδοσιακό τρόπο ζωής των Κανάκ; Αυτό δεν είναι ούτε δυνατό ούτε επιθυμητό. Νομίζουμε ότι πρέπει να γίνει μια σύζευξη ανάμεσα στις αξίες των Κανάκ που βασίζονται στην αγροτική πολιτική και τη σύγχρονη τεχνολογία και τρόπους ζωής.

Ελευθεριακή Κομμουνιστική Ομάδα Συζήτησης

* Ελληνική μετάφραση εκδόσεις "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Σ.τ.Μ.).

(μεταφράστηκε απ' τη **Freedom** Νο 7, Ιούλης 1985)

Ας δούμε τώρα μερικά στοιχεία για τις "παράνομες" ουσίες: είναι αυτές που επιδρούν στη Συνείδηση και απομονώνουν κατά κανόνα τα αρνητικά ερεθίσματα, φέρνοντας το άτομο σε μια κατάσταση εφησυχασμού, ηρεμίας και νάρκωσης. Τέτοια είναι τα Οπιούχα και ιδιαίτερα η ηρωίνη. Με το πέρασμα του χρόνου όμως δημιουργείται εθισμός και αντοχή, και το άτομο χρειάζεται να παίρνει όλο και μεγαλύτερες δόσεις για να πετύχει την αρχική ηρεμία. Δημιουργείται εξάρτηση σωματική και ψυχική που εκδηλώνεται με το γεγονός ότι το Υποκείμενο αν δεν πάρει την δόση του εμφανίζει το λεγόμενο Σύνδρομο Στέρησης με εκδηλώσεις όπως: ρίγη, μυικές συσπάσεις, ιδρώτας, εμμετοί, πυρετοί, αυπνία, έντονο άγχος και νευρικότητα. Ακόμα κι αν περάσει μετά από λίγες μέρες η σ ω μ α τ ι κ ή φ ά σ η, αρχίζει για τον εθισμένο η δύσκολη ψ υ χ ο λ ο γ ι κ ή φ ά σ η: ανησυχία, αίσθημα κενού, έλλειψη εμπιστοδύνης στον εαυτό, απουσία ευχαρίστησης. Δηλαδή επανέρχονται με ακόμα μεγαλύτερη ένταση, όλα όσα τον έσπρωξαν να αρχίσει την ηρωίνη, και αντιλαμβάνεται την πραγματικότητα όπως ακριβώς κυριαρχεί: ανταγωνιστική, κερδοσκοπική, εξουσιαστική, χωρίς ουσιαστικές σχέσεις και επικοινωνία.

Β.Δυό μεγάλες κατηγορίες "παράνομων" ουσιών, η Κάνναβη (χασίς, μαριχουάνα) και τα Ψυχοδηλωτικά (L.S.D., μεσκαλίνη, ψυλοκυβίνη), έχουν ποινικοποιηθεί χωρίς όμως να προκαλούν ούτε εξάρτηση ούτε Σύνδρομο Στέρησης. Αυτό μπορεί να το διαβάσει κανείς σε οποιαδήποτε επίσημη Φαρμακολογία. Γιατί όμως παρουσιάζονται σαν "παράνομες" ενώ δεν είναι; Οι δυό αυτές κατηγορίες διαφέρουν από τα οπιούχα γιατί προσδίδουν μια αίσθηση ανεξαρτησίας και αντικομφορμισμού χωρίς αυτό να σημαίνει ότι είναι από μόνες τους ανατρεπτικές πανάκειες. Λένε οι εαυτό του κι έτσι δεν κάνει καμιά προσπάθεια να βελτιωθεί. Σιγά-σιγά γλυστρά έξω απ᾽τα καθήκοντα και τις ευθύνες του, αλλά νομίζει πως έχει δίκιο, δέχεται τον εαυτό του όπως είναι, και δεν συμμορφώνεται με τις γνώμες και υποδείξεις των προϊσταμένων του" (Moipas, Drugs and Youth 1969). Και αλλού:

"Η κάνναβης αναπτύσσει αξίες εξαιρετικά επικίνδυνες και προκλητικές για τον συμβατικό τρόπο σκέψης" (Zunin, Marijuana, the drug and the problem 1969).

Από τις επιστημονικές έρευνες αγκύρων εθνικών οργανισμών και άλλων επιστημόνων, αναφέρεται εδώ η εργασία του καθηγητή ψυχιατρικής και προέδρου της Παγκόσμιας Ένωσης Ψυχιάτρων, Στεφανή, που συνοψίζοντας τις εργασίες πολλών χρόνων στο Αιγινήτειο Ψυχιατρείο και αλλού, με χρόνιους χρήσετς κάνναβης, γράφει:

"Τα ευρήματα σε αυτές τις μελέτες είναι σύμφωνα με προγενέστερες παρατηρήσεις όπως των Marjoyana Report the Indian Hemp Drugs Commission και Mayor's Committee on Marijuana καθώς και των προσφάτων επιτροπών στη Μ.Βρετανία, Καναδά, ΗΠΑ, Τζαμάϊκα, Κόστα Ρίκα, Ινδία και Αίγυπτο. Οι μελέτες απέτυχαν να προσδιορίσουν μια υπαρκτή τοξικότητα στο Νευρικό Σύστημα και στη διανοητική κατάσταση ή μια Ιατρική επιπλοκή για τους χρόνιους χρήστες Κάνναβης" (Hashish, Studies of long term use 1977).

Γ.Τέλος, θα αναφερθούν λίγα στοιχεία για 3 κατηγορίες "νόμιμων" τοξικών ουσιών:

α)Ο καπνός: προκαλεί ψυχική και σωματική εξάρτηση, εθισμό και σύνδρομο στέρησης, τοξίκωση του οργανισμού και καρκίνο του αναπνευστικού συστήματος.

β)Το αλκοόλ: προκαλεί και αυτό τοξικομανία, αλκοολικές πολυνευρίτιδες, μείωση αντίστασης σε λοιμώξεις. Ο κύριος υπεύθυνος της αύξησης της εγκληματικότητας.

γ)Ψυχοφάρμακα (ιδιαίτερα τα Ηρεμιστικά τύπου Βενζοδιαζεπίνων:Valium, Librium, Stedon): ψυχική και σωματική εξάρτηση, υπόταση, λήθαργο, αταξία,και ασθένειες του αίματος.

Μερικά επιπλέον σχόλια και πτυχές του θέματος.

Όσον αφορά την ηρωίνη (Α ενότητα): είπαμε ότι δημιουργεί μια κατάσταση αδιαφορίας και απάθειες στις κοινωνικές αντιξοότητες γι αυτό εξ᾽άλλου και χρησιμοποιείται. Βγαίνουν "εκτός μάχης" όλοι όσοι δεν αντέχουν σε αυτές τις αντιξοότητες και παύουν να είναι "δυνάμει" ανατρεπτικοί.

Αυτά επιτυγχάνονται με 2 τρόπους:

1. Με τη δίωξη της χρήσης της ηρωίνης (—παράνομα κυκλώματα με ανυπολόγιστα κέρδη και συνεχές άγχος των ηρωινομανών για την εξεύρεση της δόσης).
   Το κράτος δεν δέχεται να χορηγεί στους χρήστες Μεθαδόνη (=αποεξαρτητική ουσία, λιγότερο επικίνδυνη από την ηρωίνη).
2. Με την προώθηση της διακίνησης της ηρωίνης μέσω των χαφιέδων της αστυνομίας και των ίδιων των τοξικομανών για να εξοικονομήσουν τη δικιά τους δόση, με αποτέλεσμα τη συνεχή αύξηση του αριθμού των ατόμων που εξαρτώνται.

Μερικές ενδείξεις για αυτό:

α) ΝΕΑ 18/1/82, από έρευνα της Λίνας Αλεξίου: "...Μας αναφέρθηκαν συγκεκριμένες περιπτώσεις ακόμα και αξιωματικών της Αστυνομίας που ελέγχουν ολόκληρες περιοχές της Αθήνας, διακινώντας εκεί με έμπιστά τους πρόσωπα, κατασχεμένες ποσότητες ναρκωτικών".

β)ΝΕΑ 20/1/82, μαρτυρία τοξικομανούς:"...Πιάνει η αστυνομία μια ποσότητα ναρκωτικών που την ξέρουμε μόνο εμείς οι τοξικομανείς και μετά βλέπουμε αυτή την ποιότητα να κυκλοφορεί στην πιάτσα...".

γ)ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ 27/11/81, μαρτυρία της αδελφής του Γ. Ηλία που πέθανε από νοθευμένη ηρωίνη:"...Υπάρχουν και αστυνομικοί που δίνουν σε κάποια άτομα "πράμμα". Στον αδελφό μου είχαν δώσει μέσα στην Ασφάλεια.."

Έτσι η απεξάρτηση και ο αποεθισμός είναι αδύνατες, αν δεν βρεθεί κάτι που να δώσει στους χρήστες ένα νόημα ζωής διαφορετικό από αυτό που τους έσπρωξε στην ηρωίνη. Η ουσιαστική αποτοξίνωση (και σε επίπεδο σωματικό και σε επίπεδο ψυχισμού) μπορεί να συμβεί με εθελοντική προσέλευση του ατόμου σε ένα μικροκοινωνικό χώρο, σε μια αυτοδιευθυνόμενη ομάδα Αυτοβοήθειας, όπου δεν θα αντιμετωπιστεί σαν εγκληματίας αλλά σαν άνθρωπος με ψυχολογικές ανάγκες. Η αποτοξίνωση που γίνεται σε ιδρύματα, δεν έχει τίποτα το ανθρώπινο. Μόνο βία και εξαναγκασμός που τελικά επιδεινώνει την κατάσταση.

Αναφορικά με την Κάνναβι, τα Ψυχοδηλωτικά (Β ενότητα) και τις "νόμιμες" τοξικές (Γ ενότητα), ας προσεχθούν 2 σημεία:

1. Τα πρώτα ενοχοποιούνται σαν "παράνομες" ουσίες, γιατί πρέπει το εμπόριο και η διακίνησή τους, νε μείνει στα χέρια των ίδιων ανθρώπων που κινούν και την ηρωίνη, και έτσι να φτάσει τελικά να προωθηθεί η δεύτερη που έχει και το κύριο οικονομικό κέρδος και που θα προκαλέσει την επιδιωκόμενη εξάρτηση και κοινωνική παθητικοποίη-

ση. Είναι πολύ γνωστό το φαινόμενο να ρίχνεται χασίς σε μια πλατεία και μετά ένα διάστημα, οι ίδιοι έμποροι να σταματούν το χασίς και να ρίχνουν μεγάλες ποσότητες ηρωίνης. Ανύποπτα τα άτομα, δοκιμάζουν, μην έχοντας πάθει εξάρτηση απ'το χασίς. 'Οταν όμως τη γαλήνια ηρεμία των πρώτων δοκιμών της ηρωίνης, την αντικαταστήσει ο εφιάλτης του Σύνδρομου Στέρησης, είναι πια αργά. Αυτός είναι ο δρόμος που το χασίς οδηγεί στην ηρωίνη. 'Ετσι, αβασάνιστα, ο κάθε νομοθέτης ταυτίζει τις δυό ουσίες.
2. Η ποινικοποίηση των πρώτων, στην εύκολη, νόμιμη και άρα χωρίς "παρενέργειες" κατανάλωση των δεύτερων. Και είναι αυτές που εξασφαλίζουν τεράστια φορολογικά κέρδη στον κρατικό μηχανισμό, καθώς και τρανταχτά κεφάλαια στις φαρμακοβιομηχανίες.

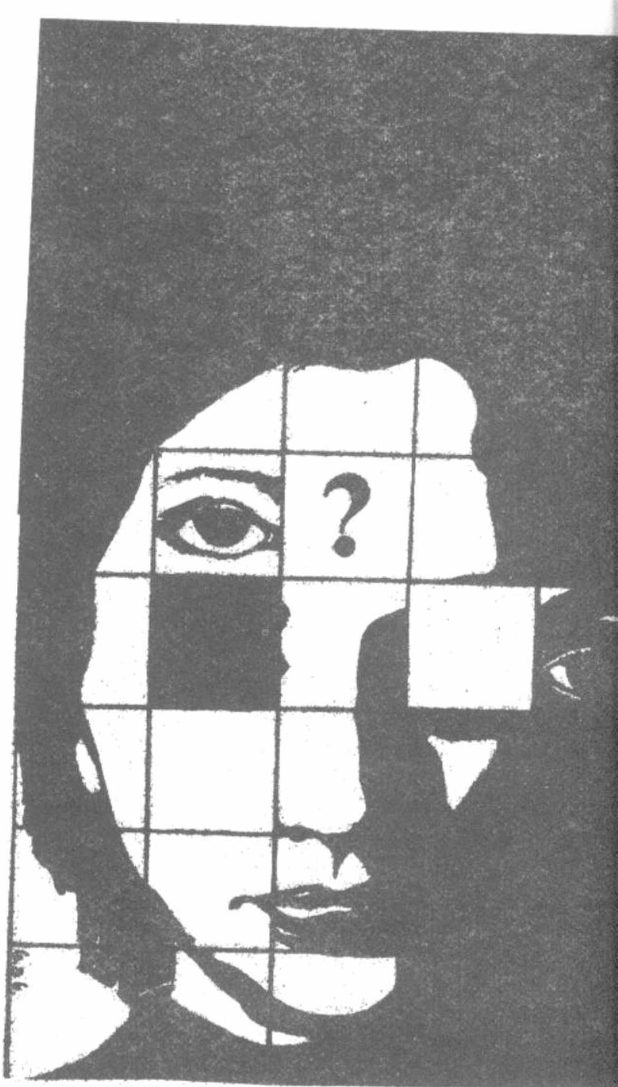
Στο μέτρο τελικά που όλες οι ουσίες καθηλώνουν την αντίσταση του χρήστη τους, από την στιγμή που καθορίζουν την εξέλιξή του και γίνονται μοναδική πηγή "ηδονής", εξυπηρετούν απλά και μόνο τα κάθε λογής εξουσιαστικά κέντρα. Και αυτό που μένει τελικά, είναι η διαμάχη ανάμεσα στους διάφορους χρήστες, ενώ την ίδια στιγμή, κάποιοι που έτσι αισθάνονται πολύ ασφαλείς, γελούν σαρκαστικά.

ΤΟ ΝΕΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΗΤΑΝ ΠΟΛΥ ΣΚΟΝΙΣΜΕΝΟ

Τίποτα ουσιαστικό δέν άλλαξε στο νέο νομοσχέδιο για τα ναρκωτικά, που πέρασε στις αρχές Απριλίου. Ο φασιστικός νόμος 743 του 1970, εμπλουτίστηκε με ορισμένες οξύμωρες και αντιφατικές τροποποιήσεις, έτσι ώστε να έχουμε την εξής ύποπτη εικόνα:
1. Γίνεται δυσδιάκριτος ο διαχωρισμός του απλού χρήστη από τον έμπορο. Αυτό, γιατί, χρήστης σύμφωνα με το νομοσχέδιο θεωρείται όποιος συλληφθεί να κατέχει "μικροποσότητες" ναρκωτικών. Δεν καθορίζεται όμως επακριβώς και αριθμητικώς η ποσότητα που μπορεί να θεωρηθεί εμπορεύσιμη. Αυτό προξενεί απορίες, γιατί οι ίδιοι οι συντάκτες του νόμου μετά από έρευνα, καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι ουδέποτε έμπορος ναρκωτικών δεν διέθετε ο ίδιος τα ναρκωτικά στους δρόμους. 'Ετσι στο πρόσωπο του χρήστη, τιμωρείται ταυτόχρονα το θύμα και ο έμπορος.
2.Μπορεί ακόμα και να παύσει η ποινική δίωξη, σε άτομα που αποδειγμένα δεν μπορούν να απαλλαγούν μόνοι τους από τον εθισμό νωρκωτικών ουσιών (βλέπε ηρωινομανείς), ενώ αυτό δεν μπορεί να ισχύσει γι αυτόν που καπνίζει χασίς ή μαριχουάνα, γιατί επιστημονικά δεν είναι παραδεκτή κανενός είδους έξη από την κάνναβι (!!!!). Δηλαδή, διώκεται ποινικά ο χρήστης κάνναβης, ενώ απαλλάσσεται ο ηρωινομανής.
3. Δεν γίνεται διαχωρισμός της κάνναβης από τα παράγωγα του όπιου.
4. Απαγορεύεται η χορήγηση ουσιών για υποκατάσταση της εξάρτησης ή την αντιμετώπιση του στερητικού σύνδρομου. Επεμβαίνει έτσι αποφασιστικά, και σε μεγάλο βαθμό αυθαίρετα, στην μεθοδολογία που θα ακολουθήσει η ιατρική επιστήμη, αποκλείοντας πιθανές λύσεις.
5. Μπορεί να ανασταλεί η έκτιση της ποινής από 2-20 χρόνια , αν ο καταδικασμένος με πρωτοβουλία του (sic), συντελέσει στην ανακάλυψη ή εξάρθρωση συμμορίας χρηστών.
6. Αναβάλλεται η άσκηση ποινικής δίωξης, αν ο δράστης πριν εξεταστεί για τις πράξεις του αυτές, έχει προσέλθει εκούσια και έγινε δεκτός για θεραπεία. (Η μόνη καλή μή του νόμου).

Αντί για άλλο σχόλιο...

Ας θυμόμαστε μόνο, ότι στην Ισπανία που αποποιήθηκε το χασίς, μετά την πτώση του Φρανκισμού, θεαματική η μείωση του προβλήματος "ναρκωτικά".

REQUIEM ΕΝΑΓΩΝΙΟ

Η αστική τάξη ποτέ δεν έδωσε χωρίς αντάλλαγμα, "μ θη" και "απόλαυση". Πάντα έφτιαχνε νέες ριζικές αν γκες, βάζοντας τα άτομα σε νέες εξαρτήσεις, για να τα δηγήσει μέσα από έναν προσωρινό δρόνο "ηδονής", στη αδράνεια, στην ακινητοποίηση του Λόγου και της Πράξης

Η βιομηχανία αυτή των αναγκών είναι αστήρευτη: δίν το εμπόρευμα, το θέαμα, την ουσία. 'Ολα υποκατάστατα Πώς αλλιώς θα αμβλυνθούν η καθημερινή εκμετάλλευση και οι αφόρητες κοινωνικές δεσμεύσεις; Πώς θα διατηρ θεί η μισθωτή εξάρτηση και η ικανότητα απόδοσης;

'Οχι πια ψευδοπροβλήματα! Επίθεση, γιατί δεν πρόκει ται ποτέ να ακούσουμε την σιωπή ανάμεσα στις λέξεις, ν διαβάσουμε ανάμεσα στις γραμμές, να αποδιαρθρώσουμ τη γλώσσα των ονείρων. Η αταξική αυτοδιευθυνόμενη κοι νωνία δεν θα έχει ανάγκη από καμιά ουσία.

REAGAN
The wimps want his Nicaraguan policy to fail. But they made one mistake.
They forgot they were dealing with Ronbo.
RONBO
MORE BLOOD PART II
No Congress, no law, no Sandinista can stop him.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΓΕΡΜΑΝΙΑ: Σάββατο 28 Σεπτέμβρη ο Γκύντερ Σάρε, ελευθεριακός, δολοφονείται από όχημα της αστυνομίας ενώ διαδήλωνε εναντίον συγκέντρωσης νεοφασιστών στη Φρανκφούρτη.

ΟΛΛΑΝΔΙΑ: Παρασκευή 25 Οκτώβρη. Ο Χανς Κοκ, 25 χρονών, κράκερ, βρίσκεται νεκρός στα γραφεία της αστυνομίας στο 'Αμστερνταμ. Είχε συλληφθεί την προηγούμενη μέρα γιατί είχε πάρει μέρος στην επανακατάληψη ενός κτιρίου εκκενωμένου απ' την αστυνομία.

ΕΛΛΑΔΑ: Δευτέρα 18 Νοέμβρη ο Μιχάλης Καλτεζάς, 15 χρονών, ελευθεριακός σκοτώνεται απ' την αστυνομία, μετά το τέλος της πορείας για την επέτειο της εξέγερσης του Νοέμβρη 1973 ενάντια στη χούντα των συνταγματαρχών.

ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ;
Μετά τους Πινέλι, Σεραντίνι, Φρανστσέσκα, Λορούσο, κλπ. η τελευταία δολοφονία του κράτους στις 9 Μάρτη, ο αυτόνομος Πιέτρο Γκρέκο δολοφονείται από πράκτορες της DIGOS και της SISDE, ενώ γύριζε σπίτι του.

ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

